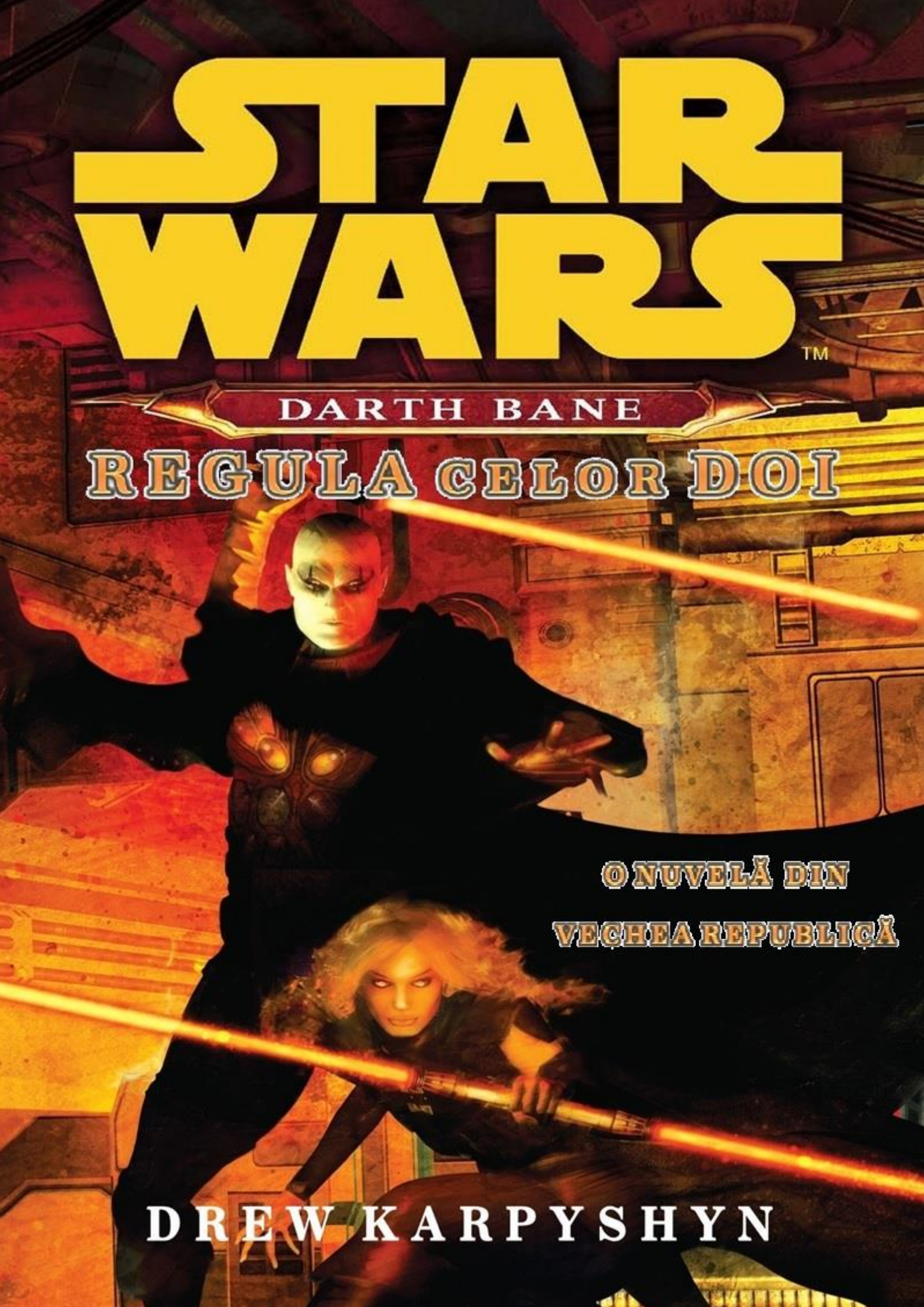
STAR WARS
DARTH BANE
REGULA CELOR DOI
O NUVELĂ DIN VECHEA REPUBLICĂ
DREW KARPYSHYN

DREW KARPYSHYN

STAR WARS

DARTH BANE
REGULA CELOR DOI

Din seria VECHEA REPUBLICĂ

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

După volumul
DREW KARPYSHYN
Darth Bane: Rule of Two
2007

DREW KARPYSHYN

Drew Karpyshyn (născut pe 28 iulie 1971) este scenarist pentru jocuri video, scenarist şi romancier canadian. A lucrat ca scriitor principal pentru *Star Wars: Knights of the Old Republic* şi scriitor pentru primele două jocuri video *Mass Effect*. A părăsit BioWare în 2012 pentru a se concentra pe romanele din seria *Chaos Born* şi a revenit trei ani mai târziu, în 2015. La 9 martie 2018, a anunțat că părăseşte din nou BioWare pentru a se concentra asupra activității sale independente. Locuieşte în Alberta, Canada, împreună cu soția sa, Jen, şi pisica lor.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

PROLOG

Darovit îşi croi drum, împleticit, printre cadavrele împrăştiate pe câmpul de luptă, cu mintea amorțită de durere şi oroare. Îi recunoştea pe mulți dintre morți: unii erau slujitori ai părții luminoase, aliați cu Jedii; alții erau adepți ai părții întunecate, slujitori Sith. Şi chiar în uluirea lui amețită, Darovit nu se putu abține să nu se întrebe cărei părți îi aparținea el.

Cu câteva luni în urmă, încă mai avea porecla lui de copil – Tomcat. Pe atunci nu fusese altceva decât un băiat de treisprezece ani, subțire, cu părul negru, care locuia cu verii săi Rain şi Bug pe mica lume Somov Rit. Auziseră zvonuri despre războiul nesfârşit dintre Jedi şi Sith, dar nu crezuseră niciodată că le va afecta viața lor liniştită, obişnuită... Asta, până când venise cercetaşul Jedi să-l vadă pe Root, gardianul lor desemnat. Generalul Hoth, liderul Armatei Luminii Jedi, era disperat să obțină mai mulți Jedi, îi explicase cercetaşul. Soarta întregii galaxii atârna în balanță. Iar copiii aflați în grija lui Root dăduseră dovadă de afinitate pentru Forță.

La început Root refuzase. Susținuse că cei de care avea grijă erau prea mici pentru a merge la război. Dar cercetaşul insistase. În cele din urmă, dându-şi seama că, dacă nu mergea cu copiii la Jedi, Sith ar putea veni să-i ia cu forța, Root cedase. Darovit şi verii lui părăsiseră Somov Rit împreună cu cercetaşul şi se îndreptaseră spre Ruusan. La acea vreme, copiii crezuseră că erau pe punctul de a începe o mare aventuri. Acum Darovit ştia că nu era aşa. Se întâmplaseră prea multe de când sosiseră cu toții pe Ruusan. Totul se schimbase. Şi tânărul – căci trecuse prin prea multe în ultimele săptămâni pentru a mai fi numit băiat – nu mai înțelegea nimic.

Venise pe Ruusan plin de speranță şi ambiție, visând la gloria de a-l ajuta pe Generalul Hoth şi Armata Luminii Jedi să-i învingă pe cei ce serveau în Frăția Întunericului Sith a Lordului Kaan. Dar nu era nicio glorie de găsit pe Ruusan; nu pentru el. Şi nu pentru verii lui. Rain murise chiar înainte ca nava lor să atingă Ruusan. Fuseseră prinşi în ambuscadă de un escadron de *Vulturi* Sith la doar câteva secunde după ce intraseră în atmosferă, aripa spate a navei lor fiind distrusă în atac. Darovit urmări îngrozit cum Rain fu măturată de explozie, smulsă literalmente din brațele lui înainte de a plonja spre o moarte nevăzută la sute de metri mai jos. Celălalt văr al său, Bug, murise în urmă cu doar câteva minute, victimă a bombei gândurilor, spiritul său fiind consumat de puterea teribilă a ultimei arme sinucigaşe a Lordului Kaan. Acum dispăruse. La fel ca Jedii sau Sith. Bomba gândurilor distrusese orice ființă vie suficient de puternică pentru a folosi puterea Forței. Pe toată lumea, cu excepția lui Darovit. Şi asta nu putea el să înțeleagă.

De fapt, nimic de pe Ruusan nu mai avea sens pentru el. Nimic! Ajunsese aşteptându-se să vadă legendara Armată a Luminii despre care auzise vorbindu-se în poveşti şi poezii: eroii Jedi care apărau galaxia împotriva părții întunecate a Forței. În schimb, văzuse bărbați, femei şi alte ființe care luptau şi mureau ca nişte soldați obişnuiți, în noroiul şi sângele câmpului de luptă. Se simțise înşelat. Tradat. Tot ce auzise despre Jedi fusese o minciună. Nu erau eroi strălucitori: hainele lor erau pline de murdărie; tabăra lor puțea de transpirație şi frică. Şi pierdeau! Jedii pe care Darovit îi întâlnise pe Ruusan erau învinşi şi doborâți, obosiți de seria aparent

nesfârşită de bătălii împotriva armatei Sith a Lordului Kaan, refuzând încăpățânați să se predea chiar şi atunci când era clar că nu puteau câştiga. Şi toată puterea Forței nu îi putea readuce la stadiul de icoane strălucitoare din imaginația sa naivă.

Observă mişcare la marginea îndepărtată a câmpului de luptă. Încruntându-se pentru că privea spre soare, Darovit văzu o jumătate de duzină de siluete croindu-şi încet drum prin masacru, adunând deopotrivă trupurile căzute ale prietenilor şi ale duşmanilor. Nu era singur – mai supraviețuiseră şi alții bombei gândurilor!

Alergă înainte, dar entuziasmul îl părăsi când se apropie suficient de mult încât să distingă trăsăturile celor care curățau câmpul de luptă. Îi recunoscu ca fiind voluntari din Armata Luminii. Nu Jedi, ci bărbați şi femei obişnuiți care juraseră loialitate față de Lord Hoth. Bomba gândurilor îi luase doar pe cei cu suficientă putere pentru a atinge Forța: cei care nu foloseau Forța erau imuni la efectele sale devastatoare. Dar Darovit nu era ca ei. Avea darul. Unele dintre primele sale amintiri erau folosirea Forței pentru a levita jucării spre amuzamentul verişoarei sale mai mici, Rain, când erau amândoi copii. Oamenii aceştia supraviețuiseră pentru că erau obişnuiți, simpli. Nu erau speciali, ca el. Supraviețuirea lui Darovit era un mister – doar un lucru în plus adăugat la tot ceea ce nu înțelegea.

În timp ce se apropia, una dintre siluete se aşeză pe o piatră, obosită de sarcina de a aduna morții. Era un om mai în vârstă, de aproape cincizeci de ani. Fața lui părea trasă şi sălbatică, de parcă sarcina sumbră îi afecta rezervele mentale, împreună cu cele fizice. Darovit îl recunoscu din primele câteva săptămâni pe care le petrecuse în tabăra Jedi, deşi nu se deranjase niciodată să afle numele bătrânului.

O realizare bruscă îl îngheță pe Darovit. Dacă îl recunoştea pe bărbat, atunci şi bărbatul îl putea recunoaşte pe el. Şi-ar putea aminti de Darovit. S-ar putea să ştie că tânărul era un trădător. Adevărul despre Jedi îl dezgustase pe Darovit. Îl repugna. Fiindu-i spulberate iluziile şi visele de greutatea realității dure, se purtase ca un copil răsfățat şi se întoarse împotriva Jedilor. Fiind sedus de promisiunile puterii părții întunecate, schimbase părțile în război şi se alăturase Frăției Întunericului.

Abia acum înțelegea cât de mult greşise. Înțelegerea venise atunci când asistase la moartea lui Bug – moarte pentru care era parțial responsabil. Aflase prea târziu adevăratul cost al părții întunecate. Înțelesese prea târziu că, prin bomba gândurilor, nebunia Lordului Kaan adusese distrugerea asupra tuturor.

Nu mai era un adept Sith; nu mai dorea să afle secretele părții întunecate. Dar cum ar fi putut acest bătrân, un adept devotat al Generalului Hoth, să ştie asta? Dacă îşi va aminti de Darovit, îşi va aminti de el doar ca fiind un duşman. Pentru o secundă se gândi să încerce să scape. *Pur şi simplu întoarce-te şi fugi, iar bătrânul obosit care îşi recapătă suflul nu va fi capabil să te oprească.* Era genul de lucruri pe care le făcuse tot timpul, cândva. Dar acum lucrurile stăteau altfel. Fie că era din cauza sentimentului de vină, din maturitate sau, pur şi simplu, din dorința de a vedea că se termină totul, Darovit nu fugi. Indiferent ce soartă îl aştepta, alese să rămână şi să o înfrunte. Mişcându-se cu paşi înceți, dar hotărâți, se apropie de stânca pe care stătea bărbatul, aparent pierdut în gânduri. Darovit era la doar câțiva metri distanță când bătrânul ridică în cele din urmă ochii pentru a-l privi. În ochii lui nu era nicio sclipire de recunoaştere. Era doar o privire goală, bântuită.

— Toți, mormăi bătrânul, deşi nu era clar dacă vorbea cu Darovit sau cu el însuşi. Toți Jedii şi toți cei din Sith... Totul a dispărut.

Omul întoarse capul, fixându-şi privirea goală pe intrarea întunecată a unei mici peşteri din apropiere. Pe Darovit îl trecu un fior când realiză despre ce vorbea. Intrarea ducea în subteran, prin tuneluri răsucite, până la peştera din adâncuri unde se adunaseră Kaan şi ceilalți Sith pentru a dezlănțui bomba gândurilor.

Omul mormăi şi clătină din cap, scuturându-se din starea morbidă în care intrase. Ridicându-se cu un oftat obosit, mintea lui se concentră încă o dată asupra muncii sale. Făcu un semn din cap către Darovit, dar altfel nu îi mai acordă nicio atenție, reluându-şi sarcină macabră de a rostogoli cadavrele în pânze, astfel încât să poată fi adunate şi înmormântate onorabil.

Darovit se întoarse spre peşteră. Din nou, o parte din el voia să se întoarcă şi să fugă. Dar o altă parte din el era atrasă de gura neagră a tunelului. Poate că în interior va găsi răspunsuri. Ceva care să dea sens tuturor morților şi violențelor; ceva care să-l ajute să vadă motivele din spatele războiului nesfârşit şi a vărsării de sânge.

Poate că va descoperi ceva care să-l ajute să înțeleagă scopul din spatele a tot ce se întâmplase aici. Aerul se răcea constant cu cât cobora mai adânc. Simțea furnicături în stomac: anticiparea se amesteca cu un sentiment bolnav de spaimă.

Nu era sigur ce va găsi odată ajuns în camera subterană de la capătul tunelului. Mai multe cadavre, poate. Dar era hotărât să nu se întoarcă înapoi. Pe măsură ce îl învăluia întunericul, se înjură în tăcere pentru că nu adusese o baghetă luminoasă. Avea o sabie de lumină la centură; dorința de a pune mâna pe una dintre armele acestea fabuloase fusese una dintre tentațiile care îl îndreptaseră spre Sith.

Dar chiar dacă îi trădase pe Jedi tocmai pentru a putea pune mâna pe o sabie, în întunericul tunelului, nu mai simțea nicio dorință de a o aprinde şi de a-i folosi lumina pentru a se ghida. Ultima dată când o aprinsese, rezultatul fusese moartea lui Bug, iar amintirea asta întina premiul câştigat cu atât de multe sacrificii.

Ştia că, dacă se întoarce, s-ar putea să nu mai poată niciodată să adune suficient curaj pentru a reveni, aşa că merse în continuare prin întuneric. Se mişca încet, întinzându-şi mintea, încercând să atragă Forța pentru a-l ghida prin tunelul fără lumină. Chiar şi aşa, continua să se împiedice de terenul denivelat sau să-şi lovească degetele de la picioare. În cele din urmă, i se păru mai uşor să pipăie cu o mână de-a lungul zidului stâncos folosind-o pentru a se ghida.

Progresul său era lent, dar constant, podeaua tunelului devenind din ce în ce mai abruptă până când ajunse aproape să escaladeze prin întuneric. După o jumătate de oră, observă o lumină slabă emanată de departe, o strălucire blândă venind din capătul îndepărtat al pasajului. Iuți ritmul, doar ca să se împiedice de o mică ridicătură din piatră. Căzu înainte cu un strigăt de teamă, rostogolindu-se şi căzând pe panta ascuțită până când ajunse să se oprească, învinețit şi lovit, la capătul tunelului. Ajunsese într-o cameră largă, cu tavan înalt. Aici, strălucirea slabă care îl atrăsese mai înainte, se reflecta din cristalele încastrate în piatra din jur, iluminând peştera, astfel încât putu să vadă totul clar. Câteva stalactite încă atârnau de tavan, deasupra; alte sute zăceau zdrobite pe podeaua cavernei, fiind dizlocate atunci când Kaan detonase bomba gândurilor.

Bomba în sine, sau ce rămăsese din ea, plutea la un metru deasupra solului chiar în centrul cavernei – era sursa iluminării. La prima vedere, părea să fie un glob alungit, metalic, având patru metri de sus în jos şi aproape trei metri în punctul său cel mai larg. Suprafața sa avea o culoare argintie mată, semiobscură, care proiecta o strălucire palidă, dar în acelaşi timp absorbea toată lumina reflectată înapoi către ea de către cristalele din pereții din jur. Ridicându-se în picioare, Darovit se cutremură.

Era surprinzător de rece; globul absorbise toată căldura din aer. Făcu un pas înainte. Praful şi resturile scârțâiră sub piciorul său cu un sunet plat şi gol, de parcă bomba gândurilor nu înghițise doar căldura peşterii, ci şi zgomotul.

Făcu o pauză, ascultând tăcerea nefirească. Nu auzea nimic, dar cu siguranță simțea ceva. Era o vibrație slabă care trecea prin podea şi se ridica prin corpul său, un puls constant şi ritmic, venind dinspre glob. Darovit îşi ținu respirația, nedându-şi seama că o face şi făcu un alt pas înainte. Când nu se întâmplă nimic, lăsă aerul să-i iasă din plămâni cu un oftat lung şi moale. Adunându-şi curajul, îşi continuă abordarea prudentă, întinzând o mână dar fără să-şi ia vreo clipă ochii de pe sferă.

Se apropiase suficient de mult încât să vadă benzile întunecate de umbre care se răsuceau încet şi se învârteau sub suprafața sclipitoare, ca un fum negru prins adânc în interiorul miezului. Făcu încă doi paşi şi fu suficient de aproape ca să-l atingă. Cu mâna tremurându-i uşor, se aplecă înainte şi îşi lipi palma de suprafață.

Mintea lui explodă de urlete de agonie pură; o cacofonie înfiorătoare de voci se ridică din glob, toate victimele bombei gândurilor țipând în chinuri.

Darovit îşi smulse mâna şi se clătină înapoi, căzând în genunchi.

Erau încă în viață! Corpurile Cavalerilor Jedi şi ale celor din Sith fuseseră consumate de bomba gândurilor, prefăcându-se în praf şi cenuşă, dar spiritele lor supraviețuiseră, aspirate în vârtejul din inima exploziei, fiind închise pentru totdeauna. Atinsese suprafața doar pentru câteva secunde, dar urletele spiritelor aproape că îl înnebuniseră. Prinse în interiorul învelişului de nepătruns, erau condamnate la o eternitate de suferințe nesfârşite, insuportabile. O soartă atât de oribilă încât mintea lui Darovit refuză să înțeleagă pe deplin implicațiile.

Încă ghemuit la pământ, îşi prinse capul între mâini într-un gest de inutilitate neajutorată. Venise aici căutând răspunsuri şi explicații. În schimb, găsise o monstruozitate împotriva naturii însăşi, una împotriva căreia se revolta instinctiv fiecare parte a ființei sale.

— Nu înțeleg... Nu înțeleg... Nu înțeleg...

Mormăia cuvintele iar şi iar, ghemuit la pământ, legănându-se încet înainte şi înapoi pe călcâie şi strângându-şi în continuare capul în mâini.

Capitolul 1

Pacea e o minciună. Există doar pasiune. Prin pasiune, câştig tărie. Prin tărie, câştig putere. Prin putere, câştig victoria. Prin victorie, lanţurile mele sunt rupte.

Codul Sith.

Darth Bane, singurul Lord Sith care scăpase de devastările bombei gândurilor a lui Kaan, mărşăluia rapid sub soarele galben pal al lui Ruusan, mişcându-se hotărât prin peisajul sumbru, distrus de război. Avea doi metri înălțime şi picioarele sale cu cizme negre acopereau pământul cu paşi lungi, mari, care-i propulsau corpul mare, foarte musculos, cu un sentiment de urgență. Avea un aer amenințător, accentuat de capul ras, de sprâncenele grele şi de intensitatea întunecată a ochilor. Asta, chiar mai mult decât armura lui neagră, respingătoare, sau mânerul sinistru în formă de cârlig al sabiei de lumină care îi atârna de centură, îl marca drept un om cu o putere înfricoşătoare: un adevărat campion al părții întunecate a Forței.

Maxilarul său puternic se strângea cu o hotărâre sumbră împotriva durerii care se aprindea în partea din spate a craniului său chel, la fiecare câteva minute. Fusese la mulți kilometri depărtare când fusese detonată bomba gândurilor, dar chiar şi de la acea distanță îi simțise puterea reverberând prin Forță. Efectele ulterioare încă persistau, izbucnirile sporadice făcând să-i treacă prin creier un milion de cuțite mici, înjunghiind adâncurile cele mai întunecate ale minții sale. Se aşteptase ca aceste atacuri să se estompeze în timp, dar în orele scurse de la explozie, frecvența şi intensitatea lor crescuseră constant. Ar fi putut cere Forței să țină durerea la distanță, îmbrăcându-se într-o aură de energie vindecătoare. Dar asta era calea unui Jedi, iar Bane era un Lord Întunecat Sith. El mergea pe o cale diferită, una care îmbrățişa suferința, trăgându-şi puterea din calvar. El transforma durerea în furie şi ură, alimentând flăcările părții întunecate până ce aspectul său fizic părea aproape să strălucească de furia unei furtuni pe care abia o putea stăpâni.

Imaginea terifiantă proiectată de Bane contrasta puternic cu silueta mică care venea în urma lui, luptându-se să țină pasul. Zannah avea doar zece ani, şi era o fată abandonată, cu părul scurt, blond şi creț. Hainele ei erau simple şi sărăcăcioase, aproape rustice: o cămaşă albă lălâie şi o salopetă albastră decolorată, ambele rupte şi pătate de săptămânile de folosință continuă. Oricine o vedea cum se ținea după silueta masivă, îmbrăcată în negru, a lui Bane cu greu şi-ar fi putut imagina că era ucenicul Sith ales de Maestru. Dar privirile puteau înşela pe oricine.

Copilul avea putere. El văzuse suficiente dovezi în acest sens la prima lor întâlnire, cu mai puțin de o oră în urmă. Doi Jedi fără nume fuseseră omorâți de ea. Bane nu ştia toate detaliile legate de moartea lor; ajunsese după ce se întâmplaseră faptele şi o găsise pe Zannah plângând peste cadavrul unui *săritor*, una dintre speciile telepatice, cu blană verde, originare de pe Ruusan. Cadavrele celor doi Jedi, care încă mai erau calde, erau întinse lângă ea, cu capetele atârnând în unghiuri groteşti pe gâturile rupte. În mod clar, *săritorul* fusese prietenul şi tovarăşul copilei. Bane presupuse că Jedi trebuie să-l fi ucis din greşeală, doar pentru avea o soartă similară atunci când Zannah se răzbunase. Fără să-şi dea seama de puterea ei, fuseseră prinşi cu garda jos când copila, mânată de durerea ametitoare a minții şi de ura pură şi abjectă, îşi dezlănțui furia completă a părții întunecate asupra bărbaților care îl uciseseră pe prietenul ei. Au fost victime ale unei greşeli crude: s-au aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Cu toate acestea, ar fi fost inexact să le spunem morți inutile. În ochii lui Bane, cel puțin, sacrificiul lor îi permisese să recunoască potențialul tinerei fete. Pentru unii, seria de evenimente ar fi putut să pară predeterminată, de parcă nefericiții Jedi ar fi fost atraşi inexorabil de sfârşitul lor sumbru cu singurul scop de a-i uni pe Bane şi Zannah.

Fără îndoială că existau chiar unii care ar fi mărturisit că soarta şi partea întunecată a Forței conspiraseră ca să-i prezinte Maestrului un ucenic adecvat. Cu toate acestea, Bane nu era unul dintre ei. El credea în puterea Forței, dar credea şi în el însuşi: era mai mult decât un slujitor al profeției sau un pion a părții întunecate, supus capriciilor unui viitor inevitabil, hotărât dinainte. Forța era instrumentul pe care îl folosise pentru a-şi crea propria destinul prin putere şi viclenie. El singur dintre toți ceilalți Sith câştigase cu adevărat mantia de Lord Întunecat, motiv pentru care el singur dintre ei toți încă mai trăia. Şi dacă Zannah va fi demnă să-i fie ucenică, în cele din urmă va trebui să dovedească acest lucru, de asemenea.

Auzi un mormăit în spatele lui şi se întoarse pentru a vedea fata prăbuşită la pământ, căzând în graba ei de a încerca să țină pasul cu ritmul necruțător pe care îl impusese el. Fata se holbă la el, cu furia apărându-i pe față.

— Mai încet! se răsti ea. Mergi prea repede!

Bane îşi încleştă dinții, în timp ce un nou puseu de durere îi străpunse craniul.

— Nu eu merg prea repede, răspunse el, păstrându-şi vocea calmă dar severă. Tu mergi prea încet. Trebuie să găseşti o modalitate de a ține pasul cu mine.

Se ridică în picioare, lovindu-şi genunchii rupți ai salopetei pentru a şterge urmele mai evidente de murdărie.

— Picioarele mele nu sunt la fel de lungi ca ale tale, răspunse ea enervată, refuzând să cedeze. Cum ar trebui să pot ține pasul?

Fata avea spirit. Acest lucru fusese clar din momentul primei lor întâlniri. Îl recunoscuse instantaneu pe Bane drept ceea ce era: un Sith, duşmanul declarat al Jedilor, slujitor al părții întunecate. Cu toate astea, nu arătase nicio teamă. Bane văzuse în Zannah, potențialul pentru succesorul de care avea nevoie, dar era evident că şi ea văzuse în el ceva ce îşi dorea. Şi când îi oferise şansa de a fi ucenica lui, să studieze şi să învețe căile părții întunecate, fata nu ezitase. Nu era încă sigur de ce Zanah fusese atât de dornică să se alieze cu un Lord Sith. Ar fi putut fi un simplu act de disperare. Era singură, neavând mijloacele necesare pentru a supraviețui. Sau poate că văzuse partea întunecată ca pe o cale de răzbunare împotriva Jedilor, o modalitate de a-i face pe toți să sufere pentru moartea prietenului său. Era chiar posibil ca ea să fi simțit, pur şi simplu, puterea lui Bane şi să dorească să o revendice pentru ea. Oricare ar fi fost adevăratele sale motivații, Zannah fusese mai mult decât dispusă să jure fidelitate Sithului şi noului ei Maestru. Cu toate astea, nici spiritul şi nici dorința ei nu o făceau demnă de a fi ucenicul lui.

Lordul Întunecat o alesese dintr-un singur motiv.

— Eşti puternică în Forță, îi explică el, fără ca vocea lui să trădeze vreun indiciu de emoție sau din agonia pe care o îndura. Trebuie să înveți să o foloseşti. Să-i apelezi puterea. Să o faci să se supună scopului tău. Aşa cum ai făcut când i-ai ucis pe Jedi.

Văzu o licărire de îndoială traversându-i fața.

— Nu ştiu cum am făcut-o, mormăi ea. Nici nu am vrut să o fac, continuă ea, brusc nesigură. S-a întâmplat... oarecum.

Bane detectă un indiciu de vinovăție în vocea ei. Fu dezamăgit, dar nu surprins. Era tânără. Confuză. Nu putea să înțeleagă cu adevărat ceea ce făcuse. Nu încă.

— Nimic nu se întâmplă, pur şi simplu, insistă el. Ai chemat puterea Forței. Gândeşte-te la modul în care ai făcut-o. Gândeşte-te la ce s-a întâmplat.

Ea ezită, apoi clătină din cap.

— Nu vreau, şopti ea.

Fata suferise deja dureri şi suferințe incomensurabile de la sosirea ei pe Ruusan. Nu dorea să revadă acele experiențe îngrozitoare. Bane înțelegea asta; chiar simpatiza cu ea. Şi el suferise în copilărie, fiind victimă a nenumărate bătăi sălbatice date de Hurst, tatăl său crud şi abuziv. Dar învățase să folosească acele amintiri spre

avantajul lui. Dacă Zannah urma să devină succesoarea moştenirii părții întunecate, trebuia să-şi înfrunte trecutul. Trebuia să învețe cum să beneficieze de cele mai dureroase amintiri ale ei. Trebuia să le transforme şi să le canalizeze pentru a-i permite să folosească puterea părții întunecate.

— Acum îți pare rău pentru acei Jedi, spuse Bane, cu vocea dezinvoltă. Simți regret. Remuşcare. Poate chiar milă. Tonul lejer dispăru repede în timp ce vocea lui începea să crească atât în volum, cât şi în intensitate. Dar astea sunt emoții fără valoare. Nu înseamnă nimic. Ceea ce trebuie să simți este furie!

Făcu un pas brusc spre ea, cu pumnul drept strâns în fața lui pentru a-şi puncta cuvintele. Zannah tresări la mişcarea neaşteptată, dar nu se retrase.

— Moartea lor nu a fost un accident! strigă el în timp ce făcea un alt pas înainte. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost o greşeală!

Un al treilea pas îl aduse atât de aproape încât umbra corpului său masiv o învălui pe fată ca o eclipsă. Ea se feri uşor dar rămase pe loc. Bane îngheță, blocând durerea din spatele craniului şi stăpânindu-şi furia. Se ghemui lângă el ea şi îşi relaxă pumnul încleştat. Apoi întinse încet mâna şi o aşeză uşor pe umărul ei.

— Gândeşte-te la ceea ce ai simțit când ți-ai dezlănțuit puterea împotriva lor, spuse el, vocea lui fiind acum o şoaptă blândă şi seducătoare. Gândeşte-te la ceea ce ai simțit când Jedi ți-au ucis prietenul.

Zannah îşi lăsă capul în jos, cu ochii închişi. Rămase nemişcată şi tăcută timp de câteva secunde, forțându-şi mintea să retrăiască momentul. Bane văzu emoțiile apărându-i pe față: durerea, tristețea, pierderea. Tremura uşor sub mâna lui masivă, pusă pe umărul ei firav. Apoi, încet, simți cum începe să se ridice furia în ea. Şi odată cu ea, puterea părții întunecate. Când fata îşi ridică privirea, avea ochii larg deschişi; ardeau cu o intensitate aprigă.

— L-au ucis pe Laa, scuipă ea cuvintele. Meritau să moară!

— Bine. Bane îşi lăsă mâna să cadă de pe umărul ei şi făcu un pas înapoi, cu o urmă de zâmbet mulțumit jucându-i pe buze. Simți furia. Bucură-te de ea. Îmbrățişeaz-o. *Prin pasiune, câştigi tărie*, continuă el, recitând Codul Sith. *Prin tărie, câştigi putere*.

— *Prin pasiune, câştig tărie*, spuse ea, repetând cuvintele sale, răspunzând la ele. *Prin tărie, câştig putere*.

Putea simți partea întunecată ridicându-se în ea, crescând în intensitate până când aproape că îi simți căldura.

— Jedii au murit pentru că erau slabi, spuse el, făcând un pas înapoi. Numai cei puternici supraviețuiesc şi Forța te va face puternică. Când se întoarse, adăugă: Foloseşte-o pentru a ține pasul. Dacă rămâi din nou în urmă, te voi lăsa aici, pe planeta asta.

— Dar încă nu mi-ai spus ce să fac! strigă după el în timp ce el se îndepărta.

Bane nu răspunse. El îi dăduse deja răspunsul, deşi ea încă nu ştia. Dacă va fi demnă să-i fie ucenică, va trebui să-şi dea seama.

Simți un val brusc de putere îndreptându-se spre el, concentrat pe călcâiul piciorului stâng, în timp ce ea încerca să-l facă să se împiedice, pentru a încetini. Bane se pregătise pentru o astfel de reacție în momentul în care îi întorsese spatele. O împinsese la limită; ar fi fost dezamăgit dacă ea nu ar fi făcut nimic. Dar se aşteptase la un atac mai puternic şi mai simplu – un val de energie întunecată menit să-l arunce la pământ. O lovitură concentrată împotriva unui singur călcâi era mult mai subtilă. Arata inteligență şi viclenie şi, deşi era pregătit pentru asta, forța atacului ei îl surprinse totuşi.

Cu toate astea, chiar şi cu puterea şi potențialul pe care le avea Zannah, nu se putea pune cu un Lord Întunecat Sith. Bane se folosi de propriile lui abilități în Forță pentru a absorbi impactul atacului ei, prinzându-l şi amplificându-i puterea înainte de a-l elibera înapoi asupra ucenicei lui. Lovitura redirecționată o lovi pe Zannah în piept, suficient de tare pentru a o doborî la pământ. Un mormăit de surpriză îi scăpă pe buze în timp ce ateriza dur pe spate.

Nu era rănită; Bane nu avea intenția să îi facă rău. Bătăile constante pe care i le administrase tatăl său de-a lungul copilăriei lui îl ajutaseră pe Bane să se transforme în ceea ce era astăzi, dar îl făcuseră, de asemenea, să-l urască şi să-l disprețuiască pe Hurst. Dacă fata asta urma să-i fie ucenică, trebuia să-l respecte şi să-l admire. Nu va putea să o învețe căile părții întunecate dacă ea nu ar fi voit – nici măcar n-ar fi fost dornică – să învețe de la el. Singurul lucru pe care bătăile lui Hurst îl învățaseră vreodată pe Bane a fost cum să urască şi Zannah ştia deja acea lecție.

Se întoarse şi îşi fixă privirea rece asupra fetei care încă stătea întinsă pe un petic tare şi gol de pământ. Se uită din nou la el, furioasă pe felul în care o umilise.

— Un Sith ştie când să dezlănțuie furia părții întunecate, o informă el, şi când să se abțină. Răbdarea poate fi o armă dacă ştii cum să o foloseşti, iar furia ta poate alimenta partea întunecată dacă vei învăța cum să o controlezi.

Ea încă mai spumega de furie, dar el văzu acum altceva în expresia ei: o curiozitate precaută. Dădea încet din cap în timp ce sensul cuvintelor lui îi devenea clar, iar expresia ei se înmuie. Bane putea simți totuşi puterea părții întunecate din interiorul ei; furia era încă acolo, dar o ascunsese sub suprafață. O îngrijea, hrănind-o pentru când va veni vreme să o poată dezlănțui. Tocmai învățase prima lecție din căile Sith. Şi acum era precaută față de el, însă nu se temea. Exact cum dorea el. Singurul lucru de care el voia ca ea să se teamă, era eşecul.

Se întoarse din nou şi-şi reluă marşul, suprimând un fior în timp ce un grup nou de lame îşi croia drum prin gândurile sale. În spatele lui simți că Zannah adună din nou Forța. De data asta, însă, fata o îndreptă spre interior, folosind-o pentru a-şi reîmprospăta şi întineri membrele epuizate.

Se ridică şi fugi după el, mişcându-se aproape fără efort într-o alergare cu viteză mare. El îşi acceleră pasul în timp ce ucenica sa ajunse lângă el, fiind capabilă să țină cu uşurință pasul, acum că era propulsată de puterea uimitoare a Forței.

— Unde mergem? întrebă ea.

— În tabăra Sith, răspunse el. Avem nevoie de provizii pentru călătorie.

— Ceilalți Sith sunt acolo? întrebă ea. Cei cu care se luptau Jedii?

Bane îşi dădu seama că încă nu îi spusese ceea ce se întâmplase cu Kaan şi cu Frăția.

— Nu mai există alți Sith. Nu vor mai exista niciodată, cu excepția noastră. Un Maestru şi un ucenic; unul – să întruchipeze puterea, celălalt – să o râvnească.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți? voia ea să ştie.

— I-am ucis, răspunse el.

Zannah păru să se gândească la asta pentru o clipă înainte de a ridica din umeri cu indiferență.

— Atunci au fost slabi, spus ea cu o convingere simplă. Şi meritau să moară.

Bane îşi dădu seama că îşi alesese bine ucenicul.

Capitolul 2

Marea navă de război a Lordului Valenthyne Farfalla, liderul Armatei Jedi a Luminii după moartea Generalului Hoth, se menținea pe o orbită lentă deasupra lui Ruusan. Construită astfel încât exteriorul ei să semene cu o veche barjă de navigație, nava avea o eleganță arhaică, o măreție pe care unii o simțeau ca fiind un semn al unei vanități nepotrivite pentru un Jedi. Johun Othone, un tânăr Padawan din Armata Luminii, avusese cândva aceeaşi părere. La fel ca mulți dintre adepții lui Hoth, îl privise inițial pe Lordul Valenthyne ca pe un prost plictisitor, preocupat doar de cămăşi din shimmersilk[1] de culoare strălucitoare, de buclele lungi ale părul său auriu şi alte capcane gălăgioase şi chinuitoare ale modei. Cu toate astea, în luptele continue împotriva Frăției Întunericului, Farfalla şi adepții săi îşi dovediseră valoarea. Încet, aproape cu ciudă, Johun şi restul trupelor lui Hoth ajunseseră să-l admire şi chiar să-l respecte pe omul de care îşi bătuseră joc odinioară.

Dar acum Generalul Hoth murise, distrus în confruntarea finală împreună cu cei din Sith, iar în absența lui, Lordul Valenthyne preluase steagul de conducător.

Urmând ordinele lui Hoth, Farfalla organizase o evacuare în masă a celor de pe Ruusan, încărcându-i pe navele flotei sale aflată pe orbită, înainte de detonarea bombei gândurilor, salvând astfel mii de Jedi şi Padawani utilizatori de Forță, care ar fi fost sensibili la efectele devastatoare ale bombei. Era doar o simplă şansă că Johun venise aici pe *Fairwind*, nava amiral a lui Valenthyne. Nava era suficient de mare încât să poată susține confortabil un echipaj de peste trei sute de indivizi, dar înghesuiți în cală se aflau aproape cinci sute de alți evacuați, ceea ce nu era prea confortabil. Erau înghesuiți atât de strâns, încât era greu să te mişti printre ei; Maeştrii Jedi, Cavalerii şi Padawanii erau presați umăr lângă umăr.

Celelalte nave erau la fel de pline. În plus față de Jedi, marea majoritate a trupelor non-sensibile la Forță care se alăturaseră cauzei lui Hoth fuseseră, de asemenea, luate de pe planetă. Una dintre nave fusese chiar încărcată cu câteva sute de prizonieri, adepți ai Lordului Kaan, care nu erau Sith şi care se predaseră rapid Jedilor, atunci când lider lor întunecat îi abandonase pentru a pune în aplicare ultimul său plan nebunesc de a-i distruge pe Jedi. Nu exista niciun pericol real pentru aceşti soldați obişnuiți; bomba gândurilor îi afecta doar cei care puteau folosi Forța. Dar, în graba evacuării fusese mai simplu să ia pe toți.

Totuşi, aici, pe nava personală a lui Valenthyne, Johun recunoştea aproape fiecare chip. Luptase alături de ei timp de mulți luni, prin ambuscade, lupte şi bătălii la scară largă. Fuseseră împreună martori la morți şi vărsări de sânge; participaseră la victorii glorioase şi înduraseră înfrângeri zdrobitoare. Fiecare dintre ei văzuse mulți duşmani – şi prea mulți prieteni – murind în timp ce purtau o campanie aparent nesfârşită împotriva forțelor părții întunecate.

Acum, când stăteau strânşi împreună pe navă, războiul se încheiase în cele din urmă. Victoria era în sfârşit a lor. Cu toate astea, fiecare ființă de la bord purta o mască sumbră şi severă. Dispariția Sith avusese un preț teribil. Nu exista nicio îndoială cu privire la ceea ce se întâmplase, nu aveau nicio speranță ca vreunul dintre Jedi rămaşi încă pe planetă să fi supraviețuit. Orbitând deasupra lui Ruusan, ei fuseseră în siguranță, în afara razei de acțiune a exploziei bombei gândurilor. Dar auziseră prin Forță țipetele agonizate ale colegilor lor Jedi atunci când spiritele le-au fost sfâşiate şi măturate în vârtejul turbionar al energiei părții întunecate.

Mulți dintre supraviețuitori plângeau în mod deschis. Cel neacordați la Forță îndurau suferința într-o linişte stoică, reflectând la sacrificiul pe care îl făcuseră alții.

---

[1] Shimmersilk – material foarte scump. O simplă eşarfă de shimmersilk putea valora cel puțin o mie de credite ale Republicii.

Johun – asemenea lui Farfalla şi practic a oricărui alt membru al Armatei Luminii – se oferise voluntar să rămână cu Generalul Hoth. Dar Generalul refuzase. Ştiind că cei care rămâneau cu el se confruntau cu o moarte sigură, ordonase ca toți, cu excepția a o sută dintre adepții săi Jedi – să părăsească planeta. Niciunuia dintre Padawani nu i se permisese să rămână. Cu toate astea, chiar dacă urma ordinele, Johun nu se putea abține să nu simtă că îşi trădase Generalul, fugind de pe planetă.

Dincolo de cala plină, îl putea distinge pe Farfalla, bluza lui roşie strălucitoare ieşind în evidență ca un far în marea de corpuri îmbrăcate, în mare parte, în maro. Organiza echipele de salvare care urmau să fie transportate înapoi pe suprafața lui Ruusan pentru a se ocupa de consecințele bombei gândurilor şi Johun era hotărât să fie printre ei. Era dificil să treci prin masa de Jedi, dar Johun era mic şi slab. Avea nouăsprezece ani, dar încă nu se împlinise fizic şi, cu corpul său subțire, pielea deschisă şi părul blond deschis până la umeri – adunat într-o împletitură strânsă, aşa cum era obiceiul pentru un tânăr Jedi încă în pregătire – părea cu cel puțin doi ani mai tânăr. Putea fi frustrant să fie confundat cu un copil, dar acum, în timp ce se răsucea şi aluneca prin mulțime, era recunoscător pentru fizicul său subțire.

— Lord Valenthyne, strigă el în timp ce se apropia. Ridică şi mai mult glasul pentru a fi auzit peste zgomotul din cală. Lord Valenthyne!

Farfalla se întoarse, încercând să-l aleagă pe stăpânul vocii din masa de corpuri şi fețe, apoi dădu din cap în semn de recunoaştere când tânărul ieşi în cele din urmă la vedere.

— Padawan Johun.

— Vreau să mă alătur echipelor de salvare, şopti Johun. Trimiteți-mă înapoi.

— Mă tem că nu se poate, răspunse Maestrul Jedi clătinând compătimitor din cap.

— De ce nu? întrebă Johun. Credeți că sunt prea tânăr?

— Nu asta este..., începu Farfalla, dar Johun îl întrerupse.

— Nu sunt un copil! Am nouăsprezece ani, cu siguranță sunt mai mare decât ei doi! insistă el, fluturând mâna în direcția celei mai apropiate echipe de salvare: un grup format dintr-un bărbat de vârstă mijlocie cu barbă scurtă, o femeie în vârstă de douăzeci de ani şi doi băieți adolescenți.

— Ai grijă cu furia ta, îl avertiză Farfalla, cu vocea severă.

Johun era pe cale să răspundă, dar, în schimb, îşi muşcă limba şi aprobă din cap. Nu avea rost să se supere; asta nu-l va convinge pe Lordul Valenthyne să-l lase să meargă cu ei.

— Vârsta ta nu are nimic de-a face cu decizia mea, îi explică Jediul mai în vârstă, odată ce se asigură că Johun îşi ținea emoțiile sub control. O treime din totalul forțele noastre sunt mai tinere decât tine.

Era adevărat, îşi dădu seama Johun. Creşterea numărului de victime ale campaniei Ruusan forțase Armata Luminii să accepte în rândurile sale recruți din ce în ce mai tineri. Nu tinerețea lui era problema; trebuia să existe o altă explicație.

Dar în loc să întrebe de ce nu putea merge, Johun rămase, pur şi simplu, tăcut. Răbdarea îi va aduce mai mult câştig cu succesorul Generalului Hoth decât întrebările necontenite şi necugetate.

— Aruncă o privire mai atentă la cei pe care îi trimit, îl instrui Farfalla. Aceştia sunt voluntari curajoşi, aliați valoroşi în bătălia noastră împotriva Sith. Dar niciunul dintre ei nu este acordat la Forță.

Surprins, Johun aruncă o a doua privire la echipele care făceau ultimele pregătiri. Femeia avea pielea închisă la culoare şi părul negru şi scurt, şi îşi dădu seama că o mai întâlnise. Era un soldat al Republicii, pe nume Irtanna, şi se alăturase cauzei lor cu puțin peste un an în urmă. Îi trebuiră câteva secunde pentru a-i recunoaşte pe ceilalți, până când observă asemănarea dintre bărbos şi cei doi adolescenți. Erau nativi de pe Ruusan. Bărbatul era un fermier pe nume Bordon care fugise dinaintea armatelor Lordului Kaan în timpul ultimei ofensive Sith. Cei doi băieți erau fiii săi, deşi Johun nu-şi putea aminti numele lor.

— Nu ştim întreaga amploare a efectelor bombei gândurilor, continuă Farfalla. Pot exista replici care ar putea dăuna sau chiar ucide un Jedi sau un Padawan. De aceea nu poți merge.

Johun aprobă din cap. Avea sens; Valenthyne era doar precaut. Dar uneori era posibil să fii mult prea precaut.

— Mai sunt şi alte riscuri la suprafață, remarcă el. Nu ştim dacă sunt morți toți cei din Sith. Este posibil ca unii dintre ei să fi supraviețuit.

Farfalla clătină din cap.

— Kaan avea o vrajă, o anumită putere, asupra adepților săi. Erau aserviți voinței lui. Când i-a condus în peşteră, l-au urmat cu toții de bunăvoie. I-a convins că pot supraviețui bombei gândurilor dacă îşi uneau puterile... Dar a greşit.

— Cum rămâne cu slujitorii Sith? insistă Johun, nedorind să renunțe. La fel ca Jedii, şi Sithul avusese partea lui de adepți care nu erau acordați la Forță: soldați şi mercenari care se aliaseră Frăției Întunericului. Nu i-am capturat pe toți, sublinie tânărul Padawan. Unii dintre ei au fugit de luptă. Vor fi în continuare acolo, jos.

— De asta le avem pe ăstea, îl asigură femeia soldat, atingând blasterul de pe şold.

Zâmbi feroce, dinții albi strălucitori contrastând puternic cu tenul întunecat.

— Irtanna ştie să aibă grijă de ea însăşi, fu de acord Farfalla. A văzut mai multe lupte decât noi doi la un loc.

— Vă rog, Lord Valenthyne, îl imploră Johun, căzând într-un genunchi.

Era un gest zadarnic şi prostesc, dar era disperat. Ştia că Farfalla avea dreptate, dar nu-i păsa. Nu-i păsa de logică sau rațiune şi nici măcar de pericolele bombei gândurilor. Pur şi simplu nu putea să stea fără să facă nimic!

— Vă rog! A fost Maestrul meu.

Farfalla întinse mâna şi o aşează cu tandrețe pe fruntea lui Johun.

— Hoth m-a avertizat că decizia de a te trimite departe nu-ți va pica bine, spuse el încet. Dar Maestrul tău a fost un om înțelept. Ştia ce era mai bine pentru tine, la fel ca şi mine. Trebuie să ai încredere în judecata mea în acest sens, chiar dacă nu o înțelegi pe deplin.

Îndepărtându-şi mâna de pe fruntea tânărului, noul lider al Armatei Luminii îl luă pe Johun de braț şi l-a ajutat să se ridice în picioare.

— Maestrul tău a sacrificat totul pentru a ne salva pe toți, spuse el. Dacă cedăm acum emoțiilor noastre, dacă ne permitem să ajungem la prejudicii inutile, atunci o să dezonorăm ceea ce a făcut el. Înțelegi?

Johun dădu din cap, ca un Padawan care accepta înțelepciunea mai mare a unui Maestru Jedi.

— Bine, spuse Farfalla, întorcându-se spre a-şi concentra atenția asupra uneia dintre celelalte echipe de salvare. Dacă vrei să ajuți, atunci ajut-o pe Irtanna să încarce proviziile.

Johun aprobă din nou din cap, deşi Farfalla nu observă. Plecase deja, furat de responsabilitățile funcției sale.

Lucrând în tăcere, Johun ajută la încărcarea ultimelor provizii în navetă: truse de teren pline cu rații şi capsule de apă; medicamente în cazul în care dădeau peste vreun rănit; electrobinoculare şi un pachet de senzori pentru explorare şi recunoaştere; baghete luminoase pentru când venea noaptea. Şi, desigur, baterii de rezervă pentru blasterele pe care le aveau Irtanna şi ceilalți, în caz că ar fi întâlnit vreun slujitor supraviețuitor din armata lui Kaan.

— Mulțumesc, spuse Irtanna odată ce terminară de încărcat.

Încercând să pară dezinvolt, Johun aruncă o privire rapidă în jur. Farfalla nu se vedea nicăieri.

— Pilotezi tu nava sau o fac eu? o întrebă el.

Cuvintele erau calme, dar în timp ce le spunea, se întinse cu Forța pentru a-i atinge mintea. O făcu blând, având grijă să nu-i provoace niciun rău în timp ce planta sămânța unei sugestii.

Ochii ei străluciră momentan şi o expresie de confuzie goală îi traversă faţa.

— Ăa... o voi face eu, cred. Poţi să iei scaunul copilotului.

— Vii cu noi? întrebă Bordon, tatăl de vârstă mijlocie.

Din tonul său, era evident că avea îndoieli.

— Bineînţeles, răspunse Johun amiabil. L-aţi auzit cu toţii spunând că ar trebui să vă ajut să încărcaţi provizii, nu? De ce altceva ar spune-o, dacă nu merg cu voi?

Aşa cum făcuse cu Irtanna, împinse din nou, uşor, adăugând la jumătatea de adevăr, puterea de modificare a minţii prin Forţă. În mod normal, ar fi urât ideea de a-şi manipula prietenii sau aliaţii în acest mod, dar în acest caz ştia că echipa de salvare va funcţiona mai bine dacă i-ar însoţi.

— Da. Bine, fu de acord Bordon după o clipă. Mă bucur că suntem împreună.

— E bine să avem un Jedi cu noi, adăugă Irtanna. Pentru orice eventualitate.

Convingerea cuiva prin Forţă era întotdeauna mai uşoară atunci când cei care trebuiau să fie convinşi îşi doreau asta, remarcă Johun. Totuşi, simţi un uşor fior de vinovăţie atunci când urcă în mica navetă care avea să-i ducă la suprafaţă.

Asta doar pentru că nu îl asculti pe Farfalla, se linişti el însuşi. Dar faci ceea ce trebuie.

— Toată lumea, puneţi-vă centurile, ordonă Irtanna, vorbind peste şuierul de presurizare în timp ce uşile etanşe se închideau.

Motoarele navetei prinseră viaţă, ridicând-o de pe platforma de andocare.

— Înapoi acasă, pe Ruusan. Sau măcar pe ce a mai rămas, mormăi Bordon pe un ton neplăcut în timp ce treceau prin uşile calei de încărcare şi intrau în zona superioară a atmosferei planetei.

Capitolul 3

Darth Bane îi simți cu mult înainte să-i vadă.

Cei ignoranți în căile Forței, o vedeau ca fiind doar o armă sau o unealtă: ceva cu care puteai lovi un dușman în luptă, puteai levita obiectele din apropiere şi să le atragi într-o palmă care aştepta sau să le arunci prin cameră. Dar astea erau simple trucuri vrăjitoreşti pentru cineva care îi înțelegea cu adevărat potențialul şi puterea.

Forța făcea parte din toate ființele vii şi toate ființele vii făceau parte din Forță. Curgea prin fiecare ființă, fiecare animal şi creatură, fiecare copac şi plantă. Energiile fundamentale ale vieții şi morții treceau prin ea, provocând valuri în chiar țesătura existenței. Chiar şi distras de fulgerele agonizante ale lamelor care îi despicau interiorul craniului, Bane era sensibil la toate aceste valuri. Îi ofereau o conştientizare care depăşea spațiul şi chiar timpul, oferindu-i scurte întrezăriri asupra posibilităților în schimbare continuă a viitorului. Aşa se făcea că, fiind încă la doi kilometri – şi câteva minute – distanță de locul în care Kaan şi armata sa îşi făcuseră tabăra, ştia că alții erau deja acolo. Erau opt în total, toți oameni – şase bărbați şi două femei. Fiind mercenari care se înscriseseră în Frăție pentru credite şi pentru o şansă de a lovi în detestata Republică, supraviețuiseră bătăliei finale cu trupele lui Hoth. Cel mai probabil fugiseră din confruntare în clipa în care Kaan coborâse în subteranele planetei pentru a-şi pune în aplicare capcana pentru Jedi, iar acum afişau loialitatea specifică tuturor adepților cumpărați şi plătiți. Precum gândacii de sânge care culeg carnea putrezită de pe cadavrul unei bantha, veniseră să adune orice resturi de valoare pe care le-ar fi putut găsi în tabăra Sith pustie.

— E cineva în față, şopti Zannah un minut mai târziu.

Mai puțin armonizată cu nuanțele subtile ale Forței decât Maestrul ei, îi trebuise mai mult timp să simtă pericolul. Dar, având în vedere lipsa ei de pregătire, faptul că observa ceva, era o mărturie a abilităților ei.

— Aşteaptă aici, ordonă Bane, întinzând o mână pentru a o opri pe Zannah pe loc.

În mod înțelept, ea se supuse.

Începu să fugă cu viteză maximă, fără să se uite înapoi. Pământul fugea sub picioarele sale, în timp ce devenea o pată în mişcare, apelând la Forță pentru a-l propulsa. Durerea din cap îi dispăruse, îndepărtată de anticiparea luptei şi de exaltarea fizică a atacului său. În şaizeci de secunde apăru în tabăra Sith, siluetele mercenarilor condamnați fiind clar vizibile în timp ce se certau care obiecte erau demne de jefuit. Şase dintre jefuitori erau adunați în poiana mică din centrul taberei, împărțind prada. Ceilalți doi stăteau de pază: santinele staționate la marginea corturilor pentru a veghea dacă apăreau probleme. Totuşi, posturile erau o simplă formalitate. Sentinelele ar fi trebuit să fie aşezate pe laturi opuse ale taberei pentru a se feri de asalt din ambele direcții. În schimb, cei doi bărbați stăteau la mai puțin de douăzeci de metri distanță, fiind mai interesați să aibă pe cineva cu care să-şi treacă timpul decât să asigure perimetrului. Bane analiză scena cu dispreț în timp ce îi privea, Forța permițându-i să vadă fiecare detaliu dintr-o singură privire. Bărbații de strajă habar nu aveau de apropierea lui, atenția lor fiind atrasă de strigătele furioase de dezacord ale celorlalți şase care se certau pentru câştigurile obținute.

Modificându-şi uşor traseul, astfel încât sosirea lui să fie ascunsă până în ultima clipă posibilă de un cort mare, de aprovizionare, Bane acceleră într-o explozie finală, apărând în tabără ca o furtună. Îşi scoase sabia de lumină şi o aprinse dintr-o singură mişcare. Zumzetul ascuțit al lamei purpurii îl precedă, trădându-i poziția cu câteva secunde prețioase înainte de sosirea sa. Avertismentul în avans oferi suficient timp pentru ca cea mai apropiată santinelă să-şi tragă blasterul, dar nu suficient

pentru a-l salva de măcel. Bane se materializă din spatele cortului de aprovizionare şi tăbărî pe prima sa victimă ca un vânt întunecat, tăindu-l în diagonală, de la umăr până la şold. Bărbatul purta o armură de luptă alcătuită din plăci compozite prinse împreună pe un substrat căptuşit şi împletit pentru a-i oferi flexibilitate. Vesta care îi acoperea pieptul era capabilă să absoarbă mai multe focuri de blaster de mare putere trase de la o distanță de sub treizeci de metri, dar lama lui Bane tăie straturile de protecție şi tăie o deschizătură fatală de cinci centimetri prin carnea şi osul de dedesubt. În timp ce prima sa victimă cădea, Bane sări prin aer spre următoarea, ştergând instantaneu cei zece metri dintre ei şi evitând simultan împuşcătura grăbită de pistol blaster a celei de-a doua santinele. Pe măsură ce cădea, practic, pe duşmanul său, îi dădu o lovitură descendentă, cu două mâini, o mişcare clasică de Djem So, a cincea şi cea mai puternică formă agresivă de luptă cu sabia de lumină. Lovitura grea despărți perfect casca nefericitului şi se scufundă adânc în craniul de dedesubt. Sfârşiturile groaznice ale primilor doi mercenari le-au dat celorlalți timp să înțeleagă ce se întâmpla. Şi-au scos armele şi au dezlănțuit o salvă completă de focuri de blaster asupra lui Bane, în timp ce el se întorcea să-i înfrunte din partea cealaltă a taberei. Prin tranziția lină de la stilul de atac al Formei a cincea la stilul ceva mai defensiv al Formei a treia, Bane le devie salvele, parând cu amândouă mâinile pe sabia de lumină, măturându-le deoparte cu un dispreț aproape neglijent.

Învârtind arma în mâna dreaptă, Bane se opri pentru a savura deznădejdea şi teroarea emanate de cei şase mercenari supraviețuitori, care recunoşteau faptul inevitabil al propriilor morți. Adunați împreună în luminişul dintre corturi, au făcut singurul lucru care să le dea, oricăruia dintre ei, şansa de supraviețuire – au rupt-o la fugă. S-au împrăştiat în toate direcțiile: una dintre femei fugi spre stânga, doi bărbați, spre dreapta; ceilalți trei s-au întors şi au fugit în linie dreaptă opusă, departe de intrusul mortal. Încă răsucindu-şi sabia de lumină, Bane îşi întinse mâna goală în față, cu palma extinsă, în timp ce elibera Forța într-un val de putere zdrobitoare asupra femeii care fugea în stânga lui. Valul tăie o brazdă devastatoare prin lagăr. Corturile au fost smulse de pe pământ, țesătura lor fiind ruptă şi mărunțită. Lăzile de aprovizionare din lemn explodară, conținutul lor spulberat căzând ca un duş de fragmente distruse. Valul de Forță izbi în spatele femeii, pulverizându-i coloana vertebrală şi rupându-i gâtul în timp ce o împingea cu fața în jos, în praf, şi o țintuia la pământ. Cadavrul ei zvâcni o dată, apoi rămase nemişcat pentru totdeauna. Încordând strâns degetele mâinii stângi spre palma deschisă, Bane se îndreptă spre cei doi bărbați din dreapta lui şi împinse pumnul în sus, în aer. O duzină de fulgere albastre porniră de deasupra capului pentru a-i învălui pe soldații care țipau, prăjindu-i de vii. Strigând de agonie, dansară şi se zvârcoliră ca nişte marionete pe corzi electrice, timp de câteva secunde, înainte ca trupurile lor fumegânde să se prăbuşească la pământ. În cele câteva secunde care îi trebuiră pentru a-i termina pe cei doi, cei trei mercenari supraviețuitori ajunseseră în partea opusă a taberei Sith. La câțiva metri dincolo de marginea corturilor, o linie de copaci marca începutul pădurilor dese de pe Ruusan. Ascunzişul oferit de ramuri îi tentă cu oferte de siguranță, dând o grabă şi mai mare fugii lor pline de teroare. Bane îi privi cu dezinteres cum se retrăgeau, savurându-le frica. La câțiva paşi de libertate, unul dintre bărbați făcu greşeala fatală de a arunca o privire peste umăr pentru a vedea dacă adversarul lor îi urmărea. Din capriciu, Bane trimise sabia de lumină spre el, învârtindu-se, cu o aruncare obişnuită. Lama tăia prin aer într-o buclă strânsă, traversând întinderea taberei într-o fracțiune de secundă înainte de a reveni pentru a fi prinsă de mâna în aşteptare a Stăpânului ei.

Doi dintre mercenari dispărură în pădure, năpustindu-se printre tufişuri. Al treilea – cel care se oprise să se uite – rămase în picioare ca o stâncă. O secundă mai târziu, capul lui se răsturnă înainte de pe umeri pentru a se rostogoli pe pământ, desprins de butucul cauterizat al gâtului de lama purpurie a sabiei de lumină aruncată de Bane. Ca şi cum capul căzut ar fi fost un semnal, membrele rigide ale cadavrului decapitat se înmuiară brusc şi el căzu în lateral.

Bane îşi stinse sabia de lumină, lama dispărând cu un şuierat ascuțit. Pentru o secundă, se bucură de victorie, sorbind ultimele rămăşițe persistente ale emoțiilor victimelor sale, trăgând putere din frica şi suferința lor. Dar momentul dispăru, la fel ca cei doi care scăpaseră de mânia lui. Ar fi putut să-i urmărească, dar oricât de mult ar fi dorit să le guste panica, înțelesese scopul de a-i lăsa să trăiască.

— I-ai lăsat să scape.

Se răsuci surprins pentru a o vedea pe Zannah stând chiar în perimetrul taberei. Absorbit de măcel, nu îi simțise apropierea. Fie asta, fie tânăra sa ucenică se străduise să-şi mascheze prezența de el.

Nu o subestima, îşi aminti Bane. Ea are puterea de a te întrece într-o bună zi.

— I-ai lăsat să scape, repetă Zannah.

Nu părea furioasă, nici dezamăgită, nici măcar mulțumită. Părea pur şi simplu nedumerită.

— Ți-am spus să mă aştepți, o admonestă Bane. De ce n-ai ascultat?

Ea nu răspunse imediat, cântărindu-şi cuvintele cu atenție, până când găsi un răspuns care să-l potolească pe Maestrul ei.

— Am vrut să văd adevărata putere a părții întunecate, recunoscu ea în cele din urmă. Poți să mă înveți să...?

Se opri, neputând găsi cuvinte pentru a descrie ceea ce tocmai văzuse. În schimb, flutură pur şi simplu din mână, indicând totalitatea măcelului pe care el îl dezlănțuise.

— Vei învăța, o asigură Bane, ataşând la centură mânerul sabiei de lumină.

Ea nu zâmbi, dar avea în privire o expresie de dorință, o foame pe care Maestrul ei o cunoştea foarte bine. Văzuse aceeaşi ambiție brută şi în ochii lui Githany, fosta lui iubită şi unul dintre urmaşii condamnați ai lui Kaan. Ştia că dacă Zannah nu va învăța să se tempereze şi să-şi controleze ambiția, asta o va conduce pe o cale distructivă, la fel cum se întâmplase cu Githany.

— Îndemânarea în luptă este cea mai simplă manifestare a puterii părții întunecate, o avertiză Maestrul. Brutalitatea şi rapiditatea, servesc unui scop. Cu toate astea, sunt adesea mai puțin eficiente decât subtilitatea şi viclenia. În cele din urmă, lăsarea în viață a acelor mercenari se poate dovedi mai utilă decât uciderea lor.

— Dar erau slabi, protestă ucenica sa, argumentând cu propriile lui învățături. Meritau să moară!

— Puține ființe din galaxie obțin vreodată ceea ce merită cu adevărat, remarcă el, alegându-şi cuvintele cu grijă.

Partea întunecată nu era uşor de înțeles; chiar şi el încă învăța să-şi croiască drum prin complexitățile şi contradicțiile sale. Trebuia să fie atent să nu o copleşească pe tânăra sa ucenică, totuşi era important ca ea să înțeleagă esența a ceea ce făcuse el aici.

— Misiunea noastră nu este să-i omorâm pe toți cei care nu sunt apți să trăiască. Răspundem la o chemare mai mare. Tot ceea ce am făcut pe Ruusan şi tot ce vom face de acum înainte, trebuie să ne servească adevăratul scop: supraviețurea Ordinului nostru şi a Sithului.

După o clipă de analiză, Zannah clătină din cap.

— Îmi pare rău, Stăpâne, recunoscu ea, tot nu înțeleg de ce nu i-ai omorât.

— Ca slujitori ai părții întunecate, ne bucurăm de înfrângerea duşmanilor noştri. Extragem putere din suferința lor, dar trebuie să păstrăm echilibrul între acest lucru şi câştigurile mai mari. Trebuie să recunoaştem că uciderea pentru o plăcere sadică – uciderea fără motiv, nevoie sau scop – este actul unui prost.

O încruntare de confuzie traversă chipul tinerei fete.

— Ce scop există în a-i lăsa să trăiască pe ticăloşii ăia?

— Jedii cred că Ordinul Sith a murit aici, pe Ruusan, îi explică el cu răbdare. Mai există adepți ai părții întunecate pe multe alte lumi: *Distrugătorii* de pe Honoghr şi Gamorr, *Asasinii* din umbră de pe Ryloth şi Umbara. Dar cei cu cea mai mare

putere – toți acei indivizi cu potențial pentru a deveni adevărați Stăpâni Sith – se adunaseră în Frăția lui Kaan. L-au urmat, ca unul, în acest război şi, tot ca unul, l-au urmat până la moarte. Dar vor fi unii care se îndoi de dispariția totală a Sithului. Vor exista întotdeauna şoapte că Sithul a supraviețuit, sugestii şi zvonuri că undeva, în galaxie, trăieşte un Lord Întunecat. Şi dacă Jedii vor găsi vreodată dovezi ale existenței noastre, ne vor vâna neobosiți.

Se opri pentru a lăsa implicațiile ultimei sale declarații să fie bine înțelese, înainte de a continua.

— Nu putem trăi izolați, separați de restul galaxiei, ascunzându-ne înfricoşați. Trebuie să lucrăm pentru a ne creşte puterea; va trebui să interacționăm cu indivizi din multe specii, de pe multe lumi. Este inevitabil ca unii dintre ei să ne recunoască drept ceea ce suntem, indiferent de deghizarea noastră. În cele din urmă, zvonul existenței noastre va ajunge la urechile Jedilor.

Zannah îl studia îndeaproape, absorbind fiecare cuvânt, căutând iluminarea în logica tulbure a părții întunecate.

— Deoarece nu putem ascunde faptul că am supraviețuit, continuă Bane, trebuie să-l ascundem cu jumătăți de adevăr. Trebuie să încurajăm zvonurile, răspândindu-le atât de mult încât să ne orbească duşmanii până când nu vor mai putea separa mitul de realitate.

Un licăr de înțelegere lumină fața lui Zannah.

— Un zvon este la fel de demn de crezare, ca şi sursa sa! exclamă ea.

Bane dădu din cap satisfăcut.

— Supraviețuitorii vor răspândi povestea, dar cine îi va crede pe cei ca ei? Toată lumea va şti că sunt mercenari care se slujesc doar pe ei înşişi şi care au fugit de bătălia finală pentru a se salva, apoi au venit să jefuiască tabăra foştilor lor aliați. Vor fi scuipați, ca trădători şi hoți. Nimeni care le va auzi povestea nu o va crede şi adevărul va fi respins ca fiind un zvon fără valoare. Şi dacă mai există şi alți martori ai prezenței noastre pe Ruusan, adăugă Bane, învârtind firul final al țesăturii de confuzie şi înşelăciune, acum este mai puțin probabil ca vorbele lor să fie crezute. Vor fi afectați de asemănarea lor cu aşa zisele minciuni spuse de jefuitorii ăia laşi.

— Nu este niciun folos sau scop în moartea lor, mormăi Zannah, pe jumătate pentru sine.

Tăcu, aparent pierdută în gânduri, meditând la tot ceea ce i se spusese.

Bane îşi mută atenția de la ucenica sa şi se concentră asupra obiectelor pe care le adunaseră jefuitorii în centrul taberei. El era ultimul Sith. Dacă exista ceva de valoare, atunci ar trebui să-i aparțină lui. Cea mai mare parte din ceea ce colectaseră nu prezenta interes pentru Bane. Unii din Frăția lui Kaan acumulaseră obiecte de o valoare imensă, crezând că lăcomia şi invidia pe care le inspirau în ceilalți le-ar putea hrăni puterea părții întunecate. Mercenarii adunaseră toate aceste nimicuri – inele şi coliere ornate, făcute din metale prețioase şi având pietre sclipitoare, pumnalele şi cuțitele ceremoniale, cu mânerele încrustate cu pietre strălucitoare, măşti sculptate complicat şi statuete mici, modelate cu o abilitate remarcabilă din materiale rare şi delicate – şi le aruncaseră la întâmplare într-o grămadă. Cercetând comorile neprețuite care nu aveau nicio valoare pentru scopul său, Bane simți un alt junghi de durere în fundul capului. În aceeaşi clipă, văzu o siluetă pâlpâind în colțul ochiului drept, care apoi dispăru din câmpul său vizual.

Îşi smuci capul în direcția mişcării, dar nu văzu nimic. Nu fusese Zannah; silueta asta era mult mai înaltă. Se întinse cu Forța, dar nu se simțea decât pe el şi pe ucenica lui, în perimetrul taberei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, observând neliniştea lui bruscă. Vine cineva?

— Nu este nimic, răspunse Bane.

Nu a fost nimic? se întrebă el. Sau este un alt efect secundar al bombei gândurilor?

Zannah se îndreptă spre locul unde stătea el, cu ochii atraşi de soarele care se reflecta în bijuteriile aruncate pe sol.

— Ce este asta? întrebă ea, aplecându-se pentru a scoate ceva aproape complet îngropat pe fundul grămezii.

Apăru un manuscris subțire, legat în piele. Îl întoarse curioasă, examinându-l din toate unghiurile, până ce Bane întinse mâna. Drept răspuns, ea veni supusă şi îi prezentă descoperirea. El recunoscu tipul manuscrisului. Fuseseră mai multe astfel de volume în biblioteca din Academia Frăției de pe Korriban, deşi Bane nu-l mai văzuse pe acesta. Volumul era subțire, cel mult câteva zeci de pagini şi coperta era inscripționată cu cuvinte misterioase scrise cu cerneală sângerie. Bane recunoscu limba. Se familiarizase cu limba vechiului Sith în timpul studiilor sale la Academie, când se întorsese mai degrabă spre înțelepciunea Maeştrilor morți acum mult timp, decât să se încreadă în proştii care căutau să-l instruiască în filozofia *Noului Sith*, deformată, a Frăției. Deschise volumul şi constată că aceeaşi cerneală sângerie fusese folosită şi pentru a umple paginile cu un scenariu delicat şi ilustrații elaborate. Ca şi în cazul cuvintelor de pe copertă, limba din interior era cea a vechiului Sith. Cu toate astea, marginile fiecărei pagini erau umplute cu note scrise de mână în Bazica galactică. Recunoscu scrisul de mână ca fiind al lui Qordis, fostul şef al Academiei de pe Korriban şi unul dintre mulții aşa-numiți Lorzi Sith care slujeau sub Kaan. Spre deosebire de restul Frăției Întunecate, însă, Qordis nu pierise în explozia bombei gândurilor. De fapt, murise cu câteva ore mai devreme când Bane folosise Forța pentru a zdrobi viața fostului său profesor.

De ce adusese Qordis acest manuscris cu el pe Ruusan? se întrebă Bane. Qordis fusese întotdeauna mai preocupat să acumuleze bogății decât să studieze textele antice. Purta doar cele mai fine mătăsuri şi cele mai scumpe bijuterii; fiecare dintre degetele sale lungi ale ambelor mâini fuseseră împodobite cu inele de o valoare incredibilă. Chiar şi cortul său de pe Ruusan fusese decorat cu tapiserii rare, țesute, şi covoare ornate. Bane realiză că dacă dusese manuscrisul cu el de la Academie, trebuia să conțină cunoştințe de o valoare extraordinară.

— Ce se spune? întrebă Zannah, dar Bane nu îi acordă nicio atenție.

Răsfoi repede manuscrisul, scrutând atât textul original, cât şi notele lui Qordis. Părea a fi o compilație a istoriei şi învățăturilor lui Freedon Nadd, un mare Maestru Sith care trăise cu peste trei mii de ani în urmă. Bane citise relatările anterioare ale lui Nadd, dar aceasta avea ceva ce lipsea în celelalte versiuni: locația ultimului său loc de odihnă!

Mormântul lui Freedon Nadd fusese pierdut cu multe secole în urmă, ascuns de către Jedi, astfel încât adepții părții întunecate să nu poată obține îndrumare sau putere din artefactele Sith sigilate în interior. Dar pe ultima pagină a manuscrisului, Qordis făcuse o ultimă notare, subliniată pentru a atrage atenția: *Caută mormântul pe Dxun*. Cum ajunsese Qordis la aceste informații nu însemna nimic pentru Bane; tot ce conta era că acum ştia şi el locația. Războiul de pe Ruusan îl împiedicase pe Qordis să încerce să găsească mormântul lui Nadd pe Dxun. Acum, că se terminase războiul, nu exista nimic care să-l împiedice pe Bane să facă călătoria şi să revendice pentru sine moştenirea lui Nadd. Dar mai întâi trebuia să plece de pe Ruusan.

Junghiul de durere, mult prea familiar, îi trecu prin craniu şi, din nou, prinse în colțul ochiului pâlpâirea unei siluete. De data asta, imaginea păru să se mențină aproape o secundă întreagă. Înalt, cu umeri largi şi îmbrăcat în haine Sith... Era o siluetă pe care Bane o recunoscu – Lordul Kaan! Şi apoi, ca mai înainte, dispăru,

Este real? Era posibil ca liderul Frăției Întunericului să fi supraviețuit, într-o anumită formă, bombei gândurilor? Era posibil ca spiritul lui să bântuie acum lumea în care murise?

Închise volumul şi se uită în jos la Zannah. Nu dădea niciun indiciu că ar fi văzut sau simțit ceva. E doar o părere, gândi Bane. Era singura explicație care avea sens. Zannah ar fi simțit manifestarea unui spirit al părții întunecate atât de aproape, dar ea se arăta neştiutoare. Realizarea îi aduse un amestec ciudat de uşurare şi îngrijorare. Când îl văzuse pe Kaan apărând lângă el, Bane se gândise pentru o clipă – doar o clipă – că nu reuşise în încercarea sa de a distruge Frăția.

Dar confirmarea succesului misiunii sale era temperată de conştientizarea faptului că bomba gândurilor făcuse chiar şi mai multe daune decât bănuise la început. Spera că iluziile şi durerile agonizante de cap erau doar temporare.

Zannah se uita încă la el, abia reuşind să-şi stăpânească potopul de întrebări pe care le avea despre ceea ce descoperise în paginile comorii pe care o găsise ea. Expresia ei de curiozitate nerăbdătoare se transformă în dezamăgire când el strecură manuscrisul în pliurile hainelor sale fără să-i ofere vreo explicație.

În timp, Bane va împărtăşi cu ea toate cunoştințele prezente şi viitoare. Dar până când avea ocazia să exploreze el însuşi mormântul lui Nadd, era reticent să spună cuiva – nici chiar ucenicei sale – de existența lui.

— Eşti gata să părăseşti planeta asta? întrebă el.

— M-am săturat de acest loc, răspunse ea, cu o urmă de amărăciune în voce. Lucrurile au mers numai prost de când am ajuns aici.

— Verii tăi, întrebă Bane, amintindu-şi o remarcă pe care o făcuse ea mai devreme despre cei doi băieți cu care sosise aici. Ți-e dor de ei?

— Ce rost are? răspunse ea ridicând din umeri. Tomcat şi Bug au murit. De ce să pierd timpul gândindu-mă la ei?

Cuvintele ei erau indiferente, dar Bane îi recunoscu insensibilitatea ca pe un mecanism de apărare. Sub suprafață îi putea simți sentimentele arzând: era supărată şi revoltată din cauza morții lor; dădea vina pe Jedi pentru ceea ce se întâmplase şi nu-i va ierta niciodată. Furia va fi întotdeauna o parte din ea, fierbând sub suprafață. Îi va pica bine bine în anii care vor veni.

— Vino cu mine, spuse Bane, luând o decizie.

O conduse spre o bicicletă swooper abandonată lângă unul dintre corturi. Urcă la bord, iar ea se cocoță pe scaun în spatele lui. Brațele ei subțiri se înfăşurară strâns în jurul taliei lui, în timp ce motorul swoopului se trezea la viață şi îi ridica în aer.

— De ce luăm swooperul? întrebă ea, strigând în urechea lui ca să poată fi auzită pe deasupra zgomotului propulsoarelor.

— Aşa vom călători mai repede. Nu avem timp de pierdut, strigă Bane înapoi peste umăr. Jedii se vor întoarce în curând să-şi ridice morții şi să-i caute pe supraviețuitorii armatei lui Kaan. Dar mai este o ultimă lecție pe care trebuie să o înveți înainte de a pleca.

Nu mai spuse nimic; unele lucruri nu puteau fi explicate, trebuiau să fie văzute pentru a fi înțelese. Zannah trebuia să vadă rămăşițele bombei gândurilor. Trebuia să vadă adevăratul scop al nebuniei lui Kaan. Trebuia să înțeleagă finalitatea a ceea ce realizase Bane aici.

Iar el trebuia să se asigure că silueta pe care o văzuse nu era altceva decât un efect secundar al expunerii sale la bomba gândurilor. Voia să vadă cu ochii lui dovada incontestabilă a faptului că Kaan era într-adevăr distrus.

Capitolul 4

Darovit zăcea grămadă pe podeaua rece a cavernei, scăldat în lumina stranie care emana din globul argintiu în formă de ou, care plana în centrul camerei subterane. Nu se mişcase de aproape două ore, paralizat de stupoarea şi groaza a ceea ce s-a întâmplat. Era ca şi cum timpul nu mai avea niciun sens aici, în epicentrul bombei gândurilor; de parcă Darovit însuşi ar fi fost acum suspendat între viaţă şi moarte, prins la fel ca spiritele chinuite ale adepţilor lui Kaan şi ale Jedilor care îndrăzniseră să îi înfrunte. În cele din urmă, însă, şocul începu să se estompeze. Încet, sănătatea mentală se strecură înapoi, aducând cu ea realitatea lumii fizice. Aerul din peşteră era umed şi rece; trupul îi tremura aproape necontrolat. Nasul îi curgea şi îl şterse cu o mână tremurândă, cu degete stângace, amorţite de frig.

— Haide, Tomcat, îşi spuse în sinea lui. E timpul să te mişti. Sus şi dă-i bătaie.

Cu un mare efort, reuşi să se ridice în picioare, apoi căzu din nou cu un ţipăt, în timp ce gambele şi coapsele cedară sub el. Durerea îl ajută să se rupă de ultimele vestigii persistente ale vrăjii sub care se afla, readucându-l înapoi în prezent şi concentrând-i gândurile. Îşi masă frenetic fiecare picior, încercând să refacă fluxul de sânge. Acum era nerăbdător să părăsească acest loc, disperat să scape de prezenţa rea a bombei care pulsa în tăcere. Aruncând o privire spre ea, pielea i se înfioră, totuşi, pe cât de respingătoare era, pe atât i se păru mai captivantă.

— Nu te uita la ea, îşi reproşă el într-o şoaptă ascuţită, dublându-şi eforturile de uşurare a durerii şi amorţelii părţii inferioare a membrelor.

După încă un minut, îndrăzni să se ridice din nou. Acele îl săgetară prin tălpi şi genunchii i se împleticiră scurt, dar rămase în picioare. Se uită dintr-o parte în alta, cercetând peştera în lumina emanată de glob. Erau cel puţin o jumătate de duzină de ieşiri din cameră şi Darovit blestemă când îşi dădu seama că habar nu avea care dintre ele avea să-l ducă înapoi la suprafaţă.

— Nu poţi rămâne aici, mormăi el.

Alegând la întâmplare un tunel, începu să iasă cu paşi înceţi şi neliniştiţi din cavernă. Întunericul îl învălui repede odată ce intră în pasaj, până când scoase sabia de lumină pe care i-o dăduseră cei din Sith. Folosind strălucirea slabă a lamei sale rubinii, putu să-şi aleagă drumul de-a lungul terenului neuniform. Nu dură mult până să-şi dea seama că făcuse o alegere greşită. Îşi aminti de panta abruptă pe care se prăbuşise la sosire, iar podeaua de aici era relativ plată. Ar fi fost simplu să se întoarcă şi să aleagă una dintre celelalte ieşiri. Dar gândul de a se întoarce în camera principală – şi la globul spiritelor prinse în capcană – îl împiedică să se întoarcă.

— Tunelul ăsta trebuie să iasă undeva, îşi spuse. Mergi pe el până ajungi la suprafaţă.

Planul suna simplu, dar deveni mai complicat când ajunse la o bifurcaţie în pasaj. Ezită pentru mai multe momente, studiind pasajul care ducea spre stânga şi apoi pe cel care ducea spre dreapta lui. Niciunul dintre ele nu îi oferi vreun indiciu cu privire la care dintre ele – dacă ar fi fost vreunul – l-ar duce la suprafaţă. Cu un oftat resemnat şi cu o scuturare a capului, îl alese pe cel din stânga.

Patruzeci de minute mai târziu şi după încă trei bifurcaţii, îşi regretă decizia. Acum nu putea să se întoarcă în cavernă, nici chiar dacă ar fi vrut; se pierduse fără speranţă prin labirintul subteran. Stomacul lui mormăi, iar conştientizarea că s-ar putea să nu mai găsească niciodată ieşirea începu să i se strecoare în minte. Continuă, crescând ritmul odată cu creşterea panicii care-l cuprindea. Acum alerga, cu ochii zburându-i dintr-o parte în alta, sperând ca iluminarea slabă a lamei sabiei să-i dezvăluie ceva – orice – care ar putea să-i arate calea. O porni în jos pe un alt

tunel lateral, împleticindu-se în graba sa până când se împiedică şi căzu. În timp ce îşi aruncă mâinile în față pentru a opri căderea, sabia îi zbură din mână. Marcă o tăietură de-a lungul peretelui, apoi sări pe podeaua neuniformă, stingându-se şi aruncând totul într-un întuneric total. Darovit se lovise puternic de pământ. Zăcea cu fața în jos în beznă, predându-se disperării fără speranță care se prăbuşise asupra lui. Nu avea rost să mai continue; nu va găsi niciodată o cale de ieşire. Mai bine să moară aici, uitat şi singur. Se rostogoli pe spate, privind tavanul cu ochi orbi. Apoi auzi un sunet. Era slab, dar inconfundabil. Era o voce care se auzea de la mare distanță, rupând tăcerea apăsătoare.

Acum auzi lucruri, Tomcat, gândi el. Dar o secundă mai târziu auzi din nou vocea, răsunând prin tunel. Mai era cineva aici, jos!

Nu ştia dacă era vreun Jedi care venea să afle soarta tovarăşilor săi căzuți, un slujitor Sith care fugise de bătălia finală, sau vreun aliat dintr-un grup complet diferit. Habar n-avea dacă cel care venea îl va primi, îl va lua prizonier sau îl va ucide imediat ce-l va vedea. Dar nu-i păsa. Chiar şi teama de a se întoarce în cameră şi la globul argintiu nefiresc, blestemat, nu-l mai reținea de data asta. Orice ar fi fost, era mai bine decât să moară de frig sau de foame în tunelurile astea întunecate de sub suprafața planetei. Târându-se înainte prin întuneric, pipăi în jur cu mâinile până când degetele se strânseră în jurul mânerului sabiei de lumină. O ridică triumfător în aer în timp ce o aprindea, permițându-i să vadă încă o dată.

Nu avea de unde să ştie cât de departe se afla proprietarul vocii. Acustica tunelului era ciudată şi necunoscută. Sunetele şi ecourile erau denaturate în mod nefiresc, în timp ce loveau zidurile neregulate de piatră ale labirintului subteran. Dar era sigur că vocea venise de undeva de sus, din direcția în care mergea el. Având lama strălucitoare care să-l ghideze, se mişcă cu o încredere reînoită. Cam la fiecare minut, mai prindea câte un fragment de conversație care venea de undeva, de sus. Acum îşi dădea seama că erau doi vorbitori, fiecare cu o voce distinctă: unul avea un bas profund, celălalt un ton mult mai înalt. De fiecare dată când auzea vocile, erau mai puternice şi ştia că se îndrepta în direcția corectă. Observă că întunericul tunelului se estompa; nu mai avea nevoie de sabia de lumină pentru a vedea împrejurimile. Dar nu era lumina galbenă a soarelui care pătrundea în timp ce se apropia de suprafață; era o strălucire rece, argintie. Cu o tresărire îşi dădu seama că se întorsese cumva înapoi şi se apropia din nou de caverna bombei gândurilor. Oricine erau proprietarii vocilor – prieteni sau duşmani – îi va găsi acolo.

Camera era aproape, atât de aproape încât putu distinge cuvintele atunci când vocile se auziră din nou.

— Acum, Sithul este compus doar din doi: un Maestru şi un ucenic, spuse vocea mai profundă. Nu vor mai fi alții.

— Ce se va întâmpla dacă dau greş? întrebă cealaltă voce.

Părea a fi o femeie, gândi Darovit, prea concentrat pe sunetul vocilor pentru a mai acorda atenție cuvintelor reale. Nu, nu e o femeie, se corectă el o secundă mai târziu. E o fată.

— Mă vei distruge şi pe mine? întrebă fata.

Cu un şoc, Darovit îşi dădu seama că ştia vocea! Nu ştia cum era posibil, dar nu avea nicio îndoială în mintea lui despre cine era vorba.

— Rain! strigă el, luând-o la fugă pentru a o întâlni pe verişoara pe care o crezuse moartă. Rain, eşti în viață!

* * *

Călătoria până la peşteră fu rapidă şi fără evenimente. Bane remarcase câțiva supraviețuitori şocați ai luptei finale de pe Ruusan uitându-se fix la el şi la Zannah în timp ce treceau în viteză cu swooperul, dar le acordă puțină atenție. Se îndoia că oricare dintre ei îl va recunoaşte drept ceea ce era cu adevărat. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, poveştile lor despre un Lord Sith supraviețuitor trecând pe lângă ei cu o

copilă în spate ar părea la fel de ridicole şi nesigure precum relatările mercenarilor pe care îi lăsase să scape în tabăra lui Kaan. Opri swooperul în afara tunelului întunecat şi neplăcut, care i-ar fi dus în camera bombei gândurilor. Pietricelele mici răsunară puternic sub tălpile dure ale cizmelor lui grele, negre, în timp ce descăleca. Zannah era prea mică să coboare pur şi simplu din vehicul, dar sări de pe scaun fără niciun semn de teamă sau ezitare, aterizând cu uşurinţă pe pământ lângă el.

Niciunul dintre ei nu vorbi în timp ce coborau, drumul fiind luminat de una dintre baghetele luminoase pe care Bane le găsise printre proviziile din tabăra Sith. Aerul se răcea şi Zannah tremura lângă el, dar nu se plângea. Se mişcară repede în jos prin pasaj; chiar şi aşa, datorită lungimii tunelului, le trebuiră aproape douăzeci de minute până să ajungă la destinaţie. Şi, pentru prima dată, Darth Bane văzu cu adevărat rezultatul manipulării lui Kaan şi a adepţilor săi. Globul palid, strălucitor, care plutea în centrul camerei avea o înălţime de aproape patru metri. Pulsa cu o putere brută care făcu carnea de pe gâtul lui Bane să se înfioare şi să i se ridice părul de pe braţe. Vene întunecate de umbre se învârteau pe suprafaţa metalică sclipitoare în ritmuri lente, hipnotice. Era ceva grotesc de atrăgător, fascinant, dar şi respingător acelaşi timp.

Lângă el, Zannah icni, trăgând o respiraţie ascuţită de mirare, apoi eliberându-o într-un şuierat lent de frică. El aruncă o privire spre ea, dar ea nu-i întoarse privirea – ochii ei mari erau încremeniţi pe rămăşiţele bombei gândurilor. Îndreptându-şi atenţia înapoi spre glob, Bane păşi înainte prin cameră. Zannah făcu un singur pas pentru a-l urma, apoi se opri. Apropiindu-se de glob, el întinse mâna goală şi o apăsă ferm pe suprafaţă. Îi arse palma cu un foc rece, dar el nu băgă în seamă durerea, fiind atras de chemarea fascinantă a obiectului. Sub atingerea lui, umbrele întunecate care se învârteau în interior se coalizară într-o singură masă. Gândurile celor prinşi înăuntru se repeziră în întâmpinarea lui: erau şoapte slabe în adâncurile întunecate ale minţii sale, cuvinte neinteligibile, dar pline de ură şi disperare. Instinctiv, conştiinţa lui Bane se retrase. El rezistă, luptându-se cu dorinţa de a-şi retrage mâna. În schimb, îşi împinse conştiinţa înainte, penetrând suprafaţa globului pentru a se arunca în adâncurile insondabile ale interiorului său negru. Şoaptele de ură izbucniră în urlete de chin. Dar astea nu erau urlete de fiinţe simţitoare: erau urletele bestiale ale unei furii primitive, fără minte. Identităţile celor pe care bomba gândurilor îi consumase – Lordul Kaan, Generalul Hoth, toţi adepţii lor Sith şi Jedi – fuseseră distruse, rupte de explozia bombei gândurilor. Rămăseseră doar bucăţi din ceea ce fusese odată spirit, care nu mai erau capabile de gândire conştientă, şi care se plângeau în suferinţa comună a nebuniei lor veşnice.

Rătăciră prin jurul conştiinţei lui Bane, agăţându-se de identitatea sa încă întreagă, ca nişte paraziţi care se ataşează de o gazdă nouă. Spiritele îndrăzneţe îl învăluiră, apucându-i şi zgâriindu-i mintea în timp ce încercau să-l tragă cu ei în abisul întunecat. Bane se desprinse cu o uşurinţă dispreţuitoare, sfărâmând spiritele deja fragile şi zdrobite în timp ce le arunca deoparte şi îşi lăsa mintea să urce înapoi la suprafaţă. O clipă mai târziu era liber, lăsând în urmă închisoarea din care ceilalţi nu aveau să scape niciodată. Îşi lăsă mâna să cadă de pe sfera alungită în timp ce făcea un pas înapoi, mulţumit de ceea ce aflase. Nu-l bântuiau fantome; Kaan nu mai era. Nu într-un sens real. Silueta pe care o văzuse în tabăra Sith nu fusese decât o amăgire evocată de propriul său psihic rănit.

— Sunt prinşi acolo? întrebă Zannah.

Se uită fix la Bane cu o expresie atât de uimire, cât şi de teroare.

— Prinşi. Morţi. Nu-i nicio diferenţă, răspunse el ridicând din umeri. Kaan şi Frăţia au dispărut. Au primit ceea ce au meritat.

— Au fost slabi?

Bane nu răspunse imediat. Kaan fusese multe lucruri – ambiţios, carismatic, încăpăţânat şi, în cele din urmă, prost – dar nu fusese niciodată slab.

— Kaan a fost un trădător, spuse el în cele din urmă. Trăgea Frăţia departe de învăţăturile vechilor Sith. Întorsese spatele esenţei părţii întunecate.

Zannah nu îi răspunse, dar îşi ridică privirea spre el, aşteptând. Rolul de mentor era unul nou pentru Bane; el prefera acțiunea, nu vorbele. Nu era obişnuit să-şi facă timp să-şi împărtăşească înțelepciunea cu un altul, disperat să o învețe. Dar era suficient de inteligent pentru a înțelege că lecțiile ar avea mult mai mult sens dacă ucenica sa ar putea afla singură unele dintre răspunsuri.

— De ce ai ales să devii ucenica mea? o întrebă el, provocând-o. De ce ai ales calea părții întunecate?

— Pentru putere, răspunse ea repede.

— Puterea este doar un mijloc pentru a atinge un scop, o admonestă Bane. Nu este un scop în sine. Pentru ce ai nevoie de putere?

Fata îşi încreți fruntea. Maestrul ei recunoştea deja această expresie ca pe un semn că se străduia să vină cu un răspuns.

— *Prin putere, câştig victoria*, spuse ea când vorbi în cele din urmă, recitând ultimele rânduri ale Codului Sith, învățat cu doar câteva ore în urmă. Din tonul ei era clar că încerca să se descurce cu înțelegerea ei limitată a părții întunecate pentru a ajunge la răspunsul dorit de Bane. *Prin victorie, lanțurile mele sunt rupte*, continuă ea, căutând încet un răspuns chiar dincolo de ea. O secundă mai târziu exclamă: Libertate! Partea întunecată ne eliberează!

Bane aprobă din cap.

— Jedii se leagă în lanțuri de ascultare: ascultare față de Consiliu, ascultare de Maeştrii lor, ascultare de Republică. Cei care urmează latura luminoasă chiar cred că trebuie să se supună Forței. Că sunt doar instrumente ale voinței sale, robi ai unui bine mai mare. Cei care urmează partea întunecată văd adevărul robiei lor. Recunoaştem lanțurile care ne leagă şi ne țin înapoi. Noi crede în puterea individului de a rupe aceste lanțuri. Aceasta este calea către măreție. Numai dacă suntem liberi putem atinge potențialul nostru maxim. Credința că un individ nu trebuie să se plece în fața nimănui sau a nimic, este cea mai mare forță a părții întunecate, continuă Bane. Dar este şi slăbiciunea noastră supremă. Lupta pentru a ne ridica deasupra celor din jur este adesea violentă, iar în trecut, cei din Sith erau în permanență unul la gâtul altuia.

— Nu este un lucru bun? interveni Zannah. Cei puternici vor supraviețui şi cei slabi vor muri.

— Slab nu înseamnă prost, o contrazise Bane. Au fost unii cu mai puțină putere, dar mai vicleni. Mai mulți ucenici s-ar strânge împreună pentru a doborî un Maestru puternic, sperând să îşi ridice propria poziție printre Sith. Apoi s-ar întoarce unul împotriva altuia, făcând şi rupând alianțe până când rămânea doar unul – un nou Maestru, dar unul mai slab decât cel original. Acesta va fi apoi doborât la rândul său de o altă bandă de inferiori, slăbind şi mai mult Ordinul nostru. Kaan a înțeles asta. Dar soluția sa a fost mult mai proastă decât problema. Kaan i-a declarat pe toți adepții părții întunecate – toți membrii Ordinului Sith – ca egali în Frăția Întunericului. Făcând asta, ne-a trădat pe toți.

— A trădat?

— Egalitatea este o minciună, îi spuse Bane. Un mit pentru a potoli masele. Pur şi simplu priveşte în jur şi vei vedea minciuna drept ceea ce este! Sunt cei cu putere, cei cu tăria şi voința de a conduce. Şi sunt cei meniți să urmeze – cei incapabili de orice altceva decât servitute şi o existență slabă, fără valoare. Egalitatea este o perversiune a ordinii naturale! continuă el cu voce ridicată în timp ce împărtăşea adevărul fundamental care stătea la baza convingerilor sale. Îi leagă pe cei puternici de cei slabi. Devin ancore care trag excepționalul până la mediocritate. Persoanele destinate şi care merită măreție au negat-o. Ei suferă de dragul de a se păstra egali cu cei inferiori lor. Egalitatea este un lanț, ca şi ascultarea. Ca frica sau incertitudinea sau îndoiala de sine. Partea întunecată sparge aceste lanțuri. Dar Kaan nu a putut vedea asta. El nu a înțeles adevărata putere a părții întunecate. Frăția nu era altceva decât o reflectare sucită a Ordinului Jedi, o parodie întunecată a ceea ce ne este potrivnic. Sub Kaan, Sithul devenise o monstruozitate.

— Şi de aceea l-ai ucis, spuse Zannah, crezând că lecția s-a încheiat.

— De aceea l-am manipulat pe Kaan pentru a se sinucide, o corectă Bane. Aminteşte-ți: puterea singură nu este suficientă. Răbdarea. Viclenia. Secretul. Astea sunt instrumentele pe care le vom folosi pentru a-i doborî pe Jedi. Acum, Sithul este compus doar din doi: un Maestru şi un ucenic. Nu vor mai fi alții.

Zannah încuviință din cap, deşi ceva încă părea să o tulbure.

— Ce se va întâmpla dacă dau greş? întrebă ea, aruncând o privire spre bomba gândurilor. Mă vei distruge şi pe mine?

Răspunsul lui Bane fu întrerupt de un strigăt venit dintr-un pasaj din apropiere.

— Rain! Rain, eşti în viață!

Un băiat ieşi sprinten din umbră, fiind cu cel puțin un an sau doi mai în vârstă decât Zannah. Avea părul negru şi purta armura neagră a celor din Sith. Strângea în mâna dreaptă o sabie de lumină. În ciuda îmbrăcăminții războinice, fu imediat evident pentru Bane că acest copil nu reprezenta nicio amenințare. Forța abia pâlpăia în el. Puterea care ardea atât de puternic în Zannah nu era în băiat decât o umbră cenuşie, pe moarte.

— Tomcat! strigă Zannah, cu fața luminată de bucurie.

Făcu un pas înainte, întinzând brațele de parcă ar fi vrut să-l îmbrățişeze. Apoi, ca şi când şi-ar fi amintit brusc de prezența Maestrului ei Sith, se opri scurt şi îşi strânse mâinile la piept. Ignorant, băiatul continuă să se apropie. Nu observă schimbarea ei bruscă de dispoziție; nici măcar nu observă silueta înaltă de doi metri care se profila în umbrele din spatele ei. Era ceva jalnic la el, o singurătate disperată în voce şi în ochi, care îi întoarse stomacul lui Bane.

— Mă bucur atât de mult, Rain, spuse băiatul când ajunse în fața lui Zannah, întinzându-se înainte pentru a o îmbrățişa. Mă bucur că eşti...

Ea se dădu înapoi şi clătină din cap, făcându-l să-i rămână cuvintele în gât. Fericirea de pe fața lui dispăru, fiind înlocuită de o privire de uimire rănită.

— Eu... nu sunt Rain, spuse ucenica lui Bane, respingând porecla din copilărie şi tot ceea ce simboliza. Eu sunt Zannah.

— Zannah? Pe chipul băiatului se strecură o privire de confuzie. Numele tău real? Dar, de ce?

Căutând răspunsuri, îşi luă în cele din urmă privirea de la tânăra fată şi îl observă pe Bane, stând nemişcat în fundal. Uluirea lui deveni înțelegere şi se transformă rapid într-o mânie justificată.

— Tu! strigă el, arătând cu degetul spre Bane, acuzator. Apoi, ca şi când îşi aminti brusc de arma din mână, aprinse sabia de lumină. Stai departe de ea! țipă el. Mă voi lupta cu tine!

Băiatul ştia că este depăşit. Ştia că nu are nicio şansă să câştige o luptă împotriva unui Lord Întunecat Sith. Cu toate astea, alese oricum să rămână şi să lupte – ceea ce era acțiunea unui adevărat prost. Darth Bane îşi privi adversarul condamnat cu o indiferență disprețuitoare. Băiatul nu însemna nimic pentru el – era un fir de praf lipsit de consecințe pe care îl va şterge. Dacă băiatul dorea gloria deşartă şi goală a unei aşa-zise morți curajoase, Bane i-o va acorda.

Duse mâna dezinvolt spre sabia sa de lumină, dar înainte să-şi poată aprinde arma, Zannah reacționă. Aşa cum făcuse şi când rupsese gâturile nenorociților de Jedi care îi uciseseră accidental prietenul, fata dezlănțui un val de neoprit de energie a părții întunecate. Acționa din instinct pur, bazându-se pe afinitatea ei naturală pentru Forță, fără nicio gândire, pregătire sau chiar antrenament. Se întâmplă atât de repede, încât Bane nici măcar nu avu şansa de se pune în gardă... dar atacul nu fu îndreptat spre el. Mâna dreaptă a băiatului pe care îl numise Tomcat – vărul ei şi prietenul din copilărie – se dezintegră. Cu un simplu gând, ea şterse totul de sub încheietura mâinii: carne, os şi tendon dispărură într-o explozie însângerată, lăsând în urmă doar un ciot zdrențuit. Nemairămânând nimic care să-l prindă, mânerul sabiei de lumină se rostogoli pe podea, iar lama se stinse. Urlând de durere, băiatul

căzu în genunchi, strângându-şi la piept membrul mutilat. Micile puseuri de sânge țâşniră din rană şi stropiră podeaua cavernei.

Maestrul aruncă o privire urâtă spre ucenica sa.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că moartea sa nu ar avea niciun folos sau scop, răspunse ea, ca un ecou al propriei sale explicații când îi lăsase să supraviețuiască pe cei doi mercenari.

Bane fu suficient de inteligent pentru a recunoaşte ce se întâmplase. Zannah încerca să salveze viața vărului ei. Ştia că emoțiile care o conduceau – compasiunea sentimentalismul, mila – erau puncte slabe de care trebuia să învețe să se elibereze. Dar nu putea se aştepta ca ucenica sa să învețe căile părții întunecate într-o singură zi. Se uită în jos la băiatul rănit, ghemuit la pământ. Sângele care i se scurgea din ciot, încetinise; explozia care îi spulberase mâna cauterizase parțial şi rana. Fluxul va fi în continuare încetinit de praful şi murdăria de pe podeaua cavernei în timp ce se rostogolea înainte şi înapoi la picioarele lui Zannah. Lacrimile i se revărsau din ochi şi mucii îi curgeau din nas înfundându-i gura şi gâtului, transformând strigătele în scâncete gălăgioase. Ea se uita la el cu o privire rece şi calculată, prefăcându-se dezinteresată.

Bane decise că riscul de a lăsa această creatură nenorocită să trăiască era mic. La fel ca mercenarii, nimeni nu i-ar crede poveştile despre cum supraviețuise unei întâlniri cu un Maestru Sith. Era evident că Zannah îl voia pe băiat în viață. Dar nu cerşea şi nu se târguia pentru viața lui. În schimb, se ocupase de situație, dezlănțuindu-şi partea întunecată şi apoi apărându-şi acțiunile cu învățăturile primite chiar de la Bane. Îşi arătase nu numai puterea, ci şi inteligența şi viclenia. Era important să recompenseze un astfel de comportament, să o încurajeze atunci când îşi arăta darurile şi talentele care îi vor permite într-o bună zi să ia mantia de Lord Întunecat de pe umerii Maestrului ei. Asta era mai important decât să pună capăt vieții unui băiat nenorocit şi nesemnificativ.

— Lasă-l, spuse Bane, întorcându-se pe călcâie. El nu înseamnă nimic pentru noi.

Zannah ajunse repede lângă el în timp ce plecau din cameră şi începeau urcarea lungă şi lentă prin tuneluri, înapoi spre suprafața lui Ruusan.

Bane observă cu satisfacție că deşi lamentările jalnice ale lui Tomcat răsunau în urma lor, ucenica sa nu aruncă nici măcar o privire înapoi.

Capitolul 5

— Pregătiți-vă pentru turbulențele de reintrare în atmosferă, avertiză Irtanna de pe scaunul pilotului din naveta lor.

Cu un echipaj de doar cinci, nu avu nevoie să utilizeze interfonul de la bord. Pur şi simplu vorbi suficient de tare pentru ca toată lumea de la bord să o audă.

Deşi naveta din clasa *Envoy* transporta doar o mână de pasageri, era capabilă să transporte confortabil de patru ori mai mulți. Nava fusese absorbită în flota Jedi, cândva, în ultimele săptămâni ale campaniei Ruusan, donată de un binefăcător anonim de pe Coruscant care fusese atras de cererea urgentă a lui Farfalla de resurse pentru susținerea efortului de război. Botezată *Star-Wake*, produsă de şantierele navale Tallaan, era o navă de transport de bază, capabilă atât de zbor suborbital cât şi de călătorii interstelare, datorită hipermotorului de clasa a XII-a. Faptul că fusese introdusă în serviciu era o dovadă de cât de disperată devenise Armata Luminii... Navetele din clasa *Envoy* erau cunoscute pentru faptul că erau practice şi accesibile, fiind o alegere preferată de comercianții independenți şi bogați pentru călătorii de agrement. Caracteristica lor cea mai distinctivă era sistemul de navigație şi pilotul automat uşor de utilizat, care permiteau trasarea cursului şi accesarea rutelor de hipernavigație către sute de lumi cunoscute din toată Republica, printr-o simplă apăsare de buton. Din păcate, le lipseau scuturile puternice sau orice tip de armament semnificativ şi nu erau nici foarte rapide, nici manevrabile.

Johun ar fi preferat ceva de tip militar; se îndoia că autonavigația va fi de vreun folos în cazul unui *Vultur* Sith apărut brusc la orizont. În mod logic, ştia că este extrem de puțin probabil. Fiecare *Vultur* din flota lui Kaan fusese fie doborât, fie capturat de Armata Luminii, fie fugise din sistem la terminarea bătăliei finale. Dar zeci de zboruri pline de pericole prin spațiul aerian controlat de inamic, din lunile dinaintea victoriei lor finale, îi antrenaseră mintea să fie în alertă continuă la apropierea de suprafața planetei. Din felul în care Irtanna strângea manşa navetei cu degetele albite, ştia că nu era singur în temerile sale irației onale.

Se simți o foarte slabă zdruncinătură când trecură de la vidul rece al spațiului în straturile superioare ale atmosferei lui Ruusan şi apoi începură coborârea. Irtanna manevra comenzile cu o mână încrezătoare, făcând ajustări subtile la curs în timp ce Johun studia scanerele care măturau pământul de sub ei, căutând semne de viață. Pe monitoare mai erau vizibile alte patru navete. La fel ca *Star-Wake*, fiecare avea o echipă de salvare formată din patru până la şase persoane trimise de Farfalla pentru a ajuta la verificările şi salvarea supraviețuitorilor de după război.

— Avem mişcare la sol, strigă Johun în timp ce pe ecranul său apărură nişte clipiri neidentificate. Transmit coordonatele.

— Dă-mi detalii, ordonă Irtanna, aruncând naveta într-un arc larg care îi adus în linie cu oamenii de pe sol.

— Sunt doi, pe jos, o informă Johun. Nu-mi dau seama de aici dacă sunt prieteni sau nu.

— Mergem jos, răspunse Irtanna.

Localizarea şi ajutorarea supraviețuitorilor era prima prioritate a echipei; furnizarea de rapoarte de recunoaştere către Comandamentul Flotei era a doua, şi acceptarea predării voluntare a trupelor inamice era cea de-a treia, la mare distanță.

Botul navetei o luă în jos, iar accelerația îl împinse pe Johun înapoi în scaun, în timp ce se apropiau pentru a arunca o privire mai atentă asupra fugarilor. Irtanna îi duse rapid jos, cu o manevră militară care împinse naveta civilă spre limitele ei.

— Am imagine vizuală, raportă Johun, în timp ce două forme minuscule şi nedistincte de pe sol deveneau vizibile prin fereastra cabinei.

Bordon se ridică din scaunul său şi se aplecă înainte pe spătarul scaunului lui Johun pentru a vedea mai bine, în timp ce naveta se apropia de siluetele care creşteau rapid. Pe măsură ce se apropiau, detaliile se conturară clar: erau un bărbat şi o femeie, fiecare purtând o armură uşoară şi alergând disperați. Zgomotul motoarelor navetei care cobora rapid îi făcu pe cei doi de pe sol să nu mai alerge şi să se întoarcă pentru a privi în sus. O clipă mai târziu, se aruncară cu fața la pământ, în timp ce naveta cobora la mai puțin de zece metri de sol şi le dădea ocol.

Blestemând în barbă în timp ce se lupta stângace cu comenzile, Irtanna întoarse brusc şi îi aduse pe sol la mai puțin de cincizeci de metri distanță de fugari. Prin fereastră, Johun văzu că perechea se ridică încet în picioare, în timp ce pilotul oprea motoarele. Femeia îi spuse ceva bărbatului, care aprobă din cap. Apoi ridicară mâinile şi începură să meargă încet spre navetă. Erau îmbrăcați ca membrii Frăției lui Kaan. Dar Johun nu simțea prezența părții întunecate în jurul lor.

— Slujitori ai Sithului, spuse el. Mercenari, probabil.

— Ar putea fi o capcană, avertiză Bordon. Mercenarii ăia kriffing[2] nu au onoare.

— Nu cred, răspunse Johun. Dacă ar fi fost vreun pericol, ar fi simțit un fel de tulburare în Forță. Eu cred că vor doar să se predea.

— Nenorociți mâncători de rahat, scuipă Bordon. Porneşte motoarele şi treci peste ei!

— Nu! exclamă Johun când o văzu pe Irtanna căutând contactul. Trebuie să-i chestionăm, îi reaminti el. Să vedem ce ştiu.

— Apoi ce facem cu ei? întrebă Bordon întunecat.

— Apoi îi ducem lui Farfalla şi îi închidem cu restul prizonierilor.

Bordon lovi cu mâna în peretele cabinei.

— Aceşti schutta[3] au venit pe planeta mea – în casa mea – pentru a-mi ucide semenii pentru plată!

— Ne-ar fi tăiat gâtul fără să se gândească, dacă ar fi fost în locul nostru, fu de acord Irtanna.

— Noi nu suntem ca ei, spuse Johun. Nu ucidem prizonierii.

— Soția mea a murit luptându-se cu puii ăştia de munk[4]! strigă Bordon. Acum vrei să le arăți milă?

— Ura duce spre partea întunecată, răspunse Johun, citând din înțelepciunea Jedi.

Dar venind din gura unui Padawan în vârstă de nouăsprezece ani, cuvintelor le lipsea puterea, şi chiar în timp ce le spunea, ştia cât de goale sună. Bordon îşi ridică mâinile în sus de frustrare, apoi se lăsă să cadă înapoi pe scaun, supărat.

— De asta eşti aici? mormăi el dezgustat. Pentru a ne ține la respect? Pentru a te asigura că nu ne îndepărtăm de prețioasele voastre căi ale luminii? De asta te-a trimis Farfalla cu noi?

Nu m-a trimis. Am venit pe cont propriu, gândi Johun. Se întoarse pentru a-l privi la Bordon, care se uita intenționat în podea, refuzând să-i întâlnească privirea. Cei doi fii ai săi, însă, îi aruncară tânărului Jedi o privirea plină de venin. Le înțelegea furia. Sithul adusese războiul pe Ruusan, un război care le luase tot ceea ce aveau şi de care le păsa: casele, mijloacele de trai... şi, desigur, pe mama lor. Ceea ce Bordon şi fiii lui nu vedeau, era că aceşti soldați fără nume nu puteau fi responsabili pentru toate ororile şi tragedii care le-au distrus lumea. Oricare ar fi fost infracțiunile lor, cei doi nu meritau să fie făcuți răspunzători pentru acțiunile lui Kaan şi ale Frăției. Maeştrii Sith, adepții părții întunecate, erau adevărații vinovați.

---

[2] Kriffing – era un peiorativ bazat pe cuvântul kriff. Kriff era o înjurătură vulgară. Se crede că autorul a creat cuvântul inversând literele „f" şi „k" din termenul „frick", care este un sinonim pentru „fuck".

[3] Schutta – animal asemănător nevăstuicii originare de pe Ryloth. Twi'lekii obişnuiau să insulte celelalte ființe inteligente numindu-le „schutta".

[4] Munk – creaturi originare de pe planetei Ruusan. Creaturile erau atât de antipatice, încât cuvântul „munk" a devenit cunoscut ca o insultă.

Totuşi, în timp ce se uita la privirile pline de ură ale băieților, ştiu că nu exista nicio speranță să-i facă să înțeleagă. Nu cât timp toate aceste suferițe erau încă proaspete în mintea lor. Johun venise pe Ruusan pentru a vâna orice membru al Frăției care ar fi putut supraviețui bombei gândurilor. Intenționa să continue activitatea Generalului Hoth – Maestrul şi mentorul său – şi să-i elimine pe Lorzii Sith, punând capăt pentru totdeauna amenințării părții întunecate. Acum, însă, văzu că avea o misiune mai importantă: trebuia să-i salveze pe Bordon şi pe fiii săi de ei înşişi. Erau oameni cinstiți şi decenți. Dar, conduşi de ură şi furie, îşi vor măcelări cu sânge rece duşmanii neajutorați, dacă el nu i-ar opri. Johun ştia că odată ce furia lor va dispărea, amintirea răzbunării lor sângeroase îi va bântui. Vinovăția şi ura de sine i-ar mânca pe Bordon şi pe băieții săi până când în cele din urmă îi va distruge. Johun nu era pe punctul de a lăsa să se întâmple aşa ceva.

Întorcându-şi atenția spre Irtanna, văzu ură şi în ochii ei. Cu toate astea, ura ei era o emoție rece, calculată, de soldat profesionist care vede un inamic. Îşi dădu seama că nu-i va ucide pe prizonieri de una singură, dar nici nu ar face ceva să-i oprească pe ceilalți. Şi atunci ştiu ce trebuia să facă.

— Nu de asta te-a trimis Farfalla, îi reaminti el pilotului cu voce joasă. Te-a trimis să-i ajuți pe supraviețuitori.

Irtanna îl privi suspicioasă, dar nu zise nimic. Johun nu dorea să folosească iar Forța pentru a o face să asculte din nou de voința lui. În mod inconştient, ea ar putea să simtă interferența lui, pentru a doua oară, şi era foarte probabil să-i reziste. În plus, era important că ea să creadă cu adevărat în ceea ce îi spunea el. Forțarea ascultării ei era o soluție temporară şi una care putea, în cele din urmă, să o determine să se supere sau să nu mai aibă încredere în el şi în restul Jedilor.

— Lasă-mă să ies şi îi voi lua în custodie pe mercenari, spuse Johun, oferind un plan. Contactează flota şi vor trimite o altă navă care să ne ia pe noi trei.

Cuvintele nu au fost uşor de spus. Îl sfidase pe Farfalla – un Maestru Jedi – pentru a veni pe planetă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să părăsească Ruusan acum, atât de curând după sosire. Cu toate astea, era dispus să facă acel sacrificiu dacă îl împiedica pe Bordon şi pe fiii săi să cedeze emoțiilor lor pripite şi nesăbuite. Era datoria lui ca Jedi să le protejeze viața, chiar dacă asta însemna abandonarea propriei cruciade personale.

— Tu şi ceilalți ar trebui să luați naveta şi să vă îndreptați spre sud, spre câmpul de luptă, continuă el. Duceți-vă să ajutați răniții. Pentru asta sunteți aici.

Irtanna ezită, apoi făcu un semn scurt de aprobare. Johun abia era ceva mai mult decât un băiat; şuvița lungă şi subțire de păr arăta clar că nu îşi terminase încă pregătirea de Padawan. Dar tot era un membru al Ordinului Jedi. Asta conta prea mult printre trupele Republicii. Iar el se bazase pe asta pentru a o ajuta să-i vadă înțelepciunea cuvintelor. Încrezător că Irtanna îi va ține pe Bordon şi pe fiii săi departe de necazuri, Johun se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre spatele navetei. Făcu tot posibilul să ignore privirile acuzatoare ale celor doi tineri supărați în timp ce aştepta să se deschidă trapa de ieşire a navetei. Când se întâmplă în cele din urmă, sări afară şi ateriză cu uşurință pe pământ, apoi se duse rapid spre perechea care stătea răbdătoare în apropiere, cu mâinile încă ridicate deasupra capului. Odată plecat, motoarele urlară şi naveta se ridică în aer şi plecă... spre consternarea celor doi mercenari.

— Unde se duc? întrebă femeia, cu vocea scârțâind puternic de panică. Nu! Nu ne pot lăsa aici!

Brațele îi căzură jos, ca şi însoțitorului ei. Pentru o secundă, Johun se îngrijoră că s-ar putea să-şi scoată armele, dar apoi îşi dădu seama că erau prea distraşi de plecarea navetei pentru a se gândi să-l atace.

— Nu-i lăsa să plece! strigă bărbatul, îndepărtându-se de Johun pentru a privi cum naveta zbura şi dispărea din vedere, apoi se întoarse pentru a-l implora încă o dată pe tânărul Jedi. Fă-i să se întoarcă! Spune-le să se întoarcă!

Era o urgență disperată în vocea lui care se oglindea şi în tonul tovarăşei lui.

— Nu vă faceți griji, îi asigură tânărul Jedi. O altă navă este pe drum.

— Nu putem rămâne aici, insistat femeia. Nu e timp. Ne va găsi. Ne va găsi!

— E în regulă, le explică Johun, ridicând o mână pentru a-i calma. Vă pot proteja. Sunt Jedi.

Femeia ridică o sprânceană şi îi aruncă o privire sceptică. Tânărul îşi mări postura, îşi puse mâinile pe şolduri şi îşi scoase pieptul în afară, sperând că asta îl va face să pară nobil şi impresionant. Încerca să proiecteze imaginea de încredere în sine pe care o admirase adesea la Hoth şi la ceilalți Maeştri. Bărbatul îl apucă pe Johun de braț, trăgându-l ca pe un copil agățat de șorțul mamei sale.

— Trebuie să plecăm de pe planeta asta, spuse el, cuvintele ieşindu-i într-o şoaptă îngrozită. Trebuie să plecăm acum!

Johun se scutură de mâna bărbatului cu ceva dificultate. Era ceva neliniştitor în toată această întâlnire. Din felul în care erau îmbrăcați cei doi, era clar că erau soldați cu experiență, angajați. Bănuia că erau dezertori din luptele recente – slujitori ai Sithului care fugiseră în clipa în care Armata Luminii le rupsese rândurile. Dar fuga lor ar fi fost mai degrabă un act de conservare oportunistă decât frică sau laşitate. Totuşi, aceşti veterani, obişnuiți să înfrunte moartea şi vărsarea de sânge, se comportau ca nişte săteni traumatizați după un raid al vânătorilor de sclavi.

— Chiar dacă eşti Jedi, nu ne poți salva, mormăi femeia cu o scuturare lentă a capului. Nu ne poți proteja de el.

— De cine? întrebă Johun. Despre cine vorbeşti?

Bărbatul se uită repede în jur, de parcă i-ar fi fost teamă că ar putea asculta cineva.

— Un Lord Întunecat Sith, şuieră el.

— Unul din Frăție? întrebă Johun, abia reuşind să-şi stăpânească dorința. Vrei să spui că un Maestru Sith a supraviețuit bombei gândurilor?

Bărbatul aprobă din cap.

— I-a ucis pe Lergan şi Hansh. I-a prăjit cu fugere țâşnite din degete.

Ştiam eu! gândi Johun triumfător. Ştiam eu!

— Şi avea o sabie de lumină, adăugă femeia. I-a tăiat Pad şi Derrin în două. Ezită o clipă, tremurând când îşi aminti. Lui Rell i-a tăiat capul.

Johun era pe cale să ceară mai multe detalii, dar sunetul unei nave care se apropia rapid îl distrase pentru moment. Ridică privirea pentru a vedea un transportor de trupe *Bivouac* care venea la aterizare. La câteva secunde după ce aterizâ, trei soldați ai Republicii săriră afară, cu armele pregătite. Îl recunoscu pe ofițerul superior al trioului: maiorul Orten Ledes, unul dintre cei mai înalți în rang, non-Jedi, din legiunea a doua a Armatei Luminii.

— Aceştia sunt prizonierii? întrebă maiorul cu asprime, arătând cu puşca blaster spre mercenari.

Johun aprobă din cap. Ledes îşi mişcă scurt capul şi subordonații săi veniră repede pentru a-i încătuşa pe soldații inamici. Niciunul dintre ei nu încercă să reziste. Odată ce încheieturile le-au fost fixate, au fost percheziționați şi uşurați de arme, apoi duşi spre navetă. Întreaga acțiune se desfăşură cu eficiența şi competența care erau caracteristice tuturor trupelor care serveau sub comanda maiorului Ledes.

— Ați primit mesajul Irtannei? întrebă Johun în timp ce privea cum erau luați slujitorii Sith.

— Eram în zonă, răspunse ofițerul. Farfalla m-a trimis să vin să te iau.

Ceva din tonul lui atrase atenția tânărului Jedi.

— Am probleme?

Ofițerul ridică din umeri.

— Greu de spus. Voi, Jedi, aveți tendința de a vă ține în frâu emoțiile. Dar pariez că Generalul nu a fost prea fericit când a aflat că nu ai respectat o comandă directă şi te-ai furişat aici.

— Nu-ți face griji, răspunse Johun încrezător. Îşi va schimba tonul când va auzi ce au de spus acei prizonieri.

* * *

Bane reduse puterea motorului swoopului în timp ce se apropiau de mica poiană care servea drept loc de aterizare pentru *Valcyn*. Inițial dată în dar Lordului Qordis, nava fusese rechiziționată de Bane atunci când părăsise Academia de pe Korriban pentru a căuta cunoştințele vechilor Sith. Qordis nu îndrăznise niciodată să încerce să o ia înapoi şi laşitatea sa confirma pur şi simplu decizia lui Bane de a-şi abandona studiile şi de a întoarce spatele Frăției.

Opri swoopul la douăzeci de metri de navă. Zannah îşi eliberă strânsoarea şi sări, apoi privi fix la navă. Bane nu era atent la ea; în ultimele zece minute, avusese probleme cu concentrarea asupra oricărui alt lucru în afară de durerea care îi scobea craniul. Sperase că pătrunderea în adâncurile globului strălucitor lăsat în urmă de bomba gândurilor ar putea cumva să-i uşureze durerile de cap, dar, dacă se întâmplase ceva, atunci chiar se înrăutățiseră de la vizita lor în peşteră.

Cel puțin reuşise să confirme că Kaan era cu adevărat mort. Asta făcea să-i fie mai uşor să respingă forma fantomatică care se materializă chiar atunci în partea îndepărtată a poienii. Palidă sub soarele după-amiezii târzii, era în mod incontestabil imaginea bărbatului care fondase Frăția Întunericului. Bane ştia că nu era altceva decât o halucinație, totuşi silueta avea ceva convingător în timp ce traversa poiana oprindu-se la aproape un metru depărtare de navă. Spiritul se întoarse şi-l fixă cu o privire fermă, apoi întinse o mână, făcându-i semn.

— E frumoasă, răsuflă Zannah.

Darth Bane ridică surprins capul. Dar ucenica lui se uita la *Valcyn*. Când Bane îşi îndreptă atenția spre locul în care stătuse Kaan, spectrul dispăruse din nou.

— Nu m-am gândit niciodată că voi părăsi Ruusan într-o navă ca asta, spuse Zannah.

— Nu o vei face, spuse Bane în timp ce cobora de pe swoop; nu putea face nimic în legătură cu halucinațiile decât să se comporte ca şi cum nu existau.

Tânăra fată se întoarse să se uite la el, confuză.

— Nu plecăm cu nava?

— Eu da, răspunse Maestrul ei. Dar tu trebuie să-ți găseşti propria cale de plecare de pe planeta asta.

Dură o clipă până când fata pricepu cuvintele lui. Când o făcu, expresia ei deveni una de şoc total.

— Eu... nu pot veni cu tine?

Omul cel mare clătină din cap. Încurajat de descoperirea volumului antic de către Zannah, în tabăra Sith, îşi făcuse un plan. Se va îndrepta spre Dxun, luna supradimensionată a lui Onderon, pentru a căuta mormântul pierdut al lui Freedon Nadd. Dar avea alt plan pentru ucenica sa.

— Dar de ce nu? Ce am făcut? se înecă tânăra, în mod clar în pragul lacrimilor. De ce mă părăseşti?

— Asta face parte din antrenamentul tău, îi explică Bane. Pentru a înțelege partea întunecată trebuie să suferi greutăți şi să te zbați.

— Nu trebuie să mă abandonezi pentru a mă face să sufăr, contracară ea. Ia-mă cu tine.

— Puterea părții întunecate rezidă în puterea individului, îi reaminti el. Forța vine din interior. Trebuie să înveți singură să o foloseşti. Eu nu voi fi întotdeauna prezent ca să te învăț.

— Dar ai spus că vor fi întotdeauna doi, insistă Zannah. Unul să întruchipeze puterea, celălalt să o dorească!

Învăța repede, iar Bane era încântat să vadă că învățase deja atât de multe lecții. Dar recitarea cuvintele nu însemna nimic dacă nu înțelegea adevărul din spatele lor.

— De ce mă urmezi? o întrebă el, punându-i o întrebare care să o conducă pe calea înțelepciunii.

Zannah se gândi câteva secunde la răspuns, luând în considerare cu atenție tot ce o învățase deja.

— Ca să-mi dezlănțui întregul potențial, spuse ea în cele din urmă. Să învăț căile părții întunecate.

Bane aprobă din cap.

— Şi când nu mai am nimic să te învăț? Ce se va întâmpla atunci?

Fruntea i se încreți de concentrare, dar de data aceasta răspunsul nu veni.

— Nu ştiu, recunoscu ea în cele din urmă.

— Va veni un moment când antrenamentul tău se va termina, îi spuse el. Va veni o zi când ai învățat toate lecțiile, când toată cunoaşterea mea despre partea întunecată va fi a ta. În acea zi mă vei provoca pentru titlul de Maestru şi doar unul dintre noi va supraviețui.

Ochii fetei se deschiseră larg. Apoi se îngustară în timp ce se concentra cu atenție asupra a ceea ce spunea el.

— Ai potențialul să mă depăşeşti, continuă el. Dacă îți vei atinge potențialul, voi înceta să-ți mai fiu de folos. Tu va trebui să găseşti noi surse de cunoaştere. Va trebui să cauți un nou ucenic, astfel încât să poți transmite secretele Ordinului Sith către altul. Când puterea ta o va eclipsa pe a mea, voi deveni dispensabil. Asta este *Regula celor Doi*: un Maestru şi un ucenic. Când vei fi gata să revendici mantia de Lord Întunecat, va trebui să mă elimini. Confruntarea este inevitabilă, conchise el. Este singurul mod în care Sithul poate supraviețui. Este calea părții întunecate.

Zannah nu spuse nimic. Din expresia ei, Bane văzu că încă se străduia să înțeleagă de ce o va antrena Maestrul ei ştiind că în cele din urmă va trebui să îl trădeze. Dar nu era nevoie să înțeleagă. Nu încă. Acum avea doar nevoie să-l asculte.

— Fă-ți drum singură spre Onderon, o instrui Bane. Ne vom întâlni acolo în zece zile standard. După ce voi găsi mormântul lui Nadd Dxun.

— Cum ar trebui să pot ajunge acolo? protestă ea.

— Tu eşti aleasa, moştenitorul uns al legământului Ordinului nostru. Vei găsi o cale.

— Şi dacă nu?

— Atunci te-ai dovedit a nu fi demnă să fii succesorul meu şi voi căuta un alt ucenic.

Nu mai era nimic de spus. Bane îi întoarse spatele şi se îndreptă spre navă.

Zannah doar îl privi cum pleca, fără să vorbească. În timp ce se îndepărta, îi simțea furia crescând, devenind un infern furibund de ură în timp ce el intra în cabina de pilotaj. Căldura furiei ei aduse un zâmbet sumbru pe buzele lui Bane în timp ce pornea motoarele.

Vakyn se ridică, lăsând-o pe Zannah în urmă – o siluetă minusculă de pe suprafața planetei, care se uita după navă, stând nemişcată de parcă ar fi fost sculptată în piatră rece şi dură.

Capitolul 6

— Totul este doar o neînțelegere, insistă bărbatul din interiorul celulei sale.

— Faceți o greşeală, fu de acord femeia cu el.

Johun inspiră adânc, apoi lăsă să iasă un oftat lung şi obosit. Ajunsese înapoi pe *Fairwind* cu cei doi prizonieri acum o oră. Cererea sa de audiență imediată la Farfalla fusese respinsă, având în vedere că Generalul fusese ocupat cu eforturile de curățare de pe Ruusan. Atunci Johun dusese prizonierii pe puntea inferioară a navei amiral şi îi pusese într-o celulă, în aşteptare. Fără nimic mai bun de făcut, decise să se aşeze pe un scaun din apropiere şi să aştepte cu ei.

Tânărul Jedi îşi regreta acum decizia.

— Nu am făcut niciodată parte din armata lui Kaan, strigă femeia din spatele gratiilor celulei. Suntem doar fermieri.

— Fermierii nu poartă armuri de luptă şi nici arme, spuse Johun, arătând spre colțul camerei unde îmbrăcămintea şi echipamentele confiscate ale mercenarilor fuseseră îngrămădite pe o măsuță.

— Chestiile alea nu sunt ale noastre, explică bărbatul. Noi... le-am găsit doar. Am ieşit la plimbare în această dimineață şi... am dat peste tabăra aia pustie. Am văzut toate acele echipamente zăcând pe acolo şi, uh, ne-am gândit că ar fi distractiv să ne îmbrăcăm aşa, ca soldații.

Paznicul Republicii care veghea asupra prizonierilor, împreună cu Johun, râse de minciunile lui jalnice. Johun închise ochii doar şi ridică mâinile ca să-şi frece tâmplele. Pe Ruusan, prizonierii fuseseră foarte dornici să-şi mărturisească crimele. Imediat după întâlnirea lor cu Lordul Sith fără nume, fuseseră temporar speriați de-a dreptul. Acum, că părăsiseră în siguranță suprafața planetei, realitatea îngrozitoare a unei condamnări de până la zece ani pe o lume închisoare a Republicii îi făcea să-şi retragă mărturia anterioară.

— Dar ceilalți? întrebă Johun, sperând să-i prindă în propria lor rețea de minciuni. Prietenii voştri care au murit în atac. Au fost şi ei fermieri?

— Da, răspunse bărbatul, chiar în timp ce femeia vorbea şi ea.

— Nu îi ştiam cu adevărat.

— Ei bine, întrebă tânărul Jedi cu răceală, care este răspunsul adevărat?

Cei doi mercenari îşi aruncară reciproc o privire lungă, acră, dar femeia răspunse în cele din urmă.

— Tocmai i-am întâlnit azi dimineață. În tabăra Sith. Au spus că sunt fermieri la fel ca noi, dar s-ar putea să fi mințit.

— Să fi mințit? Într-adevăr? întrebă Johun sarcastic. Greu de imaginat de ce ar face cineva asta.

Paznicul râse din nou scurt.

— Ar trebui să faceți un turneu cu piesa asta, spuse el. Ştiți voi... dacă veți supraviețui în închisoare.

Bărbatul din celulă păru să vrea să-i dea un răspuns usturător, dar îşi ținu gura închisă când tovarăşa sa îi dădu un cot ascuțit în coaste.

În acel moment, una dintre mesagerele lui Farfalla băgă capul în cameră.

— Generalul te poate vedea acum, îi spuse ea lui Johun.

Johun sări de pe scaun pentru a o urma.

— Hei, spune-i să ne scoată de aici, strigă bărbatul după el. Nu uita de noi!

Nu-i nicio şansă să se întâmple asta, gândi Johun. Gărzii îi spuse:

— Fii cu ochii pe ei. Şi nu crede nimic din ce spun.

Mesagera îl conduse într-o plimbare lungă şi sinuoasă prin diferitele niveluri ale navei. Celulele erau situate în adâncurile inferioare, iar el se întâlnea cu Farfalla

pe puntea de comandă aflată sus. Pe parcurs au trecut pe lângă sute de chipuri recunoscute de Johun, colegi Jedi şi soldaţi care luptaseră alături de el în timpul campaniei. Majoritatea au dat din cap, scurt, sau i-au făcut rapid cu mâna în timp ce treceau, prea ocupaţi cu propriile îndatoriri pentru a purta orice fel de conversaţie.

Au fost, de asemenea, multe feţe pe care Johun nu le-a recunoscut: refugiaţi de pe Ruusan. Mulţi evacuaţi – aduşi aici în goana nebună de a scăpa de bomba gândurilor – se pregăteau să se îndrepte spre suprafaţă pentru a încerca să-şi refacă viaţa. Alţii erau bărbaţi şi femei ale căror case sau familii fuseseră complet distruse de război; ei nu aveau nimic la care să se întoarcă în afară de amintiri dureroase despre ceea ce pierduseră. Farfalla aranjase ca acele persoane care nu doreau să se întoarcă pe Ruusan să fie transportate înapoi în Lumile Nucleului Republicii, unde ar putea găsi un nou început, departe de ororile la care au fost martori.

Atât de mulţi, gândi Johun în timp ce îşi urma ghidul în tăcere. Atâta suferinţă. Şi totul va fi degeaba dacă reuşeşte să scape vreunul dintre Sith. Când ajunseră pe puntea de comandă, mesagera îl conduse spre camerele personale al lui Farfalla. Bătu o dată la uşa închisă, şi o voce din cealaltă parte spuse: *Intraţi*. Ea puse o mână pe consolă şi uşa se deschise, apoi făcu un semn din cap spre Johun. El păşi în cameră şi auzi uşa închizându-se în spatele lui. Camera era mai mare decât se aşteptase şi decorată în stilul fastuos pentru care Valenthyne Farfalla era renumit. Un covor în culori vii, roşu şi auriu, era întins pe podea, iar pe pereţi atârnau lucrări care şi-ar fi putut găsi locul în cele mai frumoase galerii de artă din Alderaan. În partea îndepărtată a camerei se afla un enorm pat cu baldachin, realizat din lemnul unui copac wroshyr – un cadou de la liderii tribali Wookiee de pe Kashyyyk. Husele şi pernele erau ţesute din mătăsuri strălucitoare galbene şi roşii, iar fiecare dintre stâlpii masivi ai patului era decorat cu o pictură murală executată manual care descria un eveniment major din viaţa lui Farfalla: naşterea sa regală, acceptarea în Ordinul Jedi, ascensiunea la rangul de Maestru, faimosul său triumf asupra forţelor Sith de pe Kashyyyk. Generalul stătea la un birou supradimensionat, într-un colţ, revizuind rapoartele pe un monitor încorporat în suprafaţa biroului.

— Mă dezamăgeşti, tinere Padawan, spuse el în timp ce închidea ecranul şi se întorcea în scaun, cu faţa spre Johun.

— Îmi pare rău că nu v-am ascultat, Maestre Valenthyne, răspunse el.

Farfalla se ridică şi traversă camera, picioarele-i răsunând încet pe covorul luxos.

— Asta este cea mai mică preocupare a mea, spuse el, punând o mână grea pe umărul tânărului.

Ochii lui erau întunecaţi şi afundaţi în orbite, iar expresia lui, în mod normal veselă, era ascunsă sub o mască de îngrijorare şi oboseală.

— Irtanna, spuse Johun, coborându-şi capul de ruşine la amintirea modului în care folosise Forţa pentru a păcăli pilotul să-i permită să se alăture echipajului ei.

— Un Jedi nu îşi foloseşte puterile pentru a manipula minţile prietenilor săi. Chiar dacă motivele tale sunt pure, este un abuz al poziţiei pe care o ai şi o trădare a încrederii pe care alţii şi-o pun în noi.

— Ştiu că ceea ce am făcut a fost greşit, recunoscu Johun. Şi voi accepta orice pedeapsă pe care o simţiţi necesară pentru a ispăşi ce am făcut. Dar este ceva mai important despre care trebuie să vorbim mai întâi.

Farfalla se uită în ochii lui Johun, apoi lăsă mâna să cadă. Padawanul crezu că vede o licărire de dezamăgire traversând chipul Maestrului în timp ce făcea asta.

— Da, desigur, spuse Farfalla, întorcându-se la biroul său. Întinse mâna şi reporni monitorul. Raportul cu acei prizonieri pe care i-ai capturat.

— L-aţi văzut? întrebă Johun surprins.

— Am citit toate rapoartele, răspunse el. Este responsabilitatea unui lider să ştie ce fac adepţii săi. Mai important, trebuie să îi oprească să ia decizii grăbite sau greşite.

— Încă nu credeţi că un Sith a supravieţuit bombei gândurilor, ghici Johun.

— Îmi lipseşte încrederea în credibilitatea surselor tale, răspunse Valenthyne. Aceşti mercenari sunt, ca să vorbim drept, ticăloşii galaxiei. De unde ştii că nu îți spun doar ceea ce vrei să auzi?

— De ce ar face asta?

Farfalla ridică din umeri.

— Poate cred că îi vei apăra. Că vor obține un tratament mai bun ca prizonieri. O sentință mai mică pentru crimele lor. Aceşti oameni sunt oportunişti. Vor căuta fiecare avantaj pe care îl pot găsi. Minciuna este o a doua natură pentru ei.

— Nu cred că mințeau, Maestre, spuse Johun clătinând din cap. Dacă i-ai fi văzut la suprafață... Erau îngroziți! Li s-a întâmplat ceva cumplit.

— Ăsta este războiul. Lucrurile groaznice sunt o chestiune firească.

— Dar detaliile mărturiilor lor? insistă Johun. Sabia de lumină cu lamă roşie? Fulgerul Forței? Astea sunt armele părții întunecate!

— Dacă au fost soldați în armata lui Kaan, ar fi ştiut bine instrumentele pe care le folosesc cei din Sith împotriva duşmanilor lor. Le-a fost uşor să adauge aceste elemente la orice poveste pe care au vrut să o spună.

Strângându-şi maxilarul de frustrare, Johun scuipă o acuzație dură.

— Vrei doar să crezi că Sithul a dispărut pentru totdeauna! De asta refuzi să vezi ceea ce ai în fața ochilor.

— Iar tu vrei să crezi că Sithul încă mai există, contracară Farfalla, deşi vocea lui nu avea nimic din furia provocării Padawanului. Vrei să-i loveşti pe cei care ți-au ucis Maestrul. Dorința ta de a-l răzbuna te-a orbit asupra faptelor. Dacă ai gândi clar, ai vedea că există o parte a poveştii care pune în discuție întreaga mărturie.

— Aveți vreo dovezi că mint? întrebă Johun clipind surprins.

— Este chiar acolo, în raportul pe care l-ai depus, îl informă Farfalla. Susțin că un Lord Întunecat Sith le-a ucis prieteni. Dar ei au supraviețuit cumva întâlnirii. Cum este posibil?

— Ei... au scăpat printre copaci, se bâlbâi Johun, ştiind cât de prost sunau cuvintele chiar în timp ce le spunea.

— Eşti Jedi, îl admonestă Farfalla. Ştii puterea Forței. Chiar crezi că ar fi putut scăpa mânia unui Lord Sith pur şi simplu alergând prin pădure?

I-ar fi vânat şi i-ar fi măcelărit ca pe nişte porci zucca[5], recunoscu Johun pentru sine.

— Poate că a vrut să-i lase să trăiască dintr-un anumit motiv, sugeră el, încă nedorind să renunțe.

— Care? întrebă Farfalla. Dacă vreun Lord Sith ar supraviețui bombei gândurilor, de ce ar lăsa în urmă martori care l-ar putea expune către duşmanii săi?

Johun nu avu niciun răspuns pentru asta. Nu avea niciun sens. Dar cumva ştia – ştia – că mercenarii spuneau adevărul.

— Johun, spuse Generalul, simțindu-i conflictul interior. Trebuie să fii sincer cu tine însuți. Chiar crezi că se poate avea încredere în aceşti mercenari?

Johun se gândi la prizonierii din celulă şi la şirul nesfârşit de minciuni pe care le scoteau pe gură. Se gândi la propriul său avertisment către gardianul care îi supraveghea: să nu creadă nimic din ce spuneau. Johun îşi dădu seama în sfârşit cât de prost fusese.

— Nu, Maestre Valenthyne. Ai dreptate. Nu pot fi de încredere. După un moment adăugă: Eu... aş vrea să vorbesc cu Irtanna şi Bordon când se întorc. Să-mi cer scuze pentru ceea ce le-am făcut.

— Mă bucur să te aud spunând asta, Johun, spuse Farfalla cu un zâmbet slab. Noi, Jedi, nu suntem infailibili. Este important să rămânem suficient de umili încât să recunoaştem când greşim. Din păcate, scuzele personale nu vor fi posibile, continuă el. Am fost chemat pe Coruscant pentru a mă întâlni cu Cancelarul

---

[5] Zucca – tip de creatură negânditoare care putea fi mâncată, inclusiv în deserturi făcute cu carne de zucca.

Valorum. Deoarece, evident, nu pot avea încredere că vei respecta instrucțiunile în absența mea, mă vei însoți ca asistent al meu.

Declarația fusese încadrată ca o pedeapsă, dar inima lui Johun tresări la cuvintele lui. De fapt, Maestrul Valenthyne se oferea să-l preia şi să-l îndrume.

— Eu... Vă mulțumesc, Maestre, fu tot ce putea spune.

Nefiind sigur ce altceva să facă, se plecă scurt.

— Este ceea ce şi-ar fi dorit Hoth pentru tine, spuse Farfalla încet. Apoi, spuse mai tare: Vom pleca de îndată ce voi termina de aranjat ca alții să preia comanda flotei în timp ce eu sunt plecat.

— De ce doreşte Cancelarul să se întâlnească cu dumneavoastră atât de urgent? întrebă Johun, brusc curios.

— Acum că Frăția Întunericului a fost învinsă, Senatul Galactic vrea să pună capăt oficial acestui război. Există o legislație importantă pe agendă care ar putea schimba pentru totdeauna fața Republicii. Valorum vrea să discute cu mine înainte ca Senatul să o voteze.

— Şi această legislație îi va afecta şi pe Jedi?

— Da, răspunse sumbru Farfalla. În moduri în care nici nu poți începe să-ți imaginezi.

* * *

Pe Zannah o dureau picioarele. O dureau gambele. Pulpele îi ardeau la fiecare pas. Totuşi, cumva, ignoră durerea şi se forță să continue. Mergea încă de când nava lui Darth Bane dispăruse la orizont, lăsând-o din nou singură. Misiunea ei era clară: fă-ți drum spre Onderon. Pentru a face asta, trebuia să găsească o navă care să o ia de pe Ruusan. Asta însemna să găsească alți oameni.Dar Zannah habar nu avea unde ar putea găsi alți oameni, aşa că pur şi simplu alesese o direcție la întâmplare şi începu mersul pe jos. Era prea mică ca să piloteze swoopul pe care îl folosise Bane pentru deplasare. La început, nu contase asta: îşi folosise talentele nou descoperite în Forță pentru a se propulsa, alergând atât de repede încât lumea trecea pe lângă ea într-o ceață de vânt şi culoare. Dar, deşi Forța ar fi putut fi infinită, abilitatea ei de a se folosi de ea, nu era. Abilitățile ei erau încă în curs de dezvoltare şi oboseala se instală rapid. Simți că încetinea ritmul pe măsură ce-i scădea puterea şi, deşi încercă să cheme puterea părții întunecate pentu a-şi alimenta rezervele profunde de furie şi ură, voința ei epuizată nu putu apela decât o foarte slabă pâlpâire, drept răspuns.

Acum era o fetiță obosită care se plimba prin peisajul ruusan devastat de război. Cu toate astea, refuză să se predea disperării, concentrându-şi în schimb toată energia pe mers. Era imposibil să spună cât timp îşi continuase marşul forțat – câte ore sau kilometri îndurase – înainte să fie răsplătită cu ceea ce căuta: imaginea unei navete, în depărtare. Speranța îi revitaliză membrele obosite şi reuşi o alergare neîndemânatică, şchiopătând, către navă. Putea să vadă oameni umblând pe lângă navetă: o femeie tânără, un bărbat mai în vârstă şi doi băieți adolescenți. Când se apropie, femeia o observă şi îl chemă pe unul dintre tovarăşii ei.

— Bordon! Spune-le băieților că am găsit pe cineva care are nevoie de ajutor.

Câteva minute mai târziu, Zannah se trezi în interiorul calei de marfă a navei, aşezată pe un cufăr de aprovizionare, în timp ce se lupta cu batoanele nutritive dintr-un kit de rație şi bea dintr-o cană cu chav[6] fierbinte. Unul dintre băieți îi aruncase o pătură groasă pe umeri, iar acum, întregul echipaj era în jurul ei, protector.

— Nu am văzut niciodată pe cineva atât de mic să mănânce atât de mult, spuse femeia râzând.

Nu părea a fi de pe Ruusan. Avea pielea închisă la culoare, părul negru scurt şi purta o vestă cu căptuşeală masivă, pe sub sacou. Mai avea şi un pistol blaster legat de şold, făcând-o pe Zannah să fie destul de sigură că era un fel de soldat.

---

[6] Chav – băutură dulce.

— La ce te aşteptai, Irtanna? spuse bărbatul mai în vârstă.

Spre deosebire de femeie, arăta de parcă ar fi fost originar de pe Ruusan. Avea umeri largi, pielea aspră şi o barbă brună, scurtă. Îi amintea lui Zannah de Root, verişoara care o crescuse pe când era o fetiță, în lumea ei natală Somov Rit.

— Biata de ea nu este altceva decât piele şi oase. Când a fost ultima dată când ai luat o masă decentă, fată?

Zannah clătină din cap.

— Nu ştiu, spuse ea cu gura plină de mâncare.

Acceptase oferta lor doar din politețe. De când ajunsese pe Ruusan trăise doar cu rădăcini şi fructe de pădure, corpul ei fiind în mod constant înfometat. O făcea de atât de mult timp, încât se obişnuise cu durerile din stomacul ei perpetuu gol, adaptându-se, astfel încât abia mai băga în seamă foamea. Dar în momentul în care prima muşcătură de mâncare adevărată îi atinse limba, îşi aminti de pofta ei, iar acum organismul era hotărât să compenseze săptămânile de nutriție săracă.

— Unde sunt părinții tăi? întrebă femeia numită Irtanna.

— Sunt morți, răspunse Zannah după o clipă de ezitare, punând jos ceea ce mai rămăsese din trusa de rații.

Mâncarea fusese delicioasă; simpla plăcere fizică de a mânca fusese o senzație încredibilă. Dar nu-şi putea permite să fie distrasă de asta tocmai acum. Trebuia să fie foarte atentă la ceea ce le spunea acestor oameni. Bărbatul se ghemui lângă ea, coborându-se la nivelul ochilor ei. Când vorbi, vocea lui era blândă şi simpatică.

— Ai altă familie? Frați sau surori? Ai pe cineva?

Ea răspunse cu o altă clătinare din cap.

— Un orfan de război, mormăi Irtanna cu tristețe.

— Numele meu este Bordon, spuse bărbatul. Aceasta este Irtanna şi ei sunt fiii mei Tallo şi Wend. Care e numele tău?

Nedorind să-şi dezvăluie adevăratul nume, ezită o secundă:

— Sunt... Rain, spuse ea în cele din urmă, oferindu-le porecla din copilărie.

— Rain[7]? Ăsta e un nume amuzant. Nu am mai auzit niciodată unul aşa, spuse băiatul mai mare, Tallo, care părea să aibă vreo şaisprezece ani.

— Există o mulțime de nume pe care nu le-ai mai auzit vreodată, îl mustră Bordon pe fiul său. Apoi, cu voce mai blândă, o întrebă pe Zannah: Eşti rănită, Rain? Sau bolnavă? Avem medicamente dacă ai nevoie de ele.

— Sunt bine. Doar că mi-a fost foame.

— Ar trebui să o luăm cu noi? întrebă Irtanna.

Bordon rămase cu ochii pe Zannah în timp ce îi răspundea:

— De ce să nu o întrebăm. Rain, vrei să vii cu noi?

— Trebuie să ajung pe Onderon, răspunse Zannah fără să gândească.

De îndată ce cuvintele îi ieşiră din gură, le regretă.

— Onderon? Nu este nimic pe piatra aia, în afară de monştri şi călăreți pe fiare, interveni Tallo. Trebuie să fii destul de prost să vrei să mergi acolo.

— Taci, băiete, se răsti Bordon. Nu ai plecat niciodată de pe Ruusan, aşa că de unde ai putea şti?

— Am auzit oamenii vorbind, răspunse Tallo. Prin tabere şi alte asemenea.

— Nu poți crede fiecare poveste pe care o auzi în jurul unui foc de tabără, îi reaminti tatăl său. Acum ia-l pe fratele tău şi duceți-vă să aşteptați în partea din față a navetei.

— Hai, mormăi Tallo, apucându-şi fratele mai mic de braț.

— Nu e cinstit! protestă Wend în timp ce era condus. Eu n-am făcut nimic!

— De ce vrei să mergi pe Onderon? întrebă Irtanna după ce băieții plecară. Este o lume foarte periculoasă. Nu este genul de loc pentru o fetiță pe cont propriu.

— Nu voi fi singură. Eu... am familie acolo, minți Zannah. Trebuie doar să-i găsesc.

---

[7] Rain – ploaie.

Bordon îşi trecu mâna peste bărbie, trăgându-şi uşor firele din barbă.

— Ar putea fi destul de greu să-i găseşti într-un loc ca Onderon, spuse el. Mai este cineva pe care să putem contacta? Un prieten de familie de pe Ruusan, poate?

— Trebuie să merg pe Onderon, insistă Zannah.

— Înțeleg, spuse bărbatul, apoi se ridică şi se întoarse spre Irtanna. Tânăra noastră musafiră pare foarte hotărât să părăsească această panetă.

— Nu te putem duce pe Onderon, spuse Irtanna, dar te putem lua cu noi când plecăm de pe Ruusan.

— Să mă duceți unde? întrebă Zannah, suspicioasă.

— Avem o întreagă flotă care orbitează planeta, Rain. Vei fi în siguranță acolo sus. Vom găsi pe cineva care să te spele şi să aibă grijă de tine.

— Pot să mă îngrijesc singură, răspunse ea sfidătoare.

— Da, putem vedea asta, interveni Bordon. Dar pariez că nu e plăcut să fii singură. Când Zannah nu răspunse, continuă: Să-ți spun ceva – se întunecă afară. De ce să nu te ducem cu noi până la flotă, pe moment? Iar mâine ne putem da seama ce putem să facem în continuare.

— Dacă totuşi vei dori să mergi pe Onderon, vom vedea dacă te putem ajuta. Dar dacă te răzgândeşti, poate vei putea rămâne aici, pe Ruusan, cu mine şi băieții mei pentru o vreme. Cel puțin până când îți găsim familia.

Zannah rămase uimită de oferta sa. Bordon întinse mâna şi o bătu uşor pe umăr.

— Este în regulă, spuse el. Nu trebuie să răspunzi acum. E doar ceva la care să te gândeşti.

Înclinând uşor capul în semn de încuviințare, Zannah reîncepu să mănânce, cu mintea vuind.

— Mă duc să pregătesc naveta pentru decolare, spuse Irtanna în timp ce pleca, îndreptându-se spre partea din față a navei.

Bordon îşi mormăi acordul, apoi vorbi încă o dată cu Zannah.

— Trebuie să merg în față pentru a o ajuta pe Irtanna. Tu doar rămâi aici şi termină de mâncat, bine?

Zannah dădu din nou din cap. Era ceva reconfortant în felul în care Bordon îi vorbea. O făcea să se simtă în siguranță şi importantă în acelaşi timp. Îl privi dispărând prin uşa care separa cala de aprovizionare de cabină.

— Pur şi simplu strigă dacă ai nevoie de ceva, se auzi vocea lui Bordon.

Un minut mai târziu, motoarele prinseră viață şi naveta se ridică în aer, dar Zannah abia observă. Creierul ei era copleşit de emoții conflictuale. O parte din ea țipa în tăcere că nu putea să stea acolo – trebuia să facă ceva, acum. Nu-i putea lăsa să o ducă înapoi la flotă. Erau prea mulți oameni acolo. Prea mulți Jedi. Cineva ar fi putut să observe darurile ei speciale şi să înceapă să pună întrebări. Vor afla despre Darth Bane şi tot ceea ce îi promisese el – toate cunoştințele şi puterea părții întunecate – se va pierde. O altă parte din ea voia să se întoarcă la flotă. Bane o avertizase că ucenicia ei va fi o luptă lungă şi dificilă. Se săturase să se zbată. Iar Bane o abandonase. Bordon, în schimb, îi oferise casa lui; se oferise să o lase să facă parte din familia lui. Cu ce ar fi greşit dacă accepta pur şi simplu oferta sa? Bane spusese că ar fi putut fi ales succesor al moştenirii vechilor Sith, dar oare chiar îşi dorea ea asta? Înainte să poată veni cu un răspuns, auzi un zgomot şi îşi ridică ochii pentru a-l vedea pe Wend, cel mai mic dintre cei doi fii ai lui Bordon, venind din cabină să vorbească cu ea. Bănuia că avea cam treisprezece ani – doar cu câțiva ani mai în vârstă decât ea.

— Tata spune că nu ai nicio familie, spus el ca pe un salut.

Zannah nu ştiu ce să-i spună, aşa că încuviință doar din cap.

— Au murit în război? întrebă Wend. I-au ucis cei din Sith?

Ea ridică din umeri, nedorind să-i dea detalii, pentru a nu îi oferi din greşeală ceva care ar putea să o expună.

— Mama mea a fost soldat, îi spuse Wend. A fost foarte curajoasă. S-a dus să lupte cu Sithul când au venit prima dată la Ruusan.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Pusese întrebarea doar pentru că era de aşteptat şi ar fi părut ciudat dacă nu ar fi făcut-o. Nu voia să facă nimic pentru a atrage o atenție nedorită asupra ei.

— A murit în a patra bătălie de pe Ruusan. Ucisă de Sith. Tata spune...

— Wend! se auzi vocea lui Bordon din cabină. Întoarce-te aici. Las-o pe Rain să aibă ceva liniște şi pace.

Băiatul îi zâmbi timid, apoi se întoarse şi o lăsă din nou singură cu gândurile ei. Cu toate astea, mulțumită vorbelor sale, decizia ea făcuse luată. Bordon se oferise să o primească. Se oferise să o facă parte din familia sa. O ispitea cu o viață simplă, dar fericită. Dar cuvintele sale nu ofereau altceva decât promisiuni goale. *Pacea este o minciună*. La ce sunt buni familia sau prietenii dacă nu aveai puterea să-i protejezi? Bordon îşi pierduse soția, iar Tallo şi Wend îşi pierduseră mama. Când veniseră cei din Sith, fuseseră neputincioşi să o salveze pe cea pe care o iubeau cel mai mult.

Zannah ştia cum e să te simți neputincios. Ştia cum e să ți se ia lucrurile pe care le prețuieşti mai presus de orice. Şi jurase să nu mai lase niciodată să se întâmple asta. Bordon şi familia sa erau victime – sclavi legați de lanțurile propriei lor slăbiciuni. Zannah refuza să mai fie victimă. Bane îi promisese că o va învăța căile părții întunecate. Îi va arăta cum să dezlănțuie puterea interioară şi să se elibereze de cătuşe. *Prin putere, câştig victoria. Prin victorie, lanțurile mele sunt rupte!*

Realizarea a ceea ce era – acceptarea destinului ei – o determină pe Zannah să treacă la acțiune. Încercă să apeleze la Forță pentru a-i oferi putere, dar era încă prea epuizată de eforturile sale anterioare pentru a-şi putea folosi talentele. Fără să se teamă, începu să răscolească lăzile de aprovizionare din cală de marfă, căutând ceva ce putea folosi pentru a opri naveta şi echipajul ei să o ducă la restul flotei. Găsi ceea ce căuta chiar în momentul în care Tallo intră în cală, prinzând-o în flagrant.

— Tata a vrut să văd dacă... Hei! Ce crezi că faci?

Zannah îşi înfăşură mâna în jurul mânerului blasterului cu o fracțiune de secundă înainte ca Tallo să năvălească peste ea, doborând-o la pământ.

— Eşti o hoață mică! spuse băiatul, încercând să o fixeze la pământ şi să-i ia arma din mână.

O depăşea pe Zannah cu treizeci de kilograme, dar ea se luptă cu o disperare sălbatică care îl împiedică să o prindă ferm în timp ce se luptau pe podea. Atras de zgomotele luptei lor, Bordon intră în fugă în cameră.

— Ce naiba se întâmplă aici! strigă el.

Exact în acel moment, blasterul se descărcă. Era imposibil să se spună al cui deget fusese pe trăgaci; Tallo şi Zannah strângeau fiecare pistolul cu ambele mâini în eforturile lor de a-l smulge din posesia celuilalt. Dar printr-un ghinion sau soartă întunecată, când fusese tras focul, țeava armei era îndreptată direct către Tallo. Impactul îi lăsă o rană căscată în mijlocul pieptului, ucigându-l instantaneu. Mâinile tânărului se înmuiară şi căzură de pe blaster. Trupul lui se răsturnă înainte, fixându-i lui Zannah picioarele sub greutatea sa. În partea cealaltă a camerei, ochii lui Bordon se lărgiră îngroziți. Cu un țipăt de agonie, se repezi să-şi ajute fiul. Văzându-l pe tatăl băiatului pe care tocmai îl ucisese grăbindu-se spre ea, Zannah reacționă instinctiv şi trase din nou. Focul îl lovi pe Bordon chiar deasupra centurii, oprindu-i strigătul şi doborându-l în genunchi. Scoase un mormăit de durere în timp ce strângea gaura fumegândă din burtă, apoi întinse mâna însângerată spre Zannah. Ea strigă de frică şi dezgust şi trase din nou, punând capăt vieții lui Bordon.

— Bordon! se auzi vocea Irtannei prin interfonul de la bordul navei. Am auzit focuri de blaster! Ce se întâmplă acolo?

Mişcându-se repede, Zannah se răsuci de sub cadavrul lui Tallo şi fugi spre cabina de pilotaj. Ajunse şi îl găsi pe Wend încă legat pe scaunul pasagerului, încercând să se întoarcă pentru a vedea ce se întâmplă. Irtanna tocmai se ridica de pe scaun pentru a pleca să-l ajute pe Bordon. Trebuise să angajeze pilotul automat

înainte să-şi poată părăsi locul, iar întârzierea îi dăduse secunde prețioase lui Zannah pentru a fi în avantaj.

— Aşează-te şi nu te mişca! strigă Zannah, țintind blasterul către Irtanna.

Vocea ei părea subțire şi goală în cabina mică – vocea unui copil panicat. Irtanna ezită, apoi se supuse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă femeia, atentă ca tonul ei să fie neutru. Este cineva rănit?

— Introdu un curs pentru Onderon, ordonă Zannah, refuzând să răspundă la întrebare.

Abia se auzea vorbind pe deasupra bătăilor asurzitoare ale inimii ei.

— Bine, spuse Irtanna încet, întinzându-se pentru a introduce coordonatele în consola de comandă a navei. Voi face cum vrei tu. Stai liniştită.

Consola de navigație piui, acceptând noua destinație, iar femeia se întoarse pe jumătate în scaun, aşa că o putu privi în ochi pe tânăra fată care o ținea ostatică.

— Rain, lasă blasterul jos.

Exista încredere în sine în cuvintele ei şi pe față avea o hotărâre sumbră.

— Eu nu sunt Rain, replică fata printre dinții încleştați. Numele meu este Zannah!

— Oricine ai fi, spuse Irtanna, ridicându-se încet, îmi vei da blasterul.

— Nu te mişca sau voi trage! o avertiză Zannah, cu vocea sunând strident.

Cum poate fi atât de calmă? se întrebă ea, în timp ce se străduia să-şi încetinească propria respirație. Ea era cea cu blasterul, dar simțea cumva că pierde controlul situației.

— Nu, răspunse tânăra calm, făcând un singur pas spre ea. Nu mă vei împuşca. Nu eşti un ucigaş.

Lui Zannah îi reveni în minte amintirea celor doi Jedi morți pe Ruusan, urmată rapid de imaginea lui Bordon şi a fiului său zăcând fără viață în cală.

— Ba da, sunt, şopti ea în timp ce apăsa pe trăgaci.

Irtanna reuşi să icnească uşor de surpriză, apoi se prăbuşi pe podea – o moarte rapidă şi curată. Zannah aşteptă o secundă până ce confirmă că murise, apoi se întoarse pentru a îndrepta blasterul spre Wend. Parcă paralizase văzând cum se desfăşurase întâlnirea, nici măcar nu se obosi să-şi desfacă centura de siguranță.

— Nu mă ucide! Imploră el, zvârcolindu-se în centura de siguranță a scaunului.

Chiar putea simți frica emanată din el. Simțea căldura familiară a părții întunecate revenind la viață în ea, răspunzând la situația victimei sale, hrănindu-se cu teroarea sa. Curgea prin ea ca un val de foc lichid, arzându-i incertitudinea şi vinovăția, şi întărindu-i hotărârea. Mintea lui Zannah se umplu de o înțelegere mare şi bruscă: frica şi durerea erau o parte inevitabilă a existenței. Şi era mult mai bine să le provoace altora decât să le sufere ea însăşi.

— Te rog, nu trage, scânci Wend, încercând o ultimă pledoarie pentru viața sa. Sunt doar un copil. Ca şi tine.

— Eu nu sunt un copil, spuse Zannah în timp ce apăsa pe trăgaci. Sunt un Sith.

Capitolul 7

Bane putea auzi scâncetele motoarelor lui *Valcyn* în timp ce nava intra în straturile superioare ale atmosferei lui Dxun, protestând în timp ce împingea nava chiar la limită. În mod normal, călătoria de la Ruusan la luna supradimensionată a lui Onderon i-ar fi luat unui crucişător de clasă T, ca Valcyn, între patru şi cinci zile.

Bane parcursese distanța în mai puțin de două. La câteva ore după ce lăsase Ruusanul – şi pe Zannah – în urmă, fusese blestemat cu revenirea durerilor de cap, aproape insuportabile. Şi odată cu ele venise şi cel mai nedorit tovarăş. Umbra spectrală a Lordului Kaan se profilă lângă el în cabina de pilotaj pentru întreaga primă zi a călătoriei, o manifestare vizibilă a pagubelor pe care mintea lui Bane le suferise din cauza bombei gândurilor. Spiritul nu îi vorbi deloc, îl privi doar cu privirea sa acuzatoare, o prezență constantă la marginea conştientizării lui Bane. Apariția fantomatică îl determină pe Bane să adopte un ritm iresponsabil, chiar periculos, pentru călătorie. Împinsese nava mult dincolo de parametrii de siguranță recomandați, ca şi cum o parte din el încerca să-i folosească viteza pentru a-şi depăşi propria nebunie. Era disperat să ajungă pe Dxun, ca să poată găsi mormântul lui Freedon Nadd şi, spera el, să descopere o modalitate de a scăpa de halucinații..

Kaan dispăruse spre sfârşitul primei zile a călătoriei sale, doar pentru a fi înlocuit de o vizită şi mai rea. Nu mai era fondatorul Frăției Întunericului cel care plutea acum lângă el, dar Qordis – fostul şef al Academiei Sith de pe Korriban. Palidă şi semitranslucidă, silueta era o replică aproape perfectă a ceea ce fusese Lordul Sith în momentul întâlnirii lor finale, când îl ucisese Bane. Înalt şi slab, Qordis avea trăsături scheletice care arătau mult mai bine pe un spirit decât o făcuseră vreodată pe o ființă din carne şi sânge. Spre deosebire de Kaan, Qordis chiar îi vorbi, aruncându-i o nesfârşită litanie de învinuiri, denunțând tot ceea ce realizase Bane.

— Ne-ai trădat, spuse fantoma, extinzând un deget lung şi subțire, terminat cu o unghie asemănătoare cu o gheară. Bane nu avu nevoie să se uite la el ca să ştie că degetul va fi împodobit cu inelele pline de bijuterii purtate de Qordis în viață. Ai distrus Frăția, ai adus victoria Jedilor. Şi acum părăseşti scena ca un hoț în noapte.

Nu sunt un laş! gândi Bane. Nu avea rost să exprime cuvintele cu voce tare; viziunea era în mintea lui. Să-i vorbească, ar fi doar un semn că starea sa mentală se deteriora şi mai mult. *Am făcut ceea ce trebuia făcut. Frăția era o monstruozitate. Trebuia distrusă!*

— Frăția avea cunoştințe despre partea întunecată. Înțelepciune care se va pierde pentru totdeauna din cauza ta.

Bane se sătură de refrenul familiar. Avusese această conversație cu el însuşi înainte să decidă să-i distrugă pe Kaan şi adepții lui, iar acum o retrăia iar şi iar prin amăgirile minții sale rănite. Cu toate astea, refuză să permită orice îndoieli sau incertitudini care să-i slăbească hotărârea; făcuse ceea ce era necesar. Frăția îşi pierduse drumul. Se îndepărtase de adevărata cale a părții întunecate. Tot studiul şi instruirea la care îi supusese Qordis pe studenții Academiei erau fără valoare.

— Dacă e adevărat, contracară apariția, răspunzând vorbelor sale nerostite, atunci cum explici misiunea actuală? Ai pretenția de a-mi respinge învățăturile, dar eu am fost cel care a descoperit locul mormântului pierdut al lui Freedon Nadd.

Nu ai descoperit nimic. Eşti doar o halucinație. Şi Qordis ar fi putut să dea din greşeală peste aceste informații, dar nu a ştiut ce să facă. Un adevărat Lord Sith ar fi părăsit Ruusanul pentru a căuta mormântul lui Nadd. În schimb el a decis să rămână şi să-l ajute pe Kaan să joace de-a armata cu Jedi.

— Scuze şi justificări, răspunse spiritul. Kaan era un războinic. Dar tu preferi să te ascunzi de duşmani decât să te lupți cu ei.

Bane strânse din dinți în timp ce *Valcyn* era lovită de turbulențele norilor grei ai lui Dxun. Nava încă mergea prea repede, forțându-l să strângă atât de tare manşa pentru a ține nava pe direcție, încât articulațiile i se albiră. Auzi scârțâiturile şi gemetele în timp ce nava supraestresată părtundea prin atmosfera groasă.

— Ne-ai trădat, spuse din nou Qordis.

Bane înjură în barbă, făcând tot posibilul să ignore prostiile imaginii evocate de propria-i minte. De câte ori auzise exact această conversație în ultima zi? De cincizeci de ori? De o sută? Era ca şi cum ai asculta un holoproiector stricat repetând acelaşi mesaj de mai multe ori.

— Ai distrus Frăția, ai adus victoria pentru Jedi. Şi acum părăseşti scena ca un hoț în noapte.

— Taci! țipă Darth Bane, nemaiputând să-şi stăpânească furia. Nici măcar nu eşti real!

Lovi cu Forța, eliberând în interiorul cabinei o explozie de energie a părții întunecate, hotărât să spulbere viziunea ofensatoare. Qordis dispăru, dar victoria lui Bane fu de scurtă durată. Luminile de urgență începură să clipească în interiorul navei, însoțite de zgomotul strident al unei alarme pentru cazuri critice.

Consola navei fusese prăjită de explozia de putere pe care o dezlănțuise. Blestemându-l pe Qordis şi propria lui explozie nesăbuită de emoții, Bane începu o luptă disperată pentru a face cumva nava să aterizeze în siguranță. De peste tot din jurul său, putea auzi râsul fantomatic şi batjocoritor al lui Qordis. *Valcyn* era în cădere liberă, direct în jos către suprafața puternic împădurită a lui Dxun.

Bane trase din nou de manşă cu toată forța corpului său masiv, reuşind să redirecționeze nava într-un unghi de apropiere mai redus. Dar dacă nu găsea o modalitate de a încetini, nu avea să conteze. Lovi cu pumnul în comenzi, încercând să repornească propulsoarele cu o mână, în timp ce cu cealaltă încă se străduia să păstreze manşa nemişcată.

Neprimind niciun răspuns, închise ochii şi se întinse cu Forța, săpând adânc în circuitele arse şi firele topite ale navei. Mintea lui alerga prin labirintul electronic care controla toate sistemele lui *Valcyn*, reasamblându-le şi redirecționându-le spre a găsi o configurație care să restabilească alimentarea butonului de contact mort.

Prima sa încercare aduse o ploaie de scântei din panoul de control, dar al doilea efort fu răsplătit cu vuietul propulsoarelor care prindeau viață. Bane reuşi să aducă motoarele complet la viață, la doar câteva sute de metri deasupra suprafeței lui Dxun. Coborârea navei încetini, dar nici pe departe să se oprească. Cu o fracțiune de secundă înainte ca *Valcyn* să se izbească de pădurea de jos, Bane se înfăşură el însuşi în Forță, creând un cocon protector. Nu putea decât să spere că va fi suficient de puternic pentru a supraviețui coliziunii inevitabile. *Valcyn* lovi vârfurile copacilor într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Trenul de aterizare se rupse la impact, desprinzându-se cu un tunet. Spărturi largi apărură în părțile laterale ale navei, carena lovind ramurile groase cu suficientă forță pentru a le face să taie prin foile de metal întărite şi să le rupă de pe scheletul navei. În interiorul cabinei de pilotaj Bane fu aruncat în pereți şi tavan. Fu învârtit, aruncat şi trântit de părțile laterale ale cabinei în timp ce nava se înfigea printre copaci. Nici chiar Forța nu l-a putut proteja pe deplin de prăbuşirea devastatoare pe măsură ce nava tăia o bandă lungă de un kilometru printre copacii arşi şi rupți înainte de a se trânti pe pământul moale şi noroios al unei mlaştini şi în cele din urmă să se oprească.

Timp de câteva secunde, Bane nu se mişcă. Nava fusese redusă la o grămadă fumegândă de resturi dar, în mod miraculos, el supraviețuise, salvat de energia părții întunecate care-i învăluise corpul. Cu toate astea, nu scăpase nevătămat. Corpul îi era acoperit cu vânătăi şi contuzii dureroase, fața şi mâinile îi erau tăiate de fragmentele de sticlă spartă care trecuseră prin protecția coconului; bicepsul drept sângera puternic din cauza unei tăieturi adânci de cinci centimetri. Umărul stâng îi fusese dislocat şi două coaste erau rupte, dar niciuna dintre ele nu-i perforase plămânii. Genunchiul drept se umfla deja, dar nu părea să existe vreo deteriorare a

cartilajului sau a ligamentului. Şi avea gust de sânge în gură, ieşind prin golul lăsat de doi dinţi rupţi. Din fericire, niciuna dintre rănile sale nu îi punea viaţa în pericol. Bane se ridică încet, ferind genunchiul rănit.

Ce mai rămăsese din *Valcyn* ajunsese să se stea pe o parte, întorcând totul în cabină într-un unghi de nouăzeci de grade care îl dezorienta. Mişcându-se cu atenţie, Bane se îndreptă spre trapa ieşirii de urgenţă, cu braţul stâng atârnând inutil pe lângă el. Având în vedere poziţia navei, trapa de ieşire era acum deasupra lui, orientată spre cer. Oricât de puternic era, Bane ştia că nu va fi capabil să se elibereze cu un singur braţ bun. Un Jedi ar fi putut fi capabil să folosească Forţa pentru a-şi vindeca rănile, dar Bane era un elev al părţii întunecate.

Chiar dacă abilitatea sa de a apela Forţa nu ar fi fost temporar epuizată pentru a supravieţui accidentului, vindecarea nu era o abilitate pe care să o cunoască un Sith. Cu toate astea, înainte de a deveni Maestru Sith, Bane servise ca soldat, şi primise o pregătire de bază în domeniul medical. *Valcyn* era echipată cu o trusă medicală de urgenţă, sub scaunul pilotului. În ea erau câteva pachete stim[8] vindecătoare pe care le putea folosi pentru a-şi trata rănile cele mai grave. Dar când se duse să se uite sub scaun, trusa dispăruse. Dându-şi seama că trebuia să se fi desprins în timpul prăbuşirii, scotoci prin cabină până o găsi. Exteriorul trusei era lovit şi uşor îndoit dar, altfel, părea nedeteriorată. I-au trebuit trei încercări pentru a deschide zăvorul cu singura mână bună. Când, în cele din urmă, reuşi, fu uşurat să vadă că mai multe dintre pachetele stim supravieţuiseră intacte.

Desfăcu unul şi îl injectă direct în coapsă. În câteva secunde, îşi putu simţi propriile proprietăţi naturale de vindecare ale corpului începând să muncească, drept răspuns la comanda de vindecare. Sângele care curgea din tăieturi începu să se coaguleze. Mai important, injecţia îl ajută să ameţească durerea din genunchiul umflat şi coastele rupte, permiţându-i să meargă şi să respire mai liber.

Umarul dislocat necesita totuşi un tratament ceva mai direct. Apucându-şi încheietura stângă rănită cu mâna dreaptă şi strângând din dinţi de durere, Bane trase cu toată puterea, sperând că umărul va reveni la locul său.

Mulţumită dimensiunii şi a puterii sale, fusese recrutat de mai multe ori de către medicii de pe teren, în zilele sale ca militar, pentru a ajuta la reprinderea membrelor dislocate ale colegilor soldaţi. Chiar dacă era o procedură simplă, necesita o cantitate mare de forţă pentru a funcţiona eficient şi Bane descoperi repede că pur şi simplu nu putea obţine pârghia de care avea nevoie pentru a efectua manevra asupra sa. Mârâind şi transpirând din cauza efortului, îşi dădu seama că trebuia să ia măsuri mai dure. Lăsându-se într-o poziţie de şezut pe podea, se întinse înainte şi îşi îndoi genunchii, astfel încât să poată apuca încheietura braţului rănit între tălpi. Inspiră adânc, apoi îşi împinse picioarele, îndreptându-le, în timp ce îşi arunca trunchiul înapoi. Ţipă când umărul reveni la locul lui cu un sunet sonor. Valul brusc de durere era chinuitor; avu nevoie de toată puterea care îi mai rămăsese pentru a nu leşina. Aşa că, acum stătea, pur şi simplu, întins pe spate, palid şi tremurând.

Câteva secunde mai târziu, fu răsplătit de acele ce însoţeau amorţeala, în timp ce senzaţiile reveneau rapid în degetele mâinii sale stângi. După câteva minute şi o altă injecţie de vindecare, reuşi să folosească ambele braţe pentru a se ridica prin trapa de ieşire şi să urce pe partea laterală a epavei *Valcyn* pentru a coborî – lovit, dar nu doborât – pe suprafaţa lui Dxun. Nu fu surprins să-l găsească pe Qordis aşteptându-l.

— Eşti prins aici, Bane, îl batjocori spiritul. Nava ta este distrusă dincolo de orice speranţă de reparare. Nu vei găsi altă navă aici – nu există creaturi inteligente

---

[8] Pachete stim (pachete stimulatoare) – termen general folosit pentru dispozitivele medicale, utilizate în întreaga galaxie, pline cu stimulente şi fluide vindecătoare. Pachetele conţineau un lichid verde-albastru strălucitor. Soluţia medicală lichidă putea fi inhalată, dar de multe ori se prezenta sub formă de mici injectabile, majoritatea utilizate pentru a trata imediat o gamă largă de leziuni şi care puteau genera ceva asemănător unui şoc defibrilator pentru a revigora pacienţii inconştienţi.

sau civilizate pe Dxun. Şi nu poți aştepta o echipă de salvare. Nu ştie nimeni că eşti aici. Nici măcar ucenica ta.

Bane nu se deranjă să răspundă, ci făcu o verificare finală a echipamentului său. Luase un pachet de provizii de bază de pe navă şi îl legă la spate. Conținea rații de hrană, baghete luminoase, o mână de stimuri şi o lamă simplă de vânătoare pe care o strecură în cizmă. Rucsacul şi conținutul său, plus sabia de lumină atârnată la centură, erau singurele lucruri care meritau salvate de pe epavă.

— Jungla de pe Dxun este plină de prădători mortali, continuă spiritul. Te vor urmări zi şi noapte şi în momentul în care îți vei coborî garda, vor lovi. Şi chiar dacă supraviețuieşti terorilor junglei, cum vei părăsi această lume? Nu există scăpare, îl ironiză fantoma Qordis. O să mori aici, Bane.

— Se spune Darth Bane, spuse bărbatul cel mare cu un zâmbet sumbru. Şi încă nu sunt mort. Nu ca tine.

Răspunsul păru să satisfacă partea din subconştient care evoca imaginea, deoarece Qordis dispăru brusc. Odată ce dispăru sursa de distragere a atenției, Bane fu liber să examineze mai atent mediul înconjurător. Bolta deasă a pădurii de deasupra sa bloca aproape toată lumina; chiar dacă era amiază, se trezi scăldat în amurg. Totuşi, nu avea nevoie de ochi ca să vadă clar. Întinzându-se cu Forța, făcu un bilanț al împrejurimilor sale. Era chiar în inima pădurii; copacii continuau pe sute de kilometri în toate direcțiile. Şi în timp ce cerceta frunzele înconjurătoare pentru semne de viață, îşi dădu seama că apariția avusese dreptate în legătură cu un singur lucru: pădurile de pe Dxun erau pline de o mulțime de fiare mortale şi vorace.

Bane se întrebă cât timp va trece până când unul dintre locuitorii junglei va decide că trebuie să-şi dea seama unde se încadra el în lanțul alimentar. Cu toate astea, nu se temea. Chiar înainte ca mormântul lui Nadd să fi fost ascuns aici, vechii Sith fuseseră atraşi de Dxun. Jedii îl condamnaseră ca fiind un loc al răului, dar Bane îl recunoscu drept ceea ce era cu adevărat: o lume infuzată cu puterea părții întunecate. Se simțea puternic aici, întinerit... Dar era suficient de deştept să înțeleagă că şi creaturile care trăiau în sălbăticie se vor baza pe aceeaşi putere.

Şi apoi explorările sale mentale dădură peste ceea ce căuta. La mulți kilometri distanță simți o concentrare de putere. Localizase sursa energiei părții întunecate care îmbibase pădurea din jurul său, radiind putere ca un far ce emite un semnal.

Trebuia să fie mormântul lui Nadd, iar acum, că era aici, Darth Bane simțea locul chemându-l. Părăsind epava lui *Valcyn*, se îndreptă spre sursă. Merse în linie perfect dreaptă, luând cea mai directă rută posibilă până la destinație, folosind sabia de lumină pentru a tăia o cale prin tufişurile groase care îi împiedicau calea.

Ținând un colț al minții concentrat pe urmărirea traseului către mormântul lui Nadd, Bane îşi concentră restul conştientizării într-o stare de hipervigilență. La fel ca în majoritatea ecosistemelor forestiere, creaturile care evoluaseră pe Dxun erau stăpânii mediului lor înconjurător. Cei mai mulți îşi dezvoltaseră, foarte probabil, abilitatea de a se camufla, amestecându-se nu numai printre ramuri şi copaci, dar şi în zumzetul mereu prezent al părții întunecate care plutea deasupra pădurii.

Chiar cu toată prudența sa, Bane fu aproape surprins nepregătit când veni atacul. O creatură felină enormă căzu de sus, tăcută, cu excepția şuieratului slab al picioarelor anterioare care loviră aerul în locul unde fusese gâtul prăzii sale cu doar o secundă înainte.

Bane simțise fiara în ultima clipă posibilă, conştientizarea Forței oferindu-i un avertisment precognitiv care îi permise să se îndepărteze de ghearele letale. Chiar şi aşa, corpul masiv al fiarei se izbi de Bane, făcându-l să se clatine. Lordul Întunecat Sith ar fi murit chiar acolo, dacă animalul nu ar fi fost uluit momentan de eşecul neaşteptat a ambuscadei sale. Confuzia fiarei îi dădu lui Bane secunda de care avu nevoie pentru a se îndepărta de duşmanul său şi a intra într-o poziție de luptă.

Acum că fiara nu mai era ascunsă de pădurea lui Dxun, Bane putu să vadă pentru prima oară chestia care aproape îl ucisese. Fiara îl studia cu ochi luminoşi verzi, cu siguranță de felină, deşi blana lui era o *haină* gri metalizată, împodobită cu

plăci minuscule de bronz care sclipeau când i se mişcau muşchii sub piele. Avea un metru şi jumătate la umăr, cântărind cam trei sute de kilograme. Avea patru picioare groase, musculoase, care se terminau cu gheare retractabile ascuțite ca un brici. Dar trăsătura care îi atrase imediat atenția lui Bane erau cozile gemene, serpentine, având fiecare în vârf câte un țep mortal care picura un venin verde strălucitor.

Bane se retrase încet, până când îşi lipi spatele de trunchiul noduros al unui copac înalt. Monstruozitatea fără nume avansă cu un mârâit scăzut care făcu să se înfioare pielea pe Bane, apoi sări din nou spre el, cozile gemene biciuind sălbatic. Bane se aruncă în lateral, dorind să măsoare tactica adversarului său înainte de a se angaja într-o luptă directă. Văzu ghearele din față lovind brusc prin aerul gol şi privi cum cozile gemene se ridicau pe spatele fiarei pentru a înțepa spațiul în care stătuse cu o clipă înainte. Țepii loviră copacul de care se sprijinise Bane cu suficientă forță pentru a-i despica trunchiului, injectându-şi veninul coroziv în lemn şi lăsând două cercuri negre fumegânde. Creatura aterizã pe toate cele patru picioare simultan şi se întoarse pentru a-l înfrunta din nou pe Bane înainte să aibă şansa să-i lovească flancul neprotejat. Începu încă o dată să avanseze lent. Dar de data asta, când se năpusti, Bane fu pregătit. Fiara acționa după instinct; era o brută fără minte care se baza pe forță şi viteză pentru a-şi învinge prada. De-a lungul a nenumărate generații, metodele sale de atac evoluaseră până când deveniseră o a doua natură şi era inevitabil să folosească exact aceeaşi secvență de mişcări pentru a-l doborî pe Bane la al doilea atac. Sări sus, lovind cu ghearele exact aşa cum se aşteptase.

Reacția naturală a majorității prăzilor era să se retragă din fața ghearelor sărind înapoi – doar pentru a fi împunse de cozile mortale, cu țepi, care loveau înainte. Cu toate astea, Bane se aplecă pe sub gheare şi apoi se ridică pentru a întâmpina atacul creaturii, cu sabia de lumină ținută deasupra capului. Lama tăie prin pântecele fiarei, prin carne, tendon şi os. Bane smuci lama pe toată lungimea creaturii, redirecționând-o într-o lovitură uşor în diagonală, pentru a fi sigur că va secționa mai multe organe vitale. Miscarea fu simplă, rapidă şi mortală.

Avântul felinei o duse peste capul lui Bane şi se prăbuşi la pământ în spatele lui, cu corpul tăiat de la piept până la cozile sale care încă mai zvâcneau. Corpul se cutremură o dată, apoi cozile rămaseră nemişcate şi o peliculă lăptoasă se întinse până îi estompă ochii luminoşi.

Inima lui Bane bătea de fiorul luptei. Se îndepărtă de cadavrul duşmanului său învins, cu adrenalina încă pompându-i prin vene. Cu un râs triumfător, îşi smuci capul înapoi şi strigă: *Asta e tot ce poți, Qordis? Asta e tot ce poți face mai bine?*

Se uită în jur, sperând pe jumătate să vadă materializarea imaginii fantomatice a fostului său Maestru. Dar nu Qordis apăru de data asta.

— Din nou tu, spuse Bane imaginii spectrale a Lordului Kaan. Tu ce mai vrei?

Kaan, ca de obicei, nu vorbi. În schimb, silueta se întoarse şi se îndepărtă în adâncurile pădurii, forma ei necorporală trecând fără efort prin crengi şi tufişuri. Lui Bane îi trebui o secundă pentru a-şi da seama că se ducea spre mormântul lui Nadd.

— Aşa să fie, mormăi el, folosindu-şi sabia de lumină pentru a tăia o cale ca să-l urmeze.

Ghidul său iluzoriu rămase cu el tot restul drumului, întotdeauna suficient de departe în față încât Bane să trebuiască să se lupte pentru a ține pasul cu el. Îi trebuiră aproape patru ore de bâjbâit prin junglă pentru a ajunge la destinație – o mică poieniță din pădure în care nu creştea vegetația. O piramidă neregulată din metal mat, gri, se ridica la o înălțime de douăzeci de metri de inima luminişului.

Bane se opri la margine. Pământul din față nu era altceva decât murdărie şi noroi; niciun organism viu nu se putea hrăni în umbra Criptei lui Nadd. Chiar şi plantele şi copacii care se învecinau cu luminişul erau firavi şi deformați, corupți de puterea părții întunecate care era ataşată de rămăşițele marelui Maestru Sith.

Mormântul în sine avea o formă desconcertantă; pereții piramidei erau aşezați în unghiuri ciudate şi discordante, ca şi cum piatra criptei ar fi fost deformată şi răsucită de-a lungul secolelor. Exista o singură intrare în structură, o uşă care

fusese cândva sigilată, dar arăta de parcă ar fi fost spartă cu multe secole în urmă de cineva care căutase secretele ultimului loc de odihnă al lui Nadd. Silueta fantomatică a lui Kaan stătea lângă intrare, făcându-i un semn lui Bane înainte să dispară înăuntru. Bane se apropie încet, cu simțurile încordate pentru a detecta orice capcană care l-ar putea fi putut aştepta. Mintea îi reveni la vechile morminte din Valea Lorzilor Întunericului de pe Korriban.

Chiar înainte de a părăsi Academia, se aventurase în acele cripte întunecate şi periculoase în căutarea îndrumării. Citise relatări despre spiritele Sith care păreau să împărtăşească secretele părții întunecate cu ucenicii puternici care îi căutau. Dar pe Korriban, Bane găsise doar praf şi oase.

Îşi scoase rucsacul de pe umeri pentru a nu-l împiedica. Luă şase baghete luminoase din el şi le înghesui la centură, apoi lăsă rucsacul jos, lângă intrarea în criptă. Tavanul din interiorul piramidei era jos, iar Bane trebui să se aplece când intră. Folosind o baghetă pentru iluminare, se trezi într-o mică anticameră, cu pasaje care duceau în trei direcții diferite. Alegându-l pe cel din stânga, îşi începu explorările. Cercetă piramida cameră cu cameră, fără să găsească nimic de valoare.

Câteva dintre camere arătau dovezi că deja mai fusese cineva acolo, iar Bane îşi reaminti poveştile lui Exar Kun, un Jedi întunecat dintr-o vreme demult uitată despre care se zvonea, de asemenea, că ar fi localizat ultimul loc de odihnă al lui Nadd. Conform legendelor, Kun avusese puteri dincolo de imaginația lui cea mai sălbatică. Cu toate astea, pe măsură ce Bane îşi continuă explorările infructuoase, îndoiala începu să se strecoare în mintea lui. Era posibil ca această criptă – ca şi cele de pe Korriban – să nu fie altceva decât un mormânt gol, fără valoare?

Cu o frustrare crescândă, îşi continuă căutarea, croindu-şi drum prin pasaje până când ajunse într-o cameră aparent nesemnificativă, aproape îngropată chiar în inima templului. Atât Kaan, cât şi Qordis îl aşteptau acolo. Stăteau la un metru distanță, de câte-o parte a unei uşi mici sculptate în peretele din spate.

Uşa avea doar un metru înălțime şi era blocată de o placă de piatră neagră bine fixată, ceea ce-i dădu din nou speranțe lui Bane. Piatra nu părea să fi fost deranjată de cel care fusese aici înaintea lui. Era posibil ca nimeni să nu fi găsit camera asta, ascunsă la capătul labirintului răsucit de pasaje. Sau poate o găsise, dar nu reuşise să mute placa. Era chiar posibil ca mica intrare să fi fost cândva ascunsă de artele pierdute ale vrăjitoriei Sith, iar vraja care o ascundea se estompase treptat, de-a lungul secolelor, făcând-o vizibilă abia acum.

Aruncând o privire rapidă asupra siluetelor aflate de pe ambele părți ale uşii mici, Bane se ghemui pentru a examina placa. Suprafața era netedă şi ieşea cu doar câțiva centimetri în afara pasajului, făcând imposibilă o prindere fermă.

Desigur, exista un alt mod de a o muta. Apelându-şi puterile, Bane se întinse cu Forța şi încercă să tragă piatra spre el. Abia se mişcă. Piatra era grea, dar era ceva mai mult decât greutatea ei care o ținea în loc. Era ceva care lupta împotriva puterii sale, împotrivindu-i-se. Bane inspiră adânc şi îşi înclină capul dintr-o parte în alta, trosnindu-şi puternic gâtul în timp ce se aduna pentru o nouă încercare.

De data asta se duse adânc, cufundându-se în fântâna de putere din ființa sa. Se întinse în trecut, dragând amintiri îngropate adânc în subconştient: amintiri cu tatăl său, Hurst; amintiri despre bătăi; amintiri ale urii pe care o avusese pentru omul care îl crescuse. În timp ce făcea asta, îşi simți puterea.

Începu, ca întotdeauna, cu o singură scânteie de căldură. Scânteia deveni rapid o flacără, iar flacăra un infern. Corpul lui Bane tremura de încordare în timp ce se lupta să susțină puterea, lăsând energia părții întunecate să crească până la valori critice. Se forță să reziste căldurii insuportabile cât putu de mult, apoi îşi împinse pumnul înainte, canalizând totul spre piatra care-i bloca destinul. Dala grea zbură prin cameră şi lovi peretele îndepărtat cu un zgomot puternic. O crăpătură verticală, lungă, apăru în perete, deşi blocul de piatră întunecată în sine nu fu deteriorat. Bane căzu în genunchi, gâfâind din efort. Ridică ochii să-i vadă pe privitorii fantomatici încă ținându-şi priveghiul lângă intrare.

Cu o scuturare din cap, se târî spre uşa acum deschisă şi privi înăuntru. Camera de dincolo era întunecată, aşa că Bane scoase una dintre baghetele luminoase de la centură şi o aruncă prin deschidere. Ateriză pe podea, iluminând camera. Din ceea ce putu vedea, era o cameră circulară, cu tavan înalt, de aproximativ cinci metri în diametru. Un soclu de piatră stătea chiar în centru. Pe el era o mică piramidă de cristal. Bane o recunoscu instantaneu ca fiind un holocron Sith. Vechii Maeştri ai părții întunecate folosiseră holocronii pentru a-şi păstra toată înțelepciunea, cunoştințele şi secretele. Un holocron putea conține ritualuri antice de o putere devastatoare sau cheile deblocării magiei vrăjitorilor Sith antici sau chiar avataruri care simulau personalitatea creatorului original al holocronului.

Informațiile din el erau atât de valoroase încât timp de multe secole holocronii fuseseră cel mai valoros instrument în transmitere a moştenirii marilor Lorzi Sith către generațiile viitoare. Din păcate, arta de a face holocroni se pierduse cu câteva milenii în urmă. Şi de-a lungul anilor, Jedii scotociseră toată galaxia pentru a găsi toți holocronii Sith cunoscuți, apoi îi ascunseră în biblioteca lor de pe Coruscant, astfel încât nimeni să nu se poată adânci în cunoaşterea lor interzisă. Găsirea unui astfel de holocron, care putea conține chiar învățăturile lui Freedon Nadd, era un noroc dincolo de orice îşi imaginase Bane. Ghemuindu-se, îşi strecură umerii masivi prin uşa strâmtă. Nu fu surprins să-i vadă pe Kaan şi Qordis aşteptându-l deja înăuntru. Bane se uită la ei, apoi se uită la tavanul înalt de cinci metri. La lumina baghetei luminoase putu distinge o mişcare, de parcă un covor de creaturi vii se târa pe suprafața de deasupra capului său.

Rămase nemişcat, urechile lui prinzând nişte sunete de supurare. Pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu lumina slabă, reuşi să distingă o colonie de crustacee ciudate care se agățau de tavan. Aveau o formă oarecum ovală – coajă circulară care devenea conică într-un punct apropiat de fiecare capăt. Variau ca mărime, de la ceva mai mici decât un pumn, la ceva la fel de mare ca o farfurie pentru cină, iar culoarea lor varia de la bronz la auriu roşiatic. Sunetul venea de la felul cum se mişcau de-a lungul plafonului, târându-se unul peste altul şi lăsând urme strălucitoare de nămol în urma lor. În timp ce le studia, una dintre creaturi se desprinse de celelalte şi căzu spre el. Bane îl înlătură disprețuitor, cu o mână, trimițând coaja tare, sărind şi rostogolindu-se pe podeaua cavernei. O secundă mai târziu, un altul se desprinse şi căzu. Bane îşi aprinse sabia de lumină şi o lovi. Lovitura aruncă creatura departe, trimițând-o învârtindu-se peste cap într-un colț îndepărtat al camerei.

Bane se uită uimit – sabia de lumină ar fi trebuit să taie creatura în bucăți. Dar arma nici măcar nu lăsase o zgârietură pe coaja sa dură şi strălucitoare. Dându-şi brusc seama că se afla într-un pericol grav, Bane se întinse spre holocron. În timp ce mâna i se închidea în jurul lui, colonia de crustacee se eliberă în masă şi căzură pe el într-un roi chitinos. Cu o mână strângând holocronul, lovi cu sabia de lumină şi îi devie pe alții cu puterea Forței. Dar erau prea mulți pentru a-i ține pe toți la respect; era ca şi cum încerca să alunge picăturile de ploaie dintr-o furtună.

Unul îl lovi pe umăr şi se lipi, arzându-i instantaneu armura şi hainele cu o secreție acidă înainte de a se fixa pe pielea lui. Bane simți o mie de dinți minusculi îngropându-se în carnea groasă a spatelui său, urmați de durerea sfâşietoare a secreției acide care-i topi carnea. Țipă şi se lovi cu spatele de perete, sperând să dezlipească creatura, dar nu reuşi. În timp ce se lupta să-l alunge, o a doua îl izbi în piept. Țipă din nou în timp ce acidul arzător şi dinții minusculi săpau prin haine, piele şi chiar prin muşchii săi pectorali groşi pentru a se fixa direct pe sternul său.

Bane se clătină sub durerea atacului, dar reuşi să lovească cu Forța. Restul creaturilor fură îndepărtate de el ca frunzele măturate de un vânt puternic, scoțând sunete puternice atunci când loviră pereții camerei. Scurta amânare îi dădu lui Bane şansa de a se prăbuşi în genunchi şi de a se strecura prin deschiderea îngustă înapoi în camera mică din care intrase inițial.

Ignorând agonia celor două creaturi încă ataşate de el, se întinse cu Forța şi ridică în aer blocul de piatră aflat în partea îndepărtată a camerei. Puterile sale erau

sporite atât de durere, cât şi de o urgență disperată, iar blocul veni de data asta cu uşurință pentru el, zburând prin cameră pentru a închide intrarea înainte ca vreunul dintre crustaceele ciudate să poată să iasă afară după el.

Rămase o secundă acolo, gâfâind, strângând holocronul în mână şi încercând să ignore durerea provocată de cele două organisme parazite care se hrăneau cu corpul său. Auzea restul coloniei de cealaltă parte a zidului, gâlgâitul umed al gurilor lor, cum îşi loveau cochiliile dure în timp ce se târâu în sus pe pereți, ducându-se înapoi la culcuşurile lor de pe tavan.

Îşi imaginã că aude şi un alt sunet: râsetele aspre şi batjocoritoare al lui Qordis şi Kaan care se rostogoleau peste zidurile mormântului lui Freedon Nadd.

Capitolul 8

— Cancelarul Valorum vă poate primi acum, spuse asistenta Twi'lek din spatele biroului ei.

Văzând că Farfalla se ridică, Johun făcu acelaşi lucru, trăgând stingher pentru a-şi rearanja robele ceremoniale necunoscute pe care noul său Maestru insistase să le poarte pentru întâlnire. Johun protestase că garderoba lui nu avea nicio legătură cu cine era sau de ce erau aici, dar Farfalla răspunsese doar:

— Pe Coruscant, aspectul contează.

Johun nu mai fusese niciodată pe Coruscant sau, de altfel, pe oricare dintre celelalte lumi ale Nucleului. Se născuse şi crescuse Sermeria, o lume agrară din Regiunea de Expansiune dintre Inelul Interior şi cel Mediu al galaxiei. Familia sa lucrase la o fermă, la câțiva kilometri de Addolis, o mică roată din marele complex agricol sermerian care producea o supra-abundență de alimente şi le vindea lumilor mai dezvoltate cărora le lipsea terenul arabil suficient pentru a-şi întreține propriile populații. Părăsise Sermeria la vârsta de zece ani pentru a-şi începe antrenamentul Jedi. În deceniul scurs de atunci, îl însoțise pe Generalul Hoth pe zeci de lumi, deşi fostul său Maestru preferase să rămână pe Inelul Exterior, departe de politicienii şi cultura urbană a capitalei Republicii. Planetele pe care le vizitaseră aveau tendința de a fi lumi rurale, mai puțin dezvoltate, la fel ca Sermeria. Ca rezultat, Johun nu văzuse niciodată nimic care să semene chiar şi de la distanță cu metropola planetară care era Oraşul Galactic. Când se apropiaseră de planetă, Farfalla încercase să-i arate locația unor structuri importante, cum ar fi Marea Rotundă a Senatului şi Templul Jedi. Dar pentru ochiul provincial al lui Johun totul se amesteca într-un ocean neîntrerupt de permacretă, durotel şi lumini intermitente viu colorate. La aterizare, coborâseră şi se îmbarcaseră într-un speeder aerian care îi dusese spre întâlnirea lor cu Cancelarul Valorum. Johun pur şi simplu stătuse şi se uitase la spectacol în timp ce alergau de-a lungul rutei aeriene, cu speederul lor țesând printre şi pe lângă structurile atât de înalte, încât pământul nici măcar nu se vedea sub ele. Ocazional se scufundau sau urcau înapoi în timp ce călătoria lor ducea pe sub şi peste pasarelele pietonale, panourile publicitare care planau şi chiar şi alte vehicule.

La sfârşitul călătoriei, simțurile deja uluite ale lui Johun fuseseră complet copleşite de fluxul constant de trafic şi numărul uimitor de ființe care aleseseră să trăiască şi să lucreze pe Coruscant. Impresia generală pe care experiența i-a dat-o era o începetoşare neclară de mişcare care se lupta cu o cacofonie asurzitoare de sunete... Prea mult pentru un simplu băiat de fermă. Farfalla, pe de altă parte, era în elementul său. Johun observase că noul său mentor revenise la viață de când aterizaseră, ca şi cum se hrănea cu energia marii metropole. Ritmul frenetic şi nebunesc al mulțimii păreau să-l revitalizeze pe Valenthyne, ca şi cum oraşul spăla oboseala unei lungi campanii militare într-o lume îngrozitoare şi mică de frontieră.

Farfalla chiar arăta diferit aici; cumparativ cu fundalul vibrant şi cosmopolit al capitalei galactice, hainele care păreau atât de vanitoase şi țipătoare pe Ruusan, acum păreau să fie apogeul modei şi al stilului. Chiar şi în centrul sălilor de putere, Farfalla părea complet în largul său. Făcu o plecăciune grațioasă de recunoaştere către asistenta Cancelarului, provocând tinerei femei un zâmbet cochet, apoi intră cu pas încrezător, dar ferm, pe uşă, în sanctuarul interior al lui Valorum. Johun se plecă şi el, rigid şi forțat, apoi fugi după Maestrul său. Biroul Cancelarului era puțin decorat şi mai funcțional decât se aşteptase Johun. Pereții, covorul şi mobilierul erau toate de un maro închis, ofereau camerei un aer de importanță. Pe un perete era o fereastră mare deşi, spre mare uşurare a tânărului Jedi, draperiile fuseseră trase pentru această întâlnire. În centrul camerei se aflau şase scaune care păreau

confortabile, aşezate în jurul unei mese de conferinţă circulare; mai multe monitoare încastrate în pereţi, pâlpâiau cu actualizări de la diverse programe de ştiri HoloNet.

Tarsus Valorum era aşezat în spatele unui birou mare cu faţa spre uşă şi se ridică să-i întâmpine. Era un bărbat înalt de vreo cincizeci de ani, deşi părea cu zece ani mai tânăr. Avea părul negru, ochi strălucitori, pătrunzători, un nas drept, uşor ascuţit şi o bărbie aproape perfect pătrată – o faţă pe care mulţi o numiseră *cinstită şi hotărâtă*. Aceste trăsături, împreună cu dosarul său exemplar în serviciul public, au făcut ca Valorum să fie numit primul Cancelar non-Jedi din ultimele patru secole.

Johun auzise zvonuri conform cărora Farfalla fusese de fapt cel care ar fi trebuit să ocupe poziţia, dar o refuzase, astfel încât să se poată alătura Armatei Luminii de pe Ruusan. Tânărul se întrebă dacă Maestrul său era de acord cu omul care fusese ales să-l înlocuiască.

— Maestre Valenthyne, spuse Valorum, strângând mâna lui Farfalla într-un gest de întâmpinare eficient, practicat îndelung. Mulţumesc pentru că aţi venit atât de repede.

— Nu mi-aţi lăsat multe opţiuni, Excelenţă, remarcă Valenthyne.

— Îmi cer scuze pentru asta, răspunse Cancelarul, în timp ce se întorcea şi îi întindea mâna lui Johun. Şi acesta trebuie să fie ucenicul tău, spuse el, luând notă de împletitura lungă care îl marca pe tânăr ca fiind unul care nu-şi completase încă antrenamentul Jedi.

— Sunt Padawan Johun Othone, Excelenţa Voastră.

Strânsoarea Valorum era fermă, dar nu copleşitoare – strângerea de mână a politicianului perfect. Scutură de două ori braţul lui Johun, apoi îi eliberă mâna şi arătă spre scaunele din jurul mesei de conferinţă.

— Vă rog, nobile Jedi. Faceţi-vă confortabil.

Farfalla ocupă locul din capătul apropiat al mesei. Johun se aşeză pe scaun chiar vizavi de el, lăsându-i Cancelarului scaunul din capul mesei, între cei doi Jedi. Odată ce toată lumea se aşeză, Farfalla fu cel care iniţie discuţia, întorcându-se uşor pentru a-l privi mai bine Valorum.

— Mesajul pe care mi l-aţi trimis a fost foarte neaşteptat, Excelenţă. Şi sincronizarea este oarecum incomodă. Încă ne ocupăm de consecinţele bombei gândurilor de pe Ruusan.

— Vă înţeleg poziţia, Maestre Valenthyne. Dar trebuie să o înţelegi şi tu pe a mea. Vestea despre înfrângerea Frăţiei a ajuns pe HoloNet. Din punctul de vedere al publicului, războiul s-a încheiat. Iar Senatul este dornic să uite de această neplăcere.

— La fel şi Jedi, răspunse Farfalla. Dar această moţiune pe care intenţionaţi s-o prezentaţi – aşa-numita Reformă Ruusan – cere unele măsuri destul de extreme.

— De aceea v-am adus aici pentru a discuta recomandările înainte de a vota, răspunse Valorum. Am vrut să înţelegeţi de ce trebuie făcut acest lucru.

Johun nu văzuse detaliile mesajului pe care-l primise Farfalla şi nici Maestrul său nu-i vorbise în timpul călătoriei lor spre Coruscant. Drept urmare, avu dificultăţi în a înţelege discursul politic. Din fericire, Farfalla alese să treacă peste frumuseţile diplomatice şi abordă problema direct în următorul său răspuns.

— Îţi dai seama de ramificaţiile a ceea ce ceri, Tarsus? Propunerea cere ca Jedi să renunţe la rangurile militare şi să desfiinţeze complet toate forţele noastre militare, navale şi de nave de vânătoare. Ne cereţi să distrugem Armata Luminii!

— Armata Luminii a fost creată ca reacţie la Frăţia Întunericului, contracară Valorum. Cu Frăţia distrusă, nu mai serveşte niciunui scop.

Lui Johun nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

— Scopul ei este de a proteja Republica! izbucni, incapabil să se stăpânească.

— Să o protejeze de cine? îl întrebă Cancelarul, întorcându-şi capul pentru a i se adresa. Sithul a dispărut.

— Sithul nu a dispărut niciodată cu adevărat, spuse Johun întunecat.

— Şi aici este problema, răspunse Valorum. În ultimele patru secole am văzut Jedi declarând război agenţilor părţii întunecate de nenumărate ori. E o luptă care

nu se termină niciodată. Şi cu fiecare conflict, mai mulți civili sunt prinşi în pânza războiului vostru. Ființele inocente mor pe măsură ce armatele se aliniază cu voi sau cu duşmanii voştri. Lumile loiale Republicii se desprind, rupându-se de o galaxie care odată a fost unită. Este timpul să punem capăt acestui ciclu nebunesc.

Farfalla ridică mâna, oprindu-l pe Johun înainte ca tânărul să poată spune ceva. Aşteptă ca Valorum să-şi întoarcă atenția de la Padawan, apoi îl întrebă:

— Tarsus, chiar crezi că schimbările pe care le propui vor face asta?

— Da, Maestre Valenthyne. În vocea lui era o convingere incontestabilă. Sunt multe ființe de bună credință care se tem de Jedi şi de ceea ce sunt capabili. Ei îi văd pe Jedi ca fiind instigatori ai războiului. Afirmați că acțiunile voastre sunt ghidate de Forță, dar pentru cei care nu-i pot simți prezența, pare ca şi cum Ordinul nu ar răspunde față de nimeni sau nimic.

— Şi vrei ca Jedii să fie în subordinea ta, oftă Farfalla. A Cancelarului şi a Senatului.

— Vreau să răspundeți în fața aleşilor care reprezintă cetățenii Republicii, declară Valorum. Apoi adăugă: Asta nu este o încercare de a acapara putere pentru mine. Consiliul Jedi va conduce în continuare Ordinul. Dar vor fi supravegheați de Departamentul Judiciar al Senatului. Este singurul mod în care putem vindeca cicatricile lăsate de războaiele voastre împotriva Sithului. Republica se năruie, continuă el. În ultima mie de ani decade şi putrezeşte încet. O renaştere este singura modalitate de a inversa acest proces. Multe dintre măsurile propuse în Reforma Ruusan sunt simbolice, dar există o putere în acest simbolism. Ăsta e începutul unei noi ere pentru Republică. Vom intra într-o nouă eră de prosperitate şi pace. Lăsați-i pe Jedi să-şi arate angajamentul față de această pace. Renunțați la capcanele războiului şi asumați-vă pe drept rolul de consilieri şi consultanți. În locul luptei nesfârşite pentru a opri partea întunecată, ar trebui să ne ghidați spre lumină.

Valorum îşi termină discursul şi se uită nerăbdător la Farfalla. Johun îşi ținu respirația, aşteptând izbucnirea de indignare a Maestrului său. Voia să privească cum Valenthyne respinge în mod expert şi elocvent argumentele Cancelarului. Abia aştepta să asiste la apărarea pasionată a tot ceea ce reprezentau şi credeau Jedi, care să justifice tot ce făcuse Generalul Hoth.

— Voi vorbi cu Consiliul Jedi şi vom vedea dacă Ordinul nostru va fi de acord cu cerințele dumneavoastră, Excelență, spuse Farfalla, cu vocea grea. Şi voi trimite ordinul de a începe dizolvarea Armatei Luminii de îndată ce Senatul vă va aproba propunerea.

Lui Johun îi căzu falca, dar era prea uimit ca să mai spună ceva.

— Cooperarea dumneavoastră este apreciată, Maestre Valenthyne, răspunse Valorum ridicându-se în picioare. Acum, dacă vrei să mă scuzi, Trebuie să chem Senatul la sesiune.

La început păru că e pe punctul de a-i însoți afară din cameră. Dar când îi aruncă o privire lui Johun, simți evident că tânărul nu era prea pregătit să treacă peste problemă. Cancelarul ezită, oferindu-i şansa de a vorbi. Cu toate astea, Johun rămase tăcut, încăpățânat. Valorum schimbă o scurtă privire cu Farfalla, apoi dădu din cap, cu respect, către Maestrul Jedi.

— Vă rog să plecați când sunteți gata, spus Cancelarul, înainte de a le face fiecăruia câte un semn cordial din cap şi de a-i lăsa singuri în cameră.

— Cum ați putut? întrebă Johun supărat în momentul în care Valorum plecă, aplecându-se peste masă spre Farfalla.

Bărbatul mai în vârstă oftă şi se lăsă în spate, cu mâinile lipite şi degetele formând un clopot chiar sub bărbie.

— Ştiu că este greu de înțeles, Johun. Dar Cancelarul avea dreptate. Tot ce a spus a fost adevărat.

— Generalul Hoth nu ar fi fost niciodată de acord cu asta! scuipă Johun.

— Nu, recunoscu Farfalla. Nu a putut niciodată să înțeleagă valoarea compromisului. Asta a fost marea lui vină.

— Şi care e al tău? strigă Johun, trântind cu pumnul în masă şi sărind atât de repede în picioare încât îşi răsturnă scaunul. Trădarea memoriei prietenilor tăi?

— Fii atent la furie, spuse Farfalla încet.

Johun încremeni, apoi îşi simți fața înroşindu-se de ruşine şi de jenă. Respiră de câteva ori adânc şi purificator – un ritual Jedi pentru calmarea şi concentrarea minții. Odată ce îşi controlă emoțiile, se întoarse şi îşi ridică scaunul, apoi luă loc din nou.

— Îmi pare rău, Maestre Valenthyne, spuse el, luptându-se să-şi mențină vocea calmă. Dar mi se pare că îl dezonorăm.

— Maestrul tău a fost un om foarte puternic şi cu o convingere fermă, îl asigură Farfalla, încă stând cu mâinile îndoite strâns sub bărbie. Niciun altul nu ne-ar fi putut conduce prin perioada noastră de criză. Dar galaxia nu este într-o stare de criză perpetuă. Jedi sunt slujitorii jurați ai Republicii, continuat el. Vom lupta pentru a o apăra în timp de război, dar când războiul se termină trebuie să fim dispuşi să lăsăm armele deoparte şi să redevenim ambasadori ai păcii.

Tânărul clătină din cap.

— Încă nu mi se pare corect.

— Încă din primele zile ale antrenamentului tău, nu ai ştiut decât războiul, îi reaminti Farfalla. Poate fi dificil pentru tine să îți aminteşti că violența ar trebui folosită numai atunci când toate celelalte metode au eşuat. Dar mai trebuie să îți reaminteşti întotdeauna că un Jedi prețuieşte înțelepciunea şi iluminarea dincolo de toate celelalte. Marile adevăruri pe care le căutăm sunt adesea greu de găsit şi, uneori, este mai uşor să cauți un inamic cu care să lupți... Mai ales atunci când avem foamea de a-i răzbuna pe cei care au căzut. Acesta este unul dintre modurile în care chiar şi oamenii buni pot cădea în partea întunecată.

— Îmi pare rău, Maestre, şopti Johun.

Cuvintele păreau să-l zgârie pe gât, chiar dacă scuzele sale erau sincere.

— Eşti încă un Padawan. Nu este de aşteptat să deții înțelepciunea unui Maestru, îl consolă Farfalla. De aceea te-am adus aici: ca să poți învăța.

— Voi face tot posibilul, jură Johun.

— Asta este tot ce pot cere vreodată, răspunse Maestrul său.

* * *

Datorită holocronului pe care îl descoperise în mormântul lui Nadd, Bane ştia acum că ciudatele crustacee care se ataşaseră de el erau numite orbalisk[9]. De asemenea, descoperise, prin propria încercare şi eroare, că nu puteau fi îndepărtate. În momentele după ce scăpase din camera orbaliskului, încercase să-l dezlipească pe cel de pe piept cu cuțitul de vânătoare din cizmă, fără rezultat. Nereuşind, încercase să-l dezgroape, tăind carnea din jur. Trecuse cuțitul peste piept într-o linie lungă şi dreaptă, simțind agonia lamei care tăia suficient de adânc pentru a trece prin piele şi muşchi. Şi apoi privise uimit cum rana se vindeca aproape instantaneu, creatura provocând cumva regenerarea țesutului. Bane încercase apoi cu Forța, cercetând adânc în interior pentru a înțelege mai bine ce se întâmplă. Putea simți creatura care se hrănea cu puterea sa, îmbuibându-se cu energiile părții întunecate din fiecare fibră şi celulă a ființei sale. Dar, deşi erau paraziți, dădeau şi ceva înapoi. În timp ce se hrăneau, pompau în corpul său un flux constant de substanțe chimice. Fluidele ardeau ca acidul pe măsură ce erau absorbite în sistemul său circulator; se simțea ca şi când fiecare picătură de sânge fierbea... dar beneficiile erau prea puternice pentru a fi ignorate. Pe lângă abilitățile sale de vindecare miraculoase, se simțea mai puternic ca niciodată. Simțurile lui erau mai ascuțite, reflexele mai rapide. Iar pe piept şi spate, unde erau blocate creaturile, cochiliile lor practic impenetrabile i-ar

[9] Orbalisk – creatură parazită ce trăia în grupuri. Stăteau inactive în peşteri sau alte locuri întunecate, până găseau o creatură-gazdă potrivită, de pielea căreia se ataşau pentru a se hrăni. Odată ataşate de corp se înmulțeau şi creşteau până ce îşi acopereau şi sufocau victima.

servi drept armură, capabilă să reziste chiar şi unui atac direct de sabie de lumină. Relația, îşi dăduse seama în cele din urmă, era simbiotică – atâta timp cât putea suporta durerea constantă a fluidelor absorbite şi metabolizate în fluxul său sanguin. Un preț mic de plătit, hotărî Bane înainte să-şi îndrepte atenția asupra holocronului.

Stând cu picioarele încrucişate pe podeaua dură a anticamerei din interiorul Criptei lui Nadd, se întinse sondând cu partea întunecată şi atinse cu mâna mica piramidă de cristal. Răspunzând atingerii lui, aceasta începu să strălucească. În următoarele patru zile şi nopți, se pierdu în secretele artefactului antic. După cum bănuise, fusese creat de Freedon Nadd. Bane pătrunse în secretele holocronului cu ajutorul *Gardianului*: o proiecție holografică miniaturală a Maestrului Sith mort cu mult timp în urmă, responsabil cu crearea sa. *Gardianul* îndruma şi conducea studiile, servind drept mentor virtual pentru cei care căutau secretele pierdute ale lui Nadd, în sinistra piramidă. Deşi Nadd fusese uman, avatarul său era imaginea unui om care cedase corupției fizice care uneori îi afecta pe cei care pătrundeau prea adânc în puterea părții întunecate. Pielea îi era palidă, carnea ofilită şi uscată, iar ochii erau globuri strălucitoare galbene, lipsite de iris sau pupilă. În ciuda acestui fapt, părea în continuare un războinic redutabil: cu umerii largi, îmbrăcat în armuri grele de luptă iar coiful avea şi funcție de coroană căci se proclamase rege peste lumile din apropiere de Onderon. Bane află de experimentele Maestrului Întunecat cu orbaliskul şi de singurul său succes parțial în eforturile de a-i controla puterea. Descoperise nu numai cum se numeau, ci şi toate detaliile ecologiei lor. Informațiile confirmau ceea ce ştia deja: odată ataşat de gazdă, orbaliskul nu putea fi îndepărtat.

Dar află, de asemenea, că pe lângă creşterea abilităților fizice ale gazdei, era posibil să te foloseşti de capacitatea paraziților de a se hrăni cu partea întunecată pentru a-ți creşte foarte mult propriul control asura Forței. Cu toate astea, cercetările lui Nadd avertizau, de asemenea, asupra mai multor efecte secundare periculoase ale infestării, care depăşeau durerea fizică constantă. În cazul în care unul dintre organisme era ucis, elibera toxine ale căror nivel creştea rapid, ucigându-şi gazda în câteva zile. Orbaliskul va creşte, de asemenea, în timp, răspândindu-se încet până când acoperea întregul corp de la cap până la picioare. Din fericire, alături de această revelație deranjantă, Bane descoperi planuri pentru o cască specială şi o protecție pentru față concepută împiedice paraziții să crească peste ochi, nas şi gură în timp ce dormeai. Dar cercetarea orbaliskului era doar începutul. Freedon Nadd fusese un Jedi care se întoarse spre partea întunecată, ca ucenic al lui Naga Sadow, fostul conducător al vechiului Imperiu Sith. Puterea lui Sadow fusese atât de mare, încât îi permisese să supraviețuiască timp de şase secole, alimentat de energiile părții întunecate. În calitate de ucenic, Nadd îi absorbise toate cunoştințele şi învățăturile, transferându-le în holocron înainte de a-l ucide pe Sadow şi de a-i lua locul.

Nu era surprinzător că majoritatea informațiilor din interiorul holocronului erau ascunse, închise în adâncurile structurii sale cristaline unde puteau fi accesate numai prin timp, meditație şi studiu atent. Va dura multe luni, poate chiar ani, înainte ca Bane să poată revendica cele mai mari secrete ale sale. Dar acum existau îngrijorări mai urgente de care trebuia să se ocupe. Păstrând holocronul în siguranță, se aventură afară din criptă pentru a găsi o modalitate de a pleca de pe suprafața lui Dxun. Spectrele din Kaan şi Qordis îl aşteptau afară.

— Eşti prins aici, spuse Qordis, căzând imediat în litania sa de eşec şi disperare. La ce este bun holocronul dacă nu poți părăsi niciodată luna asta?

Bane se întinse spre interior pentru a apela partea întunecată, trăgând-o nu numai din sine, ci şi din paraziții fixați pe piept şi spate. Simți o creştere incredibilă în putere, dincolo de orice ştia înainte, pe care o eliberă într-o explozie de energie. Halucinațiile care îi afectaseră mintea rănită încă de la detonarea bombei gândurilor dispărură instantaneu fiind complet anihilat de noua sa putere. Acum era mai puternic decât fusese vreodată şi ştia că imaginile celor doi Sith morți nu-l vor mai bântui. Deşi eliberat de chinuitorii săi, încă trebuia să găsească o cale de a pleca de pe Dxun. Când se uită în sus, pe cer, putu vedea Onderonul plutind deasupra lui,

planeta fiind atât de aproape de lună, încât atmosferele lor trecuseră uneori una prin cealaltă, în secolele trecute. Pentru o scurtă perioadă de timp, acest lucru le permitea marilor fiare zburătoare de pe Dxun să migreze pe cealaltă lume, unde fuseseră îmblânzite şi instruite pentru a deveni înfricoşătoarele animale de călărie ale legendelor clanurilor de călăreți de pe Onderon. Uitându-se la lumea care era aproape să se atingă, Bane putu simți sosirea iminentă a lui Zannah. Curând ea avea să atingă planeta periculoasă şi adesea mortală şi, dacă Maestrul ei nu era acolo cu ea, era puțin probabil să supraviețuiască.

În timp ce continua să privească, observă o enormă creatură înaripată care se învârtea pe deasupra, căutând hrană. Vânătorul îl observă în acelaşi timp. Pliindu-şi aripile largi din piele strâns pe lângă corp, căzu într-o scufundare îndreptată direct spre Bane. El privi creatura cu o precizie analitică rece, în timp ce venea spre el. Din holocron ştia că se numeşte drexl, unul dintre prădătorii reptilieni care stăpâneau cerul lui Dxun. Aspectul lor semăna cu cel al unei şopârle înaripate: piele acoperită cu solzi, violetă, coadă lungă şi groasă, iar corpul şi picioarele aveau muşchi puternici. Capul contondent, supradimensionat, stătea pe un gât musculos, lung. Avea ochi minusculi, bot plat, şi un maxilar larg, plin cu dinți galbeni zimțați.

Bane estimă că specimenul trebuia să aibă o lungime de zece metri de la nas până la coadă, cu o anvergură a aripilor de aproape douăzeci de metri – un mascul adult suficient de mare pentru a se potrivi nevoilor sale.

Cu o clipă înainte ca fiara să se arunce şi să-l prindă cu ghearele ascuțite ca briciul, se întinse cu Forța şi atinse mintea creaturii, încercând să domine voința brutei. Mai făcuse asta o dată, cu un rancor, pe lumea muribundă Lehon.

Dar mintea creaturii era mai puternică decât anticipase, iar fiara se scutură de eforturile lui în timp ce scotea un țipăt înfricoşător şi se izbea de el. Unul dintre picioare se aruncă înainte pentru a-l străpunge cu ghearele sale enorme, doar pentru a fi deviat de carapacea impenetrabilă de orbalisk de pe piept. În loc să fie sfâşiat, Bane fu aruncat înapoi de impulsul atacului creaturii. Lovi pământul şi se rostogoli de mai multe ori înainte să se ridice în picioare, nevătămat datorită prospețimii lui fizice nou descoperite. Văzu creatura ridicându-se înapoi spre cer, pregătindu-se pentru o a doua încercare de atac şi de sfâşiere a prăzii.

Bane se întinse din nou pentru a-i atinge mintea, impunându-şi voința cu forța zdrobitoare a ciocanelor pe care le folosise în tunelurile miniere de pe Apatros. Corpul creaturii tresări sub impactul asaltului său mental şi scoase un strigăt pătrunzător de protest care depică cerul şi reverberă peste vârfurile copacilor. De data asta, însă, Bane reuşi în eforturile sale de a subjuga gândurile fiarei. Mai dădu ocol încă de două ori înainte de coborî pe pământ lângă el. La porunca nerostită a noului său stăpân, se ghemui şi îi permise lui Bane să urce pe spatele lui.

O clipă mai târziu îşi întinse aripile şi se ridică în aer, urcând din ce în ce mai sus. Bane îl împinse, îndemnându-l să urce în cele mai înalte zone ale atmosferei respirabile. Deasupra lor, lumea apropiată, Onderon, crescu în dimensiuni până când umplu complet orizontul. Doar câteva sute de kilometri separau Dxun de vecina sa, o distanță nesemnificativă pe scara lumilor şi a sistemelor solare. Deja simțea slaba atracție gravitațională a lui Onderon încercând să-i atragă, masa planetei mai mari luptând pentru dominație cu cea a satelitului său puțin mai mic. Condus de voința neobosită a lui Bane, creatura bătu din aripi cu furie, câştigând viteză şi înălțime cu fiecare bătaie.

Bane începu să apeleze Forța, lăsând-o să se adune până în ultima clipă posibilă. Apoi, adunând partea întunecată în jurul lui şi a creaturii, ca o mantie de protecție, o împinse înainte şi, o secundă mai târziu, se eliberă de atmosfera lui Dxun şi se cufundă în vidul înghețat al spațiului care îl despărțea de Onderon şi de libertate.

Capitolul 9

Sunetul actualizării navigatorului automat al navei *Star-Wake* o zgudui pe Zannah trezind-o dintr-un somn agitat. Se ghemuise ciudat în scaunul pilotului, iar acum gâtul îi era rigid după ce dormise într-o poziție incomodă. Erau destule locuri unde să te întinzi cum trebuie pe jos, în cala de marfă din spate, dar Zannah nu putea dormi acolo. Nu cu toate cadavrele acolo. Îi scosese pe Wend şi Irtanna din cabină în primele minute de după moartea lor. Se chinuise să-l ia pe Wrnd de pe scaunul lui, dar nivelul ei de adrenalină era încă ridicat de la confruntarea cu Irtanna şi reuşise să-l tragă pe coridor până în cala de marfă unde zăceau tatăl şi fratele său. Mutarea Irtannei fusese mai dificilă. Avea trup de soldat, subțire şi musculos şi cântărea uşor de două ori mai mult decât Zannah. La început, fetița nu reuşi nici măcar să mişte cadavrul. Până când îşi dădu seama că va trebui să apeleze la Forță pentru a o ajuta, entuziasmul momentului dispăruse. După aceea, îi fusese mult mai dificil să apeleze partea întunecată; de fiecare dată când încerca să atragă furia interioară, conştiința lupta împotriva ei. În loc de căldura familiară a puterii, simțise doar vinovăție şi îndoială. Imaginile lui Bordon şi ale fiilor săi, întinşi unul lângă altul, pe podeaua calei, îi întunecase gândurile, făcând dificilă concentrarea.

Zannah încercă să blocheze imaginile şi să permită părții întunecate să curgă prin ea, dar nu reuşi decât parțial. Până la urmă, se bazase mai mult pe determinare şi efort fizic decât pe puterea Forței. Mormăind şi încordându-se, reuşi în cele din urmă să o tragă pe Irtanna o jumătate de metru înainte să fie nevoită să se oprească şi să-şi tragă sufletul. Repetase iar şi iar procesul, trăgând încet corpul pe coridorul navei până când Irtanna ajunse lângă ceilalți. Era foarte puțin sânge; în afară de primul foc tras în burta lui Bordon, toate rănile fuseseră cauterizate de căldura focului de blaster. Cu toate astea, lipsa de sânge nu ajută cu nimic pentru a face imaginea corpurilor mai puțin tulburătoare. Ochii fără viață priveau în gol, obligând-o pe Zannah să se aplece şi să le închidă pleoapele, mâna tremurându-i în timp ce le atingea pielea gălbuie. Încă nemulțumită, căută prin cală până găsi mai multe pături mari cu care să acopere cadavrele. Chiar şi sub pături, profilurile victimelor erau încă oarecum uşor de recunoscut, dar nu mai putea face nimic în privința asta.

De atunci, nu mai revenise la cala de încărcare decât o dată, luând cât de multe pachete de rații putea transporta şi ducându-le în față, încercând să nu se uite la corpurile învelite de la picioarele ei.

În ultimele şapte zile, se rugase pentru – şi se temea de – sfârşitul călătoriei, când avea să se întâlnească cu Maestrul ei şi să înceapă pregătirea în căile Sith. Nu părăsi cabina de pilotaj decât pentru a folosi baia navei. Ori de câte ori încercă să doarmă, nu reuşi niciodată mai mult decât un somn plin de coşmaruri în care retrăia valul de ucideri, iar şi iar. De fiecare dată când se trezea, deschidea un kit de rații şi ciugulea mâncarea, corpul ei acumulând încet ceea ce pierduse în săptămânile petrecute pe Ruusan. Dar rațiile erau destinate unui adult matur şi nu le putea termina niciodată. Când termina, arunca pe hol, spre cală, partea nemâncată şi recipientul. După câteva zile mirosul celor şase mese pe jumătate terminate începu să se amestece cu aroma dulce bolnăvicioasă care atârna ca o perdea subțire în aer. Zannah saluta, de fapt, mirosul de mâncare putrezită; acoperea duhoarea care se aduna de la corpurile în descompunere din spate. Pentru a combate plictiseala, încercase să-şi imagineze cum va fi viitorul ei ca ucenic al lui Bane. Se concentra pe tot ceea ce îi promisese: abilitatea de a apela şi de a comanda Forța după bunul plac, secretele misterioase ale părții întunecate, puterea de a-şi atinge adevăratul potențial şi de a-şi împlini destinul. Cu toate astea, mintea ei se tot întorcea la echipajul mort. Şi de fiecare dată se întreba ce va crede Maestrul ei despre o astfel de slăbiciune.

Navigatorul automat sună din nou. Zannah aruncă o privire pe ecran: nava avea să intre în atmosferă în cinci minute. I se cerea să selecteze coordonatele de aterizare. Zannah se aşeză drept pe scaunul pilotului, încruntându-se în timp ce studia scrisul de pe ecran. Sperase că sistemele automate care duceau nava de la Ruusan la Onderon vor fi, de asemenea, programate să aterizeze. Din păcate, se părea că sarcina îi revenea ei... şi habar nu avea cum să aterizeze nava în siguranță.

Lovi un buton de pe ecran etichetat *Zone de Aterizare*. Începu să se deruleze o listă lungă de locații şi coordonate necunoscute. Nu avea nicio idee despre ceea ce însemna oricare dintre numere şi nici nu ştia cum să le selecteze. În timp ce se uita fix la citire – acum intrau în atmosferă – Zannah simți turbulența familiară. Prinsă între frustrare şi panică, întinse mâna şi începu să apese la întâmplare pe butoane. Se opri doar când navigatorul automat bipăi de două ori: *Destinație acceptată*.

Răsuflând uşurată, se prăbuşi din nou în scaun şi îşi puse centura pentru aterizare. Încercă să se uite peste consolă pentru a vedea prin fereastra cabinei încotro se îndrepta, dar era prea mică pentru a vedea clar. Tot ce putea distinge erau kilometri de pădure groasă, verde, întinzându-se în toate direcțiile. Evident, selectase o zonă de aterizare într-o zonă mai puțin civilizată a lumii. Îi trecu prin minte o întrebare: ştie pilotul automat să aterizeze în mijlocul unei păduri, sau mă va distruge în bucăți de vârfurile copacilor? De parcă i-ar fi citit gândurile, navigatorul automat bipăi supărat. Zannah citi actualizarea: *Condiții suboptimale detectate în zona de aterizare selectată. Se caută cel mai apropiat loc alternativ disponibil*.

Simți uşor botul navei, virând şi revenind pentru a ocoli pădurea în căutarea unei poieni suficient de mari pentru aterizare. *Zonă de aterizare alternativă localizată*, o asigură ecranul câteva clipe mai târziu şi simți că botul navei se lăsă în jos când nava începu coborârea finală. Auzi un bubuit puternic şi loviturile grele, ritmice ale ramurilor care loveau exteriorul corpului navei în timp ce Star-Wake ara printr-un strat subțire de pădure în drum spre destinația aleasă. O secundă mai târziu, nava se clătină puternic în lateral şi devie dintr-un trunchi de copac prea gros pentru a fi rupt. Apoi urmă o serie de şocuri grele când nava sări şi derapă pe pământ înainte de a se opri în cele din urmă. Scuturată, dar nevătămată, Zannah îşi desfăcu centura de siguranță şi deschise trapa de ieşire. În timp ce cobora rampa de încărcare a navei, observă că se afla la un capăt al unei poieni mari care fusese tăiată în pădure pentru a crea un cerc de aproape două sute de metri în diametru. Spre surprinderea ei, era cineva în mijlocul luminişului făcându-i cu mâna.

— Oricine zboară cu nava asta trebuie să fie cel mai slab pilot din galaxie, spuse bărbatul, privind-o de sus până jos în timp ce se apropia de el şi se oprea la câțiva metri distanță.

Părea să se apropie de treizeci de ani, deşi era greu de spus din cauza aspectului său sfrijit şi oarecum jigărit. Părul lung, de culoare aramie, era încurcat şi plin de noduri, iar barba roşie era crestată şi neuniformă pe fața lui murdară. Purta pantaloni largi şi o cămaşă ruptă care ar fi putut fi albă pe sub noroiul şi alte pete neidentificabilede pe ea. Peste cămaşă purta o vestă scurtă din piele sfâşiată pe la margini iar perechea de cizme era foarte zgâriată. Avea, de asemenea, un miros acru.

— Ce se întâmplă, fetițo? Întrebă el. Nu vorbeşti Bazica? Am spus că oricine îți zboară nava este cel mai rău pilot pe care l-am văzut vreodată.

— Nu o zboară nimeni, răspunse cu grijă Zannah, privind înapoi către nava care se afla acum la treizeci de metri în spatele ei. Era setată pe pilot automat.

— Asta explică lucrurile, spuse el dând din cap. Pilotul automat este bun doar la aterizarea pe o pistă de permacretă. Aici nu face nici cât un rahat de bantha.

Bărbatul făcu un pas spre ea, iar Zannah făcu instinctiv un pas înapoi. Era ceva foarte greşit în faptul că bărbatul o aştepta în inima unei poieni din mijlocul pădurii. Dar nu era îngrijorată de situația ciudată. În schimb, mintea ei încerca cu disperare să se gândească la o modalitate de a-l împiedica să descopere cadavrele din cala de marfă a navei.

— De ce foloseşti pilotul automat aici, fetițo? Nu ai un pilot cu tine pe navă?

Zannah clătină din cap.

— Nu. Nu este nimeni altcineva la bord. Doar eu.

— Doar tu? spuse el cu o sprânceană arcuită. Eşti sigură de asta?

— Am furat-o, spuse ea sfidătoare.

Poate că dacă îl putea convinge că fusese singură în navă, nu va intra şi nu va găsi cadavrele. Bărbatul scăpă un chicotit slab.

— Ai furat-o, zici? Apoi, cu voce mai puternică, strigă: Se pare că ne-am pricopsit cu o hoaţă!

O duzină de bărbaţi şi femei ieşiră dintre copacii groşi de pe marginea poienii largi în care aterizase *Star-Wake*. Erau toţi oameni şi majoritatea păreau să aibă aproximativ aceeaşi vârstă cu roşcatul care vorbise cu Zannah. Ca şi el, erau îmbrăcaţi într-un sortiment pestriţ de haine murdare, zdrenţuite. Câţiva dintre noii sosiţi apăruseră din spatele roşcatului, dar mai mulţi ieşiseră dintre copacii de pe cealaltă parte a poienii, din spatele lui Zannah, tăindu-i efectiv accesul la navă. Şi, spre deosebire de bărbatul care o întâmpinase primul, noii veniţi erau cu toţii înarmaţi cu vibrolame sau puşti blaster.

— Cum… Cum m-aţi găsit? întrebă ea, aruncând o privire dintr-o parte în alta când îşi dădu seama că era înconjurată.

— Cercetaşii au văzut nava zburând pe teritoriul nostru, răspunse roşcatul. Ne-am dat seama că dacă vrei să aterizezi, vei veni aici, pe locul nostru de aterizare.

— Loc? repetă Zannah surprinsă, distrasă pe moment de la situaţia periculoasă. Aţi făcut acest loc pentru ca navele să poată ateriza aici?

— Cine a spus ceva despre nave? răspunse bărbatul cu un rânjet viclean.

Îşi duse două degete la buze şi fluieră ascuţit, atât de puternic şi de strident, că o făcu pe Zannah să tresară. Aerul de deasupra se umplu de sunetul unui vânt puternic şi o umbră întunecată acoperi soarele. Zannah îşi ridică privirea uimită în timp ce patru reptile uriaşe cu aripi coborâră din cer pentru a ateriza în partea îndepărtată a poienii. Creaturile erau echipate cu frâuri şi fiecare purta pe spate o şa care arăta suficient de mare încât să poată transporta până la trei oameni deodată.

— Sunteţi călăreţi de fiare, icni ea, amintindu-şi de avertismentul lui Tallo când menţionase pentru prima dată Onderonul.

— Clanul Skelda, spuse bărbatul. Şi aşa cum ţi-am mai spus, eşti pe teritoriul nostru.

— Îmi pare rău, spuse Zannah. Nu ştiam.

Omul ridică din umeri.

— Nu contează dacă ştiai sau nu. Vrei să foloseşti o pistă de aterizare a clanului Skelda, trebuie să plăteşti pentru privilegiu.

Din colţul ochiului, Zannah observă că tovarăşii lui se apropiau încet de ea.

— Nu am bani, spuse ea, făcând un pas înapoi.

— E în regulă, răspunse bărbatul cu nonşalanţă. Îţi luăm nava.

Zannah se răsuci pe călcâie şi încercă să fugă spre pădure când bărbatul se aruncă spre ea. El se aşteptase ca ea să facă asta, şi fu mai rapid. O prinse după doar câţiva paşi, lovind-o din spate. O doborî la pământ, greutatea lui trântind-o pe pământul tare. Iar în clipa următoare zbura înapoi prin aer. Lovi pământul cu un icnet puternic, aerul ieşind din el când ateriză pe-o parte la cinci metri distanţă. Zannah se ridică înapoi în picioare. Ceilalţi membri ai clanului se repeziseră înainte când începuse să alerge; acum făcură cu toţii un pas rapid înapoi, cu armele ridicate deasupra capului. Se uitau la ea cu expresii de teamă şi neîncredere, cu ochii mari. Se întoarse spre lider când îl auzi râzând. Se ridică de la pământ şi îi făcu cu ochiul.

— Se pare că avem o ucenică Jedi micuţă, spuse el, suficient de tare pentru ca să-l audă tovarăşii săi. Ce te-a adus pe Onderon, micuţă Jedi? Ai decis să fugi de Maestrul tău?

— Nu sunt Jedi, spuse Zannah într-o şoaptă rece.

— Aşa este, fu el de acord. Nu ştii cum să-ţi controlezi puterea, nu-i aşa? Apare doar când eşti supărată sau ţi-e frică. Nu-i aşa?

Zannah îşi încleştă maxilarul şi îşi îngustă ochii, dar nu spuse nimic.

— Ascultă, micuță Jedi, spuse el, scoțând o mică lamă din cizmă şi începând să meargă încet spre ea. Noi sunt doisprezece şi tu doar una. Chiar crezi că ne poți doborî pe toți?

— Poate, spuse Zannah, scoțându-şi bărbia în afară.

— Ce parere ai despre ele? întrebă el, înclinând capul în direcția fiarelor zburătoare în timp ce îşi continua mersul precaut. Un ordin de la oricare dintre noi, şi îți vor smulge micul şi frumosul tău cap blond de pe umeri. Chiar crezi că puterile tale vor fi suficiente pentru a le opri?

— Nu, recunoscu Zannah.

În fundul minții simțea ceva care se zvârcolea, de parcă o striga cineva.

— E timpul să renunți, fetiță, îi spuse roşcatul cu un zâmbet crud. Acum era la doar câțiva paşi de ea, cu lama întinsă înaintea lui. Eşti singură.

Zannah îi zâmbi.

— Nu, nu sunt.

Când cuvintele îi părăsiră buzele, o umbră întunecată se lăsă peste amândoi. Bărbatul avut timp doar să-şi ridice privirea înainte să fie smuls de la pământ de ghearele zdrobitoare ale unui drexl cu mult mai mare decât oricare dintre cei patru pe care îi chemase mai devreme. Creatura scoase un țipăt care zgudui pământul sub picioarele lui Zannah în timp ce se înălța înapoi spre cer. Pe gâtul marii fiare stătea figura familiară a lui Darth Bane. Creatura urcă la o înălțime de treizeci de metri, apoi îşi eliberă strânsoarea mortală asupra roşcatului. Trupul lui zdrobit căzu spre pământ, aterizând cu o bufnitură surdă şi cu un sunet ascuțit de oase rupte. Vederea cadavrului contorsionat al conducătorului care cădea din cer determină restul clanului să intre în acțiune. Cu strigăte şi fluierături stridente, alergară spre animalele lor pentru a duce bătălia în aer, toate gândurile despre fetița de pe pământ fiind uitate. Primul drexl de pe sol avea doar doi călăreți. Femeia din față se ocupa de frâu, concentrându-şi toată atenția şi energia pe sarcina dificilă de a direcționa şi controla animalul. Bărbatul aşezat în spate servea ca strateg, strigând instrucțiuni pe care ea le urma fără nicio întrebare: când să urce, când să coboare, când să se ferească şi când să lovească. Scaunul gol din spatele lor era fără îndoială locul unde ar fi stat roşcatul dacă nu ar fi fost ucis. Restul de drexli purtau fiecare câte o echipă completă de trei călăreți – unul pentru frâie, unul pentru a da indicații şi altul înarmat cu o puşcă blaster mare. Focurile de blaster aveau puțin efect asupra pielii groase a unui drexl, dar o lovitură bine plasată putea doborî un călăreț inamic de la mare distanță. Cu toate astea, avantajul în ofensivă al celui de-al treilea călăreț era contrabalansat de greutatea suplimentară care făcea ca animalul să fie mai lent şi mai puțin manevrabil. Cu doar doi pasageri, primul drexl reuşi să îi depăşească rapid pe ceilalți. Urcă pe cerul albastru, senin, unde Bane şi noul său animal de companie aşteptau sfidători, lansând o provocare ce nu putea fi ignorată.

Pe măsură ce se apropia primul adversar, fiara Lordului Întunecat îşi țipă strigătul de război şi se întoarse să-l intercepteze. De la sol Zannah privi cum cei doi reptilieni se ciocniră, fiarele părând să se arunce în aer una asupra celeilalte.

Luptându-se împreună, căzură spre planetă într-o confruntare scurtă, dar sălbatică. Cele două trupuri mari se răsuceau şi se zvârcoleau unul împotriva celuilalt, lovind cu aripile şi tăind cu ghearele care sclipeau în soare. Cozile loviră, încercând să orbească inamicii sau să doboare călăreții. Fălcile muşcau şi rupeau în timp ce capetele supradimensionate dansau şi se împleteau deasupra gâturilor lungi.

Călăreții se bazaseră pe îndemânarea şi experiența lor în lupta aeriană pentru a obține victoria împotriva unui călăreț singuratic copleşit de lupta de a controla singur un zburător. Nu-şi dădură seama că Forța îi oferea lui Bane controlul complet şi total al creaturii. Chiar şi fără acest avantaj, înfrângerea lor nu ar fi fost niciodată pusă la îndoială. Fiara lui Bane era mai mare şi mai puternică, având de suportat greutatea unui singur călăreț şi nu avea frâu, căpăstru sau şa care să-i împiedice mişcările. La mai puțin de douăzeci de metri deasupra solului, fiara lui Bane se feri,

se răsuci şi rupse gâtul inamicului său. La zece metri deasupra pământului se desprinse de duşman, se eliberă din căderea mortală şi se ridică victorios în aer.

Celălalt drexl, rănit de moarte, se prăbuşi la pământ, o aterizare care ucise instantaneu fiara şi pe ambii călăreți. Întreaga secvență durase mai puțin de zece secunde, dar le permisese celorlalte echipe de zburători ai clanului Skelda să se ridice deasupra, având acum un avantaj tactic. Cu lovituri puternice din aripile sale puternice, fiara lui Bane se ridică în întâmpinarea lor. Ei răspunseră cu un baraj de focuri de foc de blaster trase către misteriosul călăreț singuratic, doar pentru a-l vedea pe Maestrul Sith cum îşi aprinse sabia de lumină şi le devia salvele.

Unul dintre zburătorii inamici coborî spre el, o manevră menită să distragă atenția lui Bane de la ceilalți doi. Fiara trecu pe sub el, la câțiva metri prea departe pentru a se angaja efectiv în luptă, apoi se îndepărtă brusc în timp ce călărețul trase puternic de frâie. Când trecură pe lângă el, Bane se întinse cu Forța şi smulse hamul care fixa şaua pe spatele fiarei. Se auzi un trio de țipete înspăimântate şi apoi îngrozite, în timp ce şaua se desfăcea şi călăreții căzură de la sute de metri. Fiara, indiferentă la situația lor, continua să se învârtă, pregătindu-se pentru un alt atac.

Bane nu pierdu timpul pentru a se delecta cu frica duşmanilor săi căzuți. Înainte ca ei să lovească măcar pământul, îşi îndreptase atenția spre al treilea adversar, dezlănțuind o furtună de fulgere Sith care îi prefăcu pe călăreți în cenuşă şi pe drexl într-o bucată carbonizată şi fumegândă de carne care cădea din cer. Cu un singur gând în minte, Bane îşi îndreptă atenția către singura echipă de zburători rămasă – o eroare tactică din partea sa. Deoarece, chiar dacă îi fuseseră ucişi călăreții, al doilea drexl era încă în viață. Acționând după instinctul său primar, se întoarse pentru a-l ataca pe bărbatul necunoscut care îi invadase teritoriul.

Fiara fără călăreț se izbi de zburătorul lui Bane exact în momentul în care acesta angaja ultima echipă. Cele trei fiare se împletiră una cu alta, devenind o singură masă țipătoare de carne, gheare şi dinți care cădeau spre solul de dedesubt. Stropii de sânge cald, înspumat loviră fața lui Bane în timp ce creaturile se sfâşiau. Pentru o clipă, zări celălalt călăreț printre aripile şi membrele fâlfâinde ale fiarelor, trăsăturile ei fiind înghețate când îşi dădu seama că se prăbuşeau cu toții spre un sfârşit oribil şi inevitabil. Bane îşi eliberă mintea de drexl şi îşi concentră conştiința pe teroarea celorlalți trei călăreți. Se hrăni cu frica lor, folosind-o pentru a-şi alimenta propriile emoții. Îşi concentră puterea şi o canaliză prin orbalisk, lăsându-i să se hrănească ei înşişi cu energia părții întunecate. În schimb, ei pompară o doză proaspătă de adrenalină şi hormoni în sânge, permițându-i să genereze şi mai multă putere într-un ciclu pe care îl repetă mereu până în momentul dinaintea impactului.

Zannah văzu ultimele trei creaturi zburătoare prinse una de alta. Pe măsură ce cădeau din cer, într-o spirală din ce în ce mai rapidă, îi privi, aşteptând ca una dintre ele să se elibereze şi să urce înapoi în ceruri. Nu o făcu niciuna. Țipă îngrozită când se izbiră de pământ împreună. Sunetul prăbuşirii fu ca o explozie; unda de şoc o dărâmă din picioare pe Zannah şi lansă în aer un nor mare de praf şi resturi. Norul se rostogoli repede peste pământ pentru a o învălui. Ucenica Sith se strădui să se ridice, tuşind şi sufocându-se în timp ce praful şi pietricelele plouau peste ea. Prin ceață se uită mirată la craterul lat de douăzeci de metri şi adânc de doi, lăsat în urmă. În centru era un munte de carne pulverizată: corpurile individuale ale fiarelor şi ale călăreților se compactaseră într-o singură masă moale, tremurândă. Şi dinspre zona masacrului venea spre ea silueta îmbibată cu sânge a Maestrului ei. Şchiopăta şi mergea cocoşat, cu un braț strâns pe lângă el. Cu toate astea, chiar şi prin praful obscur, Zannah îl recunoscu imediat. Nu putea decât să privească neîncrezătoare cum, în timp ce se apropia, mersul lui devenea mai sigur şi mai stabil cu fiecare pas. Cu fiecare pas, stătea tot mai înalt şi mai drept şi, când îşi lăsă brațul să cadă pe lângă el, inima ei începu să bată foarte tare. Darth Bane era în viață! Iar puterea care îl ajutase să supraviețuiască acestui calvar incredibil – puterea părții întunecate – avea să-i aparțină într-o zi! Copleşită de emoție, făcu un pas înainte să-l îmbrățişeze, dar se retrase când văzu o excrescență extraterestră ieşind din pieptul său.

— Se numeşte orbalisk, îi spus Bane, oferind mai degrabă o explicație decât un salut. Creaturi care se hrănesc cu puterea părții întunecate. Fără ele nu aş fi putut supraviețui niciodată la ceea ce tocmai ai fost martoră.

Gâfâia slab în timp ce vorbea, deşi dacă de la durere sau de la efortul recent de a folosi Forța – sau, eventual, de la ambele – ea nu-şi putu da seama.

Se opri în fața ei şi Zannah se întinse încet pentru a atinge cochilia rece şi tare. Îşi-a trase mâna înapoi cu o tresărire când o simți zvâcnind sub degete.

— Creaturile simt puterea laturii întunecate din tine, spuse Bane, vorbind ca un tată mândru.

— Cum îi dai jos? întrebă Zannah, în egală măsură curioasă şi revoltată.

— Nu îi dau, răspunse Bane. Armura asta este permanentă.

— Va trebui să o port şi eu? întrebă ea încet.

Bane se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Orbaliskul îmi oferă o mare putere, dar există un cost. Cerințele fizice pot fi… greu de suportat. Ar fi prea mult pentu tine ca şi copil. Poate prea mult ca să poți suporta vreodată.

Uşurată, Zannah aprobă doar din cap. Maestrul ei părea să fie aproape pe deplin recuperat acum, deşi fața şi armura lui erau în continuare ude de sânge. Îl observă uitându-se pe lângă ea la *Star-Wake* aflată la marginea îndepărtată a poienii.

— Am furat o navă, spuse ea. Eu… a trebuit să ucid echipajul.

— Ai făcut ceea ce era necesar pentru a-ți atinge obiectivul, spuse Bane. Ai arătat putere şi voința de a-i distruge pe cei care ți-au stat în cale. Ai văzut ce ți-ai dorit şi ai luat, indiferent de cost. Te-ai purtat ca un Sith.

Tânăra fată simți în ea un val de mândrie.

— Ce facem acum, Stăpâne?

— Acum va începe antrenamentul tău adevărat, spuse Bane, îndreptându-se spre *Star-Wake*.

Ea veni repede la un pas în spatele lui. Îndoielile şi temerile pe care le trăise în timpul petrecut singură pe navă dispăruseră, măturate de cuvintele Maestrului ei şi de manifestarea puterii brute la care fusese martoră. Nu mai simțea frică sau nesiguranță în privința viitorul ei; în cele din urmă acceptase cine şi ce era cu adevărat. Ea era ucenica aleasă de Darth Bane. Era succesoarea moştenirii părții întunecate. Şi era viitorul Lord Întunecat Sith.

* * *

— Ați trimis după mine, Maestre Valenthyne? întrebă Johun când intră în camera privată a lui Farfalla.

Trecuseră trei zile după ce Senatul adoptase Reformele Ruusan şi erau încă pe Coruscant. Johun era nerăbdător să părăsească lumea oraş, dar după izbucnirea lui ruşinoasă în cabinetul Cancelarului Valorum, era hotărât să arate că îşi poate controla emoțiile şi că avea încredere în înțelepciunea Maestrului său. Atâta timp cât Farfalla simțea că este nevoie de el aici, va servi fără să se plângă.

— Stai jos, Johun, spuse încet Maestrul Jedi, arătând spre un scaun din apropiere.

Din tonul său era clar că avea veşti proaste. Johun făcu aşa cum fusese instruit, temându-se de ceea ce urma să vină.

— Am localizat *Star-Wake*.

Pentru o clipă, inima lui Johun tresări. La ceva timp după ce îi părăsise pe Irtanna şi echipajul ei, nava dispăruse. Fuseseră trimise echipe de căutare, dar reveniseră fără nimic. Acum, la aproape două săptămâni după ce dispăruse, fusese găsită! Apoi, exaltarea lui Johun dispăru când eraliză că Meastrul său spusese în mod specific că fusese localizată nava; nu menționase nimic despre cei de la bord.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Johun, fiindu-i aproape prea frică să spună cuvintele.

— Credem că ar fi putut fi mercenari, explică Farfalla. Nava a fost descoperită plutind abandonată în sectorul Japrael. A fost luat tot ce era de valoare. Toți cei de la bord erau morți, împuşcați cu un blaster, de la distanță.

— Toata lumea? Irtanna? Bordon? Chiar şi fiii săi?

Farfalla nu răspunse decât cu o aprobare solemnă din cap.

Nu există nicio emoție, gândi Johun, recitând Codul Jedi în timp ce lupta să-şi controleze explozia bruscă de furie pentru morțile lor fără sens. *Există doar pace*.

— Ştiu că e greu să accepți, spuse Farfalla, luând loc în fața lui Johun, astfel încât să-l poată privi. Dar acum nu mai putem face nimic pentru ei. Şi orice s-ar întâmpla, nu trebuie să-ți asumi misiunea de a încerca să le răzbuni moartea.

— Înțeleg, Maestre, spuse Johun, înăbuşind lacrimile. Cu toate astea, nu mă pot opri să mă întristez pentru pierderea lor.

— Nici nu ar trebui, tânărul meu Padawan, spuse Farfalla, dându-i o palmă liniştitoare pe genunchi înainte de a se ridica în picioare. Este firesc să simți durere pentru ceea ce s-a întâmplat. Numai durerea nu prezintă niciun pericol.

Farfalla se duse spre partea îndepărtată a camerei şi studie o pictură de pe perete, oferindu-i tânărului o anumită intimitate şi lăsându-i timp să se adune. Când Johun se ridică, câteva minute mai târziu, Maestrul se întoarse din nou spre el.

— Această veste atârnă greu asupra inimii mele, Maestre Valenthyne, spuse tânărul. Dar înțeleg că nu este treaba mea să-i caut pe ucigaşi. Şi sunt recunoscător că m-ați chemat aici să-mi spuneți.

— Nu acesta este singurul motiv pe care am trimis după tine, recunoscu Farfalla. Am o misiune pentru tine.

— Spuneți, Maestre. Sunt gata să servesc.

Johun bănui că nu s-au rostit niciodată cuvinte mai adevărate. Era disperat să facă ceva, orice, ca să-şi ia mintea de la gândurile despre Irtanna şi echipajul ei.

— Senatul a adoptat Reformele Ruusane. Ştii deja ce înseamnă asta pentru Ordinul nostru, dar există multe alte aspecte ale acestei legislații. După cum a spus Cancelarul Valorum, Republica trebuie să renască.

Johun dădu din cap pentru a arăta că a înțeles.

— Vor fi multe ființe din întreaga galaxie care se vor opune acestei legislații noi, continuă Farfalla. Unii văd eforturile lui Valorum de a reuni Republica ca pe o încercare de a restabili controlul Senatului asupra lumilor care şi-au declarat independența… sau a lumilor care tocmai aveau de gând să o facă.

— Vă e teamă pentru viața Cancelarului, ghici Johun.

— Exact. Şi, de asemenea, consider că este important pentru Jedi să-şi arate sprijinul pentru Cancelar şi pentru Reformele Ruusane. Trebuie să ne asumăm un rol principal în protejarea lui de cei care i-ar putea face rău.

Johun se strădui să-şi țină emoțiile sub control. Farfalla spusese că avea o misiune specială pentru el. Poate că-l trimitea să se infiltreze în vreo mişcare radicală separatistă sau pe frontul vreunei bătălii împotriva unei facțiuni rebele periculoase!

— Te-am ales pentru a servi ca reprezentant Jedi în rândul pazei personale a Cancelarului, continuă Farfalla şi Johun se simți de parcă fusese lovit în stomac.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să rămână pe Coruscant, iar acum fusese condamnat să rămână aici până la sfârşitul mandatului Cancelarului. Plus încă patru ani, dacă reuşea să câştige în lupta pentru un al doilea mandat.

— Pari supărat, Johun.

— Nu supărat, Maestre, răspunse atent tânărul. Dezamăgit. Nu asta speram.

— Ordinul nostru a jurat să servească. Adesea trebuie să sacrificăm ceea ce apreciem cel mai mult pentru binele altora. Asta este ceea ce înseamnă să fii Jedi.

Johun nu simțea nicio dorință de a se contrazice. Ca de obicei, Maestrul său avea dreptate. Dacă asta era datoria lui, dacă ăsta era rolul care i se cerea, atunci nu numai că îl va accepta, ci îl va îmbrățişa.

— Maestre Valenthyne, accept cu umilință această mare onoare pe care mi-ai acordat-o. Îl voi sluji pe Cancelar din toată inima şi în măsura posibilităților mele.

— Îmi face mare plăcere să te aud acceptându-ți soarta atât de bine, Johun, răspunse Farfalla cu un zâmbet obraznic. Dar mai există încă o mică problemă. Va trebui să părăsesc Coruscant în următoarele zile pentru a participa la alte activități. După cum îți poți imagina, acesta este un moment dificil pentru Ordinul nostru.

— Desigur, Maestre.

— Cred că înțelegi că nu pot lăsa un Padawan nesupravegheat pe Coruscant.

Era adevărat. Toți Padawanii trebuiau să fie sub îngrijirea constantă şi ochiul atent al unui Maestru Jedi până când terminau pregătirea.

— Mă tem că nu înțeleg. Dacă plecați, atunci ce nou Maestru voi sluji?

— Cred că perioada ta de antrenament s-a încheiat, tânărul meu Jedi.

Pentru o clipă, Johun rămase acolo, incapabil să-şi facă mintea să priceapă ceea ce i se spusese. Abia când îşi dădu seama că Farfalla folosise termenul onorific de *Jedi* în locul celui de *Padawan*, totul deveni clar.

— Vreți să spuneți... că voi fi făcut Cavaler?

— Exact la asta mă refer, confirmă Farfalla. M-am întâlnit cu Consiliul şi ei sunt de acord că eşti pregătit.

În mod involuntar, mâna lui Johun mângâie mânerul sabiei sale de lumină. O construise pe Ruusan la insistența lui Hoth cu doar câteva săptămâni înainte de moartea primului său Maestru. Îşi dădu seama că Generalul îl pregătise pentru acest moment chiar de pe atunci. Cu toate astea, construirea unei săbii de lumină era doar un pas pe calea către a fi numit Cavaler Jedi.

— Dar *încercările*? întrebă Johun, încercând să se calmeze. Încă trebuie să trec testele finale ale Consiliului.

— Am vorbit cu ei despre asta şi sunt de acord că le-ai trecut deja de multe ori în timpul serviciului pe Ruusan. Numirea în garda lui Valorum a fost ultima încercare. Acceptând poziția aşa cum ai făcut-o, ai demonstrat dincolo de orice îndoială că eşti dispus să-ți sacrifici propriile dorințe pentru binele mai mare.

— Eu... nu ştiu ce să spun, Maestre, se bâlbâi tânărul.

— Ți-a câştigat dreptul, îl asigură Farfalla. Generalul Hoth ar fi mândru.

Sabia de lumină a Maestrului Jedi apăru în mâna lui, aprinzându-se cu un zumzet curat şi clar. Johun plecă capul şi-l întoarse uşor într-o parte. Farfalla smuci încheietura mâinii, iar sabia tăie coada ucenicului. Tânărul îi simți *greutatea* căzând pe podea, apoi ridică capul cu lacrimi în ochi. Nu era în stare să vorbească, mintea încă vâjâindu-i de tot ceea ce se întâmplase: ascensiunea la rangul de Cavaler Jedi, postarea lui în garda lui Valorum, vestea tragică a morții Irtannei şi a echipajului ei.

— Vei privi întotdeauna înapoi la această zi ca fiind una de mare bucurie, dar şi de mare durere, îi spuse Farfalla, oferindu-i un ultim sfat. Te va ajuta să-ți aminteşti că, în viață, cele două sunt adesea strâns legate.

— Îmi voi aminti, Maestre, jură Johun, dându-şi seama că, pentru prima dată, îşi dădea cuvântul nu ca Padawan, ci ca un adevărat Cavaler Jedi.

* * *

Darovit se mişca într-un ritm lent, dar constant, pe solul crăpat al câmpului însorit. Mâna stângă strângea un baston pentru mers, în timp ce ciotul care fusese mâna dreaptă era înfăşurat în bandaje grele. Câte un săritor în mişcare se potrivea cu ritmul său pe fiecare parte a sa; corpurile lor rotunde se rostogoleau ca o pereche de baloane verzi, cu blană, legate de umerii lui. Aveau ochi mari, plini de suflet, dar fără nas sau gură vizibile. Cozile lor lungi şi plate se revărsau în spatele lor ca nişte panglici care fluturau în briză. Săritorii veniseră mai întâi în peştera unde zăcuse zile întregi într-o stare aproape catatonică. Chircit pe podea şi strângându-şi membrul mutilat, renunțase la orice speranță. Când îl găsiseră, nu mai voia decât să moară.

Creaturile telepatice pline de compasiune, se adunară deasupra, vorbindu-i direct în minte, oferind cuvinte de mângâiere şi asigurare. Îi liniştiseră spiritul tulburat şi, deşi nu îi puteau vindeca rănile, reuşiră să-i uşureze durerea fizică.

Îl călăuziseră în siguranță afară din tunelurile subterane şi spre soarele strălucitor şi aerul proaspăt al suprafeței. L-au condus într-o pădurice unde să găsească apă rece pentru a-şi potoli setea şi fructe de pădure dulci pentru a-şi potoli foamea lacomă. Chiar i-au arătat unde să găsească o trusă medicală abandonată, astfel încât să-şi poată curăța în mod corespunzător şi să-şi îngrijească ciotul amputat pentru a opri infecția. Câteva zile, tânărul rămăsese ascuns în crângul săritorilor, adunându-şi puterile şi recuperându-se după rana sa cumplită. Îi era prea frică să nu fie recunoscut ca fiind din Sith pentru a-i căuta pe ceilalți din propria specie şi prea ruşinat de acțiunile sale şi de mâna mutilată pentru a-i putea privi în ochi pe semenii lui. Dar mai puternică decât frica sau ruşinea era furia – Rain îi distrusese mâna! Verişoara sa îl trădase şi-l mutilase! Gândurile de răzbunare şi de pedepsire îl consumau; imaginile cu vânarea şi distrugerea ei îi umpleau visele neliniştite. Cu toate astea, pe măsură ce trupul său începea să se vindece, mânia lui începea să se estompeze. Disperat să se agațe de ura sa, relua întâlnirea cu Rain iar şi iar în mintea sa… doar pentru ca adevărul să-i apară brusc.

Rain încercase să-l salveze!

Înconjurat de săritori blânzi şi de prezența lor liniştitoare, Darovit reuşi în sfârşit să înțeleagă ce făcuse. Sithul de lângă verişoara sa l-ar fi ucis fără să stea pe gânduri. Schilodindu-l, Rain îi cruțase viața; un ultim act de milă înainte să cadă sub influența noului ei Maestru Întunecat. Şi odată cu înțelegerea veni şi acceptarea, mâna lui Darovit dispăruse. Rain dispăruse. Visele sale de a se alătura Jedilor – sau Sithului – dispăruseră. Tot ce-i mai rămăsese erau săritorii.

Darovit era recunoscător pentru amabilitatea lor, dar nu putea înțelege de ce îl ajutau. Poate pentru că dispăruse oricine altineva: Sithul era distrus, slujitorii lor fugiseră de pe planetă sau fuseseră luați prizonieri de război.

Jedi şi soldații Republicii care serveau în Armata Luminii dispăruseră cu toții. Cu două nopți în urmă văzuse pe cerul înstelat pâlpâirea revelatoare a navelor care făceau saltul în hiperspațiu, pe măsură ce flota părăsea orbita.

Chiar şi cei care locuiau pe Ruusan se întorseseră la fermele şi satele lor, abandonând locul marii bătălii dintre întuneric şi lumină. De câteva zile nu mai văzuse nicio creatură vie în afară de cei care-l salvaseră.

Înțelese că i-au dat o a doua şansă la viață. Putea să-şi lase trecutul în urmă şi să înceapă din nou. Dar cu ce scop? Pentru ce?

Săritorii vorbeau adesea despre viitor, ca şi cum ar fi avut o anumită abilitate de a vedea fragmente din ceea ce urma să vină. La fel ca majoritatea oracolelor, totuşi, foloseau cuvintele pentru a se exprima în ghicitori şi generalități vagi, cuvinte care nu-i ofereau niciun indiciu despre propria soartă.

Darovit trist, proiectă în mintea lui – mai mult ca o afirmație decât ca o întrebare – una dintre creaturi.

— Pur şi simplu nu ştiu ce ar trebui să fac acum, răspunse el cu voce tare.

În timp ce săritorii îşi puteau proiecta gândurile şi simțeau în mod empatic o gamă largă de emoții, nu erau capabili să citească mințile. Era necesar să vorbească cu ei pentru a continua un conversația.

— Ce fel de viitor voi avea? continuă el, dând glas problemei cu care se lupta în interior. Am eşuat ca Jedi. Am eşuat ca Sith. Ce aş putea spera să devin acum?

Bărbat?

Răspunsul îl făcu să se oprească.

— Un bărbat? repetă el.

Nici Sith, nici Jedi. Nici mercenar, nici soldat. Nimic altceva decât un bărbat simplu şi obişnuit. Aprobă din cap şi îşi reluă marşul peste câmpul gol, deschis, simțindu-se de parcă i s-ar fi ridicat o mare greutate de pe umeri.

— Doar un bărbat. De ce nu?

Zece ani mai târziu

Capitolul 10

Lumea Serenno de pe Inelul Exterior era una dintre cele mai bogate planete din Republică. Era, de asemenea, locul de naştere pentru sentimentele anti-Republică şi mişcările separatiste radicale, finanţate adesea, în secret, de marea bogăţie a diverselor familii de nobili de pe Serenno dornice să se elibereze de jugul politic al Senatului Galactic. Cu toate astea, în ciuda curenţilor revoluţionari periculoşi ai culturii sale, sau poate din cauza lor, marea piaţă în aer liber a capitalei planetare Carannia devenise renumită ca centru al mercantilismului interestelar.

Cumpărători din douăzeci de specii diferite se amestecau liber sub corturile şi copertinele a o mie de tarabe de vânzători. Din zori până la amurg strigătele negustorilor de mărfuri importate din fiecare colţ al galaxiei se amestecau cu ofertele strigate ale clienţilor care de luptau pentru ele. Până şi cei bogaţi şi privilegiaţi înfruntau masele din piaţa aglomerată, devenind de bună voie parte din mulţimea nesupusă care-şi împingea drumul printre tarabe în căutarea unor comori rare sau valoroase care să nu poată fi găsite nicăieri altundeva.

Zannah stătea nemişcată într-un colţ retras al pieţei, încercând să evite să fie văzută. Nu îi era uşor să se amestece în mulţime; deşi avea o înălţime medie, era o tânără uimitor de atractivă. Era necesar să ia măsuri de precauţie atunci când nu dorea să atragă privirile apreciative ale bărbaţilor sau privirile invidioase ale altor femele. De data asta, îmbrăcase o mantie neagră, care o acoperea din cap până în picioare, ascunzându-i silueta atletică, slabă. Gluga era ridicată pentru a-i ascunde coama curgătoare de păr lung, blond şi creţ, iar umbrele pe care le arunca peste trăsăturile ei îi ascundeau ochii strălucitori şi feroce. De asemenea, se învăluise într-o uşoară aură de nesemnificativitate, o iluzie a părţii întunecate care îi permitea să se ascundă la vedere când se aventura în public. Nu o proteja de ochii celui care o căuta, dar atâta timp cât nu atrăgea atenţia asupra ei însăşi, rămânea neobservată şi neîntipărită în memorie de către marea majoritate fiinţelor obişnuite, slabe. Chiar şi cu aceste măsuri de precauţie, observa ocazional că cineva îi arunca câte o privire mai atentă. Era ceva la ea – felul dur al modului în care se mişca şi chiar a modului în care stătea – care o deosebea de ceilalţi. Cu toate astea, îi era mult mai uşor să rămână nebăgată în seamă decât Maestrului ei. În ultimul deceniu, orbaliskul care se ataşase de corpul lui Bane se întinsese până când îi acoperise practic întregul corp. Doar picioarele, mâinile şi faţa îi rămăseseră libere de infestare şi doar pentru că îşi luase măsuri extreme de precauţie: purta mereu mănuşi şi cizme speciale, iar când dormea, îmbrăca o cască specială care semăna cu o cuşcă, menită să împiedice paraziţii să crească peste faţa lui. Mantiile şi straturile groase de haine nu puteau ascunde pe deplin ceea ce devenise. Oricine se întâmpla să surprindă carapacea strălucitoare sub veşmintele sale îşi amintea cu siguranţă de el. Drept urmare, Bane părăsea rar tabăra de pe Ambria. Se baza pe ucenica sa să-i fie ochii şi urechile către lumea exterioară. Se baza pe ea să acţioneze ca agent al voinţei sale, să coordoneze şi să supravegheze planurile complicate pe care le orchestra din culise. Din acest motiv era ea aici, acum, în aşteptarea unui Twi'lek tânăr pe care îl cunoştea sub numele de Kelad'den. Era puţin probabil ca acesta să fie numele său real, în orice caz. La urma urmei, nici el nu ştia numele ei adevărat... Asta în ciuda faptului că erau iubiţi. Kel era revoluţionar politic – un luptător pentru libertate, pretins, care lupta cu tirania ca membru de rang înalt al unui grup extremist mic, hotărât să doboare Republica. Zannah avu nevoie de câteva luni pentru a-i câştiga încrederea, dar în sfârşit cedase. Aseară, în timp ce stăteau îmbrăţişaţi între cearşafurile aspre ale patului mic din apartamentul închiriat de Zannah, Twi'lekul îi promisese să o întâlnească la prânz în piaţă, pentru a o duce la una dintre întâlnirile clandestine ale organizaţiei sale.

Având în vedere înălțimea soarelui pe cerul după-amiezii, era evident că Kel întârzia. Totuşi, Zannah continuă să aştepte. Învățase valoarea răbdării la începutul studiilor.

— Secretul. Viclenia. Răbdarea. Astea sunt armele unui Sith, îi spusese Maestrul.

Plecaseră de pe Onderon cu opt zile înainte, abandonând Star-Wake şi achiziționând o altă navă de la un negustor Neimoidian, pentru a-i duce pe Ambria. Aici, pe această lume îndepărtată, Bane începuse să o antreneze.

— Dacă acționezi în grabă îi dai inamicului un avantaj, îi explică Bane. Uneori, cursul corect – şi mai dificil – este să nu acționezi. Adesea, chiar şi cel mai mare războinic nu reuşeşte să aştepte până când este momentul potrivit înainte de a lovi. Asta este o greşeală pe care nu ne putem permite să o facem.

Ea aprobă din cap, sorbindu-i cuvintele şi imprimându-şi-le în memorie. Dar cuvintele erau doar o parte din pregătirea ei. Maestrul îi dădea, de asemenea, o sarcină – un test care să demonstreze că a învățat cu adevărat lecția.

Într-una dintre peşterile de lângă malul lacului Natth, la câțiva kilometri de tabăra lor, locuia o mică familie de neeki: erbivore mici, reptiliene, originare de pe Ambria. Având doar un metru înălțime, stăteau ridicate pe picioarele din spate, folosindu-şi cozile pentru echilibru şi suport. Membrele anterioare erau scurte şi subdezvoltate, bune numai pentru a săpa după rădăcinile aflate la adâncime mică sau pentru a transporta nucile mici înapoi în cuiburile lor. Aveau gât lung şi cap minuscul, cu fălci mici, fără dinți, care semănau cu ciocurile.

În prima zi în care ea şi Darth Bane ajunseseră pe lume, Zannah le observase cum se grăbeau şi alergau pe nisipurile calde ale plajei. Ca o primă parte a antrenamentului ei, Bane îi ceruse să-i aducă unul dintre neeki, viu şi fără a fi constrâns. Misiunea se dovedi a fi mult mai grea decât îşi imaginase la început. Fiind o sursă obişnuită de hrană pentru carnivorele mari care rătăceau adeseori pe plajele lacului Natth, neekii erau sperioşi din fire. Fugeau când o vedeau, grăbindu-se să dispară în micile fisuri şi crăpături din stâncile care înconjurau peşterile unde îşi făceau casă. Nu putea să pună, pur şi simplu, o capcană; instrucțiunile lui Bane îi cereau să aducă unul care venea din proprie voință. La început Zannah încercase să-i atragă în tabără lăsând o urmă de mâncare, dar creaturile erau neîncrezătoare şi îi respingeau ofrandele. Apoi, încercă să le domine mintea, aşa cum îl văzuse pe Bane făcând cu drexlul. Dar în Lacul Natth, un Jedi închisese legase cândva puterea părții întunecate a duşmanilor săi. Acea putere emana din adâncurile apelor otrăvitoare de mai multe secolele, creând mutații ale neekilor şi făcându-i imuni la eforturile ei stângace de a-i controla cu Forța. În cele din urmă îşi dădu seama că va trebui să îi îmblânzească, antrenându-i pentru a se obişnui cu prezența ei. În fiecare dimineață, devreme, cobora până la intrarea în peşteră, unde stătea cu picioarele încrucişate şi îşi practica exercițiile de meditație învățate de la Bane. Rămânea nemişcată ore în şir, apoi se ridica calmă şi se întorcea în tabără după-amiaza târziu, doar ca să repete procesul în dimineața următoare. În primele trei zile fusese complet singură, dar în a patra zi neekii începură să se arate. La început, cu precauție, îi aruncau câte o privire şi fugeau pe lângă ea, ocolind-o de departe. Până la jumătatea celei de-a doua săptămâni începuseră să se obişnuiască cu prezența ei şi stăteau şi se holbau la ea, la doar câțiva metri distanță. Ocazional scăpau câte un lătrat chițăit în direcția ei sau emiteau un ciripit slab şi tremurat din fundul gâtului. În a treia săptămână un pui deosebit de curios, nu mai înalt de genunchiul lui Zannah, se apropie suficient de mult încât să poată întinde mâna şi să-l atingă. După aceea, începu să le aducă mâncare, lăsând o mică bucată să stea în palma deschisă a unei mâini coborâte lângă ea. Acelaşi neek mic şi îndrăzneț se apropia de ea de fiecare dată, tremurând, domolindu-şi frica cu mirosul ademenitor al nucilor din mâna tinerei fete. Se apropia încet şi, în cele din urmă, îşi aduna suficient curaj pentru a se repezi şi fura câte o bucată înainte de a fugi la adăpostul peşterii sale, uitându-se înapoi entuziasmată.

Zannah începu să se poziționeze mai departe de peşteră pentru meditațiile ei. În fiecare zi, neekul venea să o caute, aventurându-se dincolo de granițele familiare ale

teritoriului său în încercarea de a o găsi. Puțin câte puțin, îl atrase din ce în ce mai aproape de tabără până când într-o zi, când se ridică să plece, neekul începu să o urmeze. Îşi propuse să facă paşi calmi şi înceți, pentru a nu-l speria. Mişcându-se cu paşi mici, astfel încât să nu-şi piardă echilibrul, îşi muta cu grijă greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce conducea mica creatură până la Maestrul ei.

Era aproape de căderea nopții când sosi, ritmul ei transformând distanța relativ scurtă de la lac înapoi în tabără, într-o călătorie de o oră. În tabără erau mai multe corturi; în afară de cele în care dormeau ea şi Bane, mai era unul pentru mâncare, altul pentru îmbrăcăminte şi echipament, altele pentru arme şi combustibil pentru nava spațială şi cea de teren. Corturile erau aranjate pe trei sferturi de cerc, orientate spre interior, spre focul de gătit.

Bane stătea lângă flăcări, aşteptând-o, amestecând într-o oală de tocană ce clocotea încet. Îşi scosese cămaşa în căldura nopții de vară. În strălucirea pâlpâitoare a flăcărilor, ucenica sa putu vedea că orbaliskul începea să se răspândească. Cel de pe spatele umărului cobora pe biceps până la cotul brațului său foarte musculos, în timp ce organismul de pe piept se întindea acum spre jumătatea musculaturii abdominale şi jumătatea gâtului. Câteva benzi înguste, întunecate de carne cu aspect mai moale împărțeau fiecare cochilie pe verticală, iar fata îşi dădu seama că pe lângă creştere, creaturile erau pe cale să se despartă şi să se înmulțească.

Suprimându-şi un fior, Zannah îl strigă încet.

— Am terminat prima mea lecție, Stăpâne.

Bane aruncă o privire spre micul neek care pătrundea în tabără în spatele ei, dovadă vizibilă că ucenica sa îndeplinise sarcina pe care i-o dăduse. Zannah îi urmă privirea, întorcându-se spre creatura minusculă. Aceasta îşi ridică privirea spre ea şi ciripi cu speranță. Ea se aplecă pentru a o mângâia, dar Bane se întinse cu Forța şi îi rupse gâtul lung şi subțire.

— Te-ai descurcat bine, mormăi el în timp ce ea se uita îngrozită la corpul minuscul care zvâcnea la picioarele ei. Acum aruncă-l în tocană.

Lui Zannah îi trebui o clipă să se oțelească, îndepărtând durerea care amenința să se ridice în interiorul ei. Înțelese că atunci când Bane îi dăduse prima sarcină, trebuie să fi ştiut că ea va dezvolta un ataşament pentru micul neek. Dacă ar fi fost mai înțeleaptă, ar fi prevăzut asta şi ar fi văzut creatura pur şi simplu ca pe un instrument – ceva de folosit, apoi de aruncat – decât să-şi permită să se ataşeze emoțional. Durerea pe care o simțea acum pentru moartea sa era un avertisment – un memento că singura ei loialitate era pentru Maestrul ei.

Ridică corpul şi îl duse la oala care clocotea. Aruncându-l înăuntru, îl privi pe Bane drept în ochi.

— Văd că ai decis să-mi dai două lecții astăzi, Stăpâne.

Singurul său răspuns fu un zâmbet sumbru....

— Rainah, se auzi o voce care o striga pe deasupra zgomotului pieței, folosind numele fals pe care îl adoptase pentru misiunile sale.

După un moment, reuşi să-l repereze pe Kelad'den în mulțime, făcându-i semn să vină şi să i se alăture în partea opusă a pieței.

Tenurile Twi'lekilor aveau o mare varietate de culori, dar Kel era din rasa Lethan, extrem de rară, cu pielea roşie. Ca majoritatea Lethanilor, era superb, incontestabil. Era înalt şi cu umeri largi, cu stomacul dur, plat şi membre perfect proporționate. Purta pantaloni negri strâmți şi tunică decolorată, deschisă la culoare, care era desfăcută în față pentru a-i expune muşchii netezi ai pieptului şi abdomenului. Avea trăsături senzuale, perfect simetrice: buze moi, pline şi ochi întunecați, care mocneau, părând să te atragă dacă te uitai prea mult la ei. Lekkurile sale ferme şi bine conturate se înfăşurau în jurul gâtului şi umerilor, croindu-şi drum, în mod sugestiv, spre partea din față a tunicii deschise şi a pieptului expus.

— Rainah! strigă el a doua oară, provocând mai multe ființe să se oprească şi să-l privească curioşi.

Zannah îl blestemă încet şi se mişcă repede prin mulțime spre el.

— Nu mai țipa, şuieră ea când se apropie. Toată lumea se uită la noi!

— Lasă-i să se uite, spuse el sfidător, deşi îşi coborî vocea pentru a se potrivi cu a ei. Sunt plebei. Părerea lor înseamnă nimic pentru mine.

Kel fusese un copil cu poziție socială şi al privilegii. Pe lângă faptul că era din rasa Lethană, provenea dintr-o familie care se clasa printre nobilii castei războinice Twi'lek. Toată viața i se spusese de către toți cei din jur cât de special era; era firesc să crească crezând că alții sunt sub demnitatea lui. Uneori, Zannah îi admira aroganța trufaşă. Era un semn de putere: ştia că este un specimen superior şi nu îi era frică să o arate. Dar era şi marea lui slăbiciune. Descoperise încă de la început că era uşor de manipulat prin linguşire sau provocări ale mândriei şi ego-ului său, iar ea nu se temea să exploateze acele cunoştințe pentru îndeplinirea misiunii sale.

— Ai întârziat, spuse ea. Nu-mi place să aştept.

— Nici măcar nu ar trebui să fac asta, se răsti el la ea.

— Îmi pare rău, spuse ea, împingându-se în el şi închizându-şi brațele în jurul gâtului şi umerilor lui. Începusem să cred că erai cu vreo altă iubită, murmură ea. Dacă te voi găsi vreodată cu o altă femelă, o să-i scot inima.

Kel o lipi şi mai tare de corpul său.

— Eşti mai mult decât suficient pentru orice bărbat, îi şopti el la ureche, trimițându-i lui Zannah un fior pe şira spinării.

Îl sărută pe buze, apoi se rupse din îmbrățişare.

— Nu avem timp pentru asta, protestă ea. Ne aşteaptă prietenii tăi.

Lingându-şi buzele de parcă încă mai putea să-i simtă gustul, Kel dădu din cap şi o apucă de mână.

— Să mergem, spuse el, trăgând-o prin mulțimea de cumpărători.

* * *

Când amurgul căzu peste tabăra de pe Ambria, Darth Bane întinse mâna spre minuscula piramidă de cristal pe care o aşezase cu grijă pe micul piedestal din centrul cortului gol. Mişcându-se încet, îşi frecă uşor degetele de suprafața rece şi moartă, apoi îşi trase mâna înapoi când o văzu că tremură. O clipă mai târziu, degetele începură să-i zvâcnească spasmodic, pe măsură ce furnicăturile de durere ascuțită se făceau simțite de la cot până la încheietura mâinii. Rostind o înjurătură tăcut, strânse din dinți şi închise ochii, încercând să continue. Datorită paraziților care îi înconjurau corpul, era obişnuit să trăiască într-o durere constantă. Era mereu prezentă, pulsând monoton cu puțin peste nivelul percepției subconştiente. În mod normal, putea să o ignore, suportând chinurile infestării, fără efecte vizibile. Cu toate astea, dacă nu era atent – dacă se forța prea mult – cerințele fizice îl puteau copleşi. Tremurul era un avertisment, primul semn că atingea limitele rezistenței.

Mai încercase de trei ori să-şi creeze propriul holocron Sith şi de fiecare dată proiectul se încheiase cu un eşec. Nu avea să eşueze şi de data asta. Ştia că dacă făcea o singură mişcare falsă în această etapă, toată munca sa, anii de pregătire, literalmente, vor fi în zadar. Şi totuşi ştia că nu are de ales decât să găsească o modalitate de a face față durerii şi de a-şi continua munca.

Făcuse prima încercare cu cinci ani în urmă. Folosind holocronul lui Freedon Nadd ca model, recreă matricea complexă de structuri şi noduri care erau cheia stocării unor cantități aproape infinite de cunoştințe într-un sistem de date suficient de mic pentru a încăpea în palma unei mâini. Avu nevoie de luni de zile pentru a aduna şi prelucra cristalele rare în filamentele şi fibrele rețelei întrețesute, urmate de săptămâni de ajustări delicate şi minuțioase. Matricea trebuia să se încadreze în nişte specificații extrem de exigente, iar Bane petrecuse sute de ore făcând mii de modificări subatomice precise prin puterea Forței, pentru a se asigura că fiecare şuviță cristalină era aşezată corect. Odată ce matricea cristalină din interiorul holocronului era gata, transcrisese cu atenție pe suprafața piramidei simbolurile antice ale puterii Sith. Marcajele făceau parte dintr-un ritual foarte puternic, care era

esențial pentru menținerea stabilității matricei după era infuzată cu energiile părții întunecate. Nefiind familiarizat cu scopul sau semnificația exactă a semnelor antice, Darth Bane folosise din nou holocronul lui Nadd ca ghid, studiind marcajele gravate la suprafață, şi apoi copiindu-le exact pe propria creație. Dar când încercă să activeze holocronul canalizându-şi puterea prin el, matricea implodă, prăbuşindu-se în sine şi reducând artefactul la o grămadă de praf sclipitor şi scântei albe. Încercase din nou câteva luni mai târziu, doar pentru a obține acelaşi rezultat. Fiind obligat să admită că secretul creării holocronilor erau încă dincolo de priceperea lui, începuse o campanie de căutări pentru a descoperi tot ce se putea despre puternicele talismane.

Cu ajutorul lui Zannah, acumulă o vastă cantitate de cunoştințe pe această temă. Devoră fiecare datacard, relatare istorică şi memorii personale pe care le putu găsi, care teoretizau cu privire la paşii necesari pentru crearea piramidelor diabolic de complexe. Găsi mii de referințe voalate şi sute de speculații teoretice asupra artei creării holocronului. Cu toate astea, nu reuşi să găsească nicio sursă care să clarifice în mod explicit vrăjile şi ritualurile necesare, iar secretele lor încă îl eludau.

Bane refuză să renunțe. Îşi continuă cercetările, căutând documente ascunse, tomuri rare şi lucrări interzise. Mai dură trei ani până când află scopul şi sensul din spatele semnelor. Şi făcând asta, găsi răspuns la motivul pentru care primele sale eforturi eşuaseră. Descoperi că fiecare holocron era ornat cu simboluri care erau legate în mod unic de Lordul Sith responsabil pentru crearea artefactului. Piramidele miniaturale erau mult mai mult decât o simplă colecție de date brute. Învățarea era împărtăşită prin înțelepciunea unui *Gardian* – o personalitate simulată, avansată, ce imita propria identitate a creatorului. Combinația corectă de simboluri, aplicată împreună cu magia şi vrăjile specifice vechilor Sith, i-ar fi permis lui Bane să-şi imprime aspectul, cunoştințele şi procesele cognitive. În structura holocronului, acestea s-ar transforma într-o hologramă tridimensională care ghida şi direcționa pe oricine folosea artefactul. Rețeaua cognitivă care alimenta *Gardianul*, va stabiliza, de asemenea, structurile şi nodurile împletite ale matricei, împiedicându-i colapsul aşa cum se întâmplase la încercările anterioare ale lui Bane.

Înarmat cu această nouă înțelegere, Bane făcu o a treia încercare de a-şi crea propriul holocron în urmă cu doi ani. Procedase cu grijă; *Ritualurile Invocării* necesare pentru a alege şi înscrie simbolurile corespunzătoare pe suprafața piramidei erau epuizante atât psihic cât şi fizic. Fiind preocupat să nu comită vreo greşeală, prelungise procesul de-a lundul a două săptămâni lungi. În mod ironic, precauția sa se dovedi a fi chiar problema. Pe măsură ce începea să manipuleze structurile interioare ale matricei cristaline în timpul fazei finale a proiectului, simți că puterea simbolurilor se estompase. Rețeaua cognitivă a portarului se degradase până la punctul în care îi lipsea capacitatea de a susține şi stabiliza matricea. Disperat, căutase o modalitate de a o restabili, doar pentru a-şi da seama că eforturile sale erau zadarnice. Enervat de încă un eşec, zdrobise piramida inutilă cu mâinile goale.

Înainte să înceapă cea de-a patra şi cea mai recentă încercare, Bane jurase că nu va da greş din nou. Timpul era adevărata cheie. Trebuia să termine alinierea matricei şi să-i infuzeze energiile sale întunecate în câteva zile, înainte ca funcțiile cognitive ale *Gardianului* să înceapă să se degradeze. Acum, după luni de adunare a materialelor rare, săptămâni de meditații pentru a-şi concentra puterea şi trei zile şi nopți la rând de focusare şi concentrare intensă, în sfârşit, se apropia de final. Mai trebuiau făcute doar câteva zeci de ajustări minore, dar Bane era foarte conştient de faptul că i se termina timpul. Trei zile de atragere constantă a Forței, fără hrană sau răgaz, îl lăsaseră epuizat în trup, minte şi spirit. În starea asta, era deosebit de vulnerabil în fața orbaliskului. În mod normal, ei se hrăneau cu energiile părții întunecate care curgeau în mod natural prin el, dar crearea holocronului îi cerea să-şi canalizeze toată puterea direct în lucrarea sa. Paraziții mureau încet de foame şi, ca răspuns, îi inundau fluxul sanguin cu substanțe chimice şi hormoni meniți să-l aducă într-o furie fără minte, astfel încât să se poată înfrupta din partea întunecată, în timp ce el se dezlănțuia.

Muşchii spasmodici ai mâinii şi degetelor erau rezultatul direct al eforturilor lor şi Bane nu putea face nimic altceva decât să aştepte să treacă tremurul. Mai rămăseseră doar câteva ore pentru a-şi termina munca, totuşi nu putea risca să facă o greşeală şi să deterioreze fibrele cristaline împletite delicat ale structurii interne a holocronului. Încet, reuşi să redobândească controlul asupra degetelor sale convulsive, regretând fiecare secundă prețioasă care se scurgea în timp ce făcea asta.

Când mâna i se opri din tremurat, în cele din urmă, răsuflă încet şi adânc pentru a-şi refocusa mintea, apoi se întinse cu Forța pentru a atinge matricea încă o dată. O panglică de lame electrice se răsuci în jurul muşchilor şi nervilor coloanei vertebrale, făcându-l să se arcuiască înapoi în timp ce țipa în agonie. Durerea îi întrerupse momentan concentrarea şi apăru o scurgere incontrolabilă de energie a părții întunecate din el în holocron. O clipă mai târziu acesta explodă, stropindu-l pe Bane cu un duş de fragmente de cristal şi praf. Câteva secunde se uită pur şi simplu la piedestalul gol, simțind foamea pulsantă a paraziților şi propria sa furie care se aduna. Un văl roşu îi căzu peste ochi şi Darth Bane se lăsă pradă furiei.

Capitolul 11

— Cine-i asta? întrebă bărbatul de la uşă, privind-o suspicios pe Zannah.

Era om, deşi faţa şi capul ras îi erau acoperite cu tatuaje verzi şi violete care făceau dificilă distingerea trăsăturilor sale. Purta o cămaşă albastră deschisă şi pantaloni albaştri întunecaţi. Era mai scund decât Kel, dar cu talia şi pieptul mult mai groase.

— E cu mine, Paak, răspunse Kel, împingându-l deoparte şi trecând prin uşă, trăgând-o pe Zannah după el.

Camera nemobilată de dincolo era mică şi întunecată. Muzica şi râsetele puternice se auzeau slab din cantina de la etajul de deasupra, dar cei adunaţi în pivniţă nu vorbeau decât cu şoapte scăzute şi conspirative. În interiorul camerei se aflau încă patru, adunaţi într-un mic cerc: încă doi tineri, o femeie doar cu puţin mai în vârstă decât Zannah şi o femelă Chiss cu pielea albastră şi ochii roşii. Paak veni după ei, nedorind să lase problema nerezolvată.

— Nu o poţi aduce aici! insistă el.

— Lucrează la ambasadă, îl asigură Kel, spunând povestea falsă pe care i-o oferise Zannah la prima lor întâlnire. Ne poate ajuta.

Bărbatul mai solid îl apucă pe Kel de cot şi îl întoarse pentru a-l privi în faţă.

— Nu tu trebuie să iei această decizie! Hetton este liderul nostru, nu tu!

— Hetton m-a pus la conducerea acestei misiuni, îi aminti Kel supărat.

— Doar pentru că te-ai oferit să cumperi acele permise false pentru a ne trece de paznicii ambasadei! se răsti Paak la el. Te-a pus responsabil pentru că avea nevoie de creditele tale!

— Hetton nu are nevoie de creditele nimănui, răspunse disprețuitor Twi'lekul cu pielea roşie. M-a pus la conducere pentru că era obosit să aibă de-a face cu tâlhari ca tine.

Buzele lui Paak se desfăcură într-un mârâit ameninţător, dar Kel se întorsese deja, nebăgându-l în seamă pe subaltern. Zannah aşteptă să vadă dacă bărbatul tatuat avea să meargă după Kel, dar el scutură doar din cap şi se întoarse în poziţia sa de paznic al uşii. Kel merse spre ceilalţi, care îşi lărgiră cercul pentru a-l primi între ei. Zannah rămase uşor în urmă, observându-i pe ceilalţi privind-o cu ochi curioşi. Se uită şi ea la ei, deşi ştia deja tot ce trebuia să ştie despre ei. La fel ca şi Kel, erau revoluţionari: tineri, idealişti şi jalnici. Uşor de manipulat şi influenţat cu discursuri aprinse şi retorică pasională, fuseseră recrutaţi de misteriosul *Hetton*, pentru a se alătura *Frontului de Eliberare Anti-Republică*, unul dintre cele o sută de mişcări separatiste mici, nesemnificative, împrăştiate prin galaxie. Cu toate astea, pentru un grup radical mic, *FEAR* era foarte bine finanţat, iar printre membrii săi era procent exagerat de indivizi foarte bine pregătiţi şi periculoşi. Războinicii de elită precum Kel sau fiinţele cu pregătire militară avansată, erau mai degrabă normalul decât excepţia. Dintr-un motiv sau altul, toţi îi juraseră credinţă lui Hetton şi organizaţiei sale. Zannah îşi imagină că se credeau eroi sau chiar eventuali martiri ai glorioasei lor cauze. Cu toate astea, ea nu simţea pentru ei decât dispreţ. În ciuda mediului lor marţial, erau puţin mai mult decât nişte copii adulţi care se adunau în camere întunecate minuscule pentru a şopti planuri secrete şi a complota acţiuni teroriste meschine împotriva unui guvern galactic care nici nu ştia de existenţa lor.

Chiar şi Kel nu era mai presus de dispreţul ei. Totuşi, trebuia să recunoască că era atrăgător. Nu fusese necesar să-i permită să se îndrăgostească de ea pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunea, totuşi fusese dispusă – chiar dornică – să aibă atenţia lui. Atracţia depăşea simplul său aspect fizic. În el era o energie sălbatică. Ardea cu o aroganţă brutală, al cărei foc o învăluia ori de câte ori erau împreună.

Ştia că era atrasă de căldura lui, întrucât Maestrul ei era întotdeauna foarte rece. Bane îi servise ca gardian timp de zece ani; o crescuse, o protejase şi o instruise în căile Sith. Cu toate astea, ea nu se gândea la el ca la un tată. Deşi nu fusese crud sau abuziv, nici nu-i arătase afecțiune, nici măcar vreo urmă de compasiune sau empatie. O prețuia nu ca persoană, ci ca succesoare; nu era altceva decât un mecanism pentru a continua moştenirea Sith după moartea lui. Înfăşurat în armura sa de orbalisk, Bane abia dacă mai era om. Furia, ura, iubirea, dorința – acum nu erau pentru el nimic altceva decât un mijloc de a-şi alimenta puterea. Cu toate astea, Zannah încă avea nevoie să le simtă. Îi era foame după pasiunea brută a emoțiilor reale. Le poftea, şi le găsise în Kel. El îi dăduse singurul lucru pe care Maestrul ei nu putea. Dar nu se gândise niciodată la trădare sau să-l abandoneze pe Darth Bane. Îi văzuse stăpânirea absolută a Forței; gustase puterea părții întunecate din el. El era Lordul Întunecat Sith, iar Zannah avea să-i smulgă într-o bună zi mantia de pe umeri ca să o ia pentru ea. Nimic – nici noțiunile fanteziste, nici tentația împlinirii emoționale sau chiar a iubirii – nu o va împiedica să-şi revendice destinul de drept.

În comparație cu asta, Kel şi ceilalți separatişti adunați în cameră erau nişte ființe mici, nesemnificative, care duceau vieți mici, fără sens. Singura lor valoare era că Bane văzuse o potențială utilizare a lor şi era de datoria ei să se asigure că orice ar fi plănuit ei se încadra în marele plan al Maestrului ei. Kel îi dezvăluise în timpul unei cine romantice planul pe care îl intenționau: plănuiau să răpească oficiali locali minori şi să-i țină pentru răscumpărare. Credeau, de fapt, că interesul mass-media generat de acțiunile lor va fi catalizatorul care ar uni ființele din Inelul Exterior să se ridice ca unul şi să răstoarne Senatul. Erau jalnici în naivitatea lor, proşti aleşi de Zannah să devină pioni în propria ei misiune. Erau instrumente de folosit şi apoi de aruncat, odată ce îşi îndeplineau scopul... Şi scopul era să moară pentru ca ea să poată îndeplini ordinul Maestrului ei.

— Colegi patrioți, începu Kel, cu voce ridicată, ca un orator profesionist care susține un spectacol public. Suntem uniți într-o singură cauză – distrugerea totală şi completă a Republicii. Totuşi, ce am făcut până acum pentru a realiza asta? Vorbim despre revoluție, dar ne e frică să facem ceea ce e necesar pentru a se întâmpla. Dar asta se va schimba în curând. În trei zile, vom forța Republica să se ridice pentru a ne lua în seamă!

— Trei zile? protestă femela Chiss, Cyndra. Despre ce vorbeşti?

— Hetton vrea să lovim în timpul Sărbătorilor Armistițiului, adăugă Paak. Va atrage mai multă atenție dacă acționăm în timpul aniversării Reformelor Ruusane.

— De ce să aşteptăm luni de zile dacă ocazia perfectă este chiar în fața noastră? întrebă Kel, folosind aceleaşi argumente pe care le folosise Zannah pentru a-l convinge. Nimănui nu-i va pasa de soarta unui singur ambasador. Trebuie să găsim o țintă care să facă întreaga galaxie să se ridice şi să ne observe!

— Cine? întrebă unul dintre tineri.

— Cancelarul Valorum.

— Mandatul Cancelarului Valorum s-a încheiat acum doi ani, mârâi Paak din uşă.

— Încă serveşte Senatul ca emisar diplomatic. Şi aşa-numitele sale Politici de Unificare au atras atât de multe lumi înapoi în zona de influență a Republicii. El este responsabil pentru tot ceea ce luptăm, simbolul a tot ceea ce vrem să distrugem. El este ținta perfectă.

— Cum ajungem la el? întrebă Cyndra.

— Are programată o întâlnire secretă cu şefii celor mai puternice familii nobile din Serenno. Credem că va încerca să-i convingă să ia măsuri pentru a pune opri mişcările separatiste din această lume – mişcări ca a noastră.

— Cum ai aflat despre asta? întrebă tânăra.

Kel dădu din cap în direcția lui Zannah, cu cozile capului tremurându-i uşor. Ea făcu un pas înainte şi începu să vorbească.

— Numele meu e Rainah. Sunt asistent administrativ la ambasada Republicii.

Asta fusese minciuna pe care o folosise prima dată pentru a atrage atenția lui Kel şi era o acoperire convenabilă pentru informațiile pe care le cumpărase de la unul dintre misterioasele contacte subterane ale lui Bane…

— Totul este la locul lui, Lord Eddels, chiți Muunul, înmânându-i Maestrului ei un datapad. Tot ce veți avea nevoie, este aici.

Zannah nu mai văzuse niciodată un Muun şi găsi, în mod inerent, descurajantă înfățişarea acestuia. Era suficient înalt pentru a-l privi pe Bane în ochi, dar capul, corpul şi membrele lui erau alungite şi subțiri, de parcă ar fi fost îngrozitor de întinse pentru a atinge înălțimea lui actuală. Pielea îi era palidă, albă, păstoasă, cu un indiciu desconcertant de nuanță roz, bolnăvicioasă. Trăsăturile sale erau plate, ochii şi obrajii păreau scufundați, colțurile gurii erau întoarse în jos într-o încruntare perpetuă şi nu părea să aibă nas. Avea capul fără păr şi purta haine maro şi murdare. Părea să se simtă extrem de inconfortabil sub sorii gemeni ai lui Tatooine, dar era prea profesionist pentru a da glas plângerii sale. Anterior, Bane îi explicase că această întâlnire în pustiul nisipos al Mării Dunelor era punctul culminant al unui plan pus în mişcare cu aproape un an în urmă, la scurt timp după ce ajunseseră pentru prima dată pe Ambria. Un plan al cărui catalizator fusese ea, din greşeală. Pe coperta din spate a manuscrisului pe care îl descoperise şi i-l prezentase Maestrului ei în tabăra Sith de pe Ruusan era mâzgălită o lungă listă de numere criptate: conturi anonime la Clanul Bancar InterGalactic. Lordul Qordis, îi spuse Bane, fusese colecționar de comori rare şi scumpe. De-a lungul anilor sifonase, pe ascuns, o avere incredibilă din bogăția combinată a Frăției Întunericului a lui Kaan, folosindu-se de ea ori de câte ori cumpăra un alt obiect pentru a-şi hrăni avariția. După ce Frăția dispăruse, Bane era singurul care ştia despre acele conturi şi avea acces la ele. Dar bogăția materială nu-l atrăgea pe Maestrul ei, decât dacă putea să o folosească pentru a face ceva.

— Informația este o marfă. Poate fi tranzacționată, vândută şi cumpărată. Şi, în cele din urmă, creditele sunt la fel de valoroase ca şi secretele pe care le pot cumpăra.

În ultimul an, Bane începuse să cheltuiască creditele. Oficialii administrativi cheie erau mituiți pentru a avea acces la fişierele secrete. Spionii guvernamentali şi criminalii bine conectați erau angajați ca agenți ai săi. Folosindu-şi bogăția nou descoperită, construi cu grijă o rețea de informatori care să fie ochii şi urechile lui pe o sută de lumi diferite. Cu toate astea, Bane nu avu niciodată contact direct cu niciunul dintre aceşti indivizi. Fiind ultimul Sith, era vital ca el să rămână învăluit în anonimat. Tot ceea ce realizase fusese făcut prin folosirea unui broker – Muunul care stătea acum înaintea lor.

— Mi-ai urmat exact instrucțiunile? îl întrebă Bane pe Muun.

— Tocmai, Lord Eddels. Toate plățile vor fi efectuate prin conturi terțiare, cu sursă complet nereperabilă, îl asigură Muunul. În schimb, veți primi mesaje regulate şi un flux constant de informații legale şi ilegale. Orice instrucțiuni pe care doriți să le transmiteți agenților dumneavoastră vor fi livrate prin servicii de mesagerie securizate. Complet anonime.

— Şi nu ştie nimeni altcineva că sunt implicat?

— Ştiți reputația mea, îi aminti Muunul. Mă mândresc cu discreția asigurată. De aceea ființele ca dumneavoastră vin la mine, Lord Eddels.

— Atunci afacerea noastră de aici este încheiată.

Aruncând o scurtă privire spre Zannah, Muunul se întoarse şi se îndreptă încet către nava care îl aştepta. Tânăra fată îl privi, anticipându-i nerăbdătoare moartea. Ideea că Maestrul ei i-ar permite Muunului să părăsească întâlnirea viu nu îi trecu niciodată în minte. El singur ştia identitatea persoanei responsabile de crearea rețelei galactice de spioni şi informatori. El singur văzuse chipul lui Bane.

Muunul ajunse fără incidente la nava sa şi urcă la bord. Ea continuă să privească cum motoarele prindeau viață şi nava începea să urce spre cer. Când dispăru dincolo de orizont, nevătămată, se întoarse către Maestrul ei, neîncrezătoare.

— L-ai lăsat să trăiască?

— Încă mai are valoare pentru noi, răspunse Bane.

— Dar te-a văzut! Ştie cine eşti!

— Ştie doar atât cât trebuie: un om bogat cu numele Lord Eddels l-a angajat să înființeze o rețea anonimă de informatori. Nu ştie cine sunt cu adevărat sau care ar putea fi adevăratul meu scop. Şi nu are cunoştință unde sau cum să mă găsească dacă nu îl contactez cu o locație pentru o altă întâlnire.

Zannah îşi aminti de o poveste pe care Maestrul ei i-o împărtăşise cândva despre un vindecător de pe Ambria numit Caleb. Bane, aproape pe moarte, dăduse peste vindecător şi îi poruncise bărbatului să-l ajute. Dar Caleb, simțind puterea părții întunecate din Maestrul ei, refuză. În cele din urmă, Bane îl obligase pe Caleb să-l asculte, amenințând viața fiicei sale. Odată ce Lordul Întunecat fusese vindecat, nu luase nicio măsură împotriva omului care îndrăznise să-l sfideze. Vindecătorul avea puteri, iar Maestrul ei ştia că valoarea faptului că îl lăsa să trăiască depăşea riscul – şi plăcerea meschină – de a-i pune capăt vieții.

— Nu era niciun scop în moartea lui, mormăi Zannah, muşcându-şi buza, gânditoare...

— Rainah ne poate oferi orele şi locațiile exacte ale programului Cancelarului Valorum, explică Kel restului din grupul mic. Când naveta lui va coborî, vom fi acolo, aşteptându-l.

— Va avea paznici, îl avertiză Paak.

— Doar personalul său de securitate, răspunse Zannah. Oricine altcineva ar atrage atenția nedorită.

— Vrea să-şi păstreze secretă sosirea aici, adăugă Kel. Senatul refuză să recunoască oficial existența mişcărilor separatiste, aşa că misiunea a fost clasificată ca o vizită personală.

— Trei zile înseamnă prea curând, obiectă Cyndra. Avem nevoie de mai mult timp pentru a ne pregăti.

— Tot ce avem nevoie este chiar aici, răspunse Kel. Avem arme şi suntem cu toții instruiți să le folosim. Ştim unde şi când vine Cancelarul. Ce altceva mai vrem?

— Un ordin de la Hetton, mormăi Paak.

Kel se întoarse spre el supărat.

— Chiar avem nevoie de permisiunea lui Helton? Suntem copii? Suntem incapabili să acționăm singuri?

— El este liderul nostru, mormăi Paak posomorât. El ne spune ce să facem.

— La fel şi Senatul Republicii, interveni Zannah. Nu este chiar ăsta lucrul împotriva căruia luptați? Ascultarea de un stăpân? Orice stăpânire înseamnă sclavie.

Ea spuse cuvintele cu o convingere totală, deşi nu le credea. În acelaşi timp, se întinse cu Forța pentru a atinge mintea tuturor celor din cameră. Era posibil să foloseşti partea întunecată pentru a domina voința cuiva, dar nu ăsta era scopului ei.

Efectele dominării mentale începeau să scadă după câteva ore. La momentul sosirii Cancelarului Valorum, orice influență directă pe care o exercita asupra lui Kel şi a prietenilor săi ar fi dispărut complet. Zannah prefera o abordare mai subtilă şi mai insidioasă. În loc să folosească Forța pentru a-i face să asculte de voința ei, ea mâna cu blândețe psihicul colectiv, împingându-le tiparele de gândire pentru a-i face mai emotivi şi mai agresivi. În sine, procesul era inutil, dar combinat cu câteva cuvinte convingătoare pentru a le agita şi mai mult sângele, efectele puteau fi mai puternice şi mai de durată decât forța brută a controlului mental simplu.

Cu toate astea, cuvintele nu puteau veni de la ea. Era o necunoscută; nu aveau încredere în ea. Instinctele lor naturale ar fi putut să-i respingă argumentele; în starea lor hiperagresivă, indusă artificial, se vor întoarce imediat împotriva ei. Trebuiau să fie convinşi de cineva pe care îl cunoşteau. Cineva precum Kel.

— Spuneți că vreți independență, le spuse frumosul Twi'lek. Spuneți că veți lupta pentru libertate. Cu toate astea, când vă ofer această şansă, vreți să vă ascundeți ca un câine Kath[10] alungat din haită.

---

[10] Câine Kath – prădător originar de pe Dantooine, acoperit cu blană şi fiecare membru se termina cu patru degete cu copite. În general, nu erau foarte ostili, decât dacă erau provocați.

— Ar trebui să aşteptăm Sărbătorile Armistiţiului, insistă Cyndra. Trebuie să ne ţinem de planul iniţial.

— Un plan nu este nimic până când nu acţionezi după el, răspunse Kel. Vorbim despre ce vom face în viitor, dar când vor veni Sărbătorile Armistiţiului, cât de uşor va fi să găsim o altă scuză pentru a aştepta din nou? Întâlnirile secrete nu aduc schimbări în galaxie. Planurile nu fac Senatul să tremure şi nu îngenunchează Republica. Trebuie să luăm măsuri, iar timpul pentru acţiune este acum!

Zannah îşi recunoscu cuvintele rostite de vocea lui Kel. Îl hrănise de-a lungul săptămânilor de conversaţii intime, plantând seminţele ideilor, apoi urmărindu-le cum cresc. Acum rostea cuvintele cu pasiune şi foc, oferindu-le ca şi cum credea cu adevărat că erau ale lui. Bane ar fi mulţumit. Asta era adevărata putere: să-l suceşti pe altul să aibă scopul tău, dar să-l faci să creadă că deţine controlul. Kel era marioneta ei, dar mândria şi ego-ul îl făceau să nu vadă corzile pe care le folosise ea pentru a-l face să danseze.

— Stăm pe muchia unui eveniment de mare importanţă, continuă el. Peste trei zile vom da o mare lovitură împotriva tiranilor Republicii, primul pas în lungul şi gloriosul nostru marş spre independenţă şi adevărata libertate!

O bucurie spontană de acceptare se ridică din cameră şi Zannah ştiu că Kel îi cucerise. Doar Paak şi Cyndra arătau orice semne de reticenţă, dar pe măsură ce restul grupului începu să lucreze la detaliile planului de capturare a Cancelarului Valorum, chiar şi ei îşi lăsară deoparte ezitările. Întâlnirea dură mult în noapte şi, când se termină, ea şi Kel se întoarseră în micul apartament pe care îl închiriase ca parte din povestea ei de acoperire.

— Ai fost magnific în seara asta, răsuflă ea.

— Este ultima dată când te văd până nu se termină toate astea, o avertiză Kel. Ceilalţi se bazează pe mine. Nu-mi pot permite să fiu distras.

Ca răspuns, ea întinse mâna şi îl apucă de încheietură, apoi îl trase într-o îmbrăţişare strânsă.

El plecă în dimineaţa zilei următoare. Zannah îl sărută de *la revedere* şi se întoarse la culcare. Mai târziu, se rostogoli din pat şi începu să-şi adune lucrurile. Misiunea ei de aici se încheiase; ştia că nu-l va mai vedea niciodată pe Kel în viaţă.

Era timpul să se întoarcă pe Ambria.

* * *

Tabăra era în paragină. Corturile erau distruse, copertinele lor fiind mărunţite şi sfâşiate. Lăzile de aprovizionare din lemn fuseseră prefăcute în rumeguş şi aşchii, conţinutul lor fiind aruncat şi împrăştiat de vânt. Sutele de kilograme de combustibil zăceau împrăştiate în jurul taberei, unele aruncate la cincizeci de metri de locul unde fuseseră depozitate. Pământul era presărat cu resturi şi murdărit de zeci de puncte negre de ardere, încă mocnite, pe care Zannah le recunoscu ca fiind rămăşiţe ale unei cumplite furtuni de fulgere nenaturale. Aerul încă scârţâia cu puterea şi energia părţii întunecate care îi dădea furnicături de frică şi anticipare. Era destul de uşor să ghicească ce se întâmplase. Bane eşuase încă o dată în încercarea sa de a crea un holocron, apoi, într-o furie oarbă, lovi tot ce era în jurul său cu toată puterea Forţei.

Dacă ar fi fost aici când se întâmplase, se întrebă Zannah, l-ar fi putut opri? Ar fi reuşit să supravieţuiască?

Îl văzu pe Bane aşezat în partea opusă a taberei, cu spatele la ea, în timp ce se uita spre orizont, meditând la eşecul lui. Se întoarse cu faţa către ea când se apropie, ridicându-se în toată înălţimea sa, astfel încât să se înalţe deasupra ei. Hainele îi erau rupte şi arse, dezvăluind întreaga infestare cu paraziţi. Sute de creaturi erau lipite de el; cu excepţia feţei şi a mâinilor, corpul lui era acum complet acoperit. Arăta de parcă purta o armură modelată din cochiliile dure şi alungite ale crustaceelor moarte. Şi totuşi ştia că sub cochilii, paraziţii erau încă în viaţă, hrănindu-se din el. Bane susţinea că orbaliskul îi sporea puterea, acordându-i o tărie

nenaturală şi abilități de vindecare. Totuşi, asistând la rezultatul eşecului său cu holocronul, Zannah se întrebă cu ce preț veneau toate acele abilități. Ce folos avea o putere mai mare dacă nu putea fi controlată?

Spre uşurarea ei, furia părea să fi trecut şi Zannah ştia că nu trebuia să-l întrebe despre ceea ce se întâmplase. În schimb, îi oferi veşti despre misiunea ei.

— S-a făcut. Când naveta Cancelarului Valorum va ateriza, Kel şi adepții săi îl vor aştepta.

— Te-ai descurcat bine, răspunse Bane.

Ca întotdeauna, simți un val de mândrie şi împlinire la lauda Maestrului ei. Dar satisfacția îi fu temperată de amintirea lui Kel şi de faptul că ştia că îl pierduse pentru totdeauna.

— Există vreo şansă să reuşească? întrebă ea.

— Nu, spuse Bane după o clipă de analiză.

— Atunci, ce scop servesc? întrebă ea, cedând în cele din urmă frustrării. Nu înțeleg de ce mă tot trimiteți în misiuni de genul ăsta! De ce să pierdem tot acest timp şi efort dacă ştim că vor eşua!

— Nu trebuie să reuşească pentru a fi de valoare pentru noi, răspunse Bane. Separaților sunt doar o distragere a atenției. Ei atrag atenția Senatului şi orbesc ochii Consiliului Jedi.

— Îi orbesc?

— Jedii se supun voinței Senatului. S-au lăsat atraşi în mocirla politicii şi a birocrației. Republica doreşte un singur guvern unificat pentru a menține pacea în întreaga galaxie, iar Jedii au fost reduşi la nimic altceva decât un instrument pentru a face acest lucru. De fiecare dată când radicalii lovesc Republica, Consiliul Jedi este chemat să ia măsuri. Irosesc resursele pe înăbuşirea rebeliunilor şi a răscoalelor, fiindu-le abătută atenția de la noi.

— Dar de ce trebuie separatistii să dea mereu greş? întrebă Zannah. I-am putea ajuta să reuşească fără a risca expunerea!

— Dacă vor reuşi, vor câştiga sprijin, explică Bane. Puterea şi influența lor vor creşte. Vor deveni mai greu de manipulat şi controlat. Este posibil să devină chiar suficient de puternici pentru a doborî însăşi Republica.

— Nu este ăsta un lucru bun? întrebă Zannah.

— Republica îi ține sub control pe Jedi. Păstrează controlul şi impune ordinea pe mii de lumi. Dar dacă o să cadă Republica, vor apărea mai multe guverne interstelare şi organizații galactice noi. Este mult mai uşor să manipulezi şi să controlezi un duşman decât douăzeci. De aceea trebuie să căutăm grupurile separatiste, să le identificăm pe cele care au potențialul de a deveni adevărate amenințări, şi să-i încurajăm să lovească înainte să fie pregătiți cu adevărat. Trebuie să le exploatăm, jucându-le împotriva Republicii. Trebuie să ne lăsăm duşmanii să se slăbească unii pe alții în timp ce noi rămânem ascunşi şi devenim puternici.

— Într-o zi, Republica va cădea şi Jedii vor fi distruşi, o asigură el. Dar nu se va întâmpla până când nu vom fi gata să luăm puterea pentru noi înşine.

Zannah încuviință din cap, deşi mintea i se învârtea în timp ce încerca să înțeleagă adevărata complexitate a planurilor şi maşinațiunilor politice complicate ale Maestrului ei. Se gândi la toate misiunile sale din trecut, încercând să vadă ce rol juca fiecare în planurile lui.

— Nu ai mai pus niciodată la îndoială misiunile, remarcă Bane.

Nu părea furios, ci destul de curios.

Ea nu voia să-i spună despre Kel. Chiar dacă realizase tot ceea ce îi ceruse Bane, ştia că va considera sentimentele ei pentru Twi'lek ca semn de slăbiciune.

— Chiar dacă nu am înțeles scopul din spatele misiunilor mele, nu am avut niciodată motive să mă îndoiesc de înțelepciunea ta, Stăpâne, răspunse ea, dându-şi seama că putea să-i întoarcă întrebarea în avantajul ei.

— Totuşi, te îndoieşti de mine acum?

Ea aruncă o privire lungă şi lentă în jur, lăsându-şi ochii să zăbovească pe distrugerile taberei care se vedeau de jur-împrejur.

— Nu te-am mai văzut niciodată pierzând controlul puterii în felul ăsta, şopti ea, învăluindu-şi înşelăciunea într-un sâmbure de adevăr. M-am temut că orbaliskul îți poate afecta judecata. M-am temut că, în sfârşit, te-ar fi putut înnebuni.

Bane nu răspunse imediat şi, când o făcu, vocea lui a fost concisă şi dură.

— Eu controlez orbaliskul. Nu mă controlează el pe mine.

— Desigur, Stăpâne, îşi ceru ea scuze.

Dar ştia din reacția lui că plantase cu succes sămânța îndoielii. Încercarea de a-şi manipula Maestrul era un joc periculos, dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Dacă orbaliskul îl ducea într-o altă furie, era posibil să o omoare.

Convingerea lui Bane de a căuta o modalitate de a scăpa de infestare era o chestiune de auto-conservare.

— Curăță tabăra, porunci Bane. Apoi, întoarce-te pe Serenno. Avem nevoie de mai multe provizii.

Ea fu de acord cu o plecăciune şi începu să strângă resturile în timp ce Bane îşi relua meditațiile. În timp ce restabilea încet ordinea în tabăra lor, Zannah începu să vadă că îndoielile pe care le pusese în mintea lui Bane ar mai putea avea un beneficiu valoros, pe termen lung. Era inevitabil că într-o bună zi îl va provoca pentru titlul de Maestru Sith, dar Bane era incredibil de puternic – atât din punct de vedere fizic cât şi în Forță. Înconjurat într-un costum de armură vie care îi sporea puterile şi îl proteja practic de toate armele cunoscute, era aproape invincibil.

Zannah îşi dădu seama că să-l convingă pe Bane să-şi lepede haina de orbalisk putea fi singura speranță reală pe care o avea de a-l învinge şi de a-şi împlini destinul.

Capitolul 12

Johun se mută pe scaun, încercând să găsească o poziție mai confortabilă şi gândindu-se cât de uşor îi fusese să suporte povara unei călătorii cu nava spațială în tinerețe. Dar nu mai era un adolescent care devenea bărbat. Era mai înalt, pentru început – avea 1,85 metri în înălțime. Şi silueta sa slabă se înfăşurase cu muşchi încordați şi vânjoşi. Singura rămăşiță a tânărului pe care o mai avea era părul blond care încă îi atârna de umeri, în contrast puternic cu barba neagră şi zbârlită care îi acoperea linia maxilarului. Se mişcă din nou şi se uită fix la Tarsus Valorum, care se odihnea lejer pe scaunul din fața lui. Cancelarul avea acum în jur de şaizeci de ani, deşi, în afară de o uşoară cădere a părului în jurul templelor, arăta foarte mult ca în prima zi în care îl întâlnise Johun. Tarsus întâlni privirea înverşunată a tânărului Jedi cu un zâmbet şi o ridicare din umeri... singura scuză pe care Johun o va primi vreodată pentru că trebuia să suporte lungul zbor interstelar la bordul acestei nave de mâna a doua. *Noul Răsărit* era o navetă de serviciu din clasa Emisar, dar era departe de a fi luxoasă. Ar fi fost simplu pentru Valorum, fost Cancelar Suprem al Republicii Galactice, să solicite pentru uz personal o navă mai extravagantă: una dintre noile navete de clasă Cygnus Theta sau chiar magnificele crucişătoare spațiale consulare atât de populare printre cei din comunitatea diplomatică. Având în vedere poziția sa anterioară, nu exista nicio îndoială că Senatul ar fi aprobat fondurile pentru cumpărare. Dar Valorum insistase asupra faptului că mica *Noul Răsărit*, cu echipajul ei de două persoane, cu şase locuri pentru pasageri şi hipermotoare din Clasa Şase, era mai mult decât adecvată pentru nevoile sale, acum că renunțase oficial la poziția sa. Era un mic gest de modestie şi practicabilitate care spunea foarte multe despre omul însuşi. De-a lungul anilor, Johun îl observase pe Cancelar în public şi în privat şi, cu cât îl cunoaştea mai mult, cu atât îl respecta mai mult.

Dar asta nu însemna că bărbatul nu putea fi încăpățânat şi chiar îndărătnic, aşa cum dovedise atunci când refuzase oferta Senatului de a fi însoțit în misiunile sale diplomatice de o gardă onoare. *Un politician pensionar nu reprezintă o amenințare pentru nimeni*, susținuse el. *Şi cu siguranță nu mai sunt suficient de important pentru ca alții să se pună ei înşişi în calea răului de dragul meu.* Johun călătorea în continuare cu el, dar era alegerea sa, nu a Cancelarului. Ştia cât de valoros rămânea Valorum pentru Republică şi ştia că există duşmani care i-ar face rău dacă li se va da şansa. Încercase de mai multe ori să-l convingă să călătorească cu mai multă pază, dar fără succes. Deci, până când încăpățânatul său prieten era de acord cu o echipă de pază personală, Johun era hotărât să-l însoțească în fiecare misiune.

— Sper să ajungem în curând, mormăi Johun, dând glas disconfortului său.

— Ai putea oricând să intri într-o transă meditativă pentru a trece timpul, spuse Cancelarul în glumă. Oricum nu eşti bun pentru o conversație fără subiect.

Tarsus îi permitea lui Johun să-l însoțească doar datorită relației de lungă durată dintre ei. Jediul fusese membru al gărzii Cancelarului în majoritatea primului mandat de patru ani al lui Valorum şi în totalitatea celui de-al doilea. Acum, poziția lui oficială era de consilier Jedi, deşi Johun nu ar presupune niciodată că va trebui să-l sfătuiască pe Cancelarul despre ceva anume. Valorum era cunoscut în toată galaxia ca omul care salvase Republica. Trecuse Reformele Ruusane prin Senat, aducând o nouă eră de pace, prosperitate şi expansiune. Cu toate astea, nu ceea ce realizase îl făcea un om grozav în ochii lui Johun; ci felul cum o realizase.

Servind alături de Cancelar, Jediul văzuse adevărata putere a cuvintelor şi ideilor. Valorum era un om cu convingeri puternice – acea rasă de politician, rară, care îşi credea cu adevărat propriile cuvinte. Hotărât să creeze o Epocă de Aur pentru cetățenii galaxiei, îşi urmărise cu o vigoare neobosită visul unei Republici renăscute

şi reunite. Sute de lumi care se desprinseră în ultimele secole de război şi frământări galactice au fost aduse înapoi în Republică în timpul domniei sale. Şi când i s-a încheiat mandatul şi a sosit timpul să-şi predea poziția succesoarei sale, s-a asigurat că totul era pregătit pentru ca ea să-i continue munca.

Cel mai uimitor era că marea reunificare fusese realizată cu un minim de bătălii şi vărsare de sânge. Bazându-se pe ambasadori şi tratate, realizase ceea ce nu putea face niciodată cu armate şi război. Pentru a câştiga o lume, trebuia să câştigi inimile şi mințile cetățenilor ei, îi explicase odată Cancelarul, la scurt timp după ce Johun îi fusese repartizat. Acum, după un deceniu în care asistase la tot ceea ce realizase Valorum, ştia că nu fuseseră niciodată rostite cuvinte mai adevărate.

— Sosire estimată peste cinci minute, se auzi vocea pilotului în interfonul de la bord. Pregătiți-vă pentru aterizare.

Johun scoase un oftat exagerat de uşurare, iar Cancelarul chicoti încet. Era o rutină familiară pentru ambii bărbați. Chiar dacă era pensionar, Tarsus nu era omul care să se îndepărteze pur şi simplu de tărâmul politicii. Rămăsese un susținător puternic al Republicii. În cei doi ani scurşi de la încheierea mandatului, Johun îl însoțise în peste cincizeci de misiuni diplomatice personale... ca cea de acum. Planeta Serenno era importantă pentru Republică. Familiile conducătoare erau printre cele mai bogate din galaxie. Donau sume enorme unor organizații caritabile şi politice foarte vizibile, şi aveau suficient capital financiar pentru a contribui la susținerea unor proiecte masive de infrastructură guvernamentală. Mai important, resursele lor vaste le permiteau, de asemenea, să finanțeze grupuri care se opuneau Republicii, dacă puteau alege. Facțiunile separatiste îi căutau adesea pe binefăcătorii bogați din Carannia, Saffia şi Fiyarro, cele trei oraşe mai mari de pe Serenno.

Valorum venise să-i întâlnească pe şefii celor mai puternice şase familii. Spera să-i convingă să-şi folosească influența pentru a convinge şi celelalte familii să întrerupă toate fondurile pentru facțiunile anti-Republică. Era o misiune dificilă, căci Conții de Serenno nu erau cunoscuți pentru că agreau cerințele celor din afară.

Pentru a facilita negocierile, vizita se desfăşura pe canale neoficiale. Valorum îi explicase odată lui John că mulți conducători şi politicieni se comportau destul de diferit atunci când acțiunile lor erau publice. Prea des dădeau pur şi simplu aparența că îndeplineau aşteptările, o tactică pe care Tarsus o disprețuia. Într-un forum public oficialii ofereau frecvent promisiuni de sprijin pentru o cauză în care nu credeau, doar pentru a-şi întoarce poziția odată ce publicul nu mai era atent la problemă. De asemenea, se puteau opune sau respingeau o idee pe care o susțineau, astfel încât să nu pară slabi sau uşor de manipulat. Aşa era cazul şi cu Serenno. Dacă se ştia pe scară largă că un reprezentant al Republicii venea să-i preseze să facă ceva, s-ar fi opus doar din principiu. *Nu vă încredeți niciodată într-o promisiune făcută în fața unui holoproiector*, avertiza adesea Cancelarul. *Dacă doriți să faceți ceva, trebuie să vă întâlniți în spatele uşilor închise şi să priviți persoana chiar în ochi.*

— Apropierea finală, anunță pilotul, iar Johun simți nava înclinându-se uşor spre stânga.

Erau programați să coboare în portul spațial privat al Contelui Nalju, şeful uneia dintre cele şase mari Case de pe Serenno şi aliat ferm al Republicii. Aterizând într-o locație retrasă de pe moşia familiei Nalju, vor lua un speeder de teren către întâlnirea prestabilită cu reprezentanții fiecărei Mari Case pentru ca Valorum să-şi poată pleda cazul. Se simți o uşoară scuturare la aterizare şi apoi se auzi scârțâitul rampei care cobora. Dornic să iasă şi să-şi întindă picioarele, Johun sări în picioare.

— Debarcăm, Excelență? întrebă el, folosind termenul onorific la care Cancelarul mai avea dreptul chiar şi după pensionare.

Valorum se ridică de pe scaun, apoi făcu o ultimă verificare a aspectului său. Johun era îmbrăcat în veşmintele tradiționale maro-bronz ale Ordinului său, dar Tarsus purta o ținută elaborată în stilul şi moda regalității Serenno. Era echipat cu pantaloni de un albastru închis şi cămaşă albă, ambele lucrate manual de meşteri croitori. Pe umeri avea prinsă o pelerină mătăsoasă de un negru ca miezul nopții –

un cadou de la Contele Nalju. Marginile pelerinei, împreună cu gulerul şi manşetele cămăşii, erau brodate cu un model, repetat iar şi iar, din trei cercuri albe suprapuse, aşezate pe un fundal albastru – emblema şi culorile Casei Nalju. Întreaga ținută fusese confecționată doar din cele mai fine şi mai scumpe materiale; Johun se cutremura când îşi imagina cât costaseră. Cu toate astea, îmbrăcămintea era un simbol al sprijinului neclintit pe care Casa Nalju îl dădea cauzei fostului Cancelar.

Fără sponsorizarea unei Case puternice şi durabile, nobilimea l-ar respinge pur şi simplu pe Valorum ca fiind străin sau inferior. Johun ştia că Tarsus ar fi putut cere Senatului să-i ramburseze cheltuiala. Totuşi, aşa cum era stilul său, Valorum alesese să plătească el însuşi, totul.

Coborâră pe o mică platformă de aterizare construită pe o ridicătură înaltă de piatră care ieşea din ocean ca un stâlp. La cincizeci de metri distanță erau stâncile falnice ale țărmului, vârfurile lor fiind la aceeaşi înălțime cu platforma de aterizare. O pasarelă din durotel cu o lățime de doi metri conecta platforma de aterizare la vârfurile stâncilor. La jumătatea drumului, perfect centrată între stânci şi platforma de aterizare, era o platformă mai largă de cinci pe cinci metri, susținută dedesubt de scheletul încrucişat al grinzilor armate. Nu erau balustrade nici pe platforma de aterizare, nici pe pasarelă. Johun ştia că lipsa de balustrade, ca multe alte aspecte ale culturii Serenno, era simbolică. Exista în rândul nobilimii o tradiție îndelungată de independență acerbă. Balustradele prinse de pasarelă sau de platforma de aterizare ar fi fost un semn de slăbiciune, o recunoaştere a fragilității şi a mortalității care ar fi subminat mândria şi poziția Casei Nalju. Chiar şi aşa, tânărul Jedi nu se putu abține să nu se îngrijoreze pentru siguranța Cancelarului atunci când acesta contemplă de pe margine căderea de cincizeci de metri către apele reci de dedesubt.

Singurul scop al sosirii lor era să evite fanfara şi atenția, aşa că nu era o surpriză faptul că îi aştepta să-i întâlnească doar o mână de oameni. Johun ghici că erau servitori ai gospodăriei Contelui Nalju, deoarece purtau haine similare cu pelerina făcută la comandă pentru Valorum. Patru siluete erau strânse laolaltă pe platforma din mijlocul pasarelei, aşteptându-i, bătuți de briza puternică a oceanului care trăgea de hainele lor şi făcea pelerinele să le fluture pe spate. Trei dintre ei erau oameni – doi bărbați şi o femeie. Al patrulea era un mascul Twi'lek cu pielea roşie aprinsă; Johun se întrebă dacă era un fel de simbol al puterii pentru nobili să angajeze un Lethan în personalul gospodăriei lor. Pe stâncile de dincolo de platformă aşteptau încă doi servitori, care stăteau lângă speederul de teren care i-ar fi dus la întâlnire. Spre deosebire de cei de pe platformă, erau prea departe pentru ca Johun să poată vedea vreun detaliu care să poată indica specia sau sexul lor.

Motoarele *Noului Răsărit* se opriră, doar pentru a fi înlocuite de ritmul prăbuşirii valurilor, în timp ce băteau neîncetat stâncile de sub ei.

— Nu ar fi prima mea alegere pentru un loc de aterizare, remarcă Johun, ridicând vocea suficient de tare încât Tarsus să-l poată auzi peste valuri şi vânt.

— Ei bine, i-am cerut lui Nalju să ne lase să aterizăm într-un loc îndepărtat, strigă Tarsus râzând. Văd că au venit doar la până jumătatea drumului pentru a ne întâlni, adăugă el, dând din cap în direcția celor patru siluete care aşteptau.

— Ați merge pe pasarela asta mai departe decât trebuie? întrebă Johun.

— Cred că nu, recunoscu Cancelarul, apoi lăsă capul în jos pentru a se proteja de vântul în creştere şi păşi pe pasarelă.

Johun îl urmă o clipă mai târziu, deşi simțea o neliniște bruscă în legătură cu întreaga situație.

— Aveți grijă, strigă el către Valorum. Dacă o să cădeți peste margine nu pot să promit că o să vă prind.

Celălalt bărbat fie nu îl auzi, fie era prea ocupat să se concentreze pentru a-şi croi drum în siguranță, ca să mai răspundă. Erau la doar câțiva metri distanță de marginea platformei când Johun avu o presimțire puternică, o tulburare în Forță, incontestabilă, care îl avertiză că era pe cale să se întâmple ceva teribil. Până acum, atenția sa fusese concentrată asupra progresului lui Valorum de-a lungul pasarelei

înşelătoare. Acum îşi deschise conştiința şi permise Forței să curgă prin el, pictând o imagine perfectă a întregului mediu înconjurător. Cele patru siluete care îi aşteptau pe pasarelă erau înarmate cu blastere şi vibrolame. Cei doi de lângă speeder, un bărbat scurt, solid, ale cărui brațe şi gât erau acoperite cu tatuaje verzi şi violete şi o femelă Chiss – erau, de asemenea, înarmați. Mult mai alarmant, femela Chiss părea să ascundă ceva în mână. Chiar şi fără să se întoarcă, conştientizarea lui sporită îi permise să simtă *Noul Răsărit* stând pe platforma de aterizare din spate lui. În jurul circumferinței platformei, chiar sub margine şi ascuns cu grijă vederii, simți ceva exploziv. Ghici că ceea ce ținea femela Chiss în mână era un detonator de la distanță. Johun înregistră fiecare detaliu al scenei într-o clipită. Chiar şi aşa, nu fu suficient de rapid pentru a salva *Noul Răsărit* sau echipajul. Femela Chiss apăsă detonatorul din mână, iar încărcăturile legate de platforma de aterizare explodară. Explozia rupse exteriorul navei, lăsând găuri mari, fumegânde, în corpul ei nearmat. Fragmentele de şrapnel mărunțiră pilotul şi navigatorul dinăuntru, ucigându-i instantaneu.

Jumătatea superioară a coloanei de piatră a platformei de aterizare se prăbuşi, trimițând *Noul Răsărit* spre adâncuri. Ricoşă de pe suprafața de piatră neregulată a stâncii şi lovi apoi apa cu un pocnet sonor, trimițând un jet de spumă spre cer; se scufundă aproape instantaneu sub suprafața rece şi spumoasă. Când platforma de aterizare căzu, pasarela de durotel se îndoi şi se răsuci, trimițându-l pe Valorum grămadă peste margine. Ajutat de Forță, Johun sări înainte şi ateriză pe burtă, cu brațul peste margine pentru a-l prinde pe Valorum de colțul pelerinei, cu o clipă înainte de a cădea spre moarte. Cancelarul atârnă acolo pentru o secundă înainte ca Johun să-l ridice cu o mână, legănându-l de pelerină, astfel încât căzu în siguranță pe pasarelă, în spatele tânărului Jedi. Johun îşi aprinse lama verde a sabiei de lumină chiar la timp pentru a devia un foc de blaster tras spre el de femeia de pe platformă, apoi se ridică în picioare pentru a-şi înfrunta atacatorii. Ezitară la vederea armei sale, cântărind şansele pe care le aveau împotriva unui Jedi,

Întârzierea lor îi dădu lui Johun şansa de a evalua situația. Retragerea era imposibilă: secțiunea de pasarelă din durotel pe care stăteau ei acum, cobora într-un unghi descendent față de platforma unde se adunau duşmanii lor; capătul îndepărtat fusese distrus şi acum dădea spre cerul gol. Singura scăpare era să meargă înainte, spre stânci – chiar dacă asta însemna să treacă de duşmanii lor.

— Nu te mişca! strigă către Valorum în timp ce sărea înainte, aterizând pe platformă chiar în timp ce femeia şi ambii bărbați scoteau săbiile vibratorii şi atacau.

Doar Twi'lekul se abținu.

Toate cele trei arme aveau margini de cortoză, permițându-le lamelor să se ciocnească cu sabia de lumină a lui Johun fără a fi tăiate în două. Avu nevoie doar de primul atac pentru a-şi da seama că erau adversari foarte pricepuți. Deviind o lovitură rapidă destinată să-i despice burta, a primului bărbat, Johun se roti pentru a intercepta o lovitură puternică la gât dată de femeie. Îi dădu o lovitură învârtită în lateral, trimițând-o împleticindu-se, chiar la timp pentru a duce sabia de lumină la spate ca să pareze lovitura sălbatică a celui de-al treilea om, spre zona neprotejată. Antrenamentul lui Johun în lupta cu sabia de lumină era limitat la loviturile şi paradele Formei a Şasea – Niman – cel mai echilibrat dintre toate stilurile. Cunoscut în mod colocvial drept *Forma Diplomatului*, Niman nu avea puncte forte sau puncte slabe specifice. Versatilitatea sa generală îl servise bine în timpul încăierărilor mari şi imprevizibile de pe câmpurile de luptă de pe Ruusan. Dar în ultimul deceniu făcuse doar cele mai de bază antrenamente pentru a-şi menține abilitatea în lupta cu sabia. În schimb, îşi concentrase atenția asupra dezvoltării talentelor diplomatice. Cu toate astea, el era totuşi un Jedi şi un duşman formidabil pentru oricine îl ataca.

Ar fi fost posibil să fie depăşit, dar duşmanii săi atacau individual, fiind incapabili să-şi coordoneze momentul loviturilor. Femeia îşi recăpătă echilibrul şi se repezi înainte, dar Johun se răsuci în lateral şi o împinse spre primul bărbat. Elanul o făcu să se lovească de partenerul ei, căzând amândoi pe pasarelă într-o încurcătură de membre. Ştiind că ceilalți doi erau momentan incapacitați, îşi

concentră toată atenția asupra celui de-al doilea bărbat. Atacând ca un trio, îl forțaseră pe Johun să stea în defensivă. Totuşi, unu la unu reuşi să forțeze acțiunea.

Îl atacă agresiv pe singurul său adversar, fără rețineri, ştiind că lupta nu doar pentru a se salva pe el, ci şi pe Cancelar. Lama lui dansă şi sfâşie, mişcându-se prea repede pentru ca ochiul să o poată urmări. Bărbatul se retrase sub asaltul lui, parând frenetic loviturile şi retrăgându-se până când îşi simți călcâiele atârnând peste marginea platformei. Disperat, se aruncă înainte cu o înjunghiere stângace la pieptul lui Johun. Jediul îi dădu, pur şi simplu, arma într-o parte şi încheie viața asasinului cu o singură tăietură de sabie de lumină, peste piept.

Ceilalți doi se ridicaseră din nou în picioare. Femeia se repezi din nou cu nesăbuință. De data asta Johun rămase pe loc, aplecându-se pe sub arcul larg al lamei sale, care lovea din lateral. Se întinse cu mâna stângă şi apucă încheietura mâinii în timp ce se rostogolea pe spate, folosind impulsul propriului atac al femeii împotriva ei. Trăgând puternic de încheietură, se lăsă pe spate şi aduse ambele picioare în sus, plantându-le în mijlocul stomacului. Finaliză mişcarea printr-o lovitură, trimițând-o să zboare în sus şi peste marginea platformei. Țipă până jos, strigătele ei terminându-se brusc când lovi apa şi stâncile de dedesubt. Johun era deja din nou în picioare, pregătindu-se pentru următorul atac al primului bărbat.

Dar, în loc să-l înfrunte singur, adversarul rămas se întoarse să fugă, luând-o pe pasarela care ducea de la platformă înapoi la țărm. Trecu de Twi'lek într-o cursă nebună, apoi se opri în timp ce corpul i se rigidiza şi mâinile îi zburau spre gât. Se întoarse încet, pentru a se uita la Johun, strângând tăietura însângerată de sub maxilar în timp ce se răsturna înainte şi cădea cu fața în jos pe platformă. Se întâmplase atât de repede încât dură o clipă până ce Johun să priceapă. Apoi observă lamele mici, în formă de semilună, strânse în fiecare mână de către Twi'lek. Arătau ca nişte secere miniaturale; cea din stânga era de un argintiu strălucitor, cea din dreapta picura sânge roşu. Femela Chiss şi bărbatul tatuat se îndreptaseră spre platformă pentru a se alătura bătăliei. Văzând că Twi'lekul tocmai îl tăiase pe complicele care fugea, se răzgândiră brusc. Confruntați cu un Cavaler Jedi mânios şi un aliat care i-ar ucide dacă încercau să fugă de confruntarea de pe peron, făcură singura alegere logică şi se repeziră înapoi pe pasarelă spre vehicul care îi aştepta. Îngrămădindu-se în el, porniră motoarele şi fugiră, nedorind să facă parte dintr-un plan care mersese atât de prost. Trecând peste corpul care încă gâfâia, al complicelui pe care tocmai îl ucisese, Twi'lekul se lăsă într-o poziție de luptă ghemuită. Nu păru să ştie sau să-i pese că ceilalți doi îl abandonaseră. Cozile sale Lekku atârnau în spate ca nişte cozi gemene, vârfurile zvâcnind şi curbându-se în aşteptare.

— Întotdeauna am vrut să-mi testez abilitățile împotriva unui Jedi, spuse el, aruncând provocarea.

Johun era mai mult decât dispus să accepte. Sări înainte, mişcându-se cu viteza orbitoare a Forței în timp ce împungea cu sabia de lumină la nivelul pieptului Twi'lekului pentru a pune rapid capăt confruntării. Cu o grație aproape dezinvoltă, Twi'lekul cu piele roşie se feri înapoi şi se răsuci din drum, lovind cu straniile lame semicirculare spre gâtul lui Johun. Jediul îşi întoarse corpul în ultima secundă, evitând complet prima lamă, dar prinzând-o pe cealaltă în carnea umărului drept.

Tăie adânc în muşchi, provocând un mormăit de durere din partea lui Johun. Se întoarse pentru a-l vedea pe Twi'lek în aceeaşi poziție joasă, ghemuită, ținând lamele ridicate în fața lui ca un boxer. Johun se apropie cu mai multă precauție de data asta, recunoscând că acest adversar era mult mai periculos decât ceilalți trei împreună. Folosind lovituri scurte şi tăieturi rapide, cercetă apărarea inamicului său cu sabia de lumină, încercând să învețe tiparele şi ritmul armelor nefamiliare ale duşmanului său. Dar el para fiecare lovitură cu o uşurință disprețuitoare, alternând mâinile pentru a putea lăsa întotdeauna una dintre lame sus, în poziție defensivă.

Johun îşi dădu seama că armele neobişnuite sacrificau distanța pentru viteză şi manevrabilitate. Era vulnerabil dacă îl lăsa pe Twi'lek să se apropie, dar dacă îl putea ține la distanță, avea avantaj. Twi'lekul părea să-şi dea seama şi el de acest

lucru şi începu să se apropie încet. Johun încercă să-l forţeze înapoi cu o serie de atacuri agresive, dar nu reuşi să pătrundă în apărarea Twi'lekului. Indiferent de ceea ce încerca, inamicul său era întotdeauna capabil să păstreze înapoi cel puţin una dintre lame, pentru a-i paria loviturile. Frustrat, Johun se întinse prea mult cu una dintre loviturile sale, aducând sabia de lumină cu o fracţiune de centimetru prea sus şi prea larg şi punând prea multă greutate pe piciorul din faţă. Greşeala se dovedi aproape fatală. Twi'lekul dădu deoparte lama lui Johun şi făcu un pas înainte, micşorând distanţa dintre ei la mai puţin de un metru în timp ce aluneca în interiorul razei de acţiune eficiente a sabiei. Lama mâinii stângi tăie într-o lovitură verticală înaltă în timp ce lama din dreapta tăie orizontal şi jos. Johun reuşi să se retragă şi să evite loviturile iniţiale, dar nu fu la fel de norocos când adversarul său îşi inversă atacul, permiţând lamelor semicirculare să-şi reia traseul original în direcţiile opuse. Una dintre lame tăie în sus, deschizând o rană pe obrazul lui Johun şi ratându-i de puţin ochiul. Cealaltă lăsă o rană lungă, adâncă, de-a lungul părţii stângi a coastelor Jediului – dureroasă, dar nu îndeajuns pentru a-l incapacita.

Inamicul său era prea aproape pentru ca Johun să-şi folosească sabia cu succes; tot ce putea să facă era să lovească cu capul. Fruntea lui izbi puternic în faţa Twi'lekului. Se auzi un sunet umed de rupere în timp ce cartilajul nasului duşmanului său ceda sub impact. Twi'lekul se clătină înapoi, apoi se lăsă din nou în poziţia sa de luptă, ghemuită. Sângele îi curgea liber din nări, culoarea purpurie întunecată fiind vizibilă chiar şi pe tenul său roşu aprins.

Johun încercă să adune Forţa pentru a-şi arunca adversarul peste marginea platformei. Dar asta necesita concentrare şi pentru o fracţiune de secundă, îşi îndepărtă atenţia de la luptă. Duşmanul său simţi ezitarea de moment şi sări înainte, lamele cioplind arcuri semicirculare, mortale, prin aer. Johun se aruncă înapoi în ultima clipă, puterea pe care o acumulase dispărând inofensiv în timp ce cădea în plină retragere pentru a evita asaltul letal. Coborât la sol, încercă să secere picioarele Twi'lekului. Adversarul îi anticipă mişcarea şi sări cu uşurinţă peste piciorul întins, ridicându-şi genunchiul pentru a-l lovi pe Johun în maxilar. Văzând stele, Johun se rostogoli într-o parte, abia evitând decapitarea, în timp ce lamele loveau din nou. Reveni în picioare şi îl lovi sălbatic pe adversarul său. Evitând lovitura, Twi'lekul veni mai aproape, iar Johun fu obligat să cedeze teren încă o dată pentru a supravieţui unei alte serii de lovituri fulgerătoare. Twi'lekul continuă atacul, rămânând suficient de aproape de Johun încât singurele opţiuni ale Jediului erau blocajele şi paradele. Sărind dintr-o parte în alta, îi tăie lui Johan căile de retragere, făcându-l să se retragă încet până când ajunse pe marginea platformei. Johun ştia că nu-l poate învinge pe Twi'lek. Adversarul său era mai rapid, abilităţile sale fiind perfecţionate de ani de antrenament intens. Ar fi putut continua să lupte, dar rezultatul era inevitabil – avea să moară pe această platformă. Nu putea scăpa de soarta sa, totuşi putea încă să se sacrifice pentru a-l salva pe Cancelar. *Nu există moarte; există doar Forţa.*

Twi'lek se pregăti, încercând să nu fie surprins de vreun contraatac disperat, aşteptându-se ca Johun să încerce să-şi croiască drum departe de marginea platformei. În schimb, Jediul îşi aruncă arma şi ambele mâini veniră în faţă pentru a se apuca strâns de partea din faţă a cămăşii adversarului. Mânerul sabiei lui Johun zăngăni pe suprafaţa de duroţel a platformei, lama stingându-se în momentul în care căzu din mâna lui. Mişcarea neaşteptată îl surprinse pe Twi'lek complet nepregătit şi ezită o fracţiune de secundă înainte ca ochii săi să i se mărească de frică şi de înţelegere. Lovi frenetic încheieturile şi braţele lui Johun, tăind adânc în carne. Dar strânsoarea Jediului nu şovăi deloc. Cu călcâiele deja atârnând peste prăpastie, Johun trebui doar să se lase să cadă înapoi, trăgându-şi inamicul cu el. Twi'lekul ţipă în timp ce cădeau spre stâncile mortale care ieşeau din valuri la cincizeci de metri mai jos; Johun nu simţea nimic altceva decât o pace interioară senină.

Păreau să cadă încontinuu, lumea mişcându-se lent în timp ce Johun se predă pe deplin puterii Forţei. Curgea prin el, mai puternică decât o simţise vreodată. În clipa în care loviră apa, se uită zâmbind în ochii înspăimântaţi ai duşmanului său.

Nu se simțise niciodată mai liniştit decât în acel moment. Căderea de la cincizeci de metri în ocean nu era ca o scufundare într-o piscină; tensiunea de suprafață a apei îi lovi ca impactul unui baros. În timpul căderii se întorseseră uşor, aşa că Johun lovi apa pe partea dreaptă. Îşi simți coastele pârâind, apoi un şoc rece în timp ce apele înghețate îl învăluiau. Lui Johun îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama că nu era mort. Chiar dacă ratase stâncile, o cădere de la acea înălțime ar fi trebuit să fie letală. Cu toate astea, supraviețuise cumva, deşi acum se scufunda rapid în adâncurile furioase ale oceanului. Forța, gândi el cu uimire. Se predase puterii sale în timpul căderii; în schimb, ea îi cruțase viața. Îşi dădu seama că încă se ținea strâns de partea din față a cămăşii Twi'lekului. Prin apele tulburi putea să vadă capul adversarului bălăbănindu-se în lateral într-un unghi nefiresc, cu gâtul rupt de la căderea pe suprafața oceanului. Eliberându-şi strânsoarea, înotă spre suprafață, cu lovituri puternice. În timp ce plămânii amenințau să-i cedeze, ajunse la suprafață, gâfâind şi luând înghițituri uriaşe de aer. Grinzile care susțineau platforma se ridicau din apă înaintea lui, la doar câțiva metri distanță. Lovi din picioare şi se întinse pentru a apuca durotelul umed şi alunecos, cu mâinile deja amorțite de frigul apei, apoi începu lunga urcare, lentă, înapoi spre vârf. Sângele i se revărsa liber din tăieturile de pe antebrațe. Dar, deşi rănile erau adânci, nu loviseră niciun nerv critic sau tendon şi reuşi să-şi folosească mâinile pentru a-l ajuta în timp ce urca.

Ajunsese la jumătatea drumului când se opri să se odihnească, tremurând în vânt. O voce îi strigă numele; privind în sus, văzu chipul Cancelarului Valorum privind în jos. Ştiind că trebuie să-şi salveze respirația pentru restul urcării, singurul răspuns al lui Johun fu un semn slab de recunoaştere. La o jumătate de metru de platformă, brațul lui Valorum se întinse peste margine pentru a-l strânge pe al său. Jediul epuizat fu recunoscător pentru ajutor în timp ce Cancelarul îl trăgea să urce şi să revină în siguranța platformei. Johun încercă să se ridice în picioare, dar membrele îl trădară. Tot ce reuşi fu să se rostogolească pe spate şi să se uite la cer, gâfâind şi şuierând în timp ce încerca să îşi revină.

— Mi-ai salvat viața, spuse Cancelarul, aşezându-se lângă el pentru a aştepta ca Jediul să-şi revină din calvar. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut, dar dacă vrei ceva de la mine, trebuie doar să-mi spui.

— Ar fi ceva, gâfâi Johun, încă prea obosit pentru a încerca măcar să se ridice. Angajați-vă naibii o echipă de securitate.

Capitolul 13

Zannah mergea încet prin piața de pe Carannia, cumpărând provizii pentru a le înlocui pe cele distruse de Bane. Trecuse doar o săptămână de când fusese ultima oară aici, dar în acel scurt răstimp se schimbaseră foarte multe lucruri.

Pentru început, Kel era mort. HoloNetul bâzâia cu ştirile despre încercarea eşuată de răpire a Cancelarului Valorum şi toate relatările menționau date specifice despre un Twi'lek cu pielea roşie şi moartea sa de mâna unui Cavaler Jedi pe nume Johun Othone. Trei dintre ceilalți din grupul mic erau de asemenea morți, deşi rapoartele indicau că doi dintre terorişti fugiseră de acolo. Din descrierile date, fu evident pentru Zannah că Paak şi Cyndra erau cei doi fugari supraviețuitori.

Atacul determinase condamnarea imediată din partea Senatului şi a restului Republicii. Mai important, Conții de Serenno promiseseră o reacție rapidă şi decisivă pentru a elimina organizațiile separatiste care afectau lumea lor bună. După recompensele enorme oferite pentru informațiile care duceau la capturarea celor implicați în atac, se părea că nobilii intenționau să-şi respecte promisiunea.

Chiar dacă Kel şi prietenii săi ar fi reuşit, îşi dădu seama Zannah, reacția Conților ar fi fost aceeaşi. În cercetarea violențelor, trupurile mai multor membri ai personalului gospodăriei Contelui Nalju fură descoperite în apropierea platformei de aterizare. Veniseră să-l întâmpine pe Cancelarul Valorum la sosirea sa, dar fuseseră ucişi de radicalii care puseseră la cale ambuscada. Moartea mai multora dintre vechii săi adepți era o mare tragedie pentru Casa Nalju, dar pălea în comparație cu groaza provocată de atacul în sine. Contele sponsorizase personal vizita Cancelarului; un atac asupra stimatului său invitat era o insultă față de onoarea familiei şi o crimă care echivala cu atacarea Contelui însuşi. Mereu dispuşi să-i protejeze pe ai lor, celelalte Mari Case se aliaseră la chemarea lui Nalju, jurând să-i vâneze şi să-i extermine pe cei responsabili de această atrocitate.

Fără îndoială, Darth Bane prevăzuse acest rezultat. În următorii câțiva ani, ochii Republicii vor fi focalizați cu atenție pe Serenno şi campania de eliminare a elementelor separatiste care se infiltraseră în cultura sa.

— Nu mişca, îi şuieră în ureche o voce feminină familiară, iar Zannah simți că vârful unui blaster apăsa puternic în carnea spatelui ei.

— Mă mir că ai îndrăznit să-ți arăți fața în public, şopti Zannah fără să se întoarcă pentru a o privi pe femela Chiss care stătea aproape de spatele ei. Se oferă multe credite pentru capul tău.

— Mulțumită ție, o repezi Cyndra, lovind-o dureros cu arma. Acum începe să mergi. Încet.

Existau o duzină de moduri în care Zannah ar fi putut-o doborî pe Cyndra, dar fiecare dintre ele implica puterea părții întunecate şi nu era dispusă să o facă într-o piață aglomerată. Aşa că făcu aşa cum i se ordonase, trecând de standurile vânzătorului în timp ce aştepta momentul potrivit pentru a acționa. Cyndra o urma îndeaproape, presând strâns blasterul de spatele lui Zannah, cu propriul ei corp.

— Unde mă duci? întrebă Zannah.

— Să-l vedem pe Hetton, mârâi Cyndra. Are câteva întrebări pentru tine.

Cât de convenabil, gândi Zannah. Avem şi noi câteva întrebări pentru el.

Cyndra o duse pe o alee îngustă care ducea departe de piață, către o stradă laterală pustie.

— Rămâi nemişcată sau trag, o avertiză pe Zannah, apoi scoase de la centură un comunicator. O am, spus ea. Vino să ne iei.

În mai puțin de un minut, apăru un speeder aerian care ateriză în partea opusă a străzii. Zannah nu fu surprinsă să-l vadă pe Paak pe scaunul pilotului.

Sări afară în timp ce femela Chiss o ducea pe prizonieră către vehicul.

— Ți-am spus că se va întoarce, îi spuse el tovarăşei sale.

— Tu caut-o de arme, răspunse ea.

Paak se uită la Zannah în timp ce o pipăia dur.

— Ce avem aici? exclamă el, descoperind singura armă şi ținând-o sus pentru a o inspecta.

Mânerul sabiei de lumină a lui Zannah era puțin mai lung decât în mod normal, pentru a găzdui cristalele gemene necesare alimentării lamelor care se extindeau la ambele capete. Totuşi, în timp ce la majoritatea armelor tradiționale cu două lame acestea măsurau un metru şi jumătate sau mai mult, fiecare, cele ale sabiei lui Zannah aveau o lungime cu puțin sub un metru. Această diferență mică, dar semnificativă, era critică pentru modul în care îşi folosea arma...

— Lamele mai mici oferă o viteză şi o manevrabilitate mai mari, îi explică Maestrul în timp ce Zannah, în vârstă de paisprezece ani răsucea în mâna stângă sabia de lumină nou construită, concentrându-se pe stăpânirea simțului echilibrului şi a greutății sale unice. Strânge uşor mânerul între degete. Controlează arma mai degrabă cu încheietura mâinii şi mâna, decât cu muşchii brațului. Vei sacrifica distanța şi puterea, dar vei putea crea un scut impenetrabil de apărare.

— Apărarea nu-mi va ucide duşmanul, remarcă Zannah, transferând cu uşurință lamele roşii din mâna stângă în cea dreaptă şi înapoi.

— Îți lipseşte forța fizică necesară pentru loviturile puternice de atac ale formei Djem So sau a celorlalte forme agresive, îi explică Maestrul. Trebuie să te bazezi pe rapiditate, viclenie şi, mai presus de toate, pe răbdare, pentru a-ți învinge duşmanii.

Îşi aprinse propria sabie de lumină şi făcu o leagănare lungă, în direcția ei. Zannah interceptă lovitura cu arma ei, deviind-o cu uşurință în lateral.

— Forma a treia îți permite să eviți atacurile cu un efort minim, îi spuse el. Adversarul tău va trebui să-şi cheltuiască prețioase energie cu fiecare lovitură, obosind încet în timp ce tu rămâi proaspătă şi puternică.

Bane apucă cu ambele mâini mânerul în formă de cârlig a propriei arme şi o ridică deasupra capului, apoi o aduse drept în jos într-o lovitură dură. Folosind tehnicile pe care le practicase timp de două ore în fiecare zi, în ultimul an, Zannah întâlni lama Maestrului cu una de-a ei. Dacă ar fi încercat să-l întâmpine frontal, puterea atacului său i-ar fi împins propria armă înapoi în ea sau i-ar fi smuls sabia din mână. În schimb, îi întâlni lama cu un contact superficial, redirecționând-o astfel încât să-şi continue lovitura descendentă în unghi, trecând inofensivă la câțiva centimetri de umărul ei.

— Bine, aprobă Bane, aplicând o altă lovitură dură. Nu bloca. Redirecționează. Aşteaptă ca adversarul să devină obosit sau frustrat. Lasă-l să facă o greşeală, apoi profită de ocazie şi fă-l să plătească.

Pentru a-şi ilustra ideea, Bane aplică o lovitură sălbatică pe care ea o devie cu uşurință. Elanul loviturii sale îl făcu să se aplece prea mult înainte, expunându-şi umărul şi spatele la contraatacul ei. Cu o mişcare din încheietură, Zannah îşi îndreptă propria armă spre zona neprotejată. Lovi direct, una dintre lamele ei gemene făcând o urmă lungă de zece centimetri pe umărul lui care ar fi tăiat brațul oricărui alt adversar. Cu toate astea, în cazul lui Bane, lama tăie numai pânza cămăşii şi lăsă o mică amprentă pe coaja inexpugnabilă a orbaliskului de dedesubt.

— Eşti mort! exclamă ea triumfătoare, încă răsucind lama, astfel încât să nu piardă impulsul.

Bane aprobă din cap, dar era devreme, iar lecția zilei abia începuseră.

— Din nou, porunci el cu vocea severă a şefului pe care o folosea întotdeauna în timpul exercițiilor şi a sesiunilor de antrenament...

— Ce este asta? O sabie de lumină? mormăi Paak, întorcând mânerul în mâini. De unde ai luat-o? Ai furat-o de la un Jedi sau ceva de genul ăsta?

Zannah nu se obosi să răspundă. Nu mai era nimeni altcineva de față; cei trei erau singuri pe strada pustie. Ar fi putut cu uşurință să-i omoare chiar acolo şi să

scape. Dar spuseseră că o duceau la Hetton şi era foarte dornică să-l întâlnească pe fondatorul *Frontului de Eliberare Anti-Republică*.

— Helton va fi foarte interesat de asta, remarcă el. Foarte, foarte interesat.

— Haide. Să ne mişcăm, îi spuse Cyndra. Nu vreau să-l fac pe Hetton să aştepte. Este deja destul de supărat pe noi.

Paak aruncă sabia pe scaunul din față, apoi urcă pe cel al pilotului.

— Urcă în spate, îi porunci Cyndra lui Zannah, fluturând amenințătoare blasterul.

Ea făcu ceea ce i se spusese, iar o secundă mai târziu Cyndra urcă lângă ea, păstrându-şi încă arma fixată pe Zannah. Speederul se ridică, ducându-i prin oraş şi ieşind în mediul rural de dincolo.

— În cât timp ajungem acolo? întrebă Zannah.

— Închide gura aia nenorocită, răspunse Cyndra. Vei avea destul timp să vorbeşti când îi vei explica lui Hetton de ce ne-ai trădat.

— Kel a picat întotdeauna un fraier pentru o față drăguță, spuse Paak, aruncând o privire peste umăr. Ştiam întotdeauna că va muri din cauza asta. Dacă ar fi fost deştept, ar fi rămas cu tine, Cyndra.

Ochii roşii ai lui Cyndra se îngustară furioşi.

— Taci şi condu, Paak.

— Tu şi Kel? spuse Zannah, surprinsă cu adevărat. Îmi pare rău. Nu ştiam

— Nici Cyndra, spuse Paak râzând. Cel puțin nu până nu ai apărut la întâlnirea noastră. Voia să te omoare chiar acolo. Norocul tău că este o profesionistă.

Restul călătoriei trecu în tăcere în timp ce se îndepărtau tot mai mult de oraş. Curând ajunseră deasupra moşiilor familiilor nobiliare, confirmând suspiciunea lui Zannah că Hetton era membru al unei puternice Case Serenno. Se întrebă ce se va întâmpla cu el acum, când climatul politic din Carannia se întorsese atât de mult împotriva separatiştilor. Speederul zbură mai departe, trecând peste grădinile fastuoase de trandafiri ce se întindeau pe hectare, irigarea fiind asigurată de fântâni rafinate, în timp ce armatele de personal le tăiau şi le îngrijau pentru a menține fiecare floare într-o stare perfectă.

Un conac enorm se profilă în depărtare; într-adevăr părea mai degrabă un castel decât o casă. Drapelul care flutura pe una dintre multe turele era de un roşu aprins, împodobit cu o singură stea de aur cu opt colțuri. Zannah bănui că era derivată din steaua cu cinci colțuri a Marii Case Demici. Se părea că familia lui Hetton era *rudă* îndepărtată cu Demici, care câştigaseră dreptul de a-şi crea propria variație de emblemă a familiei.

Când aterizară, îi întâmpină şase gardieni îmbrăcați în haine lungi, roşii. Fiecare purta o cască completă care îi acoperea complet capul şi fața, şi aveau bastoane de forță. Prăjinile metalice lungi de un metru şi jumătate erau echipate în vârf cu module de neutralizare, capabil să descarce energie pentru a neutraliza sau incapacita adversarii... sau chiar ucide, dacă era setat la o putere suficient de mare. Ea recunoscu arma exotică din lecțiile lui Bane; fusese preferată de *Asasinii* de pe Umbaran, deşi membrii grupului se ascunseseră odată cu căderea Frăției lui Kaan.

— Coboară, ceru Cyndra, făcând din nou semn cu blasterul.

O mică parte din Zannah o compătimea pe femela Chiss – Kel o folosise apoi se lepădase de ea – în timp ce o altă parte din ea era supărată pe rivalul ei cu piele albastră. Dar nu voia să lase emoțiile să-i afecteze gândurile sau acțiunile într-un mod semnificativ. Făcu ceea ce i se spuse, coborând din vehicul şi supunându-se unei alte percheziții efectuată de către unul dintre gardienii cu haine roşii, înainte să-i întindă mâinile în față pentru a-i pune pe încheieturi o pereche de cătuşe.

Abia atunci Cyndra puse, în cele din urmă, deoparte blasterul, băgându-l la centură, şi o apucă pe Zannah de braț ca s-o tragă după Paak şi paznici. Procesiunea trecu printr-o arcadă înaltă şi ajunse în holul placat cu marmură de dincolo.

Zidurile erau pline de picturi şi sculpturi; operele de artă holografice pluteau pe lângă tavan. Bogăția afişată ar fi impresionat sau chiar intimidat majoritatea

vizitatorilor, bănuia Zannah. Totuşi, ea vedea colecția ca pe o risipă de fonduri care ar fi putut să fie mai bine folosită în altă parte. Conacul era enorm şi le trebuiră cinci minute întregi pentru a ajunge de la platforma de aterizare la camera de recepție unde îi aştepta Hetton. Zannah ştiu că sunt aproape de destinație când se opriră în fața unei perechi de uşi falnice, închise, care le barau înaintarea. Doi dintre gardieni făcură un pas înainte, câte unul la fiecare uşă şi le împinseră.

Camera de dincolo avea o lungime de treizeci de metri şi o lățime de douăzeci. La fel ca holurile, pereții erau plini cu obiecte de artă şi un covor roşu, lung, ducea spre o scară mică şi un podium ridicat în capătul îndepărtat. Camera era lipsită de mobilier, cu excepția unui scaun mare aflat deasupra podiumul, deşi Zannah bănuia că ar fi putut fi descris mai corect ca fiind un tron. Aşezat acolo, flancat de încă doi gardieni îmbrăcați în roşu, se afla un bărbat care nu putea fi decât Hetton însuşi. Era mic de statură şi mai bătrân decât bănuise; părea să aibă vreo cincizeci de ani. Se aşteptase să fie îmbrăcat în culorile casei lui, dar în schimb purta pantaloni, cămaşă, cizme şi mănuşi negre. Dungi stacojii îi împopoțonau vârfurile cizmelor şi manşetele mănuşilor. O pelerină cu glugă, de asemenea neagră, cu margini stacojii, îi atârna pe umeri, deşi gluga era dată înapoi pentru a-i dezvălui fața. Avea părul fin, cenuşiu, tăiat foarte scurt. Avea nasul lung şi ascuțit, iar ochii albaştri pal păreau mici şi prea apropiați unul de altul. Buzele lui subțiri erau curbate crud, asta aproape făcându-l să pară că îşi bătea joc de interlocutor. Când intrară ei, se aplecă înainte în scaun şi strânse brațele tronului său supradimensionat; arăta cocoşat, sinistru. Deşi nu era în mod normal atrăgător sau impunător din punct de vedere fizic, avea un aer de importanță incontestabilă. Zannah bănuia că era o încredere naturală, născută din bogăție şi privilegii, dar pe măsură ce mergea pe covorul roşu spre el, îşi dădu seama că era ceva mult mai impresionant: Hetton radia cu puterea părții întunecate!

Se apropiară până la zece metri de treptele care duceau spre scaunul lui Hetton, apoi se opriră la un semnal al unuia dintre paznicii care flancau tronul. Escorta păşi în lateral, lăsându-i pe Zannah, Paak şi Cyndra singuri în fața lui Hetton.

— Şi cine eşti, draga mea? întrebă Hetton, cuvintele sunând ascuțite şi scurte în timp ce răsunau de pereții marii camere.

— Numele meu este Rainah, răspunse Zannah. Sunt – am fost – o prietenă a lui Kel.

— Bineînțeles, spuse Hetton cu un zâmbet atoateştiutor. Kelad'den a avut multe prietene.

— Ea este cea care ne-a trădat Republicii! spuse Cyndra furioasă, scuturând cotul lui Zannah, încă încătuşată, în timp ce vorbea.

— Nu am trădat pe nimeni, protestă Zannah, trăgând de timp, încercând să măsoare puterea lui Hetton.

În timpul războiului dintre Frăția Întunericului şi Armata Luminii, ambele părți au căutat în mod activ să-i recruteze în rândurile lor pe cei cu putere. Dar ar fi fost o chestiune suficient de simplă pentru o familie atât de bogată şi puternică ca a lui Hetton să îl protejeze pe unul de-al lor, atât de Jedi, cât şi de Sith.

— Ştiai fiecare detaliu al planului nostru, insistă Cyndra. Cine altcineva ar fi putut fi?

— Tu şi Paak se pare că ați supraviețuit cumva, remarcă Zannah, lăsând acuzația nerostită să atârne în aer în timp ce îşi continua sondarea subtilă a lui Hetton.

Puterea lui nu dădea senzația brută şi neîmblânzită a celui care nu fusese niciodată antrenat. Era posibil să fi avut cândva un tutore sau mentor? Oare cineva care cunoştea Forța îl învățase căile părții întunecate, apoi îl abandonase pentru a-l urma pe Kaan? Sau exista o altă explicație?

— Nu sunt o trădătoare! strigă femela Chiss furioasă.

— Calmează-te, Cyndra, spuse Hetton, amuzându-se sardonic de indignarea ei. Cancelarul Valorum avea cu el un Cavaler Jedi. Misiunea voastră era sortită eşecului încă de la început. Şi chiar dacă ai fi reuşit, adăugă el, cu vocea devenind o şoaptă joasă şi periculoasă, tot ai fi adus mânia Marilor Case asupra noastră. La ce v-a fost mintea? întrebă el cu un strigăt brusc care îi făcu să tresară atât pe Paak, cât şi pe Cyndra.

Zannah putu simți aerul pârâind în timp ce omul chema Forța, adunând energiile părții întunecate. Puterea lui era incontestabilă, totuşi în timp ce simțea că o adună, deveni încrezătoare că abilitățile lui nu vor fi pe măsura alor ei.

— Hetton, aşteaptă! strigă Paak, simțind primejdia în care erau. Am ceva pentru tine.

Ridică sabia de lumină a lui Zannah, fluturând-o deasupra capului, astfel încât să fie sigur că Hetton o va vedea. Efectul fu imediat şi instantaneu; puterea părții întunecate dispăru în timp ce Hetton încremenise, cu ochii fixați pe mâner. După o clipă, păru să-şi recapete calmul şi se aşeză din nou, făcând semn unui gardian să-i aducă comoara. Când o avu în mână, o studie cu atenție timp de un minut întreg, înainte de a o aşeza cu respect în poală.

— Unde ai găsit asta? întrebă el încet, deşi în vocea lui exista un curent periculos.

— La ea, spuse Paak. Nu ne-a spus de unde o are.

— Chiar aşa? mormăi Hetton, privind brusc spre Zannah cu un interes reînnoit, trecând cu degetele unei mâini peste mânerul sabiei de lumină. Aş fi foarte interesat să aflu cum a dobândit acest specimen.

— Dă-mi cinci minute singură cu ea, spuse Cyndra. O voi face să vorbească.

Zannah decise că jocul continuase îndeajuns. Ar fi fost o chestiune simplă să smulgă sabia înapoi în mâinile ei încătuşate folosind Forța, dar avea la dispoziție alte arme...

— Forța se manifestă în multe moduri diferite, îi spusese Darth Bane. Fiecare individ are puncte tari şi puncte slabe – talente la care excelează şi altele cu care se descurcă mai greu.

Zannah, în vârstă de doisprezece ani, aprobă din cap. Cu câteva luni înainte, Bane deblocase o nouă bancă de date în holocronul lui Freedon Nadd. Deşi nu îi spusese ce a descoperit, adăugă un element nou la pregătirea ei, la scurt timp după descoperire. La fiecare două sau trei zile, o supunea unei serii de teste riguroase şi provocări menite să-i evalueze stăpânirea diferitelor aspecte ale Forței. Până astăzi, refuzase să discute cu ea rezultatele experimentelor sale, iar Zannah începuse să se teamă ca nu cumva să fi eşuat.

— Unii posedă o putere elementară brută; pot dezlănțui furtuni de fulgere din vârful degetelor sau pot muta munții cu un simplu gând. Alții sunt mai înzestrați în subtilitățile Forței, fiind binecuvântați cu capacitatea de a afecta mintea prietenului şi a duşmanului, deopotrivă, prin artele persuasiunii sau a meditației de luptă.

Făcu o pauză şi o fixă cu o privire lungă, de parcă se gândea dacă ar trebui să-i spună mai multe.

— Câțiva, foarte rari, au o afinitate naturală pentru partea întunecată însăşi. Se pot scufunda în adâncurile Forței şi pot invoca energii misterioase care să răsucească şi să deformeze lumea din jurul lor. Pot invoca ritualuri Sith antice; pot conjura puterea şi să dezlănțuie vrăji teribile şi magii întunecate.

— Ăsta este darul meu? întrebă Zannah, abia fiind în stare să-şi stăpânească emoția. Sunt un vrăjitor Sith?

— Ai potențialul, îi spuse Bane. Scoase din interiorul hainelor un manuscris subțire legat în piele. Ascunsă adânc în holocron, am descoperit o listă de vrăji puternice. Le-am transcris în acest volum. Te vor ajuta să te concentrezi şi să-ți canalizezi puterea pentru un efect maxim... dar numai dacă le studiezi cu atenție.

— Le voi studia, Stăpâne, promise Zannah, cu ochii strălucind în timp ce se întindea să ia cartea din mâinile lui.

— Abilitatea mea de a te ghida şi învăța căile vrăjitoriei este limitată, o avertiză Bane. Talentele mele se axează într-o altă direcție. Pentru a-ți dezlănțui întregul potențial, va trebui să faci o mare parte din studiu şi cercetare pe cont propriu. Va fi... periculos.

Gândul de a explora singură secretele întunecate şi periculoase ale vrăjitoriei Sith o umplu de spaimă, dar şansa de a obține o putere dincolo de abilitățile Maestrului ei, era o tentație la care nu putea rezista.

— Nu te voi dezamăgi, Stăpâne, jură ea, strângând volumul la piept.

— Şi dacă încerci vreodată să foloseşti vreuna dintre vrăjile tale împotriva mea, adăugă Bane o ultimă atenționare, te voi distruge.

Zannah îşi scutură cotul din strânsoarea lui Cyndra şi ridică în față mâinile cu cătuşe. Țesându-şi inelele într-un model complex, în aer, se întinse cu Forța şi se scufundă adânc în mintea femelei Chiss, pentru a-i găsi cele mai secrete şi primitive temeri. În subconştientul ei erau îngropate orori fără nume: monstruozități şi creaturi de coşmar care nu fuseseră niciodată destinate să vadă lumina zilei. Bazându-se pe puterea vrăjitoriei Sith, le smulse şi le aduse la viață una câte una.

Întregul proces dură mai puțin de o secundă. În acel timp, Cyndra îşi trase arma, dar în loc să o îndrepte spre Zannah, țipă brusc şi o ațintì în sus, deasupra ei, trăgând sălbatic spre demonii evocați de mintea ei, pe care numai ea îi putea vedea. Iluziile deveneau mai reale şi mai înspăimântătoare cu cât vraja continua mai mult, iar Zannah nu avea încă intenția să-i pună capăt. Femela Chiss țipă şi aruncă arma la pământ. Îşi scutură capul sălbatic dintr-o parte în alta, acoperindu-l cu brațele şi țipând *Nu!*, iar şi iar, înainte să se prăbuşească pe podea. Plângând şi scâncind, se strânse într-un ghem mic, încă mormăind *Nu, nu, nu...*

Toți ceilalți din cameră o priviră îngroziți şi uimiți. Unii dintre gardieni făcură un pas înapoi, temându-se că s-ar putea infecta cumva de nebunia ei.

Zannah ar fi putut să termine atunci, risipind iluzia şi permițându-i lui Cyndra să cadă în inconştiență. S-ar trezi câteva ore mai târziu, cu foarte puține amintiri despre ceea ce se întâmplase, mintea ei fugind instinctiv de amintirile a ceea ce văzuse. Sau, Zannah putea împinge iluzia şi mai departe, ducându-şi victima până la marginea nebuniei şi dincolo de ea. O imagine cu femela Chiss încolăcită romantic de Kel îi izbucni în minte – şi Zannah continuă.

Strigătele de teroare ale Cyndrei deveniră urlete animalice pe măsură ce sănătatea ei psihică era sfâşiată de viziunile cumplite. Îşi zgâria ochii şi îşi băga degetele în ei, scoțându-i. Sângele i se revărsa pe obraji, dar nici chiar orbirea nu o putea salva de coşmarurile care pătrundeau prin ceea ce mai rămăsese din mintea ei. Urletele i se opriră atunci când trupul îi intră în criză; avea spume la gură, iar membrele i se zbăteau sălbatic pe podea. Apoi, cu un ultim țipăt însângerat, deveni moale şi rămase nemişcată. Mintea ei conştientă era distrusă complet şi irevocabil, iar corpul catatonic nu mai era acum decât o simplă carcasă goală.

Corpul îi tremură o dată, iar Zannah ştiu că undeva, în cel mai adânc nucleu al subconştientului Cyndrei, încă exista o mică parte din ea, țipând în tăcere, prinsă pentru totdeauna în capcana ororilor din mintea ei. Deşi toată lumea fusese martoră la sfârşitul cumplit şi înfricoşător al femelei Chiss, Zannah era singura care chiar ştia ce se întâmplase. Cu toate astea, nici măcar ea nu era foarte sigură de ceea ce vedeau victimele ei. Pe baza reacțiilor lor, îşi dădea seama că era, probabil, mai bine să nu ştie. Privi cu răceală trupul Cyndrei de pe podea, încă tremurând din când în când, apoi aruncă o privire pentru a-l vedea pe Hetton privind-o cu atenție.

Se întoarse când îl auzi pe Paak strigând la ea din cealaltă parte a camerei.

— Tu ai făcut asta! o arătă el cu un deget acuzator. Opriți-o sau ne va ucide pe toți! se plânse el.

Câțiva dintre gardieni făcură un pas spre ea, doar pentru a se retrage, la o uşoară clătinare a capului lui Hetton.

— Nu este moartă, îi anunță Zannah. Deşi ceea ce i-a rămas din minte, cere cu siguranță să moară.

Răspunsul nu făcu nimic pentru a calma isteria crescândă a lui Paak. Acesta băgă mâna în cizmă, scoase o lamă vibratorie scurtă şi se repezi la Zannah cu un țipăt. Vraja pe care o declanşase asupra lui Cyndra era puternică, dar epuizantă. Zannah se îndoia că va fi capabilă să stârnească o reacție similară în Paak înainte ca acesta să o străpungă cu lama. Deci, în loc de vrăjitorie, se orientă spre mijloace mai convenționale pentru a scăpa de el. Extinzându-şi mâinile cu cătuşe, folosi Forța pentru a lua sabia de lumină din poala lui Hetton, aducând-o în zbor prin cameră, direct în palma ei în aşteptare. Când lamele se aprinseră, îşi rupse cătuşele cu un simplu gând. Paak năvălise aşteptându-se să atace o prizonieră neajutorată; nu era pregătit să înfrunte un duşman înarmat. Ar fi putut să-l ucidă chiar acolo, dar observă că Hetton stătea încă pasiv pe scaunul lui, observând-o în acțiune.

Zannah decis să dea un spectacol. În loc să-şi decapiteze adversarul, se jucă pur şi simplu cu el, răsucind şi rotind sabia în modele complicate, hipnotice, în timp ce îi para fără probleme loviturile. Paak era un luptător, doar muşchi şi fără tehnică, ceea ce făcea să fie ridicol de simplu să-i respingă atacurile. Veni peste ea de trei ori, lovind şi tăind în timp ce încerca să o doboare. De fiecare dată ea sărea într-o parte şi îi redirecționa lama cu a ei, transformând lupta într-un dans pe care, cu siguranță, îl conducea ea. După trei atacuri nereuşite, bărbatul tatuat aruncă lama pe jos de frustrare şi ridică blasterul căzut al Cyndrei. O ținti şi trase de două ori, de aproape, dar Zannah nici măcar nu tresări. Folosind conştientizarea precognitivă a Forței, ea putu cu uşurință să-i anticipeze salvele şi să le intercepteze cu lamele sale roşii. Primul foc ricoşă inofensiv în tavan; al doilea îl trimise înapoi spre Paak.

Îl lovi direct între ochi, lăsându-i o gaură fumegândă în frunte. Trupul său deveni rigid, apoi căzu pe spate.

Încă rotindu-şi arma, Zannah se întoarse din nou cu fața spre Hetton. Nu se mişcase de pe tronul său; nici nu făcuse vreun semn către paznicii lui. În timp ce îl privea fix, el se ridică încet în picioare şi coborî scările podiumului până când ajunse la doar câțiva metri în fața ei. Apoi se lăsă în genunchi şi îşi plecă capul.

— Am aşteptat toată viața pe cineva ca tine, şopti el cu voce tremurândă.

Capitolul 14

Johun mergea cu paşi mari şi rapizi pe coridoarele dormitoarelor din marele Templu Jedi. Trecu de holuri şi scări care duceau spre diferitele aripi care fuseseră construite pentru a adăposti Cavalerii Jedi şi Padawanii care alegeau să locuiască pe Coruscant, croindu-şi drum spre baza Turnului Marelui Consiliu şi camerele private rezervate pentru Maeştrii rezidenți. Dădu scurt din cap către cei care îi făceau cu mâna sau îl strigau în timp ce trecea cu pas rapid, dar nu avu timp să se oprească pentru a schimba politețuri. Fusese chemat de Valenthyne Farfalla imediat după aterizare, iar Johun ştia destul de bine ce voia să-i spună vechiul său Maestru. Când ajunse la destinație, fu surprins să găsească deschisă uşa de la camera privată a lui Farfalla, iar pe Maestrul Jedi aşezat la un birou, în interior, preocupat să studieze.

— Ați vrut să mă vedeți? spuse Johun, în loc de salut, păşind înăuntru şi închizând uşa în urma lui.

Camera era decorată la fel ca şi cabina privată a lui Farfalla de la bordul lui *Fairwind*, nava amiral a flotei acum desființată. Operele de artă fine împodobeau pereții, iar covoarele scumpe acopereau podeaua. Într-un colț era patul cu baldachin înfățişând etapele cheie ale ascensiunii lui Valenthyne la rangul de Maestru Jedi.

— Johun, spuse Farfalla uşor surprins. Nu m-aşteptam să te văd prea repede.

Se întoarse în scaun şi făcu semn către unul dintre celelalte scaune din cameră, indicând faptul că oaspetele său putea să se aşeze.

— Convocarea părea urgentă, răspunse Johun.

Îşi depărtă picioarele şi rămase rigid, refuzând oferta de a sta pe scaun.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse Farfalla cu un oftat obosit.

— Ca prieten, Maestru sau ca reprezentant al Consiliului Jedi?

— Depinde de ceea ce ai de spus, răspunse Farfalla, diplomat ca întotdeauna. Am auzit că Valorum intenționează să solicite Senatului fonduri pentru a crea un monument pentru Hoth şi pentru ceilalți Jedi căzuți pe Ruusan.

— Fără îndoială, crede că acesta ar fi un omagiu potrivit pentru cei care şi-au dat viața pentru a menține Republica în siguranță, remarcă Johun. Un omagiu despre care unii ar spune că trebuia făcut demult.

Farfalla ridică o sprânceană.

— Deci nu ai avut nicio legătură cu această cerere? Valorum a venit singur cu ideea asta?

— N-am spus niciodată asta, răspunse Cavalerul Jedi.

Adevărul, după cum ştiau atât el, cât şi Valenthyne, era că Valorum fusese de acord să facă acest lucru pentru a-şi arăta recunoştința față de Johun pentru că l-a salvat în timpul atacului de pe Serenno.

— După cum bănuiam, spuse Maestrul cu un alt oftat. Consiliul Jedi nu este de acord cu acest lucru, Johun. Ei îl văd ca pe un act de mândrie şi aroganță.

— Este arogant să-i onorezi pe cei care au făcut sacrificiul suprem? întrebă Johun, rămânând calm.

Acum era Cavaler Jedi; Padawan care lua foc la cea mai mică provocare dispăruse de mult.

— Solicitarea unui monument pentru a-l cinsti pe fostul tău Maestru are iz de vanitate, explică Farfalla. Onorându-l pe omul care te-a instruit primul, te onorezi pe tine, de fapt.

— Nu este vanitate, Maestre, explică Johun răbdător. Un monument pe Ruusan va servi ca un memento despre cei o sută care au mers de bunăvoie pentru a înfrunta o moarte sigură, astfel încât restul galaxiei să poată trăi în pace. Va fi un puternic simbol pentru a-i inspira pe ceilalți.

— Jedii nu au nevoie de simboluri pentru a-i inspira, îi aminti Farfalla.

— Dar restul Republicii da, răspunse Johun. Simbolurile dau putere ideilor, vorbesc inimilor şi minților persoanelor obişnuite, ajută la transformarea în realitate a valorilor şi credințelor abstracte. Acest monument glorifică victoria de pe Ruusan: o victorie care a venit nu prin puterea armatei noastre, ci prin curajul, convingerea şi sacrificiul lui Hoth şi al celor care au pierit odată cu el. Va servi ca un exemplu strălucitor pentru a-i ghida cetățenii Republicii în gândurile şi acțiunile lor.

— Văd că ai prins flerul lui Valorum pentru discursuri, spuse Valenthyne cu un zâmbet îndurerat, recunoscând că nu-l poate convinge pe Johun să-şi schimbe poziția.

— Dumneavoastră ați ales să mă desemnați în garda Cancelarului, îi reaminti Johun. Şi am învățat multe lucruri în ani de serviciu.

Farfalla se ridică de pe scaun şi începu să păşească în cameră.

— Argumentele tale sunt elocvente, Johun. Dar cu siguranță ştii că nu vor influența Consiliul Jedi.

— Chestiunea asta nu intră în sfera autorității Consiliului, îi reaminti Johun. Dacă Senatul aprobă finanțarea pentru cererea lui Valorum, construcția pe Ruusan va începe în mai puțin de o lună.

— Senatul nu-i va refuza nimic lui Valorum, niciodată, pufni Farfalla. Se opri din mers şi se întoarse spre Johun. Şi care va fi rolul tău în acest proiect?

— Asta va fi tot decizia Senatului, răspunse Johun evaziv. Cu toate astea, după o clipă, cedă şi îi spuse adevărul lui Farfalla. Cancelarul a fost de acord să călătorească cu o echipă completă de securitate în viitoarele misiuni diplomatice, astfel încât să pot merge pe Ruusan şi să supravegheze construcția monumentului.

Farfalla oftă şi se aşeză din nou pe scaun.

— Înțeleg de ce faci asta, Johun. Nu aprob pe deplin, dar nici eu, nici Consiliul Jedi nu-ți vom sta în cale. După o clipă adăugă: Mă îndoiesc că am putea să te mai oprim acum, chiar dacă am încerca.

— Uneori pot fi foarte încăpățânat, răspunse Cavalerul Jedi cu o urmă de zâmbet.

— La fel ca Hoth, remarcă Farfalla.

Johun alese să ia cuvintele ca pe un compliment.

* * *

— Tatăl meu a murit când eram copil, spuse Hetton, cu voce suficient de joasă încât Zannah trebui să se forțeze ca să-l audă peste sunetul paşilor pe podeaua de marmură lustruită. Împovărată cu responsabilitatea de a fi şeful Casei noastre, mama mea i-a lăsat pe servitori să mă crească. Ştiau de darurile mele speciale de mulți ani înainte ca vestea să ajungă vreodată la urechea mamei mele.

— Poate că se temeau de ceea ce ar fi putut să le facă dacă îi vor spune, sugeră Zannah.

Ea şi Hetton erau acum singuri. După spectacolul din sala tronului, el insistase să o aducă să-i vadă vasta colecție de manuscrise şi artefacte Sith, aflate în sanctuarul său interior, în partea îndepărtată a marelui conac. De asemenea, insistă ca gardienii să-i lase singuri. Pentru a trece timpul în drumul lor prin holurile şi camerele aparent nesfârşite ale conacului său, începuse să-i spună istoria sa personală.

— Mama era o femeie puternică şi intimidantă, recunoscu Hetton. Poate că slujitorii se temeau de ea. Oricare ar fi motivele, aveam deja douăzeci de ani înainte ca ea să descopere în cele din urmă afinitatea mea pentru Forță.

— Cum a reacționat?

— A văzut talentele mele ca pe un instrument pe care îl putea folosi pentru a mări averea Casei noastre. Nu avea ce face cu un Jedi – sau chiar un Sith – dar voia să găsească pe cineva care să mă ajute să-mi perfecționez abilitățile. Asta a fost cu

mulți ani înainte ca Frăția Întunericului să ajungă la putere, îi reaminti el înainte să-şi reia povestea. După o serie de cercetări discrete şi multă mită şi plăți substanțiale, l-a ales în cele din urmă pe un Duros pe nume Gula Dwan.

— El a devenit Maestrul tău?

— *Maestru* e un titlu pe care nu l-a meritat niciodată, răspunse Hetton cu o urmă de amărăciune. Nu era altceva decât un vânător de recompense şi asasin care avusese norocul să se nască cu abilitatea de a atinge Forța. De-a lungul anilor, a adunat o simplă înțelegere a celor mai de bază tehnici pentru a-şi accesa puterea, permițându-i să leviteze obiecte mici şi să efectueze altele trucuri similare, dar nu avea nicio loialitate față de Sith sau Jedi. Singura loialitate a lui Gula era față de cel care îi plătea cele mai multe credite. Şi familia mea îşi putea permite să-i plătească mai multe credite decât visase vreodată.

Ajunseseră la un alt set de uşi duble mari, deşi acestea erau sigilate şi încuiate de pe cealaltă parte. Gazda ei întinse mâna şi aşează palma pe suprafața uşii, apoi închise ochii. Zannah simți şoapta blândă a Forței; apoi încuietoarea făcu *clic* şi uşa se deschise pentru a dezvălui sanctuarul interior al lui Hetton.

Camera era parte bibliotecă, parte muzeu. Erau rafturi cu manuscrise şi suluri străvechi şi rândurile nesfârşite de casete de date, vechi, aliniate pe pereți şi un terminal de date cu un ecran mare într-un colț. Câteva vitrine lungi din sticlă se desfăşurau pe lungime în centrul camerei, afişând colecția de comori Sith pe care Hetton le dobândise de-a lungul ultimelor trei decenii: amulete strălucitoare ciudate, pumnalele mici încrustate cu bijuterii, o varietate de pietre şi cristale neobişnuite şi mânerele a cel puțin zece săbii de lumină diferite.

— Instrucțiunile lui Gula mi-au oferit o bază de la care să încep, dar cea mai mare parte din învățăturile mele au venit din cărțile şi manuscrisele pe care le vedeți aici, spuse Hetton cu mândrie.

Mergeau încet de-a lungul vitrinelor, Zannah împărțindu-şi atenția între cuvintele lui Hetton şi seria interesantă de artefacte Sith. Încă mai simțea resturi slabe de energie a părții întunecate care emana din ele: amintiri estompate ale puterii incredibile pe care o avuseseră cândva.

— La începutul uceniciei mi-am dat seama că Gula era un prost. La îndemnul meu, mama a folosit bogăția şi resursele Casei noastre pentru a parcurge galaxia în căutarea oricăror înregistrări, obiecte sau fleacuri, asociate chiar şi de la distanță cu partea întunecată, astfel încât să-mi pot continua învățarea fără a fi nevoie să mă bazez exclusiv pe aşa-numitul meu *Maestru*. Aşa cum v-ați putea aştepta, o mare parte din ceea ce ne-a trecut prin mâini era gunoi fără valoare. Dar, de-a lungul anilor, am ajuns să posed o serie de obiecte rare şi valoroase.

Hetton se întoarse spre rafturi, trecându-şi mâinile cu drag peste volumele catalogate.

— Cunoaşterea de aici mi-a permis să îl depăşesc rapid pe Gula. Odată ce mama şi-a dat seama că nu ne mai era de niciun folos, l-a ucis.

Zannah tresări şi clipi surprinsă. Hetton râse încet de reacția ei.

— Mama era o femeie condusă de ambiție şi nemilos de practică. Muncise din greu pentru a-mi ține ascunsă existența de Jedi şi Sith; dacă i se permitea lui Gula să plece, pur şi simplu, din serviciul nostru, era inevitabil să dezvăluie marele secret al Casei noastre.

— O moarte necesară, spuse Zannah cu o aprobare din cap, dându-şi seama că Bane probabil ar fi făcut acelaşi lucru. Apoi, având o intuiție bruscă, întrebă: Tu ai fost cel care l-a ucis, nu-i aşa?

Hetton îi zâmbi.

— Eşti la fel de perspicace pe cât de puternică. Când am primit ordinul de la mama, am fost mai mult decât fericit să mă conformez. Gula devenise o povară şi un impediment pentru propria mea cercetare a căilor părții întunecate.

— Vorbeşti despre mama ta ca şi cum nu mai este, remarcă Zannah. Ce s-a întâmplat cu ea?

Ochii lui Hetton se îngustară, iar expresia lui se întunecă.

— Acum vreo cincisprezece ani, când Kaan a început să-şi formeze Frăția Întunericului, mama m-a îndemnat să-mi dezvălui puterile şi să mă alătur cauzei lor. A crezut că vor reuşi în încercarea lor de a distruge Republica şi a căutat să ne alieze Casa cu noua putere care apărea în galaxie. Dar eu am refuzat să fac parte din cultul lui Kaan. El spunea că toți cei care urmau partea întunecată vor servi ca egali – o democrație Sith. Am găsit conceptul respingător, o perversiune a ceea ce studiasem şi în care credeam. Cu toate astea, mama încă mai gândea în termeni de guverne şi alianțe politice. Studiind partea întunecată, trecusem dincolo de interesele lumeşti, dar ea nu mi-a putut înțelege obiecțiile. În cele din urmă, am fost forțat să o elimin.

De data asta, Zannah nu fu surprinsă.

— Ea ți-ar fi ignorat dorințele şi ar fi încercat să încheie o alianță cu Frăția, spuse ea, arătând că înțelegea şi chiar aproba matricidul lui Hetton. Te-ar fi expus. Nu ai avut altă alegere.

— Am otrăvit-o în somn, explică Hetton, vocea lui trădând doar un indiciu de regret. A fost o moarte paşnică; nu am vrut niciodată să sufere. La urma urmei, nu sunt un monstru.

Urmă un moment de reculegere în timp ce îşi lăsa gândurile să zăbovească asupra a ceea ce făcuse. Apoi clătină din cap şi reîncepu să vorbească în timp ce o conducea pe Zannah spre monitor şi terminalul de date.

— Odată cu căderea Frăției şi reformarea Ordinului Jedi, am devenit mai îndrăzneț. Pe lângă căutarea de cunoştințe şi artefacte ale vechiului Sith, am început, de asemenea, să adun o armată de adepți. Sub stindardul separatist, am atras în serviciul meu acele persoane cu abilități şi talente unice. Eram uniți în ura față de Republică şi de Jedi, totuşi încă eram precaut să-mi dezvălui adevăratul scop: învierea Sithului! Şi acum eşti aici, spuse el, încheindu-şi povestea. Întinse mâna şi scoase un datacard din terminalul de lângă ei. Momentul nu putea fi mai perfect.

Zannah nu era prea sigură ce voia să spună cu asta, dar înainte să poată pune vreo întrebare, el îi pusese datacardul în mână.

— Ce este asta?

— Cunoşti numele Beliei Darzu? întrebă el. Zannah clătină din cap. A fost un Lord Întunecat Sith care a domnit în urmă cu peste două secole. A studiat alchimia Sith; se spune că a învățat secretele *mechu-deru*, abilitatea de a transforma carnea ființelor vii în metal şi maşinării. A folosit această putere pentru a-şi crea o armată de tehnobestii: hibrizi droido-organici legați de voința ei.

Zannah îşi aminti vag o mențiune trecătoare din studiile sale, deşi numele Belia Darzu încă nu suna familiar.

— Mulți cred, de asemenea, că înainte să moară, a descoperit secretul creării holocronilor Sith, adăugă Hetton şi Zannah se gândi la Bane şi la încercările sale eşuate de a face acelaşi lucru. În cele din urmă, Belia a fost trădată şi ucisă de propriii ei adepți, continuă Hetton. O întâmplare familiară în istoriile pe care le-am citit. Când a murit, toate secretele ei s-au pierdut, deşi se speculează că o mare parte din ceea ce a descoperit este încă stocată în arhivele cetății sale de pe Tython.

— Tython? exclamă Zannah, recunoscând numele. Nu este una dintre lumile din *Nucleul Adânc*?

Nucleul Adânc era un mic grup foarte dens de stele, centrate pe o gaură neagră chiar în inima galaxiei. Lumile din *Nucleul Adânc*, cum ar fi Tython, apăreau de obicei numai în mituri şi legende sau în poveştile sălbatice ale exploratorilor pe jumătate nebuni care pretindeau că le-au vizitat. Masele solare instabile, pungile mari de antimaterie şi puțurile gravitaționale suficient de puternice pentru a deforma continuumul spațiu-timp, făceau practic imposibilă trasarea unor rute hiperspațiale sigure prin regiune.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Hetton. Şi eu am fost sceptic la început. Dar cu cât am învățat mai multe despre Belia, cu atât am găsit mai multe dovezi care susțin teoria că cetatea ei se află pe Tython.

— Chiar dacă este adevărat, protestă Zannah, nimeni nu ştie cum să ajungă pe Tython.

— Eu ştiu, spuse Hetton zâmbind viclean. În cercetările mele am descoperit coordonatele pentru o rută hiperspațială, demult uitată, către *Nucleul Adânc*. Dar nu am îndrăznit niciodată să fac călătoria. M-am temut că apărarea cetății Beliei va fi impenetrabilă. Şi apoi te-am întâlnit.

— Nu văd ce legătură are asta cu mine, spuse Zannah.

— Studiez de mulți ani partea întunecată, dar puterea mea s-a plafonat. Nu voi mai putea învăța nimic pe cont propriu. Am nevoie de un nou Maestru – unul cu puterea de a pătrunde prin apărarea cetății Beliei şi de a-i lua secretele.

— Vrei să devii ucenicul meu? întrebă Zannah, cu o voce de neîncredere crescândă.

— Tot ce ştiu despre Belia Darzu, inclusiv ruta hiperspațială către Tython, se găseşte pe acel datacard, spuse Hetton, vorbind repede. Ți-l dau cadou, un semn de respect şi admirație şi o dovadă a seriozității ofertei mele.

— Ai cel puțin dublul vârstei mele! exclamă Zannah, încă incapabilă să-şi facă mintea să accepte turnura bizară a evenimentelor.

— Vârsta are puțină relevanță în problemele Forței, o asigură Hetton. Puterea ta este mult mai mare decât a mea. Te rog să mă înveți căile părții întunecate. În schimb, îți ofer acces la toate cunoştințele adunate în ultimii treizeci ani.

— Eu însumi sunt doar ucenic, recunoscu Zannah. Şi Maestrul meu ne-ar ucide pe amândoi înainte de a accepta oferta ta. Pentru ca Sithul să supraviețuiască, trebuie să existe doar un singur Maestru şi un singur ucenic.

— Atunci cum va continua linia Sith? întrebă Hetton, nedumerit.

— Când îl voi depăşi pe Maestrul meu, îl voi ucide şi îi voi lua locul, îi explică Zannah, transmițând fără să gândească credințele pe care Bane i le înrădăcinase în ultimul deceniu. Atunci îmi voi găsi propriul ucenic pentru a continua moştenirea părții întunecate.

Hetton tăcu o clipă, analizând ceea ce-i spusese.

— Poate că a sosit momentul, spuse el încet. Împreună am putea pune capăt domniei Maestrului tău.

Zannah chiar râse de sugestia lui. Ochii lui Helton se îngustară momentan, enervat de reacția ei.

— Am la dispoziție mai multe resurse decât ți-ai putea imagina, spuse el ridicând mâna şi pocnind din degete.

Doi dintre gardienii lui cu haine roşii apărură lângă el, părând să se materializeze din aer. Zannah îşi lăsă mâna să cadă spre sabia de lumină, întrebându-se dacă nu fusese ademenită într-o capcană. Nu-şi putea da seama de unde apăruseră atât de brusc paznicii; chiar dacă erau cumva camuflați, ar fi trebuit să-i poată simți prin Forță. Cu toate astea, gardienii nu făcură nicio mişcare pentru a ataca şi, o secundă mai târziu, se relaxă încă o dată şi se uită întrebătoare la Hetton.

— Aşa cum am mai spus, am recrutat de partea mea o serie de indivizi cu talente unice şi specializate, îi explică el. Printre aceştia sunt incluşi opt foşti studenți ai Academiei Sith de pe Umbara.

De la Bane, Zannah ştia că studenții trimişi pe Umbara erau instruiți în camuflaj şi asasinat, învățând să folosească Forța pentru a-şi masca prezența de orice fel de detectare. De aceea nu reuşise să-i simtă în cameră.

— Dacă mă accepți ucenic, gardienii îți vor jura fidelitate, de asemenea, spuse Hetton. Vei avea sub comandă o echipă de opt ucigaşi de neoprit, de nedetectat.

Zannah tăcu câteva minute, gândindu-se la tot ceea ce-i spusese el.

— Nu putem risca să afle Jedii de existența noastră, îl avertiză ea în cele din urmă. Dacă devii ucenicul meu, trebuie să laşi în urmă toate astea.

— Oricum nu mai pot să stau prea mult aici, îi reaminti Hetton. Nu va trece mult până când Marile Case vor descoperi că eu sunt fondatorul *Frontului de Eliberare Anti-Republică*. Îmi vor confisca bunurile şi mă vor condamna ca trădător.

Am început deja procesul de transfer pe datacarduri al bibliotecii mele în pregătirea fugii.

În mintea ei, Zannah cântări tot ce ştia despre tăria şi puterea lui Darth Bane împotriva lui Hetton şi a celor opt *Asasini*, încercând să stabilească care parte avea avantaj. În cele din urmă, nu putu prezice cu exactitate cine va supraviețui unei astfel de întâlniri, dar decise că vrea să afle.

— Cât de curând poți să fii gata, tu şi *Asasinii* tăi?

— Putem pleca într-o oră.

— Şi după ce moare Bane, vom merge pe Tython?

— Dacă asta vă este dorința, Stăpână, spuse Hetton cu o plecăciune.

Capitolul 15

Noaptea căzuse peste Ambria, dar pe Bane nu-l interesa somnul. În schimb, stătea cu picioarele încrucişate în ceea ce mai rămăsese din tabără, aşteptând să se întoarcă Zannah cu provizii pentru a putea reconstrui totul. În timp ce aştepta, medita la cel mai recent eşec cu holocronul. Dilema nu îi oferea nicio soluție uşoară.

Dacă se forța prea tare, îl trăda corpul, determinându-l să facă greşeli în timpul ajustărilor precise ale matricei holocronului. Dacă proceda încet, păstrându-şi puterea, nu mai putea finaliza înainte ca rețeaua cognitivă să înceapă să se degradeze. Cei doi factori funcționau în scopuri opuse, iar Bane îşi tortura mintea pentru a găsi o modalitate de a echilibra atât cerințele de timp cât şi de efort. Cea mai recentă încercare îi împinsese puterile până la limită, aducându-l la marginea epuizării complete. Cu toate astea, chiar dacă nu ar fi făcut eroarea critică care cauzase prăbuşirea matricei, se îndoia că ar fi reuşit să finalizeze la timp ajustări.

Cu cât contempla mai mult procesul, cu atât devenea mai frustrat. Eşuase de două ori, fiind incapabil să termine în timpul alocat şi, de asemenea, fiind lipsit de forța necesară pentru a-şi îndeplini sarcina fără erori. Era posibil să existe un alt element esențial în proces, care îi lipsea? Mai era vreun secret care trebuia aflat, care să-i permită în cele din urmă să creeze un holocron pentru a-şi putea transmite înțelepciunea şi cunoştințele către succesori? Sau eşecul era doar al lui? Îi lipsea pur şi simplu puterea? Stăpânirea părții întunecate era cumva mai mică decât a vechilor Lorzi Sith precum Freedon Nadd? Era o speculație incomodă, dar Bane se forță să o ia în considerare. Citise istoriile despre marii Lorzi Sith; multe erau pline de fapte aproape prea incredibile. Cu toate astea, chiar dacă erau adevărate, chiar dacă unii dintre predecesori au avut capacitatea de a folosi partea întunecată pentru a distruge lumi întregi sau a face soarele să devină nova, Bane simțea că puterea lui egala abilitățile descrise de mulți dintre cei care îşi creaseră cu succes holocroni.

Dar cât de mult din putere este irosită pe paraziții care îți infestează corpul?

Întrebarea îi răsări singură în minte, spusă nu de propria voce, ci de cea a ucenicei lui. Zannah îşi exprimase îngrijorarea cu privire la efectul pe care orbaliskul îl putea avea asupra lui; era posibil să aibă dreptate. El crezuse întotdeauna că dezavantajele orbaliskului – durerea constantă, aspectul ciudat – erau compensate de beneficiile pe care îl oferea. Îl vindeca, îl întărea din punct de vedere fizic şi îl proteja împotriva oricărui fel de arme. Acum începea să pună la îndoială acea idee.

Deşi era adevărat că îşi putea canaliza puterea prin creaturi pentru a-şi creşte temporar abilitățile, pe termen lung, era posibil ca acestea să-l slăbească. Se hrăneau constant cu energiile părții întunecate din el. Era posibil ca, după un deceniu de infestare, capacitatea de a se baza pe Forță să-i fi fost diminuată subtil?

Era o idee pe care, cândva, ar fi respins-o imediat. Dar eşecul continuu cu holocronii îl forța să-şi reevalueze relația simbiotică cu crustaceele stranii. Îi putea simți chiar şi acum, hrănindu-se cu Forța care curgea prin el.

Crustaceele deveniră brusc agitate. Zvâcneau şi tremurau pe carnea lui; le simți foamea nesătulă crescând ca şi răspuns la prezența în apropiere a unei surse proaspete de putere în partea întunecată. Bane aruncă o privire în jur, aşteptându-se să o vadă pe Zannah apropiindu-se de tabără sub strălucirea lunii pline. Nu văzu nimic; nu simți nimic – nici măcar creaturile mici şi insectele care ieşeau noaptea să vâneze hrană, zburând pe deasupra capului sau târându-se pe nisip. Conştiința normală pe care o avea despre lumea din jurul lui părea dezactivată sau... mascată!

Sări în picioare şi îşi scoase sabia de lumină, lama prinzând viața cu un trosnet şuierat. O explozie de lumină roşie se dezlănțui în jur său, luminând întunericul şi arzând iluziile care-i acopereau pe duşmanii nevăzuți.

Opt siluete îmbrăcate în roşu înconjurau tabăra, identitățile lor fiind ascunse de vizierele căştilor. Fiecare avea câte o prăjină lungă, metalică, pe care Bane o recunoscu drept baston de forță, arma tradițională a *Asasinilor* de pe Umbaran. Fiind special instruiți în arta uciderii adversarilor sensibili la Forță, *Asasinii* preferau să se bazeze pe camuflaj şi surpriză. Fiind expuşi de explozia de energie a lui Bane, rămăseseră brusc fără cel mai mare avantaj. Şi chiar dacă erau opt Bane nu ezită deloc. Sări înainte şi tăie prima siluetă îmbrăcată în roşu înainte ca el – sau ea – să aibă măcar şansa de a reacționa. O singură tăietură a sabiei sale de lumină despărțindu-l pe nefericitul adversar pe orizontală, chiar deasupra taliei.

Ceilalți şapte îl încolțiră, împungându-l cu bastoanele de forță pentru a livra încărcătura electrică mortală stocată în vârfuri. Bane nici măcar nu se deranjă să pareze loviturile primite, bazându-se pe armura sa de orbalisk pentru a-l proteja, pe măsură ce adopta o strategie de pură ofensă. Tacticile sale neaşteptate prinseră complet nepregătiți încă doi asasini care veniră chiar spre lovitura cu două mâini care îi tăie în două pe amândoi. Restul de cinci îl loviră pe Bane aproape simultan, bastoanele lor de forță trimițând prin corpul său un milion de volți de curent.

Orbaliskul absorbi cea mai mare parte a sarcinii, dar nu suficient pentru ca restul să-l zguduie de la dinți până la degetele de la picioare. Lordul Întunecat se clătină şi căzu în genunchi. Dar, în loc să se grăbească să-l termine, asasinii pur şi simplu rămaseră pe loc. Ideea că orice mai mic decât un bantha putea rezista unui şoc direct cu un baston de forță setată la o încărcătură maximă – ca să nu mai vorbim de cinci încărcături în acelaşi timp – era de neconceput. Calculul greşit al acestora îi dădu lui Bane secunda de care avea nevoie pentru a îndepărta efecte şi a se ridica în picioare, spre uimirea şi groaza duşmanilor săi.

— Zannah avea dreptate în legătură cu tine, strigă o voce din spatele lui Bane.

Se întoarse pentru a vedea un bărbat mic de statură, în vârstă de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în negru, stând la marginea taberei. Avea în mână o sabie de lumină verde, deşi era evident din felul în care o ținea că nu primise niciodată o pregătire adecvată despre cum să mânuiască arma exotică. Lângă bărbat se afla propriul ucenic al lui Bane; nu-şi scosese sabia de lumină.

Bane mârâi de furie la trădarea ei, furia lui crescândă fiind alimentată de substanțele chimice pe care paraziții le pompau în organismul său.

— Astăzi este ziua în care mori, Darth Bane, spuse bărbatul, atacând.

În acelaşi timp, cele cinci siluete îmbrăcate în roşu se repeziră din spatele lui. Bane se răsuci şi îşi împinse palma deschisă spre ei, lovind cu puterea părții întunecate. La fel ca Jedii şi cei din Sith, una dintre primele tehnici învățate de *Asasini* era crearea unei bariere a Forței. Canalizându-şi puterea, puteau forma în jurul lor un scut protector pentru a stopa atacurile cu Forța ale duşmanilor lor. Dar dacă un adversar era suficient de puternic, un atac concentrat tot mai putea sparge scutul. Darth Bane, Lord Întunecat Sith, era cu siguranță suficient de puternic.

Doi dintre *Asasini* au fost opriți în timpul atacului, căzând la pământ, de parcă ar fi lovit un zid invizibil. Încă doi, mai slabi şi mai puțin capabili să se apere împotriva puterii lui Bane, au fost aruncați înapoi, zburând. Doar al cincilea fu suficient de puternic să reziste Forței Lordului Sith şi să-şi continue atacul.

Cu toate astea, fără frații săi alături pentru a distrage atenția duşmanului, se trezi singur în focul mâniei lui Bane. Neputându-se apăra împotriva secvenței sălbatice de tăieturi şi împungeri a sabiei de lumină, căzu în câteva secunde, cu o jumătate de duzină de răni fatale marcate peste piept şi față.

În timp ce restul de patru asasini rămaşi se ridicau în picioare, Bane se întoarse spre conducătorul lor. Înțelept, bărbatul în negru îşi oprise propriul atac şi aduna Forța. În timp ce Bane se îndrepta spre el, omul o dezlănțui într-un singur filament lung şi subțire de fulger indigo. Bane prinse fulgerul cu sabia de lumină, lama absorbind energia. Ca răzbunare, lovi înapoi cu propriul fulger – o furtună de zeci de descărcări care se aruncară spre țintă din toate unghiurile. Omul sări în aer,

răsucindu-se înapoi pentru a evita descărcarea electrică mortală. Ateriză pe picioare la zece metri depărtare de micul crater fumegând care marca locul unde stătuse cu doar o clipă mai înainte.

— Zannah! strigă bărbatul. Fă ceva!

Dar ucenica lui Bane nu se mişcă. Pur şi simplu stătea deoparte, trăgând de timp şi observând acțiunea.

Asasinii săriră din nou pe Bane, dar în loc să-i respingă cu Forța, el permise trupului său să devină o conductă, transformându-se într-o manifestare fizică a puterii tumultuoase a părții întunecate. În timp ce se învârtea ca un vârtej, lama lui părea să fie peste tot în acelaşi timp: tocând, devastând şi tăindu-şi duşmanii în bucăți. Toți cei patru asasini muriră în atac, deşi unul reuşi să dea o singură lovitură cu bastonul de forță înainte ca gâtul să fie tăiat, rana fiind atât de adâncă încât aproape că îi desprinse capul. Alimentat de ură şi furie, Bane se scutură de şocul electric ca un rancor care se scutura de muşcătura unui venn-bug[11]. Încă o dată îşi îndreptă atenția asupra bărbatului în negru. Bane se îndreptă încet spre el în timp ce adversarul stătea înghețat pe loc, paralizat de cunoştientizarea terifiantă a propriei sale morți iminente.

— Zannah! strigă bărbatul din nou, ținându-şi sabia de lumină vertical în față, de parcă era un talisman care putea ține departe demonul care se apropia. Stăpână! Ajută-mă!

Bane îl lovi cu propria armă, tăindu-i brațul cu sabia de la cot. Bărbatul țipă şi căzu în genunchi. O clipă mai târziu, vocea îi deveni tăcută în timp ce Bane îl străbătu cu o singură împungere puternică, sabia intrându-i în piept chiar sub inimă şi ieşind o jumătate de metru prin spatele omoplatului. Bane îşi trase lama înapoi. În timp ce trupul bătrânului cădea cu fața la pământ, Lordul Întunecat se întoarse spre ucenica sa. Zannah pur şi simplu rămase pe loc, privindu-l.

— M-ai tradat! urlă el şi sări spre ea.

Zannah urmărise lupta cu interes, fiind atentă la tactica şi tendințele lui Bane şi înregistrându-le pentru mai tarziu. Maestrul îi omorâse cu uşurință pe Hetton şi pe slujitorii săi – aşa cum se aşteptase – deşi existase o clipă aproape de începutul bătăliei când Bane păruse vulnerabil. Se pare că orbaliskul nu putea să-l protejeze pe deplin împotriva curentul electric al unui baston de forță – un alt fapt pe care îşi propuse să îl analizeze mai târziu. Când se terminase, Maestrul se întorsese cu fața spre ea. Ea se aşteptase să-i ceară explicații, dar, în schimb, sări spre ea cu un urlet.

Zannah abia avu timp să-şi aprindă lamele gemene pentru a face față atacului său complet neaşteptat. Căzu într-o postură defensivă aşa cum o făcuse atât de des în timpul antrenamentelor. Dar ăsta nu mai era un exercițiu, şi Maestrul ei ataca cu o viteză şi o înverşunare cu care nu se mai confruntase niciodată.

Lăsându-se pradă furiei sângeroase alimentată de orbalis, era ca un animal sălbatic, atacând-o dezlănțuit din toate unghiurile, loviturile venind atât de repede încât părea că mânuia zece săbii în acelaşi timp. Zannah se retrăgea încontinuu, cedând cu disperare teren sub asaltul copleşitor.

— Nu te-am trădat, Stăpâne! strigă ea, încercând să-l facă pe Bane să vadă motivul înainte să o despice în două. L-am ademenit pe Hetton aici ca să-l poți ucide!

Se feri de o tăietură orizontală, doar pentru a primi o cizmă grea în coaste. Se rostogoli din lovitură, abia evitând să fie tăiată de lama sabiei sale. Pară o lovitură descendentă puternică, apoi se lăsă pe vine şi se lansă înapoi, sărind la zece metri.

— Ascultă-mă, Stăpâne! strigă acum, după ce pusese o oarecare distanță între ei. Dacă aş fi vrut să te trădez, de ce nu i-am ajutat în timpul…aaahhhh…

Bane o lovi cu o împingere puternică a Forței, trimițând-o înapoi. Numai bariera pe care o ridicase instinctiv în ultima clipă, pentru a se proteja, o salvă să nu-i fie spulberate oasele de forța zdrobitoare a impactului. Se ridică în picioare şi îşi răsuci sabia în față, creând ceea ce spera să fie un zid impenetrabil de apărare. În loc

---

[11] Venn-bug – insectă care trăia pe lumile în care trăiau şi rancorii, fiind ceva asemănător unui purice.

să încerce să-i străpungă garda, Bane sări în aer şi coborî aproape chiar peste ea. Îi pară lovitura cu abilitate, redirecționând-o spre lateral în timp ce se întoarse pentru a-i împiedica corpul să se lovească de al ei. Dar Bane îi lovi bărbia cu cotul în timp ce ea se întoarse, lovitura dându-i capul pe spate. Corpul ei deveni moale, arma îi căzu din mâna lipsită de putere şi se prăbuşi la pământ. O secundă nu văzu decât stele.

Vederea i se lămuri pentru a-i dezvălui imaginea lui Darth Bane care se profila deasupra ei, cu lama ridicată pentru lovitura de grație.

— Am făcut asta pentru tine, Stăpâne! strigă ea, ignorând durerea palpitantă din maxilar. Am vrut doar să-ți aduc cheia creării unui holocron!

Bane ezită, cuvintele ei străpungând în cele din urmă nebunia bestială care îl învăluise. Privi în jos, capul său înclinându-se în lateral, în timp ce pofta de sânge i se stingea încet.

— Ai făcut asta pentru mine? întrebă el suspicios.

Zannah dădu din cap frenetic, deşi o făcea să simtă că i se învârte.

— Hetton m-a recunoscut ca fiind un Sith adevărat. A trebuit să găsesc o cale să-l elimin, pe el şi pe slujitorii săi, pentru a ne păstra existența secretă.

— Aşa că i-ai adus aici ca să mă prindă în ambuscadă, spuse el, în mod evident sceptic.

— A trebuit să-i câştig încrederea, explică Zannah, vorbind repede şi băgând mâna în pliurile hainelor pentru a scoate datacardul pe care i-l dăduse Hetton. A trebuit să-l păcălesc să-mi dea asta, ca apoi să ți-l pot da.

Întinse datacardul spre Maestrul ei, minunându-se de faptul că supraviețuise pedepsei pe care i-o aplicase în timpul confruntării lor. Bane întinse mâna pentru a-l lua din strânsoarea ei, coborând sabia şi stingând lama. Dădu scurt din cap şi făcu un pas înapoi, permițându-i să se ridice. Zannah îşi recuperă propria sabie de unde stătea pe pământ, apoi se ridică încet în picioare. Capul îi înota încă de la lovitura cu cotul în maxilar, făcând să-i fie dificil să stea în picioare fără să se legene uşor.

— Ştiam că ai puterea să-i învingi, Stăpâne, spuse Zannah. De aceea nu ți-am venit în ajutor în timpul luptei.

— Şi dacă te înşelai? o întrebă Bane cu voce liniştită şi amenințătoare. Dacă m-ar fi omorât, cumva?

— Atunci ai fi fost slab, nevrednic să fii Lordul Întunecat Sith, răspunse Zannah cu îndrăzneală. Şi ai fi meritat să mori.

— Exact, spuse Bane cu zâmbetul său familiar şi sumbru, iar Zannah ştiu că Maestrul o aproba.

Capitolul 16

Iarna încă era un fenomen nou şi nu tocmai binevenit pe Ruusan. Inițial fusese o lume temperată, climatul ei fiind controlat şi moderat de vastele păduri boreale care dominau suprafața planetei. Dar în timpul conflictului prelungit dintre Frăția Întunericului şi Armata Luminii, fuseseră distruse milioane de hectare de arbori vechi, transformând o parte uriaşă din emisfera nordică a Ruusanului într-un pustiu dezolant şi arid. Singure, schimbările dramatice ale caracteristicilor geografice ale lumii ar fi putut să nu fie suficiente pentru a afecta semnificativ schimbarea climatică. Cu toate astea, daunele aduse mediului au lăsat lumea şi mai vulnerabilă la devastările bombei gândurilor. Din cauza teribilei arme a lui Kaan, fusese creat un nexus puternic în Forței: un vârtej invizibil de energii ale părții întunecate – şi luminoase – capabil să modifice permanent tiparele meteorologice ale planetei. Drept urmare, chiar şi în regiunile planetei unde încă mai erau păduri, zăpada – o raritate în generațiile trecute – devenise o apariție regulată, anuală. Iernile fără precedent durau de obicei doar câteva luni, dar erau deosebit de brutale cu ecosistemul care evoluase într-un climat mult mai cald. O parte din flora şi fauna de pe Ruusan, precum şi oamenii care încă locuiau aici, învățaseră să se adapteze. Alte specii, pur şi simplu muriseră.

De-a lungul anilor, Darovit aflase că existau trei elemente cheie pentru a supraviețui frigului dur.

Primul era să se îmbrace mereu cu mai multe straturi de haine. Mantia cu glugă era un cadou de la un fermier pe care îl tratase de un caz rău de putregai fungic. Puloverul gros de dedesubt fusese oferit ca plată de un miner, după ce Darovit îi refăcuse omului piciorul; îl zdrobise din greşeală cu ciocanul pneumatic. De fapt, fiecare articol de îmbrăcăminte de pe el – cămaşa cu mânecă lungă, pantalonii groşi, cizmele căptuşite, mănuşa căptuşită cu blană de pe mâna stângă şi manşeta personalizată care îi acoperea ciotul amputat – îi fuseseră date de localnicii care veneau la casa sa izolată, căutând ajutor de la *Pustnicul Vindecător*.

Al doilea era să rămână uscat. Învățase să privească cerul, căutând adăpost la cel mai mic semn de precipitații. Dacă îşi lăsa hainele să se ude, hipotermia se putea instala cu uşurință înainte să poată găsi ajutor. Era unul dintre dezavantajele faptului că trăia singur în adâncul pădurii, dar Darovit se obişnuise prea mult cu viața lui în singurătate ca să mai renunțe acum la ea. În primii ani, fusese un vagabond rătăcitor, explorând sălbăticia de pe Ruusan în timp ce călătorea între micile zone de civilizație împrăştiate pe tot pământul. Dar, pe măsură ce învățase să vâneze şi să se hrănească singur, găsi din ce în ce mai puține motive să se aventureze în oraşele şi satele pe care le întâlnea. În urmă cu şase ani îl obosise existența nomadă. Găsind un loc îndeajuns de îndepărtat, lângă o zonă împădurită, mare, îşi construise o colibă simplă, din ramuri şi noroi. Coliba îi dădea un sentiment de permanență şi stabilitate, permițându-i în acelaşi timp să se bucure de pacea interioară pe care o găsise în izolarea sa autoimpusă. Nu existau alte aşezări umane la mai puțin de zece kilometri de a lui şi chiar şi cea mai apropiată colonie de săritori era la aproape cinci kilometri distanță. Totuşi, asta nu însemna că nu avea vizitatori. Din învățăturile săritorilor şi din experiența acumulată în călătoriilor din tinerețe, devenise priceput în folosirea medicamentelor pe bază de plante şi a remediilor naturale. De trei sau patru ori pe lună era vizitat de cineva care îl implora să trateze vreo boală sau vătămare. Darovit nu îi refuza niciodată pe aceşti oameni, cerându-le în schimb doar să-i respectă intimitatea... deşi adesea pacienții îi ofereau mici cadouri ca semn ale recunoştinței lor, precum hainele pe care le purta acum.

Al treilea element cheie pentru supraviețuire în iernile dure de pe Ruusan era să nu se aventureze niciodată noaptea. Temperaturile foarte scăzute, şansa de te rătăci şi incapacitatea de a găsi adăpost, şi chiar şi prădătorii ocazionali, făceau ca ieşirile pe întuneric să devină periculoase şi o propunere prostească.

Totuşi, iată-l pe Darovit în toiul nopții, cu zăpada pulberată de vânt scârțâind sub picioarele sale. Lăsase în urmă căldura colibei sale acum multe ore, deoarece îşi propusese să vadă cu ochii lui dacă erau adevărate zvonurile pe care le auzise de la mai mulți dintre pacienții săi recenți.

Darovit furios?

— Nu, îi şopti micului săritor cu blană verde care plutea deasupra lui. Doar curios.

Din motive pe care încă nu le înțelegea pe deplin, săritorii dezvoltaseră o fascinație specială pentru el. În timpul zilei erau întotdeauna doi sau trei care dădeau târcoale colibei sale. Şi de fiecare dată când pleca, îl însoțea cel puțin una dintre creaturile neobişnuite. Poate că se simțeau responsabili pentru bunăstarea lui după ce îl salvaseră din peştera bombei gândurilor. Sau poate erau atraşi de el din cauza vocației lor comune: săritorii uşurau stresul mental al celor care sufereau sau aveau dureri, iar Darovit alesese să-şi împărtăşească talentele de vindecător cu oricine venea la el în căutarea ajutorului. Era chiar posibil să-l găsească pur şi simplu distractiv sau amuzant, deşi Darovit nu ştia cu siguranță dacă săritorii aveau simțul umorului. Se obişnuise repede cu compania lor constantă. Erau tovarăşi blânzi şi păreau să simtă când avea chef de conversație şi când îşi dorea să rămână singur cu gândurile sale. De cele mai multe ori le găsea prezența ca fiind calmă şi liniştitoare, deşi unii săritori erau mai puțin liniştitori decât alții. Tânăra femelă care îl însoțea acum, Yuun, părea să fie mai vorbăreață decât semenii ei.

Darovit acasă acum.

— Nu încă, şopti el.

Două dintre cele trei luni surori ale lui Ruusan erau aproape pline în seara astă, lumina lor reflectându-se pe stratul argintiu de gheață şi pe albul păturii de zăpadă care se acumulase în ultimele săptămâni. Darvoit stătea ghemuit în spatele unui grup de copaci, lăsându-se pe bastonul său pentru sprijin şi întinzând ciotul mâinii drepte pentru a da ramurile deoparte, astfel încât să poată privi fără a fi reperat. Prin norii de vapori ai respirației sale, studie scena care confirma că zvonurile erau adevărate: Jedii se întorseseră pe Ruusan! Darovit râsese în mod deschis prima dată când un pacient menționase că Republica avea să construiască un monument pentru a-i onora pe cei care căzuseră pe Ruusan. Susținuse că nu avea sens să se apuce de un astfel de proiect acum, la un deceniu după luptă. Însă nu putea nega ceea ce vedea printre ramuri. Un teren mare de la marginea pădurii fusese curățat de zăpadă, dezvăluind câmpurile înghețate, acoperite de ierburi, de dedesubt. Perimetrul fusese marcat cu stâlpi şi lanțuri topografice, iar săpăturile începuseră deja. Brazdele adânci de sol dezgropate de droizii constructori pentru a crea fundația îi păreau lui Darovit ca o rană a planetei însăşi. Câteva zeci de pietre mari erau împrăştiate în jurul zonei, fiecare fiind adusă pe Ruusan din lumile de baştină ale fiecăuia dintre Jedii morți, monumentul fiind menit să-i cinstească. Pentru ochii lui Darovit, rocile extraterestre ieşeau în evidență ca un wookiee într-o mulțime de jawa: erau intruşi nedoriți care stricau peisajul ruusan.

— Nu au dreptul să fie aici, şopti el supărat.

Nu rănit pe nimeni, sugeră Yuun.

— Acest pământ abia acum începe să se vindece după războiul lor nenorocit, răspunse el. A fost nevoie de zece ani pentru ca oamenii să uite toate astea. Acum, Jedii vor să redeschidă vechile răni.

Senatul aprobat. Nu Jedi.

— Nu-mi pasă ce spune povestea oficială. Ştiu că Jedii sunt în spatele acestei poveşti. Asta va crea probleme.

Probleme?

Yuun era prea tânără pentru a-şi aminti războiul care îi devastase lumea. Nu asistase la moartea şi suferința fără sens care dusese sute de colonii de săritori în pragul nebuniei. Vătămați dincolo de orice speranță de salvare, săritorii răniți proiectau gânduri de durere şi chin, atacând şi chiar ucigând alte creaturi vii, până când au fost ucise de echipele de Jedi trimise pentru a le eradica.

— Jedii şi războiul lor aproape că au distrus Ruusanul, îi spuse Darovit. Au murit nenumărate mii de bărbați, femei şi copii. Pădurile au ars. Şi specia ta a fost vânată aproape până la dispariție.

Sith a început război.

— Sithul nu ar fi putut să lupte singuri. Aveau nevoie de cineva cu care să lupte, iar Hoth a fost mai mult decât dispus să-şi arunce adepți Jedi împotriva lor, argumentă Darovit, întrebându-se cât de mult ştiau săritorii – şi în special Yuun – despre trecutul său. Ambele părți au fost la fel de vinovate.

Darovit vinovat.

Era, de fapt, o declarație mai degrabă decât o întrebare.

— Poate, recunoscu tânărul, sprijinindu-se de bastonul său. Dar necazurile pare să-i urmeze pe Jedi oriunde se duc. Şi nu am de gând să stau şi să privesc, astfel încât să poată distruge lumea a doua oară.

În afară de droizii de construcție, locul săpăturilor era pustiu; echipajele organice lucrau doar în timpul zilei. Mergând chircit şi ținându-şi bastonul paralel cu solul, în lateral, Darovit se strecură de sub acoperirea copacilor.

Pace. Liniştit, proiectă Yuun după el, încercând să-i aline furia.

Dar nu fu suficient de îndrăzneață pentru a-l urmări în aer liber, iar el îi ignoră rugămințile până când trecu dincolo de raza comunicării sale telepatice.

Darovit nu era puternic în Forță; acesta era motivul pentru care eşuase în încercările sale de a se alătura atât Jedilor, cât şi Sithului. Dar avea o oarecare afinitate, minoră, suficientă pentru a-i permite să se strecoare prin zona săpăturilor nevăzut şi neobservat de droizii de construcție semi-inteligenți.

Droizii de construcție erau folosiți doar pentru sarcinile simple şi de bază. Majoritatea lucrărilor la monument vor fi realizate de echipaje care foloseau utilaje grele şi sănii repulsoare. Mişcându-se repede, Darovit se îndreptă spre cea mai apropiată sanie, ascunzându-se în spatele ei. Venise bine pregătit, ascunzând în buzunarele hainei sale o cantitate mare de pudră de rădăcină de tass[12] şi doi pumni de petale zdrobite de flori de viță scintil. În mod individual, cele două substanțe erau inofensive, dar amestecate împreună şi umezite, aveau o interacțiune uimitoare. Cu mâna bună, deschise panoul de întreținere al saniei chiar sub cutia de control şi îndesă patru petale de scintil pe bobinele repulsorului. Apoi, presără un vârf de rădăcină de tass, pudră, peste petale. Apoi, ca un ultim adaos, luă o mână de zăpadă, lăsând-o să se topească în mănuşă, astfel încât picăturile să cadă peste amestec. Se auzi un şuierat moale şi un miros alcalin ascuțit pe măsură ce elementele se combinau pentru a forma o pastă foarte corozivă care începu să-şi facă drum prin bobine. Darovit fixă înapoi capacul de întreținere al saniei; fuioarele de fum verde-maroniu ieşeau deja de sub el. Darovit petrecu următoarea oră trecând de la sanie la sanie, făcând pauză ori de câte ori un droid de construcție trecea pe lângă el, în misiunea sa preprogramată, neştiind de infractorul din mijlocul lor. Când se întoarse lângă Yuun, care încă îl aştepta, fiecare sanie repulsoare fusese dezactivată.

Soluție temporară. Vor înlocui.

— Bobinele repulsoare sunt scumpe, spuse Darovit. Şi sunt mereu foarte căutate. Asta ar trebui să-i întârzie cel puțin o săptămână.

Apoi?

— Mai am câteva trucuri în mânecă pentru prietenii noştri Jedi, o asigură el pe mica săritoare. Ăsta a fost doar începutul.

Lumină curând. Acum acasă?

---

[12] Tass şi viță scintil – plante originare de pe Ruusan. Când rădăcinile de tass erau transformate în pudră, amestecate cu petalele florilor de viță scintil şi apoi umezite, formau o pastă foarte corozivă.

Darovit aruncă o privire în sus şi văzu strălucirea slabă a primului dintre sorii gemeni ai Ruusanului care apărea peste orizont.

— Acasă, fu el de acord.

* * *

Trecuseră trei săptămâni de când Zannah îi prezentase Maestrului datacardul care aproape o costase viața pe tânăra ucenică. Bane folosise tot acel timp pentru a-i studia cu atenție conținutul, analizând fiecare frântură de informație pe care Hetton o adunase despre Belia Darzu. Verifica referințele cu mai multe surse, autentificând tot ce putea din cercetările lui Hetton.

Bane era acum încrezător că tot ce descoperise bătrânul era adevărat. Experimentele lui Belia în alchimia Sith îi dezvăluiseră secrete care îi permiseră să se înconjoare de o armată de tehnobestii. Şi mai impresionant, cel puțin din perspectiva lui Bane, Belia îşi crease cu succes propriul holocron. Şi existau dovezi puternice care să susțină teoria conform căreia holocronul pe care îl crease – depozitul tuturor cunoştințelor ei – încă era ascuns undeva în cetatea de pe Tython.

Bane efectuă ultimele diagnostice de verificare ale navei sa: nu-şi putea permite să aibă nimic defect în următoarea călătorie. Traseul hiperspațial către *Nucleul Adânc* era perfid şi, dacă ceva mergea prost, nu exista nicio şansă să treacă cineva pe acolo pentru a-l găsi. Ar muri de o moarte rece şi singuratică – un cadavru înghețat, plutind într-un sicriu de metal în jurul unei găuri negre din inima galaxiei.

Toate sistemele lui *Mystic* păreau a fi în perfectă stare de funcționare. Fiind una dintre noile nave din seria *Infiltrator* proiectate de Sienar, *Mystic* era o navă de luptă de dimensiuni medii, pe care Bane o dobândise, anonim, prin rețeaua sa de interpuşi şi furnizori din umbră. Construiți pentru a transporta maxim şase pasageri, *Infiltratorii* erau echipați cu arme uşoare şi cu placări minime, accentul fiind pe viteză şi manevrabilitate. *Mystic* fusese personalizată prin adăugarea unui hipermotor din clasa Patru, permițându-i să depăşească practic orice altă navă pe care o întâlnea. Deşi pe navă era loc atât pentru Maestru, cât şi pentru ucenică, Bane decise că Zannah nu îl va însoți în călătoria sa pe Tython.

Dar ea nu avea să aştepte pur şi simplu pe Ambria până se întoarcea el.

Alături cu studiul datacardului, Bane îşi petrecu mult timp gândindu-se la paraziții care lipiți de carnea lui. Deşi era posibil să descopere informații noi pe Tython aflând secretele finale ale creării unui holocron, era, de asemenea, posibil ca Belia să fi reuşit folosind exact acelaşi proces pe care îl folosise în încercările sale eşuate. Bane încă putea ignora teoria conform căreia orbaliskul era responsabil pentru eşec, secându-l de energiile părții întunecate de care avea nevoie pentru a finaliza procesul.

Existau şi alte considerente. De două ori până acum se pierduse într-o furie teribilă, gândirea şi rațiunea fiind înlocuite de o dorință fără minte de a distruge orice şi pe oricine din raza de acțiune. Prima dată când se întâmplase, lăsase tabăra în ruine: o risipă inutilă şi prostească de resurse. A doua oară fusese aproape mult mai costisitoare. Dacă ar fi reuşit să o omoare pe Zannah, tot ar fi găsit datacardul lui Helton la ea. Dar ar fi fost obligat să găsească un nou ucenic. S-ar fi pierdut un deceniu de antrenament din cauza nebuniei sale temporare.

Zannah se salvase explicându-i motivele din spatele acțiunilor. Acționase în perfectă conformitate cu învățăturile Maestrului – fapt pe care Bane ar fi trebuit să-l realizeze şi singur. Dar orbaliskul îl orbise, nevăzând intrigele ei pricepute, iar acum înțelegea că puterea brută pe care i-o acorda venea în detrimentul subtilității şi al vicleniei.

Aşa că în timp ce el mergea pe Tython pentru a face față pericolelor şi apărării cetății pierdute a Beliei, Zannah îşi întreprindea propria misiune.

Nava lui Hetton era magnifică. Era un crucişător personalizat de optzeci de metri lungime, care putea să țină confortabil douăzeci de pasageri, şi cu toate astea,

era nevoie de un singur pilot pentru a o opera. Fiecare detaliu al construcției şi designului ei fusese făcut după specificațiile precise şi fastuoase ale lui Hetton.

Fiind echipată cu suficientă putere de foc şi armură pentru a putea lupta o mică navă din clasa Capital, interiorul era totuşi suficient de luxos pentru a găzdui o cină formală pentru nişte demnitari planetari. Nu fuseseră făcute economii, nava fiind la fel de mult un simbol al bogăției sale incredibile pe cât fusese un mijloc de transport.

Un singur lucru nu-i plăcea lui Zannah: o numise *Loranda*, după mama sa. Se întinse şi lovi comenzile, fiind uimită de decolarea lină şi reacția manşei în timp ce ghida nava în şi în afara atmosferei Ambriei. În două zile putea ajunge pe Coruscant; fără îndoială că va trebui să mituiască un administrator de port spațial pentru a împiedica înscrierea sosirii în registrele oficiale.

Loranda era încă înregistrată pe numele lui Helton, iar sosirea ei ar atrage imediat atenția dacă ar fi fost înregistrată de autoritățile competente. Din fericire, era o practică obişnuită ca nobilii de Serenno să facă frecvent debarcări neprogramate – şi nedeclarate – chiar şi pe Coruscant. Cei bogați nu erau legați de aceleaşi regulile ca cetățeanul de rând al Republicii şi dacă se înfățişa ca o servitoare trimisă să mituiască un administrator de port, la aterizare, nu ar părea nimic neobişnuit.

Ajungerea pe planetă fără a atrage atenția ar fi fost partea uşoară a misiunii ei. Obținerea accesului la Arhivele din Templul Jedi va fi partea mult mai dificilă. Bane risca extraordinar prin trimiterea ei acolo. Petrecuseră ultimul deceniu ascunzându-se de Jedi, iar acum, ea era pe punctul de a intra chiar în inima Ordinului. Dar nu-i putea contesta decizia, nu atunci când fusese parțial responsabilă pentru ea. Ea fusese cea care plantase primele semințe de îndoială în mintea Maestrului ei cu privire la paraziți şi stratagema ei ajunsese să dea roade.

Bane hotărâse – de dragul ei şi al Sithului – că trebuia să scape de infestare. Nimic din experimentele inițiale ale lui Nadd nu indica faptul că orbaliskul putea fi extras din gazdă şi nici propriile cercetări ale lui Bane asupra subiectului nu reuşiseră să descopere ceva. Dar Arhivele Jedi erau cea mai mare colecție de cunoştințe asamblate în galaxia cunoscută. Dacă exista un răspuns, îl va găsi acolo.

Stăpânul ei luase toate măsurile de precauție pentru a-i păstra ascunsă adevărata identitate în timp ce vizita Arhivele. Prin rețeaua sa de informatori misterioşi şi contacte din umbră, adunase o listă de nume şi portofolii de date pentru practic fiecare membru al Ordinului Jedi. Din această listă, alesese un nume care să se potrivească scopului lor: Nalia Adollu.

Nalia era o Padawană de aproximativ vârsta lui Zannah, sub tutela lui Anno Wen-Chii, un renumit Jedi Pyn'gani, Maestru pe planeta Polus din Inelul Exterior. În ultima săptămână, Zannah memorase fiecare detaliu al profilului şi istoriei, alături de istoria Maestrului Anno, astfel încât să poată să se dea drept tânăra femeie.

Povestea de acoperire era simplă: Zannah ar pretinde că Maestrul ei studiază o rasă rară de organisme parazite care trăia sub suprafața acoperită de gheață a lui Polus. Fiind dornici să compare forma de viață recent descoperită cu specii similare din alte lumi, dar nevrând să părăsească liniştea lumii sale de origine, îşi trimisese Padawana pentru a aduna materiale de cercetare din Arhiva Jedi.

Cu toate astea, va fi avut nevoie de mai mult decât o poveste de acoperire plauzibilă pentru a-şi menține deghizarea atunci când se prezenta bibliotecarului şef şi cerea permisiunea de a vizualiza arhivele. Zannah şi Nalia aveau aceeaşi vârstă. Aveau aproximativ aceeaşi înălțime şi aceeaşi constituție atletică. Amândouă aveau părul lung şi curgător – deşi Zannah îşi vopsise pletele într-un negru profund, strălucitor, pentru a se potrivi cu cele ale celeilalte femei.

Trecuseră cinci ani de când Nalia îşi părăsise ultima oară Maestrul pe Polus, aşa că erau puține şanse să dea peste cineva care o cunoscuse suficient de bine încât să o recunoască pe Zannah ca impostoare.

Dar chiar dacă înfățişarea nu o dădea de gol, exista un element final ce trebuia luat în considerare. De-a lungul misiunii sale, va fi înconjurată de slujitori ai

luminii; dacă ar fi simțit partea întunecată din ea, s-ar fi expus instantaneu. Secretul la care ea şi Bane munciseră atât de mult ca să îl păstreze va fi distrus. Tot ce munciseră în ultimul deceniu, tot ceea ce realizaseră, ar fi fost în zadar. Probabil că ar fi capturată, condamnată la moarte, iar Maestrul ei va fi urmărit şi ucis.

Singurul mod în care planul putea funcționa era dacă va putea folosi puterea vrăjitoriei Sith pentru a-şi masca puterea, proiectând simultan o aură de energie luminoasă. Era o vrajă complicată, una pe care nu o mai încercase niciodată.

Era nevoie de un echilibru de putere şi delicatețe, iar ea o exersase continuu în săptămânile dinaintea plecării. Cu toate astea, în ciuda tuturor eforturilor, existau încă momente în care concentrarea îi scăpa şi îşi arăta adevărata ei natură.

Trebuia doar să spere că, dacă se va întâmpla pe Coruscant, niciunul dintre Jedi nu va fi suficient de aproape ca să observe.

Capitolul 17

Prin pădure sufla un vânt rece, scăzând temperatura mult sub îngheț, dar Johun reuşi să folosească Forța pentru a se încălzi şi să țină departe cel mai rău din frig. Cavalerul Jedi era frustrat. În ultimele săptămâni se înregistraseră puține progrese în construcția monumentului de pe Ruusan, proiectul fiind victima unei campanii de vandalism şi sabotaj.

Începuse odată cu distrugerea repulsoarelor, bobinele fiind mâncate de un tip de substanță toxică întinsă pe suprafața lor. Au fost necesare patru zile pentru a aranja expedierea şi instalarea bobinelor de schimb.

La al doilea incident, toate echipamentele grele fuseseră acoperite cu o sevă groasă şi lipicioasă care se dovedi a fi un adeziv puternic. Mănuşile, cizmele şi alte articole de îmbrăcăminte ale muncitorilor se lipiseră rapid, rămânând permanent ataşate de orice suprafață pe care abia o atingeau; din fericire nimeni nu intrase în contact cu pielea goală. Au fost necesare ore întregi pentru a găsi şi aplica nişte solvenți chimici suficient de puternici pentru a rupe legătura şi două zile întregi pentru a curăța reziduul de pe echipamente.

Johun se gândise să-i trimită pe unii membri ai echipajului său ca paznici pe timpul nopții. Dar locul monumentului era îndepărtat; în fiecare dimineață echipajele erau transportate cu o navetă. Oricine era desemnat să supravegheze locul va fi lăsat complet singur şi dacă vandalii necunoscuți erau înarmați, gardienii ar fi putut fi răniți sau chiar ucişi. Asta era ceva ce Cavalerul Jedi nu era dispus să rişte.

Pentru câteva nopți după cel de-al doilea incident, angajase o echipă de securitate privată care să patruleze regiunea, în speranța că-l vor putea prinde pe cel care era responsabil. Totuşi, acele nopți trecuseră fără incidente, potențialul sabotor fiind probabil speriat de spectacolul de forță.

Dar finanțarea pentru proiect era limitată, iar Johun depăşise deja bugetul din cauza problemelor precedente. În cele din urmă, încheiase contractul cu patrulele de securitate... şi două nopți mai târziu vandalii loviseră din nou.

Al treilea incident începu la sosirea echipajului, dimineața, pentru a descoperi că cineva răspândise un polen înțepător în jurul întregului santier. Pe măsură ce soarele se ridica, un stol mare de păsări minuscule – zeci de mii de creaturi care ciripeau şi fluierau – coborâră pe şantier, atrase de parfum. Numărul lor acoperise sorii gemeni în timp ce se ridicau şi se aşezau pe echipe, făcând imposibilă munca.

Chiar şi după dispariția polenului, mirosul rămăsese încă două zile, atrăgând păsările înapoi în fiecare dimineață, oprind construcțiile.

Johun hotărî să ia lucrurile în mâinile sale. Oricine era în spatele problemelor era prudent şi o echipă de securitate patrulând perimetrul era prea vizibilă pentru a fi un factor de descurajare eficient. Aşa că în ultimele trei nopți, când echipele se îmbarcau în navete şi reveneau la confortul paturilor lor, el rămânea în urmă, hotărât să-i prindă pe vandali în flagrant şi să-i aducă în fața justiției.

În calitate de Jedi, putea rămâne câteva zile fără somn, intrând în schimb în transe meditative uşoare, dar odihnitoare, care îi permiteau să rămână conştient de ceea ce se întâmpla în jurul său. Şi dacă autorii se dovedeau a fi înarmați şi chiar ostili, Johun era încrezător că nu va fi în niciun pericol.

Era ascuns în spatele unei prelate de camuflaj întinsă în copacii care înconjurau şantierul. Stând pe un mic mal abrupt care asigura vederea asupra zonei şi înarmat cu ochelari pentru vedere nocturnă, avea o imagine foarte clară asupra întregului teritoriu. Primele două nopțile trecură fără incidente şi Johun începu să se teamă că oricine se afla în spatele atacurilor trebuie să fi ştiut că era acolo. Dacă nu se întâmpla nimic în seara asta, decise el, va trebui să încerce o altă cale de acțiune.

Aproape două ore mai târziu, răbdarea îi fu răsplătită în cele din urmă când, prin ochelari, văzu o singură siluetă ieşind dintre copaci la mai puțin de o sută de metri de locul unde se ascundea Johun. Lângă el se afla un obiect lung şi subțire care ar fi putut fi o armă, un baston, sau chiar ambele.

Johun scană pădurea din jur, căutând să vadă dacă persoana era singură. Singurul lui tovarăş apăru pe ochelari de vedere nocturnă ca o mică pată verde, planând la adăpostul ramurilor. Johun îl recunoscu ca fiind unul dintre săritorii indigeni de pe Ruusan şi simți un tremur involuntar când îşi aminti de teroarea pe care specia o inspirase în Jedi după puternicul ritual Sith care le distrusese casele din pădure şi îi înnebunise.

Avea sens dacă săritorii s-ar dovedi a fi în spatele vandalismului. Pentru a-şi proteja trupele, Hoth dăduse ordin, în ultimele zile ale războiului, să fie împuşcate toate creaturile şi sute dintre ele fuseseră omorâte de Jedi.

Deşi membrii supraviețuitori ai speciei se întorseseră la căile lor paşnice şi vindecătoare, era posibil să aibă încă de resentimente pentru ceea ce se întâmplase. Dar asta încă nu explica implicarea siluetei humanoide care îşi făcea drum, încet, spre tabără. Johun ieşi din ascunzătoare. Ştia că săritorul va fugi la apropierea sa, lansându-se în aer, pe ramurile înalte ale pădurii, unde nu va putea să-l urmeze.

În afară de uciderea lui – ceea ce nu dorea să facă – nu va fi în stare să-l prindă. Dar tovarăşul săritorului va trebui să fugă pe jos, iar Johun era încrezător că va putea depăşi orice non-Jedi. Alergă spre prada sa şi silueta îşi întoarse capul, alertat de scârțâiturile puternice ale cizmelor lui Johun în zăpadă.

Johun surprinse suficient de mult din fața de sub glugă pentru a şti că urmărea un tânăr. Omul aruncă jos bastonul şi o zbughi spre copaci, hainele lungi pe care le purta pentru a le proteja de frig, fluturând în urma lui.

Johun avea de câştigat cincizeci de metri de teren; cu puterea Forței care îi curgea prin membre, se aşteptase să acopere distanța în câteva secunde. Dar adversarul său se mişca cu o viteză surprinzătoare, iar Jediul îşi dădu seama că prada lui era, cel puțin la un nivel scăzut, acordat la Forță.

Pe teren deschis Johun încă era mai rapid, dar era la zece metri în urmă când omul ajunse la marginea pădurii şi se cufundă în tufişuri. Alesese o cale care ar fi scuturat aproape orice urmăritor: țesând şi trecând în şi pe lângă grupurile dense de copaci, ferindu-se de ramurile ascuțite şi sărind peste rădăcini groase, proeminente, într-un ritm vertiginos.

Totuşi, bazându-se puternic pe Forță, Johun reuşi să facă față progresului său, îndepărtând ramurile şi frunzele care amenințau să-l lovească în față şi evitând rădăcinile care l-ar fi trimis prăbuşindu-se la pământ. Au sprintat prin pădure câțiva kilometri, niciunul dintre ei neputând câştiga teren în concursul lor. Urmărirea se încheie când ajunseră într-o poieniță cu o colibă mică de noroi construită în centru şi Johun îşi dădu seama că prada sa, orbită de panică, alerga instinctiv spre casă.

Bărbatul se repezi la uşă, ca şi când ar fi sperat să scape închizându-se înăuntru. Apoi se opri, realizând brusc greşeala pe care o făcuse. Cu umerii căzuți, rămase lângă uşă, fără să încerce să fugă când Johun se apropie cu prudență.

— Nu credeam să poată ține cineva pasul cu mine prin pădure, zise el, învins în timp ce deschidea uşa micii sale colibe. Ai putea să vii şi tu înăuntru, să scăpăm de frig.

Interiorul era simplu, dar curat şi suficient de mare pentru ca cei doi bărbați să împartă spațiul fără să se simtă înghesuiți. Singurul mobilier era o saltea mică de dormit, într-un colț. Cărbunii strălucitori dintr-o groapă din centrul camerei degajau suficientă căldură încât Johun putu să-şi scoată haina groasă de iarnă şi să o aşeze lângă el în timp ce stătea cu picioarele încrucişate pe podea.

Gazda sa îşi scoase, de asemenea, haină cea grea, apoi mai multe straturi de haine înainte de a îngenunchea în fața oaspetelui său neinvitat.

Johun ghici că bărbatul avea puțin peste douăzeci de ani, cu doar câțiva ani mai tânăr decât el însuşi. Avea păr întunecat şi zbârlit, şi barbă lungă rară; în ochii

lui era o oarecare sălbăticie. Dar abia când Johun observă că îi lipseşte mâna dreaptă, îl recunoscu ca fiind faimosul *Pustnic Vindecător* de pe Ruusan.

— Ştii cine sunt? întrebă Johun.

— Ştiu că eşti Jedi, răspunse pustnicul. De aceea nu te-am putut pierde.

— Numele meu este Johun Othone. Sunt responsabil cu proiectul construirii unui monument pentru cei care şi-au sacrificat viaţa aici, pe Ruusan.

Johun aşteptă, oferindu-i celuilalt bărbat şansa să răspundă sau să replice. Pustnicul se uită, pur şi simplu, la pământ, mâna lui bună odihnindu-se în poală, strângând ciotul braţului drept.

— De ce ne-aţi distrus echipamentul de pe şantier?

Se aşteptase pe jumătate ca pustnicul să nege în vreun fel; până la urmă, Johun nu-l prinsese asupra faptului. Dar, în schimb, el recunoscu deschis ceea ce făcuse.

— Am vrut să vă opresc. M-am gândit că, dacă v-ar costa suficient timp şi credite, ai renunţa şi te-ai întoarce de unde ai venit.

— De ce? întrebă Johun, nedumerit de veninul din vocea pustnicului.

— Nu-i vrem pe cei de genul tău pe Ruusan, plesni vocea tânărului. Nu aveţi dreptul să fiţi aici!

— Am slujit sub Generalul Hoth în Armata Luminii, răspunse Johun, încercând să rămână calm, în ciuda indignării reale pe care o simţea. Mi-am văzut prietenii murind. I-am văzut sacrificându-se pentru a salva galaxia de Sith.

— Ştiu totul despre Sith, râse pustnicul. Şi despre Jedi, de asemenea. Am văzut războiul cu ochii mei. Ştiu ce s-a întâmplat. Uită-te la ce a făcut războiul tău cu această lume! strigă el, cu voce acuzatoare. Ninge în fiecare an şi cu fiecare iarnă tot mai multe animale mor din cauza frigului. La zece ani de la aşa-numita voastră victorie, specii întregi sunt pe cale de dispariţia în urma a ceea ce aţi provocat voi aici!

— Îmi pare rău pentru suferinţele pe care le suportă această lume, spuse Johun. Dar Jedii nu pot fi traşi la răspundere pentru toate lucrurile. Cele mai mari rele de pe această planetă au fost făcute de către Sith.

— Jedi, Sith, sunteţi la fel, scuipă pustnicul. Aţi fost atât de orbiţi de ura pe care o aveaţi unii faţă de ceilalţi, încât nu aţi văzut consecinţele a ceea ce făceaţi. Şi până la urmă Generalul tău a păşit în caverne pentru a-i înfrunta pe adepţii lui Kaan, ştiind că va dezlănţui devastările bombei gândurilor asupra acestei lumi.

— Hoth s-a sacrificat pentru ca alţii să poată fi salvaţi, protestă Johun.

— Bomba gândurilor a fost o monstruozitate! Hoth ar fi trebuit să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a-l împiedica pe Kaan să o folosească. În schimb el i-a forţat intenţionat mâna.

— Nu exista altă alegere, răspunse Johun, apărând acţiunile fostului său Maestru. Detonarea bombei gândurilor a distrus Frăţia şi a scăpat galaxia pentru totdeauna de Sith.

Pustnicul râse tare.

— Asta crezi tu? Că Sithul a dispărut? Clătină din cap şi mormăi: Jedi sărman şi plin de iluzii.

— Ce vrei să spui? întrebă Johun. Simţi un pumn îngheţat închizându-se în jurul stomacului. Nu crezi că Sithul a fost distrus?

— *Ştiu* că nu a fost distrus, răspunse pustnicul. Unul dintre Lorzii Întunecaţi a supravieţuit şi a luat-o pe verişoara mea ca ucenic.

Capul lui Johun se dădu înapoi de parcă ar fi fost pălmuit.

— Verişoara ta?

Părea nebunesc, complet neverosimil. Însă pustnicul, în ciuda ochilor săi sălbatici, nu îi părea nebun lui Johun.

— De unde ştii asta?

— După ce a explodat bomba gândurilor, am coborât în tuneluri pentru a vedea ce a mai rămas, şopti pustnicul, cu o expresie sumbră, în timp ce retrăia

amintiri negre din trecutul său. I-am văzut acolo, pe verişoara mea şi pe Lordul Bane. Îşi ridică ciotul în fața ochilor. Ei mi-au făcut asta.

Mintea lui Johun se cutremură. Îşi aminti de mercenarii pe care îi întâlnise după bătălie şi de poveştile lor despre Lordul Sith care îi ucisese brutal pe tovarăşii lor. Deşi mai târziu îşi regândise poziția şi le respinsese declarațiile pe baza logicii irefutabile a lui Farfalla, o parte din el se agățase întotdeauna de credința că povestea lor era adevărată. Fără alte dovezi şi piste, îşi abandonase eforturile pentru a demonstra că un Maestru Sith scăpase în viață de pe Ruusan.

Acum, în interiorul pereților unei mici colibe din noroi, dăduse peste dovezile care-l eludaseră cu un deceniu în urmă.

— Ai văzut un Sith pe nume Lord Bane? insistă Johun nerăbdător, în căutarea unei confirmări sigure. De unde ştii că a fost el?

— Pentru o vreme am făcut parte din armata lui Kaan, şopti pustnicul încet. Ştiam cu toții cine este Bane.

— Asta... asta este incredibil! se bâlbâi Johun, cu toate gândurile despre monument şi vandalismul care îl conduseră la pustnic dispărându-i din minte. Trebuie să anunțăm Consiliului Jedi! Trebuie să mergem pe Coruscant cât mai curând posibil!

— Nu.

Refuzul fu dat cu o finalitate atât de simplă, încât îl opri brusc pe Johun.

— Dar... Sithul este încă în viață... Consiliul trebuie avertizat.

Pustnicul ridică din umeri.

— Atunci avertizează-i. Locul meu este aici, pe Ruusan.

— Nu mă vor crede, recunoscu Johun. Vor dori să te întrebe ei înşişi.

— Am văzut ce se întâmplă când Jedii şi Sithul intră în război. Nu voi mai face parte din aşa ceva. Nu voi merge pe Coruscant.

— Ai vandalizat proprietatea Republicii, îi aminti Johun. Aş putea să te arestez şi să te aduc acolo pentru a face față acuzațiilor.

Pustnicul râse din nou.

— Şi apoi ce vei face, Jedi? Mă vei chinuie până mărturisesc ce am văzut? Îți vei folosi puterile pentru a-mi suci mintea şi a mă face să spun cuvintele pe care vrei să le auzi? Sunt sigur că atunci Consiliul te va crede.

Johun se încruntă. Pustnicul avea dreptate; singurul mod în care Consiliul îl va crede era dacă mărturia va fi dată în mod liber.

— Nu vezi ce este în joc? întrebă Johun schimbând tactica. Ai văzut ce se întâmplă când cei din Sith ridică o armată şi pleacă la război. Dacă vii cu mine acum, Consiliul va asculta de avertismentul tău. Putem să-l căutăm pe acest Lord Bane şi să-l oprim înainte să aibă şansa de a-i atrage pe ceilalți către cauza lui.

În timp ce vorbea, se întinse pentru a atinge cu Forța mintea pustnicului. Nu voia să-l oblige să accepte cererea; asta nu ar servi scopului său. Convingerea forțată era o măsură temporară şi, până când ar fi ajuns pe Coruscant, efectele s-ar fi epuizat şi pustnicul ar fi ştiut că a fost manipulat, devenind şi mai refractar.

În schimb Johun pur şi simplu încercă să-l facă pe bărbat să fie mai dispus să asculte de rațiune, aruncând un voal de calm şi linişte peste gândurile sale. Îi îndepărtă cu blândețe amărăciunea şi resentimentul, permițându-i să cântărească logica argumentelor fără să fie afectat de pasiune şi emoție.

— Bane s-a ascuns, continuă el. Dacă nu-l găsim, se va dezvălui numai atunci când va reconstrui armata Sith, iar galaxia va intra încă o dată în război. Dar dacă vii cu mine acum, putem convinge Consiliul să-l caute. Ajută-mă să-l opresc şi vom preveni un alt război.

Pustnicul se uită lung la el, înainte să dea din cap în semn de acord.

— Dacă asta va opri unui alt război, voi merge cu tine pe Coruscant.

* * *

Bibliotecarul şef al Arhivelor Jedi era un Cerean venerabil numit Maestrul Barra-Rona-Ban.

— Bine ai venit pe Coruscant, Padawan Nalia, spuse el, ridicându-se de pe scaun pentru a o întâmpina pe Zannah cu un zâmbet, în timp ce intra în camera lui. Cum a fost călătoria de la Polus?

Camerele private ale Maestrului Barra arătau exact aşa cum se aşteptase: un număr mare de reviste, note scrise de mână şi datacarduri, îi acopereau biroul, organizate în mici grămezi îngrijite. Exista, de asemenea, un mic ecran de vizualizare şi un terminal pe care îl suspecta a fi legat la catalogul principal al Arhivelor, permiţându-i Maestrului Barra să îl studieze după bunul plac.

— Călătoria a fost lungă, dar lipsită de evenimente, răspunse ea.

Vocea îi era calmă şi relaxată, deşi inima îi bătea puternic. Iluzia pe care o proiecta, de a fi ucenică a părţii luminoase, mersese până acum, dar aici era faţă în faţă cu un Maestru Jedi. Dacă făcea chiar şi cea mai mică greşeală, totul era pierdut.

— E bine că am scăpat de frig, adăugă ea.

Nalia, spre deosebire de Maestrul ei, nu se născuse pe Polus: provenea din regiunile tropicale de pe Corsin.

Cereanul râse, încreţindu-şi ridurile de pe fruntea lui înaltă, în formă de con.

— Maestrul Anno nu ar fi de acord cu tine, bănuiesc.

Ea răspunse cu un râs blând.

— Maestrul meu vă trimite salutări, spuse ea, amintindu-şi din profilul învăţat, că Anno şi Barra studiaseră pentru o scurtă perioadă împreună, la Academia de pe Coruscant. Aveţi vreun plan să-l vizitaţi pe Polus în viitorul apropiat?

— Mă tem că o astfel de călătorie ar fi imposibilă, răspunse el oftând. Arhivele necesită atenţia mea constantă.

— Maestrul Anno m-a avertizat că veţi spune asta, zise ea zâmbind. Mi-a spus că veţi folosi orice scuză pentru a evita să mai vizitaţi vreodată Polus.

— Nu toată lumea acceptă gheaţa şi zăpada cu plăcerea unui Pyn'gani, recunoscu Cereanul cu o sclipire vicleană în ochi.

Schimbul de politeţuri fiind încheiat, se întoarse la locul său şi introduse o cheie în terminal, făcând să apară un bloc mare de text pe ecran.

— Am examinat solicitarea ta de a accesa Arhivele, îi spuse el, şi cred că te putem ajuta.

Tastă din nou pe terminal şi introduse un datacard. Terminalul fredonă în timp ce datele criptate erau încărcate pe el.

— Arhivele sunt disponibile la orice oră, zi sau noapte, o informă el. Vei avea permisiunea de a accesa colecţia generală, dar te rog să reţii că este restricţionat accesul la conţinutul camerelor de analiză şi a camerei holocronilor Jedi.

— Nu cred că vor fi necesare pentru cercetarea mea, îl asigură ea. Maestrul Anno a fost foarte specific în ceea ce a vrut să caut.

Datacardul ieşi din terminal, descărcarea informaţiilor fiind finalizată, iar Maestrul Barra i-l înmână lui Zannah.

— Introdu ăsta în oricare dintre terminalele de catalog din Arhive, ori de câte ori doreşti să te conectezi şi să cauţi ceva. Lucrările originale nu pot fi scoase din incintă, dar poţi să copiezi materialele pe care le găseşti pe acest disc, pentru utilizare personală sau pentru colectare. Mi-am luat libertatea de a preîncărca discul cu câteva lucrări informative care ar putea fi de interes pentru cercetarea ta, adăugă el, zâmbindu-i încă o dată.

— Mulţumesc, Maestre Barra, spuse Zannah cu o plecăciune.

— Cât timp te aştepţi să rămâi aici, pe Coruscant? întrebă el.

— Cel mult câteva zile, răspunse ea.

Se îndoia că putea să-şi păstreze, mai mult de atât, iluzia care îi proteja de detectare puterile în partea întunecată.

— Maestrul Anno este nerăbdător să-şi continue cercetările. Vrea să mă întorc de îndată ce am informaţiile de care are nevoie.

Cereanul dădu din cap înțelegător.

— Desigur. Dar cât timp eşti aici, sper că nu îți vei petrece tot timpul studiind paraziți şi simbionți. Ai o ocazie rară de a explora toate cunoştințele şi minunile galaxiei şi sper că vei profita de ea.

— Voi încerca, Maestre Barra, promise Zannah, deşi nu avea intenția de a rămâne o secundă mai mult decât era necesar.

— Noroc în cercetările tale, Padawan Nalia, spuse bibliotecarul, făcându-i semn că poate să plece.

Cu o altă plecăciune, Zannah se întoarse şi părăsi camera, mai încrezătoare în misiune ca niciodată. Dacă putea să-l păcălească pe Maestrul Barra, bibliotecar şef al Arhivelor Jedi, să creadă că este Nalia Adollu, ştia că poate păcăli pe oricine.

Capitolul 18

Mystic ieşi din hiperspațiu cu o zdruncinătură. Prin fereastra cabinei de pilotaj, se întindea o planetă mare, la doar câteva mii la kilometri distanță, suprafața sa fiind ascunsă sub o masă groasă de nori cenuşii care se rostogoleau. Bane verifică în computerul navigațional, confirmând prin coordonate că ajunsese lângă Tython.

Ca toate planetele din *Nucleul Adânc*, Tython era o lume învăluită în mister şi legendă. Unele relatări susțineau că Jedii vizitaseră această lume în timpul *Marii Vânători*, acum trei mii de ani, pentru a o curăța de teribilii terentateki[13], creaturi monstruoase care se hrăneau cu sângele celor sensibili la Forță.

Legende mult mai vechi o identificau pe Tython ca fiind locul original de naştere al Ordinului Jedi cu peste douăzeci şi cinci de mii de ani în urmă. Conform poveştii, preoții şi filozofii lumii au avut capacitatea de a atrage o energie mistică pe care ei o numeau Ashla – o putere care reprezenta toată compasiunea şi mila din univers. Se opuneau unui grup rival care îşi atrăgea forța din Boga – manifestarea pasiunii crude şi a emoției pure, necontrolate. Povestirile spuneau că urmase un mare război între cele două grupuri, închinătorii lui Ashla ieşind învingători. Primii Cavalerii Jedi se presupune că evoluaseră din supraviețuitorii războiului, creând primele săbii de lumină în ceremoniile lor de inițiere. Mulți ani mai târziu, spunea legenda, unii dintre aceşti Jedi au părăsit Tython şi au înfruntat rutele hiperspațiale instabile pentru a-şi împărtăşi credința cu lumile de dincolo de *Nucleul Adânc*.

Şi, pe măsură ce se întâlneau şi se amestecau cu alte civilizații, Ashla şi Boga au devenit mai cunoscute sub numele de părțile luminoase şi întunecate ale Forței,

Bane nu ştia dacă legenda era adevărată, dar chiar dacă era, dovedea doar superioritatea părții întunecate şi inevitabila ei victorie asupra luminii. Căci, deşi adepții Ashla se presupunea că îi învinseseră pe adepții Boga, partea întunecată supraviețuise în cele din urmă. Tython, venerat de mulți ca fiind locul de naştere al Ordinului Jedi, era acum un bastion al puterii părții întunecate, şi locația cetății ascunse a lui Belia Darzu.

Bane ştia că este posibil să mai locuiască şi alte persoane pe Tython: descendenți ai primilor Jedi care supraviețuiseră erelor de izolare în Nucleul Adânc. Dar nu avea niciun interes să-i caute, chiar dacă existau. Înarmat cu informațiile de pe datacardul lui Helton, se îndrepta direct spre cetatea Belei. Împingând înainte manşa, o trimise pe *Mystic* plonjând în atmosfera lumii acoperite de nori. Trecând de nori, văzu că suprafața de dedesubt avea culoarea cenuşie; câmpurile sterpe se întindeau la nesfârşit sub o manta neîntreruptă de cer gri şi fără soare. Îşi aduse nava jos, la doar câteva sute de metri deasupra solului, în timp ce se îndrepta spre singura structură vizibilă la orizont: o cetate masivă, cu două turnuri, construită în întregime din duroțel negru. Clădirea era pătrată şi măsura 150 de metri pe fiecare parte. Pereții exteriori se ridicau la treizeci de metri deasupra solului şi singura intrare părea a fi o poartă masivă, lată de douăzeci de metri, de pe fața peretelui frontal. Turnurile se aflau la capetele peretelui frontal, ridicându-se cu încă zece metri deasupra colțurilor. Când se apropie la câteva sute de metri, din unul dintre turnuri izbucni un baraj de salve ionice. Bane trase tare de manşă, înclinând *Mystic* cu nouăzeci de grade la dreapta, abia evitând atacul neaşteptat.

---

[13] Terentatek – semănau cu rancorii, deşi erau mai mici (aproximativ un sfert din mărimea unui rancor adult), cu excepția faptului că aveau o grămadă de spini ce le creşteau pe spate şi o pereche de fildeşi ataşați de gură. Aveau şi gheare masive (câte patru la fiecare mână). Colții şi ghearele unui terentatek erau foarte veninoase. Se teoretizase că fuseseră odată rancori, supuşi mutațiilor de către Sith, şi că, atunci când partea întunecată era slabă în galaxie, terentatekii hibernau şi rămâneau latenți pentru mulți ani, doar pentru a reveni când partea întunecată era din nou puternică.

Cu excepția tehnobestiilor ei, cetatea Beliei trebuia să fie goală. Încercui şi aduse din nou nava spre cetate, stabilindu-i sistemele de țintire pentru a se fixa pe primul dintre cele două turnuri. Tunurile ionice izbucniră din nou, iar Bane se feri din linia de foc în timp ce deschidea focul cu laserele de pe *Mystic*, reducând unul dintre turnuri la o grămadă de zgură topită, în timp ce trecea în zbor. Senzorii lui Mystic nu detectară prezența formelor de viață în timpul trecerii sale, sugerând că tunurile ionice erau, probabil, parte dintr-un sistem automat de apărare încă activ după aproape trei secole. Această teorie fu confirmată douăzeci de secunde mai târziu, când Bane folosi exact aceeaşi manevră în următorul atac pentru a elimina al doilea turn. Apărările automate erau foarte previzibile.

Încercui încă două ori cetatea, efectuând o scanare senzorială şi vizuală pentru a confirma că nu există alte amenințări, înainte de a coborî nava ca să aterizeze pe terenul sterp, la mică distanță de intrarea cetății.

Trăgându-şi sabia de lumină, sări din cabină şi se deplasă cu atenție înainte, până ajunse în fața porții negre. Se contura deasupra lui, ca o uşă uriaşă, fără mânere, balamale sau vreun panou de control vizibil. Adunându-şi puterea, îşi puse palma stângă pe suprafața ei. Poarta explodă, rupându-se spre interior cu un bubuit ascuțit care reverberă pe holul lung şi întunecat ce ducea în cetate.

Bane făcu un pas înainte, precaut şi urmărind orice truc sau capcană care l-ar fi putut aştepta. Simțea puterea părții întunecate din acest loc, dar nu detecta amenințări imediate asupra propriei persoane, aşa că merse prudent mai departe.

Folosind baghete luminoase pentru a-şi lumina drumul, exploră cetatea cameră cu cameră, stârnind praful care rămăsese netulburat timp de secole. Era în primul rând o bază militară, majoritatea spațiului fiind ocupat de camerele şi sălile de mese necesare pentru a găzdui şi hrăni o armată de adepți. Dar camerele erau pustii. Nu erau nici măcar paraziții sau insectele care ar fi fost de aşteptat să rătăcească pe holuri într-o clădire abandonată, deşi, indiferent unde se aflau, erau ținute la distanță de energia părții întunecate care îmbiba aerul sau prin alte mijloace necunoscute pe care nu le vedea. Pe măsură ce mergea mai adânc în cetate, începu să dea peste laboratoarele de alchimie ale Beliei. Recipientele metalice sigilate umplute cu lichide ciudate, colorate, se odihneau pe mese lungi de metal. Cuvele goale conectate prin conducte de sticlă spiralate, utilizate pentru distilarea sau separarea amestecurilor, umpleau pereții. Într-o altă cameră, inimile şi creierul a o duzină de specii diferite pluteau în borcane pentru specimene, păstrate pentru totdeauna într-un lichid de îmbălsămare limpede. Un alt laborator conținea note şi schițe care urmăreau eforturile Beliei de a transforma creaturile vii în hibrizi droido-organici. Bane se opri lângă ele, aruncând o scurtă privire înainte de a-şi continua drumul. Nu era în stare să dea sens mâzgăliturilor criptate; trebuia să găsească arhivele Beliei – şi, spera, holocronul unde îşi depozitase toate cunoştințele – asta dacă voia să îi înțeleagă experimentele.

Aproape de partea din spate a clădirii dădu peste un set îngust de scări care duceau la nivelurile subterane. Singurul lucru pe care cercetările lui Helton nu îl oferiseră era o hartă a interiorului cetății, dar putea simți puterea care emana de sub el. Nu avea nicio îndoială că sursa energiilor părții întunecate care pluteau ca un fum în aerul fiecărei camere şi hol ale cetății era situată la capătul scărilor.

Bane ştia că acolo va găsi sanctuarul interior al Beliei.

Se strecură pe scări. În partea de jos era un alt hol lung şi îngust, iar la capătul acestui coridor era o uşă de lemn mică, arhaică. O fantă de lumină fluorescentă palidă strălucea pe dedesubtul uşii. Spre deosebire de etajele de mai sus, Bane îşi dădu seama că generatoarele încă mai alimentau camera de dincolo – un alt semn că era de o importanță deosebită. Bane se apropie de uşă, oprindu-se în prag. Nu era incapabil să-şi dea seama ce îl aştepta de cealaltă parte; conştientizarea lui în Forță era copleşită de o mare concentrație de putere a părții întunecate. Inspirând adânc, împinse uşor uşa şi privi cu o groază fascinată.

Camera de dincolo era enormă, avea cel puțin cincizeci de metri lungime şi peste douăzeci în lățime. Stând singur în centru era un piedestal, pe care se odihnea o piramidă mică, familiară, cu patru fețe: holocronul Beliei Darzu.

Cu toate astea, atenția lui Bane nu era atrasă de el. Restul camerei era plin până la refuz de de o armată de tehnobestii. Păreau că provin din tot felul de specii: o menajerie de humanoizi şi fiare din fiecare colț al galaxiei care căzuseră victimă tehnovirusului Beliei. Fiind cândva o combinație mutantă de carne şi tehnologie, majoritatea țesutului viu al tehnobestiilor putrezise şi căzuse de mult. Ceea ce rămăsese erau şuvițe de piele deshidratată şi tendoane lipite de os, susținute şi prinse împreună de tije, fire şi resturi răsucite de metal.

Brațele şi mâinile acelor creaturi, care umblaseră pe două picioare atunci când fuseseră în viață, se transformaseră în lame plate, zimțate care plecau din coate. Creaturile mai mari, cum ar fi tehnobestiile bantha pe care o vedea în cameră, sau rancorul de lângă piedestalul din centru deveniseră maşini de război, cu tunuri blaster lipite pe umeri şi cu pieile înlocuite cu armuri placate cu țepi.

Din cercetările lui Helton, Bane ştia că tehnovirusul ataca lobii frontali ai creierului, transformând victimele în automatoane fără minte, incapabile de funcții de gândire superioară – o soartă sumbră pentru orice ființă simțitoare.

Creaturile din cameră erau într-o stare chiar mai rea. De-a lungul secolelor, ceea ce rămăsese din creierul lor fusese păstrat în viață de către nanogenele tehnovirusului, dar degradarea inevitabilă pe termen lung le afectase abilitățile motorii şi le transformase în cochilii de metal mumificat. Bane ghici că armata adunată în cameră trebuia să fi străbătut cândva holurile şi camerele cetății, păzind-o împotriva atacurilor şi servind nevoilor stăpânei. Odată cu moartea Beliei – otrăvită de asasinii Ordinului Mecrosa când se destrămase alianța cu ei – fuseseră lăsați să rătăcească fără minte şi fără niciun scop sau direcție. De-a lungul deceniilor fuseseră atraşi încet, către această cameră, de energiile părții întunecate care radiau din holocron, ultima rămăşiță supraviețuitoare a stăpânei lor, chemându-i lângă ea. Conduşi doar de un instinct simplu, primar, se supuseseră neajutorați, până când, unul câte unul, întreaga armată de tehnobestii se adunase în cameră.

O tăcere ciudată plutea prin cameră; corzile vocale ale nefericitelor creaturi se dezintegraseră cu sute de ani în urmă. Singurul sunet era şuieratul slab al îmbinărilor mecanizate şi răzuirea ruginită a metalului pe podeaua de piatră, pe măsură ce se mişcau încet şi confuz prin cameră. Ocazional, se loveau una de alta cu un sunet gol, în timp ce se încercau, cu mişcări stângace şi neîndemânatice, să se apropie cât mai mult de poziția holocronului din centrul camerei. Dar, deşi erau clar atrase de el, niciuna nu îndrăznea să se apropie la mai puțin de trei metri de piedestalul său. În schimb, se adunaseră într-un cerc neregulat, în mişcare, ca o armată de morți vii care aşteptau ordinele care nu vor mai veni niciodată.

Bane păşi în cameră, cu sabia de lumină pornită. Tehnobestiile îi ignorară prezența, atenția lor fiind concentrată doar asupra holocronului. Îşi croi drum încet printre ele, încercând să le estimeze numărul în timp ce se apropia din ce în ce mai mult de centrul camerei. Cincizeci? O sută? Erau imposibil de numărat; corpurile lor din metal ruginit şi carne mumificată păreau să se amestece într-o singură masă teribilă. Ajungând la piedestal, în mijlocul lor, se opri, nefiind sigur ce se va întâmpla când va întinde mâna să ia holocronul. Oare creaturile se vor pleca în fața lui ca fiind noul lor Stăpân sau vor năvăli asupra lui într-o furie scoasă din minți pentru a proteja idolul pe care îl venerau? Exista o singură modalitate de a afla.

Când degetele lui se închiseră peste holocron, auzit un zgomot care îl făcu să-şi tragă mâna înapoi cu o tresărire. Păruse geamătul unui zeu mort demult care se ridica din mormânt; o sută de membre mecanizate începură să se mişte cu un zumzet furios în timp ce monştrii veneau spre el.

Bane împinse cu Forța şi o duzină de creaturi care se apropiau explodară în praf şi mici bucăți de metal răsucite. Dar ceilalți înaintară ca un val, doborându-l. Picioarele lor îl călcau şi îl loveau; brațele lor cu lame tăindu-l în timp ce stătea pe

podea. Dar niciunul dintre atacurile lor nu putu străpunge cochiliile chitinoase ale armurii sale de orbalisk.

Stând pe spate, Bane lovi fără discriminare cu sabia de lumină, tăind membre cu fiecare mişcare. Nu existau ţipete de durere sau pete de sânge – corpurile duşmanilor săi fuseseră exsanguinate când carnea lor putrezise cu secole în urmă. Singurele sunete ale bătăliei erau propriile mormăieli de efort ale Lordului Întunecat, zgomotul de metal căzând pe podeaua de piatră şi ocazional câte o mică ploaie de scântei.

Chiar şi în furia lor, creaturile erau lente şi greoaie. Loviturile puternice ale lui Bane creară rapid suficient spaţiu pentru a se ridica din nou în picioare. Când se ridică, văzu zidul de creaturi venind spre el şi dezlănţui un val de fulgere asupra lor. Fulgerele pârâiră pe corpurile lor preponderent metalice; nanotehnologia care le anima şi le dădea viaţă fumegă şi mocni, şi încă o duzină de adversari căzură pentru a nu se mai ridica vreodată.

Bane primi brusc o lovitură grea în spate, rancorul metalic trimiţându-l în zburor cu o mişcare a membrului său cu gheare masive, asemănătoare unui ciomag. Se lovit mai întâi cu faţa în ceea ce ar fi putut să fi fost, cândva, un om, iar tehnobestia deschise gura şi eliberă un nor de spori mici, metalici, direct în faţa lui.

Bane îl inspiră chiar în timp ce lovea creatura, tăind-o pe diagonală, curat, de la umăr la şold. Putea simţi tehnovirusul în interiorul său, nanogenele spori îngropându-se în creier pentru a-i mânca lobii frontali şi a începe procesul de transformare într-o monstruozitate care nu era nici droid, nici în viaţă.

Înainte să poată apela la Forţă pentru a se salva, simţi o creştere a căldurii din sânge, în timp ce orbaliskul eliberă un compus chimic arzător pentru a distruge invadatorii microscopici. Îşi simţi craniul ca şi cum s-ar fi aprins în timp ce inima pompa substanţa chimică arzătoare prin artera carotidă şi până în capilarele din creierul său, dar putea, de asemenea, să simtă nanogenele stingându-se şi murind aproape instantaneu în căldură.

Folosindu-şi durerea din cap pentru a-şi alimenta furia, Bane se întoarse şi sări spre rancor, tăindu-i ambele picioare metalice. Tunurile laser de pe umerii creaturii încercară să tragă asupra lui, dar în cei peste două sute de ani scurşi de la crearea sa, celulele de alimentare îşi pierduseră puterea şi singurul rezultat fu un *clic* abia auzibil. Corpul căzu pe podea, dar ghearele încă se întindeau după el; Bane trebui să sară înapoi înainte de a reveni pentru a-i rupe braţele din umeri.

Învingându-şi inamicul, folosi Forţa pentru a dezintegra încă două tehnobestii care avansau, apoi simţi ceva pe piciorul lui. Aruncă o privire în jos pentru a vedea că fălcile rancorului îl prinseseră de cizmă; încerca să-i rupă piciorul. Armura de orbalisk îl protejă încă o dată, iar Bane separă capul rancorului de corp, răsuflând uşurat când văzu că, în sfârşit, nu mai mişca.

În cameră mai erau încă zeci şi zeci de monştri care se apropiau de el din toate părţile. Bane îşi dădu acum seama că nu îi puteau face rău, dar ştia, de asemenea, că tehnobestiile nu se vor opri până nu le va tăia pe toate în bucăţi.

Masacrul dură peste o oră. Îşi folosi sabia de lumină pentru a-şi dezmembra în mod repetat duşmanii, conservându-şi abilităţile în Forţă pentru a preveni epuizarea în braţe, picioare, umeri şi spate. De trei ori în timpul luptei, îşi permise să-şi piardă concentrarea, instinctele sale marţiale fiind moleşite de liniştea enervantă a duşmanilor săi în timp ce erau măcelăriţi. De fiecare dată când atenţia lui scăzu, fu doborât la pământ de lovitura uneia dintre creaturile înfricoşătoare care se apropiase suficient de mult şi fu forţat să lupte pentru a reveni pe picioarele sale. De alte două ori, în timpul luptei, simţi arsura din creier în timp ce orbaliskul îi curăţa organismul de încă un nor de spori nanogene pe care îl inspirase fără să ştie.

Când termină, îl durea fiecare muşchi din corp din cauza tăierii prin sute de metri cubi de metal, aducându-i aminte de schimburile lungi pe care le îndurase în minele de pe Apatros, când era tânăr.

De la un perete la altul, camera era plină cu membre, corpuri şi capete de tehnobestii, măcelul fiind suportabil doar din cauză că nu exista sânge.

Împingând deoparte rămăşiţele, cu picioarele obosite, Darth Bane îşi croi drum încet spre centrul camerei. Stinse sabia de lumină şi o atârnă de centură, apoi se înclină înainte, apucând marginile piedestalului pentru a nu se prăbuşi în timp ce pulpele şi gambele lui cedară în acelaşi timp.

Strângând din dinți, se sprijini puternic de piedestal pentru a uşura greutatea de pe muşchii încordați. Respirând adânc, apelă ceea ce mai rămăsese din abilitățile sale în Forță pentru a-şi reface puterile. După câteva minute, spasmele începură să se estompeze şi fu capabil să stea din nou pe picioarele sale.

Trupul şi voința lui erau epuizate; ar fi fost bine dacă se odihnea înainte să încerce să folosească holocronul. Dar venise de departe şi îndurase prea multe, ca să mai amâne. Încă strângând piedestalul cu ambele mâini pentru a se sprijini, Maestrul Sith se uită fix la talisman, concentrându-şi voința asupra aducerii lui la viață. Începu să pulseze încet, cu o lumină interioară slabă, de un violet profund şi întunecat, iar Bane zâmbi.

În curând, toate secretele Beliei Darzu vor fi ale lui.

Capitolul 19

— Am crezut că ai pus capăt nebuniei ăsteia, Johun, spuse Farfalla cu o mişcare dezamăgită din cap.

— Nu e o nebunie, insistă Johun. A fost acolo, Maestre. A văzut cu ochii lui!

Farfalla oftă şi se ridică de pe scaun începând să păşească pe covorul din camera sa, făcând mici cercuri strânse. Johun rămase pe loc, concentrându-se să rămână calm şi lăsând ca argumentele sale să fie ghidate de logică şi raţiune.

— Cum s-a putut descurca Hoth cu încăpăţânarea ta? întrebă Valenthyne, oprindu-se pentru a-şi ridica mâinile exasperat.

— Personalităţile voastre sunt destul de diferite, remarcă Johun. Hoth mă acuza adesea că sunt prea pasiv.

Farfalla clătină din nou din cap şi se întoarse la locul său.

— Eşti sigur că acest martor este de încredere? întrebă el, făcând aluzie la mercenarii pe care Johun dorise să-i aducă înaintea sa, în urmă cu zece ani.

Johun aprobă din cap.

— Toate detaliile poveştii sale se verifică. Acum se numeşte Darovit, dar pe atunci era cunoscut sub numele de Tomcat. Documentele confirmă că a fost recrutat pe Somov Rit de Torr Snapit şi a venit cu verii săi să se alăture Armatei Luminii

— Şi unul dintre veri este fata despre care susţine că i-a spulberat mâna?

— O fată în urmă cu zece ani, remarcă Johun. Acum ar fi femeie. Verişoara se numea Rain. Se pierduse într-un atac Sith la scurt timp înainte de aterizarea pe Ruusan. Dispăruse şi se presupunea că este moartă, dar trebuie să fi fost găsită de acest Lord Bane şi luată ca ucenică.

— Am mai auzit acest nume, recunoscu Farfalla, dându-se pe spate în scaun. A fost menţionat în unele declaraţii date de slujitorii Sith pe care i-am luat prizonieri. Dacă îmi amintesc bine, a fost unul dintre ultimii Sith care s-au alăturat Frăţiei.

Johun aprobă din cap.

— Darovit spune acelaşi lucru. Spune că Bane a fost întotdeauna reticent în a-l urma pe Kaan. Dacă ar fi refuzat să se alăture în peşteră restului Frăţiei, asta ar explica modul în care a supravieţuit bombei gândurilor!

— E posibil, recunoscu Farfalla. Dar cum l-a recunoscut Darovit pe Bane?

— A trecut la Sith aproape de sfârşitul războiului.

Farfalla îşi ridică din nou mâinile în aer.

— Un dezertor, Johun? Un trădător al Jedilor? Consiliul nu va crede niciodată acest lucru!

— Asta face povestea să fie şi mai credibilă, contestă Johun. Dacă minţea, ar fi putut găsi cu uşurinţă un motiv pentru a explica cum l-a recunoscut pe Bane. Dar a recunoscut deschis crima pentru că hotărâse că e timpul să spună adevărul.

— De ce, mă rog? întrebă Farfalla. Raportul tău spunea că în ultimul deceniu a trăit ca pustnic vindecător pe Ruusan. De ce s-a decis atât de brusc?

— Când am vorbit cu el pe Ruusan, l-am convins de pericolele pe care le reprezintă Sithul. Vrea să-l oprească pe Bane înainte să înceapă alt război.

Farfalla ridică o sprânceană.

— L-ai convins? După un deceniu de tăcere, are o singură întâlnire cu tine şi este gata să mărturisească? Cum, exact, ai reuşit asta?

— Nu am folosit Forţa pentru a o face, protestă Johun. Nu chiar. Nu am folosit Forţa pentru a-l obliga. Doar l-am făcut să fie dispus să mă asculte.

— Faci să-mi fie foarte greu, spuse Valenthyne, ridicând o mână ca să-şi frece tâmpla.

— Îți cer doar să vorbeşti chiar tu cu el, Maestre, imploră Johun. Ascultă ce are de spus. Ascultă-l şi apoi hotărăşte-te dacă îl vei duce în fața Consiliului.

— Foarte bine, Johun, spuse Farfalla, dând din cap. Mă voi întâlni cu el. Unde este acum?

— A vrut să afle mai multe despre artele vindecătoare ale Ordinului nostru, îi explică Johun. Maestrul Barra i-a dat acces la Arhive.

Valenthyne se bătu cu mâinile pe coapse şi se ridică în picioare.

— Atunci îți propun să mergem să-l găsim înainte de a-mi reveni în simțiri.

* * *

Colecția generală a Arhivelor Jedi era aranjată în patru săli lungi construite într-o rotundă centrală masivă. Fiecare sală conținea un culoar primar larg, cu sute de culoare secundare mai mici care duceau în ambele părți. Pe pereții culoarelor secundare se aflau stivele de date: miliarde de casete de date şi datacarduri aranjate pe milioane de categorii, subiecte şi teme. Accesul la datele unei anumite săli putea fi obținut prin oricare dintre terminalurile construite pe centrul culoarului principal. Fiecare terminal avea un index principal pentru a-i ajuta pe cei ce căutau cunoştințe despre un anumit subiect să găsească sala potrivită, dar pentru a uşura lucrurile, fiecare sală reprezenta, de asemenea, o ramură specifică, foarte largă, a cunoaşterii.

Prima sală, cea prin care treceau toți vizitatorii când intrau în Arhivele din Templul Jedi, conținea lucrări de filozofie şi înregistrări istorice. Erau incluse în stivele sale de date jurnalele personale ale Jedilor, liderilor politici şi indivizilor cu semnificație istorică. Tratatele de bază care analizau Forța erau incluse în această secțiune, de asemenea, deşi Padawanii aveau accesul restricționat la multe dintre aceste lucrări, ca nu cumva să interpreteze greşit cunoştințele şi să fie coruți.

A doua sală conținea lucrări dedicate ştiințelor matematice şi inginereşti, inclusiv teorii despre spațiu-timp şi construcția hipermotoarelor, planurile etajelor clădirilor oficiale ale guvernului şi planurile detaliate ale fiecărui vehicul, armă, sau dispozitiv realizat vreodată.

A treia se axa pe geografia şi cultura milioanelor de planete cunoscute din galaxie. Hărți planetare şi interstelare, precum şi descrieri detaliate ale fiecărei civilizații cunoscute, trecute şi prezente, dominau stivele celei de-a treia săli.

Cu toate astea, Zannah se îndrepta spre a patra sală – încă sub masca lui Nalia. A patra sală conținea, practic, date zoologice şi de cercetare a tuturor formelor de viață cunoscute ale galaxiei. Asta era a treia zi petrecută în arhive şi încă nu aflase ceea ce căuta. Lucrările preîncărcate pe datacardul pe care i-l dăduse bibliotecarul şef o ajutaseră la restrângerea căutării, dar localizarea unei anumite informații într-un ocean infinit de cunoştințe nu era o sarcină simplă.

Dacă s-ar fi întors la Maestrul Barra sau dacă ar fi abordat pe oricare dintre droizii de analiză care cutreierau Arhivele şi ar fi cerut informații despre orbalisk, şi nu subiectul mai general al organismelor parazite, ar fi făcut progrese mai rapide. Dar asta ar fi intrat în conflict cu povestea ei şi ar fi ridicat întrebări nedorite. Aşa că Zannah fusese forțată să caute informațiile folosind doar abilitățile pe care şi le dezvoltase în timp ce studia diverse lucrări la care avusese acces în ucenicia sa sub Darth Bane. Eforturile ei aduseseră rapid la lumină câteva mii de articole şi experimente care făceau cel puțin o referință la orbalisk, dar încă nu găsi nicio mențiune despre cum să le elimine fără a ucide gazda. Ştia că rămâne fără timp, dar în timp ce mergea pe primul hol spre rotundă, era hotărâtă să afle ce dorea.

În Arhive existau întotdeauna mulți alți cititori, dar culoarele primare ale fiecărei săli erau largi şi stivele erau atât de numeroase şi de adânci încât Zannah nu se simți niciodată înghesuită. Acest lucru îi permise să lucreze fără teama că, din greşeală, va descoperi cineva ce investiga ea. Cu toate astea, încă simțea un fulger de îngrijorare ori de câte ori trecea pe lângă ea vreun lucrător al arhivei, fiind mereu îngrijorată de faptul că aura de putere luminoasă proiectată se va destrăma.

Dădu din cap către unul dintre droizii de analiză când intră în rotunda centrală şi se întoarse spre dreapta, îndreptându-se spre a patra sală. Trecu pe lângă busturile de bronz care onorau membri puternici şi memorabili din istoria Ordinului.

Se opri la fel cum făcuse de multe ori în faţa busturilor *Celor Pierduţi*: singurii doisprezece indivizi care lepădaseră de bună voie jurămintele pe care le făcuseră după ce deveniseră Cavaleri Jedi şi aleseseră să părăsească Ordinul.

Cei Pierduţi serveau ca un memento pentru Jedi că, în ciuda înţelepciunii şi talentului lor în Forţă, nu erau infailibili. Jedii priveau fiecare *Pierdut* ca pe un eşec al Ordinului, nu un eşec al individului. Placa de pe fiecare bust povestea istoria de serviciu a individului, lăudând ceea ce el – sau ea – realizase şi cu ce contribuise, înainte de a pleca din rândurile Ordinului.

În mod curios, însă, niciuna dintre plăci nu oferea motivul plecării.

Zannah clătină din cap şi continuă. În calitate de Sith, nu-şi putea imagina vreun motiv pentru a onora pe cineva care abandona cauza... deşi cu un singur Maestru şi un singur ucenic, Sithul fusese transformat în ceva foarte diferit de Ordinul Jedi şi numărul său mare de adepţi.

Merse spre a patra sală, îndreptându-se spre intimitatea ultimului terminal de vizionare din culoarul central. Inseră datacardul personal primit de la Maestrul Barra pentru a avea acces la cataloagele Arhivei şi apoi îşi reluă căutarea de unde o lăsase cu o zi înainte. Adunând o listă de numere de index, introduse o parolă pentru a-şi bloca terminalul de alţi utilizatori, apoi rătăci printre stive pentru a lua cele şase datacarduri pe care voia să le studieze în detaliu. Din necesitate, cardurile de date din Arhive aveau aproape de două ori mărimea unui datacard personale; fiecare conţinea textul complet a sute – dacă nu chiar mii – de diferite titluri.

Timp de cinci ore lungi îşi continuă cercetările fără pauză. De nenumărate ori ducea datacardurile la terminal şi le scotocea conţinutul, doar pentru a constata că nu ofereau nimic nou. Frustrată, le scotea şi compunea o nouă lista de posibile surse, apoi revenea la stive pentru schimba datacardurile vechi cu cele care promiteau rezultate mai bune.

Zgomotul din stomac îi spuse că era timpul să ia o pauză. Dacă devenea distrasă – prea obosită sau prea flămândă – vraja ar fi putut să se destrame, expunând adevărata natură a lui Zannah către cei din jur. Se mai întâmplase odată, în prima zi când se forţase prea tare şi muncise mult în noapte. Durase doar o clipă, o cădere momentană, dar ar fi putut fi suficient pentru a o nenoroci. Din fericire, la acea oră târzie Arhivele fuseseră în mare parte pustii şi nimeni nu fusese suficient de aproape pentru a-l observa pe Sithul din mijlocul lor. De atunci, însă, Zannah fusese mult mai atentă.

Mai avea un ultim datacard de verificat; apoi se va îndrepta spre cafenea şi se va întoarce odată ce-şi potolea foamea. Îl introduse în terminal şi scană rapid conţinutul. Când găsi ceea ce căuta, tastă o cheie; îi apăru pe ecran un bloc de text dintr-o lucrare academică.

O EXAMENARE ŞI EXPLORARE A UNUI CEL MAI PERICULOS ŞI REZILIENT ORGANISM de Dr. Osaf Hamud

În anii de studiu am întâlnit o serie de forme de viaţă care subzistă în primul rând prin relaţii simbiotice stabilite cu alte specii. Unele dintre aceste relaţii sunt de comensualism, în care niciuna dintre specii nu este afectată semnificativ de prezenţa celeilalte. Altele sunt mutualiste, permiţând ambelor specii să beneficieze de existenţa lor comună. Iar altele sunt parazite, în care organismul gazdă suferă în timp ce simbiotul prosperă.

Desigur, pentru a clasifica în mod corespunzător orice relaţie simbiotică în una dintre aceste trei categorii, trebuie mai întâi să definim în mod explicit sensul unor cuvinte precum dăunător sau benefic, o sarcină pe care mulţi au considerat-o ca...

Zannah clipi de două ori pentru a îndepărta uimirea care se instalase. Colecţia generală a Arhivelor includea totul de la jurnalele exploratorilor care erau foarte incitante de citit, ca orice piesă de ficţiune bine scrisă, la lucrări academice

atât de monotone şi plictisitoare încât testau chiar şi limitele răbdării unui Maestru Jedi. Se pare că lucrările doctorului Osaf Hamud intrau în a doua categorie. Pentru o clipă, se gândi, pur şi simplu, să scoată datacardul şi să plece să mănânce, dar apoi făcu o căutare rapidă pentru cuvântul *orbalisk*. O duzină de pagini se derulară pe vizualizator în timp ce ajungea la secțiunea relevantă.

…numit orbalisk de către poporul local Nikto. Un războinic a povestit cum fusese infestat aproape un an întreg, înainte să scape de creaturi pentru că îl desfigurau atât de mult încât nu mai putea să-şi găsească o parteneră.

Acest lucru ne întoarce la dilema noastră anterioară despre cum să definim dăunător şi benefic. Revizuind discuția anterioară, acum trebuie să includem în discuțiile noastre capacitatea de a găsi un partener…

Zannah îşi ridică ochii înapoi în partea de sus a ecranului.

…Un războinic a povestit cum fusese infestat aproape un an întreg, înainte să scape de creaturi…

Disperată, scrise o nouă frază, apoi lovi din nou tasta de căutare.

Este un fapt presupus în general de majoritatea zoologilor că orbaliskul nu poate fi îndepărtat fără a ucide gazda. Cu toate astea, cercetările mea au arătat că o gazdă infestată poate fi vindecată, deşi procesul este atât periculos, cât şi extrem de complicat, după cum voi detalia aici.

În primul rând, gazda trebuie să aibă o stare excelentă de sănătate. Aşa cum ne-am putea aştepta, chiar definiția cuvintelor sănătate şi excelent, trebuie să fie raportată la…

O găsise. O găsise! Zannah sări în picioare, lovind cu pumnul strâns în aer într-o sărbătorire tăcută a victoriei, abia fiind în stare să se abțină să scoată un strigăt acerb de triumf. Şi în momentul acela de veselie, vraja care-i ascundea adevărata identitate se destrămă. Zannah îşi recâştigă controlul, aruncând o privire spre stânga şi spre dreapta pentru a vedea dacă o observase cineva. Cu inima bătând, introduse datacardul personal dat de Maestrul Barra în terminal pentru a copia articolul despre orbalisk.

În spatele ei, o voce spuse:

— Rain? Ce faci aici?

* * *

Darovit rătăcea pe culoarul larg al celei de-a patra săli a Arhivelor Jedi, copleşit de volumul de cunoştințe din stive. Încercase pe scurt să caute informații despre flora şi fauna nativă de pe Ruusan, sperând să-şi lărgească cunoştințele, astfel încât să-i poată ajuta mai bine pe cei care veneau la el pentru ajutor. Cu toate astea, era obişnuit cu o lume mai simplă şi găsi descurajantă tehnologia Arhivelor.

Un droid de analiză îi explicase modul de utilizare a sistemelor de căutare şi recuperare pentru a găsi informații în stivele de date, dar tutorialul său rapid îl lăsase pe Darovit şi mai confuz decât înainte. Mai erau şi alți cititori acolo şi s-ar fi putut apropia de unul dintre ei pentru a cere ajutor. Dar ca un om care îşi aprecia propria intimitate, ura să o întrerupă pe a altora. În cele din urmă, pur şi simplu începuse să rătăcească pe culoar, aşteptându-l pe Johun să se întoarcă.

Darovit începu să-şi regrete decizia de a veni pe Coruscant. Se lăsase dus cu preşul pe moment de către Cavalerul Jedi, gândurile de a opri un alt război cu Sithul aducându-i aminte de idealurile romantice care îl aduseseră prima dată pe Ruusan, pe când era adolescent. Dar astea erau vise de copil; acum era mai în vârstă şi mai înțelept. Jedi se mişcau printr-o lume care nu mai era a lui. Le stăteau pe umeri preocupările unei întregi galaxii; deciziile lor afectau miliarde de vieți. Darovit nu îşi dorea acest tip de responsabilitate. Înconjurat de măreția şi gloria Arhivelor, tot ce îşi dorea era să se întoarcă la simpla lui colibă din pădure.

Din păcate, s-ar putea să nu mai fie o opțiune. Era aici, acum, iar Johun părea hotărât să-l facă să vorbească înaintea Consiliului Jedi.

Pentru a-şi lua mintea de la situația sa, începu să-i studieze pe ceilalți cititori. Toți erau Jedi: Padawan şi Maeştri, tineri şi bătrâni, oameni şi alte specii. Observă o tânără femeie atrăgătoare, cu părul lung şi întunecat, care se uita atentă la ecranul ei, murmurând printre buze în timp ce citea unele lucrări din mediul academic.

Era ceva familiar la ea, deşi Darovit era sigur că nu o mai întâlnise niciodată. În ultimul deceniu nu mai întâlnise pe nimeni, cu excepția acelor puțini indivizi care îl căutau în coliba lui, iar femeia cu siguranță nu părea să fi venit din fermele sau satele de pe Ruusan.

Se strecură spre ea, nedorind să-i întrerupă studiile, ci încercând să-şi dea seama dacă o cunoaşte. Timp de câteva minute o urmări; era în mod evident frustrată, incapabilă să găsească ceea ce căuta în datacarduri. Deodată sări în sus, încleştându-şi pumnul, victorioasă, iar Darovit simți o prezență familiară trecându-i prin minte. În primii zece ani din viață, acea prezență îi fusese în permanență alături. În copilărie, împărtăşiseră o legătură care mergea dincolo de a fi veri – erau apropiați la fel cum erau fratele şi sora. Dar deşi femeia din fața lui avea păr negru, nu blond, în mintea lui Darovit nu mai era nicio îndoială cine era.

— Rain? strigă el încet, ca să nu o sperie. Ce faci aici?

Femeia se întoarse spre el, cu ochii mari. Se uită fix la el, neputând să-l recunoască pe bărbatul pe care îl văzuse ultima dată când era băiat, cu zece ani în urmă. Apoi ochii ei căzură pe ciotul mâinii sale drepte şi rămase cu gura căscată.

— Tomcat?

El aprobă din cap, apoi adăugă.

— Acum sunt Darovit. Dar uneori cred încă îmi place mai mult Tomcat.

— Acum eşti Jedi? întrebă ea, confuză de prezența lui în Arhive.

— Nu, răspunse el repede, nevrând să fie confundat cu ceva ce nu era. Am rămas pe Ruusan după... după asta, zise el ridicând ciotul. Am devenit vindecător.

— Ce faci aici?

— Am venit la...

Se opri din mijlocul frazei, realizând brusc pericolul în care se afla Rain. Pericolul pe care îl adusese asupra ei.

— Rain, trebuie să plecăm de aici! Te caută Jedii!

— Tomcat, despre ce vorbeşti?

— A venit un Jedi pe Ruusan. I-am spus despre tine şi Bane. De aceea m-au adus aici!

Ochii tinerei străluciră de o ură şi furie pure şi, pentru o secundă, Darovit crezu că o să-l omoare în mijlocul Arhivelor Jedi.

— Cât de mult ştiu? întrebă ea. Spune-mi tot ce le-ai spus!

— Rain, nu este timp, protestă el. Eu doar aştept aici să vină să mă ia. Ar putea veni în orice moment. Trebuie să pleci de aici sau te vor găsi!

Ea se întoarse şi introduse o cheie în terminal; apăru un mic datacard. Îl smulse şi îl îndesă sub haine. Apoi îl apucă de încheietura mâinii şi îl târî înapoi pe culoar spre rotunda centrală. Se mişca pe cât de repede putea, fără să atragă atenția, pasul ei fiind ceva între o plimbare rapidă şi o alergare.

Darovit nu făcu nicio mişcare pentru a-i rezista, deşi o întrebă:

— Unde mergem?

— Pe Tython, şopti ea. Trebuie să-mi avertizez Maestrul.

Ajunseră în rotundă, dar în loc să se întoarcă în prima sală şi să se îndrepte spre ieşire, ea îl conduse în sala a treia.

— Ce faci, Rain? întrebă Darovit, cu vocea uşor ridicată. Trebuie să plecăm!

Unul dintre ceilalți cititori – o femeie mai în vârstă cu părul roşu-arămiu, aşezată la un terminal din apropiere – se întoarse să se uite la ei, ea atenția atrasă de exclamațiile lui Darovit.

— Linişte, Tomcat, îl repezi Rain, dând din cap în semn de scuză în direcția femeii. Îi deranjezi pe ceilalți cititori.

Bătrâna se întoarse înapoi la ecranul ei, nemaibăgându-i în seamă. Tovarăşa lui Darovit îl scutură dură de braţ.

— Îmi pare rău, şopti el, suficient de tare pentru ca ea să audă. Dar trebuie să pleci de aici. Pleacă spre Tython înainte să te găsească aici.

— Nu ştiu unde este Tython, îl repezi ea din nou printre dinţii încleştaţi. Trebuie să găsim ruta hiperspaţială.

Luând al doilea terminal de lângă bătrână, Rain lovi o serie de butoane. O secundă mai târziu ecranul prinse viaţă cu o listă de numere de referinţă.

— L-am găsit, spuse ea, împingându-l pe Darovit în scaunul de la ecranul terminalului. Aşteaptă aici.

Dispăru printre stive, mişcându-se cu acelaşi pas pe jumătate mers, pe jumătate alergare. În timp ce Darovit o aştepta să se întoarcă, îi trecu prin minte că loialităţile sale se schimbaseră brusc. Fusese ademenit pe Coruscant de noţiunea de a-i ajuta pe Jedi să distrugă Sithul pentru a preveni un nou război. Însă, când ajunse faţă în faţă cu prietena sa din copilărie, conceptul abstract de suferinţă răspândită la nivel galactic nu mai însemna prea mult. Singurul lucru la care se putea gândi acum, era ce se va întâmpla cu Rain dacă va fi prinsă şi îşi dădu seama că era dispus să facă orice trebuia pentru a o menţine în siguranţă.

După mai puţin de un minut, Rain se întoarse şi introduse un datacard în terminal. Înclinându-se peste Darovit, care încă era aşezat pe scaun, lovi tastele până când pe ecran apăru o imagine a unei lumi acoperite de nori.

— Trebuie să copiez asta, spuse ea, scoţând datacardul pe care îl folosise când o văzuse prima dată şi introducându-l în alt slot de pe terminal.

— De ce nu iei originalul? întrebă Darovit.

— Senzorii de la uşile arhivei, îi explică ea. Scoaterea originalului va declanşa alarmele.

Terminalul emise un sunet şi apăru datacardul, copierea fiind finalizată. Zannah îl îndesă în robe, apoi îl ridică pe Darovit de cot.

— Să mergem. Înainte să apară prietenii tăi.

Fără să se deranjeze să ducă originalul înapoi în stive, îl îndepărtă de terminal, pe jumătate conducându-l, pe jumătate împingându-l.

Îl grăbi prin rotunda, apoi pe culoarul principal al primei săli şi spre ieşire, lăsând Arhivele în urma lor.

Capitolul 20

— Nu înțeleg, Maestre Valenthyne, spuse Johun, aruncându-şi privirea dintr-o parte în alta în timp ce mergeau pe culoarele Arhivelor Jedi. L-am lăsat aici acum mai puțin de o oră.

Se aşteptase să-l găsească pe Darovit aşezat la un terminal într-una din cele patru săli sau, poate, examinând busturile de bronz din rotunda. Dar când îl aduse pe Maestrul Valenthyne să vorbească cu tânărul, Darovit dispăruse.

— Probabil că e doar pierdut pe undeva prin stive, îl asigură Farfalla.

Johun îi făcu semn unui droid de analiză care trecea pe lângă ei. Acesta se întoarse şi se îndreptă spre ei cu paşi rapizi, cu picioare rigide.

— Vă pot fi de ajutor? întrebă el doritor.

— Caut pe cineva, îi explică Johun. Un tânăr.

— Arhivele sunt vizitate de ființe de toate speciile şi vârstele, răspunse droidul. Aş fi mai în măsură să vă ofer asistență dacă mi-ați putea oferi o descriere, Maestre Jedi.

— Îi lipseşte mâna dreaptă.

Se auzi un şuierat uşor în timp ce droidul accesa datele recente din memorie.

— Cred că l-am văzut recent pe omul pe care îl căutați în a treia sală, spuse droidul, întorcându-se pentru a-i conduce în acea direcție.

Johun nu se obosi să aştepte; depăşi droidul în grabă. Farfalla îi urmă îndeaproape. Erau multe persoane care examinau datacardurile din a treia sală, dar *Pustnicul Vindecător* de pe Ruusan nu era printre ele.

— Trebuie să-l găsim! îi spuse Johun Maestrului său, apoi alergă în sus şi în jos pe toată lungimea holului, privind culoarele laterale pentru a vedea dacă Darovit era ascuns printre stive.

Mişcările sale perturbatoare atraseră mânia câtorva dintre ceilalți cititori. Farfalla întinse mâna şi îl apucă pe Johun în timp ce trecea pe lângă el pentru a doua oară, oprindu-l înainte de a mai putea face o tură pe hol.

— Nu este aici, Johun, spuse el.

Cineva îşi drese puternic gâtul şi cei doi bărbați se întoarseră pentru a vedea o femeie mai în vârstă, roşcată, uitându-se la ei.

— Maestre Valenthyne, spuse ea, vă reamintesc cu respect că Arhivele sunt un loc de cercetare contemplativă. Tânărul tău prietenul ar face bine să-şi reia exercițiile în curțile de antrenament.

— Ne cerem scuze, Maestră Qiina, şopti el. Dar asta este o chestiune urgentă. Căutăm pe cineva care a plecat dispărut.

— Este uşor să te pierzi în înțelepciunea arhivelor, răspunse Qiina. Eu însumi dispar câteva zile la rând.

Farfalla zâmbi politicos la glumă.

— Acest lucru este oarecum diferit.

Droidul de analiză care îi ajutase mai devreme se apropie de ei, abia acum ajungându-i din urmă după ce îl lăsaseră în spatele, în graba lor. Johun aruncă o privire spre droid, apoi reveni la Maestra Qiina.

— Căutăm un tânăr, spuse el. Îi lipseşte mâna dreaptă

Qiina ridică din sprâncene.

— L-am văzut acum nici treizeci de minute. Era cu o femeie tânără.

— O femeie? întrebă Farfalla surprins.

— Păreau să se cunoască, îi informă bătrâna Jedi. Îşi vorbeau reciproc cu porecle mici şi prosteşti. *Tomcat* şi *Rain*, dacă îmi amintesc bine.

Johun apucă brațul lui Farfalla.

— Rain a fost verişoara lui! Cea pe care a întâlnit-o în peşteră. Ea este aici!

— Ştiți unde s-au dus, Maestră Qiina? întrebă Farfalla.

Bătrâna clătină din cap.

— Au folosit terminal de acolo pentru a căuta ceva. Apoi au plecat.

Farfalla se întoarse spre droid.

— Există vreo modalitate de a afla ce înregistrări au vizionat?

— Îmi pare rău, Maestre Jedi, răspunse droidul. Pentru a fi protejată confidențialitatea erudiților noştri şi pentru a evita compromiterea cercetării lor, terminalele nu stochează date despre înregistrările care au fost explorate.

— Prietenii tăi păreau că se grăbesc, zise Qiina. Mă îndoiesc că s-au deranjat chiar să ducă datacardul în stive. Ar putea fi conectat încă la terminal.

Johun se repezi la ecran. Încă era conectat, sub numele de Nalia Adollu. După cum ghicise Qiina, datacardul era încărcat. Tocmai cerea indexul datacardului când Farfalla veni şi privi peste umăr.

— Tython, remarcă Maestrul Jedi, alegând tema comună pentru miile de articole şi lucrări la care făcea referire indexul. Locul de naştere al Ordinului Jedi.

— Acolo trebuie să meargă, insistă Johun. Bane trebuie să se fi ascuns în *Nucleul Adânc*! Se întoarse către Farfalla, strângând insistent brațul Maestrului. Trebuie să convingi Consiliul să ne lase să mergem după ei.

Ochii lui Farfalla erau reci şi duri.

— Mă îndoiesc că se va grăbi să ia măsuri în această privință, avertiză el.

— Dar Maestre Valenthyne, pledă Johun, însă celălalt i-o taie cu o mişcare scurtă a mâinii.

— Consiliul nu te va ajuta, Johun. Prin urmare, trebuie să mergem noi înşine pe Tython.

Ochii lui Johun se deschiseră larg surprinşi.

— I-am jurat Generalului Hoth, îi explică Farfalla, vocea lui preluând tonul dur al comandantului militar pe care nu îl mai folosise de la desființarea Armatei Luminii. I-am promis că nu mă voi odihni până când Sithul nu va fi curățat din galaxie. Încă intenționez să onorez acel jurământ. Du-te să-i cauți pe Maeştrii Raskta şi Worror, adăugă el. Au servit şi ei cu Hoth pe Ruusan. Ne vor fi alături în cauza noastră. Spune-le că plecăm în cel mult o oră.

* * *

Primul lucru pe care îl făcu Zannah după ce *Loranda* ieşi de pe orbita Coruscantului şi efectuă saltul în hiperspațiu fu să-şi spele vopsea neagră de pe păr.

Angajase şi blocase pilotul automat înainte să se îndrepte spre camerele din spate, lăsându-l pe Tomcat să rătăcească liber prin navă. Când ieşi, încă uscându-şi pletele blonde cu un prosop, el o aştepta calm. Se aşezase pe una dintre canapelele lungi şi căptuşite din salonul *Lorandei*, stând confortabil pe toată lungimea acesteia. Judecând după băutura din mână, găsise şi colecția de bere pe care Hetton o păstra la bord. Încă îmbrăcat în zdrențele de pustnic, era o imagine uşor comică.

— Chiar şi cu vopseaua dispărută, tot nu semeni cu ceea ce credeam că vei ajunge să fii, spuse el.

Zannah nu se schimbase doar la păr; de asemenea, înlocuise hainele obscure Jedi cu cele mai familiare şi mai confortabile, complet negre. Fiind stângace, îşi agățase sabia de lumină pe acelaşi şold şi datacardul valoros cu articolul despre cum să scape de orbalisk fuseseră pus într-un buzunar pantru transport, cusut pe pantaloni, de-a lungul exteriorului coapsei drepte.

— Asta sunt eu cu adevărat, îl asigură ea.

Adoptase adesea roluri de personaje şi deghizări în misiunile ei pentru Darth Bane şi, de obicei, se simțea confortabil în munca ei de înşelătorie. Cu toate astea, dintr-un anumit motiv, găsise respingătoare masca Naliei şi fusese dornică – aproape disperată – să scape de toate rămăşițele fațadei Padawanei.

— Deci, sunt prizonierul tău? întrebă el în timp ce ea se aşeza pe locul din faţa lui.

— Nu cred că prizonierilor le este permis să bea bere în timp ce stau pe canapele, remarcă ea, aruncând prosopul pe pernele de lângă ea.

— Atunci de ce m-ai adus? întrebă Tomcat, ridicându-se în picioare şi aplecându-se înainte, brusc serios şi grav.

— Nu te puteam lăsa în urmă. Urma să mă expui pe mine şi pe Maestrul meu Consiliului Jedi. Erai o ameninţare pentru Sith.

— Chiar crezi că eşti Sith, Rain?

— Nu-mi spune aşa, spuse ea supărată. Rain e moartă. A murit pe Ruusan. Acum numele meu este Zannah.

— Presupun că şi Tomcat a murit tot pe Ruusan, fu el de acord sumbru, răsucind încet paharul în mână. Probabil ar trebui să-mi spui Darovit acum. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Chiar crezi că eşti un Sith?

— Sunt Darth Zannah, ucenica lui Darth Bane, Lordul Întunecat Sith, spuse ea, nefăcând niciun efort să ascundă mândria acerbă pe care o simţea în titluri. Şi într-o zi îmi voi distruge Maestrul şi voi alege un ucenic al meu, continuând moştenirea părţii întunecate.

— Nu cred asta, îi spuse Darovit, evident neimpresionat de declaraţia ei. Te cunosc, Zannah. Nu eşti rea.

— *Rău* este un cuvânt folosit de cei ignoranţi şi slabi, se răsti ea. Partea întunecată este legată de supravieţuire. Este vorba despre dezlănţuirea puterii interioare. Glorifică puterea individului.

— Nici asta nu te reprezintă, răspunse Darovit. Adepţii părţii întunecate trebuie să fie brutali şi nemiloşi. Ţie îţi pasă de ceilalţi, Zannah.

— Nu mă cunoşti, râse ea. Am ucis mai mulţi oameni decât îţi poţi imagina.

— Şi eu am omorât oameni. Bug a murit din cauza mea, spuse încet Darovit, referindu-se la al treilea văr care venise cu ei pe Ruusan. Dar uciderea oamenilor nu face pe cineva să fie Sith, spuse el cu voce mai puternică.

— Nu-mi vorbi despre căile Ordinului meu, îl avertiză Zannah, ridicându-se în picioare şi smulgând prosopul de pe pernă. Nu ştii nimic ce eu nu am învăţat deja.

— Poate că nu cunosc partea întunecată, recunoscu Darovit, ridicându-şi privirea spre ea. Dar te cunosc pe tine. Ştiu de ce eşti capabilă.

Zannah aruncă furioasă prosopul afară din cameră, prin uşa deschisă a cabinei. Făcut un pas înainte şi apucă antebraţul drept al lui Darovit, făcându-l să-şi verse băutura. Apoi îi răsuci braţul în sus, astfel încât ciotul să fie chiar în faţa lui.

— Poate ai uitat cine ţi-a făcut asta, îi aminti ea.

Darovit nu făcu nicio mişcare pentru a se elibera din strânsoarea ei, deşi îl strânse atât de tare de braţ încât unghiile intraseră în carnea lui.

— Nu sunt un prost, Zannah, spuse el calm. Maestrul tău m-ar fi omorât în peştera aia. Ştiu că ai făcut-o pentru a-mi salva viaţa.

Ea îi dădu drumul, aruncându-i braţul lui Darovit înapoi în poală, dezgustată. Îi întoarse spatele şi merse pe coridor spre cabina de pilotaj. Tânărul aruncă paharul gol pe canapea şi se ridică în picioare ca s-o urmeze.

— Ai riscat ca să mă salvezi, Zannah, strigă după ea în timp ce se apropia de cabină. Ai făcut-o pentru că ţi-a păsat de mine.

Întorcându-se, Zannah se întinse cu Forţa şi îl trânti pe Darovit pe podea. El aterizã cu un geamăt, cu faţa în jos, spre picioarele ei.

— Lucrurile s-au schimbat de atunci, spuse ea, apoi se îndepărtă din nou de el şi se aruncă supărată pe scaunul pilotului.

Darovit se ridică încet şi se duse să stea în spatele scaunului, aplecându-se peste umărul ei drept.

— Dacă nu-ţi mai pasă de mine, atunci de ce m-ai adus aici? întrebă el încet.

— Ţi-am spus deja, zise ea rigidă, privind fix în faţă. Ne-ai fi expus. Nu te puteam lăsa în urmă.

— M-ai fi putut ucide.

— Ha! Zannah izbucni în râs, întorcându-şi capul şi aplecându-şi gâtul pentru a-l privi disprețuitoare. Voiai să te lovesc cu puterea părții întunecate în mijlocul Templului Jedi? Crezi că cei din Sith sunt proşti?

— Nu mai suntem în Templul Jedi, spuse încet Darovit. De ce nu mă ucizi acum?

Zannah îşi întoarse din nou capul înainte, ca să nu fie nevoită să se uite la el.

— Eşti vindecător. Te putem folosi.

— Există o mulțime de vindecători în galaxie, insistă vărul ei. Care nu te pot da de gol către Jedi.

— Nu am timp să găsesc pe altcineva. Ai fost la locul potrivit, la momentul potrivit, insistă ea. Ai fost norocos.

— Nu e adevărat, Zannah. Cum crezi că te-am recunoscut după toți aceşti ani? Există o legătură între noi. A fost acolo mereu. Încă de când eram mici.

Zannah nu spuse nimic, ci se repoziționă pe scaun.

— Îți aminteşti când eram copii? Toată lumea credea că sunt atât de puternic în Forță şi nimeni nu credea că tu ai putere.

Ea nu răspunse, dar îşi aminti. În copilărie, Darovit era cel care putea levita obiecte şi să lovească fructele în aer cu un băț în timp ce era legat la ochi. Propriile ei puteri nu se manifestaseră până când nu se trezise singură pe Ruusan.

— Nu mi-am dat seama atunci, Zannah, dar puterea pe care am arătat-o, toate trucurile pe care le-am făcut – nu am fost eu, ai fost tu! Chiar şi în copilărie ştiai cât de mult îmi doream să fiu Jedi şi ai vrut să mă ajuți. Aşa că ți-ai canalizat propria putere prin mine, permițându-mi să fac toate acele lucruri.

— Eu nu îmi amintesc aşa, spuse ea cu răceală.

— Nu ai făcut-o intenționat, îi explică Darovit. Legătura pe care am împărțit-o era atât de puternică şi îți păsa atât de mult, încât subconştientul tău o făcea.

— Asta este cea mai proastă teorie pe care am auzit-o vreodată, pufni Zannah, uitându-se totuşi drept în față.

— Este? Gândeşte-te, Zannah. După ce te-am pierdut pe Ruusan, puterile mele parcă au dispărut. De aceea am eşuat ca Jedi şi ca Sith. Puterea mea este slabă. De aceea am supraviețuit bombei gândurilor când toți acei Sith şi Jedi au fost distruşi de puterea ei. I-a afectat doar pe cei cu o puternică afinitate pentru Forță. Dar tu? Ai atâta putere. De ce crezi că a durat atât de mult să se arate? Întotdeauna o canalizai prin mine. Făcu o pauză. Nu vei deveni Lord Întunecat Sith, Zannah, adăugă el. Pur şi simplu nu este în natura ta. Mai devreme sau mai târziu îți vei da seama de asta.

— Taci, spuse ea categoric, păstrând totuşi ochii fixați pe comenzile din fața ei. Dacă mai spui încă un cuvânt, îți voi spulbera şi cealaltă mână.

Darovit nu îi răspunse, dar degetele îi zburară instinctiv spre ciot.

— Te-am adus doar dintr-un singur motiv, continuă ea, vocea ei fiind încă complet lipsită de emoție. Maestrul meu este infestat cu nişte paraziți numiți orbalisk. Şi o să-l vindeci.

— Dar... nu ştiu cum, protestă Darovit, uitându-şi avertismentele de a păstra tăcerea.

Zannah se întinse cu Forța, înfăşurându-l în jurul traheei. Apoi începu să strângă, încet. Darovit căzu în genunchi, mâinile zburându-i spre gât, în timp ce i se tăia oxigenul.

— E un terminal de date în spate, spuse Zannah, ignorându-i tusea sufocată. Foloseşte-l pentru a citi tot ce este în articolele pe care le-am luat din Arhive.

Scoase datacardul din buzunarul de pe coapsă şi îl aruncă în fața verişorului ei sufocat. Acum se rostogolea înainte şi înapoi pe podea, cu mâinile lipite de gât. Fața îi devenise de un roşu aprins şi ochii începeau să-i iasă din orbite.

— Dacă nu găseşti o modalitate de a-mi ajuta Maestrul până ajungem pe Tython, îl avertiză ea, te va ucide.

Îl eliberă pe Darovit din sufocarea Forței, iar el gâfâi şi înghiți aerul în respirații scurte şi repezi. Se întoarse să-l privească cu un zâmbet crud pe buze, asigurându-se că el ştie că se bucură de suferința lui. În cele din urmă îşi reveni suficient pentru a lua datacardul şi a se îndrepta către terminalul din spate.

Odată plecat, Zannah se ridică de pe scaun şi începu să meargă înainte şi înapoi între scaunele pilotului şi copilotului. Ştia că Darovit greşea. Trebuia să se înşele. Era încrezătoare în angajamentul ei față de partea întunecată, în ciuda a tot ceea ce îi spusese vărul ei. Dar unele dintre argumentele sale aveau suficientă greutate pentru a o face să se întrebe ce va crede Bane despre toate astea.

Dacă Maestrul ei – la fel ca Darovit – va crede că acțiunile ei arătau lipsă de angajament față de căile Sith, lucrurile vor merge foarte rău pentru ea când va ajunge pe Tython.

* * *

Belia Darzu fusese o Shi'ido, o specie metamorfă ai cărei membri erau capabili să-şi schimbe aspectul, aşa că nu fu surprinzător faptul că proiecția care servea ca *Gardian* al holocronului, îşi schimba forma în mod similar. La anumite intervare părea să fie o femelă Twi'lek, Iridoniană, Cereană sau umană. Ocazional chiar schimba sexul.

— Procesul de creare al unui Holocron nu poate fi grăbit, îi explică *Gardianul*. Ajustările matricei trebuie făcute cu precizie şi grijă.

Acum avea forma pe care şi-o asuma cel mai des: aceea a unei femei umane înalte, cu părul castaniu, scurt. Părea să fie în vârstă de aproximativ treizeci de ani, cu un aspect şmecher – aproape viclean – pe trăsăturile ei. Sub această înfățişare, era îmbrăcată de obicei într-un, costum de zbor negru, mulat, cizme negre şi o vestă galben pal, care îi lăsa brațele goale. De asemenea, purta mănuşi galbene şi manşete negre scurte peste fiecare cot şi o cască de zbor şi centură roşii. După activarea inițială a puterii holocronului, Bane îl scosese din sanctuarul interior şi îl adusese în camera mare, comună, de la nivelul principal, care servise cândva ca sală de mese pentru adepții în viață ai Beliei. Aici, Bane explorase în ultimele zile tot holocronul. Procedase cu grijă, fiind încă slăbit după lupta cu tehnobestiile. Ritmul lent îi permisese să-şi recupereze energiile şi să-şi refacă forța în timp ce sonda arhivele de cristal. O mare parte din ceea ce descoperise se concentra pe ritualurile şi practicile alchimiei Sith – ceva ce avea să exploreze în profunzime atunci când avea mai mult timp. Alteori dădea peste propriile examinări filosofice ale Forței notate de către Belia, deşi, într-adevăr, existau puține lucruri acolo pe care Bane să nu le fi descoperit deja singur. Abia acum găsise, în cele din urmă, ceea ce căutase cu adevărat.

— Poate dura săptămâni sau chiar luni, explica imaginea Beliei, până la finalizarea etapelor finale ale construcției.

Forma ei pâlpâi, pentru a fi înlocuită cu imaginea unui holocron, prezentată în secțiune. Filamentele şi firele matricei de cristal din imagine începură să se schimbe şi să se deplaseze, ilustrând ajustările despre care vorbea *Gardianul*. Bane nu se deranjă să acorde o atenție deosebită; ştia deja cum să regleze fin structurile interne ale matricei.

— Ai spus că ajustările pot dura luni de zile. Cum este posibil? întrebă Bane clătinând din cap. Rețeaua cognitivă se degradează prea repede.

— Rețeaua cognitivă trebuie să fie prinsă în capstone[14] înainte de a începe, îi explică imaginea Beliei pâlpâind din nou.

— În capstone? întrebă Bane, simțind furnicături de entuziasm.

În toate cercetările sale de până acum, nu mai auzise niciodată despre menționarea unui capstone.

---

[14] Capstone – piatra din vârf – cristal din interiorul unui holocron Sith. Servea două scopuri în cadrul holocronului: mai întâi ca sursă de energie şi, în al doilea rând, deşi la fel de important, pentru a capta esența creatorului dispozitivului. Făcea parte din Ritualul de Începere.

Apăru încă o dată imaginea holocronului, deşi nu mai era tăiată. Micul cristal negru încorporat în vârful piramidei clipea.

— Capstone este cheia procesului, spuse vocea Belia. Fără el, rețeaua cognitivă se va degrada înainte să finalizezi ajustările şi vei eşua de fiecare dată.

Bane se uită uimit la imagine. Ştia de cristalul întunecat că era o parte esențială a construcției holocronului. Cu toate astea, el crezuse că singurul său scop era acela de a canaliza în matrice puterea simbolurilor gravate pe părțile laterale ale piramidei. Nu îşi imaginase niciodată că va îndeplini şi o altă funcție.

— Cum prind rețeaua cognitivă din interior în capstone? întrebă el, dornic să afle secretul care îl eludase.

— Trebuie să invoci Ritualul de Începere, îi spuse Belia.

Proiecția se schimbă pentru a-i arăta un ritual Sith incredibil de elaborat şi complicat, unul care depăşea orice mai făcuse Bane până acum. Cu împingeri subtile din Forță, răsfoi imagine, după imagine, după imagine, realizând că va dura multe luni de studiu atent pentru a memora tot ritualul. Totuşi... aflase secretul!

Fiind satisfăcut, închise holocronul. Era timpul să părăsească Tython şi să se întoarcă pe Ambria. Dacă totul a mers bine, ucenica lui va fi acolo aşteptându-l.

Ieşi afară, unde îl aştepta *Mystic*. Dar, în timp ce se pregătea să urce la bordul navei sale, văzu în depărtare o altă navă venind spre el. Se întinse cu Forța şi simți înăuntru prezența lui Zannah... şi a altcuiva.

Loranda ateriză la cincizeci de metri de locul în care aterizase propria sa navă. Bane stătea impasibil, aşteptând ca Zannah să iasă. Când o făcu, mai era un tânăr cu ea. Lordul Întunecat putu simți Forța din el, deşi prezența era slabă. Când văzu că omului îi lipseşte mâna dreaptă, înțelese totul.

— Ar fi trebuit să ne întâlnim pe Ambria, mârâi el către Zannah. De ce ai venit aici? Şi de ce l-ai adus pe el?

— Am venit să te avertizez, răspunse ea repede. Jedii ştiu că ai supraviețuit bombei gândurilor.

— Din cauza lui, spuse Bane, dând din cap în direcția celuilalt.

— Avea de gând să vorbească în fața Consiliului Jedi, îi explică Zannah. Dacă dispărea, s-ar putea ca ei să respingă zvonul că încă trăiai.

— De ce nu l-ai omorât? întrebă Bane, pe un ton nefast.

— Este vindecător, veni imediat răspunsul. Ştie cum să te scape de orbalisk.

Răspunsurile lui Zannah veneau prea repede pentru a-l mulțumi pe Bane. Parcă ar fi avut deja argumentele pregătite; probabil că le repetase în minte iar şi iar pregătindu-se pentru această întâlnire.

— Este adevărat? îl întrebă pe bărbat.

— Nu o pot face aici, răspunse Darovit. Am nevoie de provizii. Echipament special. Este periculos, dar cred că se poate face.

Bane ezită. Nu din cauza pericolului potențial; ştia că orice procedură pentru a scăpa de infestare va fi plină de riscuri. Dar acum, când ştia că eşecurile sale cu holocronul nu erau legate de paraziții care se hrăneau cu puterea sa, voia să-şi reevalueze decizia de a-i elimina.

Vederea unei alte nave care apăru peste umărul ucenicei sale, încă prea departe pentru a-i distinge modelul sau afilierea, puse capăt deliberărilor sale.

O clipă mai târziu, simți puterea inconfundabilă a luminii în cei de la bord. Zannah trebuie să fi simțit şi ea; se întorsese şi se uita în aceeaşi direcție, apoi se întoarse spre el cu o grimasă îngrijorată.

— Este ceva în neregulă? întrebă tânărul vindecător, observând schimbul. Ce este?

— Am fost urmăriți, mormăi Zannah.

Nava venea repede, prea repede pentru ca să intre în propria navă şi să decoleze. Dacă încercau, cealaltă navă i-ar fi doborât înainte să decoleze.

— Intrați în cetate, ordonă Bane. Ne-au găsit Jedi.

Capitolul 21

Justice Crusader, nava Maestrei Raskta, era cu uşurinţă cea mai rapidă navă pe care fusese Johun vreodată. Fiind un mic crucişător de atac, avea nevoie de un echipaj de patru persoane. Din fericire pentru Johun, mai erau alte patru persoane la bord, în afară de el, toţi îmbrăcaţi în hainele maronii simple care îi remarcau ca membri ai Ordinului Jedi. Maestra Raskta Lsu, o Echani, stătea la comanda navei sale. Avea pielea de alabastru, părul de un alb pur şi ochii argintii comuni tuturor din specia ei. Era aproape la fel de înaltă ca Johun, cu muşchii şi fizicul la care te aşteptai de la o specie care aprecia lupta fizică ca fiind cea mai înaltă formă de artă şi expresie personală. Numită în cinstea legendarei războinice Echani Raskta Fenni, aclamată de mulţi ca fiind cea mai mare duelistă din vremea ei, Maestra Raskta îşi petrecuse toată viaţa perfecţionându-şi abilităţile de luptă, astfel încât să poată într-o zi să-şi egaleze şi chiar să-şi depăşească omonima. Obţinuse rangul rar şi prestigios de Maestru de Arme Jedi. Evitând toate celelalte domenii de studiu şi renunţând la dezvoltarea celorlalte talente ale Forţei pentru a se concentra exclusiv pe sabia de lumină şi pe luptă, se transformase într-un armă vie.

Acum fiind însărcinată cu instruirea ucenicilor în formele de luptă cu sabia de lumină, Raskta făcuse parte din campania de pe Ruusan. Mânuind câte o sabie de lumină cu lamă albastră în fiecare mână şi evitând orice formă de armură, era o figură terifiantă pe câmpul de luptă. Johun îşi aminti foarte clar cum tăia cărări mari de distrugeri prin inima rândurilor inamici, lăsând o grămadă de cadavre în urma ei. Se spusese că, până la sfârşitul războiului, căzuseră sub lamele ei gemene tot atât de mulţi Lorzi Sith câţi fuseseră ucişi de bomba gândurilor.

Pe scaunul tunarului, vizavi de pilot, se afla Sarro Xaj, un bărbat uman care servise ca Padawan al lui Raskta pe Ruusan. Cu un an mai în vârstă decât Johun, Sarro avea pielea maro-măslinie şi un singur moţ de păr negru. Era, de asemenea, cel mai mare om pe care îl întâlnise vreodată Johun. Cu o înălţime de peste doi metri şi 150 de kilograme de muşchi brut, putea fi mai uşor confundat cu un Wookiee fără păr decât cu un om. Cu toate astea, în ciuda masei sale, era încă suficient de rapid pentru a prinde o muscă zess[15] din aer. Ridicat la rangul de Cavaler Jedi cu şapte ani înainte, Sarro alesese să urmeze calea Maestrei sale, concentrându-se pe stăpânirea luptei cu o sabie de lumină masivă, cu două lame, măsurând aproape trei metri lungime. Johun îşi imagină că existau puţine fiinţe în galaxie care să poată sta în picioare sub asaltul feroce al lamelor albastre ale armei sale.

Maestrul Worror, un Itorian, se ocupa de navigaţie, din spatele navei. Gâtul său lung şi plat se curba înainte, până la capul de forma literei T, cu ochii mari şi bulbucaţi aflaţi la extremităţile capului. Această formă ciudată făcuse ca specia sa să fie numită în mod obişnuit *capete de ciocan* de către ignoranţi şi nesimţiţi.

Numele de familie al Maestrului Worror putea fi pronunţat doar de către fiinţele care posedau cele două guri şi patru gâtlejuri unice anatomiei Ithoriane. Johun auzise poveşti despre Jediul Ithorian care îşi putea canaliza Forţa pentru a-şi transforma vocile multiple într-o armă sonică devastatoare. Maestrul Worror, cu toate astea, era un vindecător antrenat, iar puterea lui se focusa în acea direcţie.

Fusese unul dintre consilierii Generalului Hoth pe Ruusan şi cheia victoriei în multe bătălii, chiar dacă nici măcar nu avea sabie de lumină. Rolul Ithorianului nu era să angajeze inamicul, ci mai degrabă să ofere sprijin prin abilităţile sale de vindecare, şi prin rara artă a meditaţiei de luptă. Deşi talentul său nu era suficient de puternic pentru a modifica singur rezultatul unui conflict la scară largă, pe zone

[15] Musca zess – insectă foarte rapidă.

restrânse, Worror putea chema Forța pentru a da putere corpurilor, minților şi spiritelor celor din jurul lui, sporind abilitățile şi capacitatea de luptă a aliaților săi.

Situat lângă navigatorul din spatele navei, al patrulea membru al echipajului, Maestrul Farfalla, oferea sprijin pentru pilot, tunar şi navigator. Oferea diagrame de astronavigație, citiri ale motorului, starea armelor, rapoarte ale scanărilor şi orice altceva aveau nevoie ceilalți pentru a-şi face treaba.

Johun era aşezat în față în cabină, împreună cu Raskta şi Sarro, ocupând scaunul pasagerului din spatele pilotului. Până când ajungeau pe Tython, singura lui treabă era să nu stea în calea tuturor celorlalți.

Folosind ruta hiperspațială demult abandonată, indicată pe datacardul pe care îl descoperiseră în Arhive, *Justice Crusader* pătrunsese în *Nucleul Adânc*. Raskta îşi exprimase îngrijorarea la începutul călătoriei: conform datelor actuale, rutele hiperspațiale pe care le traversau erau cunoscute ca prăbuşindu-se fără avertisment. O navă care călătorea de-a lungul coridorului hiperspațial în timpul nanosecundei care îi trebuia ca să se restaureze, s-ar pierde pentru totdeauna. Combinată cu alte pericole ale *Nucleului Adânc* – inclusiv găuri negre rătăcitoare care ar rupe o navă în bucăți, chiar şi în hiperspațiu – instabilitatea rutei dusese la ieşirea acesteia din uz şi, în cele din urmă, fusese uitată de peste o mie de ani. Worror calculase riscul unei prăbuşiri a hiperspațiului în timpul călătoriei lor la puțin peste 2 la sută, mai mult decât suficient de mare pentru a-l face pe Johun să răsufle uşurat când ieşiră nevătămați din hiperspație la câteva mii de kilometri distanță de destinație.

— Armele sunt pregătite şi gata de tragere, se auzi vocea lui Sarro prin interfon. Este vreun prieten de care trebuie să ne facem griji?

— Nimic pe orbită, raportă Farfalla. Se pare că suntem în regulă.

— Mergem mai departe, spuse Raskta. Vezi dacă găseşti ceva.

— Este o urmă de ioni, spuse Farfalla în timp ce se apropiau de atmosfera planetei. Se pare că suntem chiar în spatele lor.

— Încarc coordonatele urmei de ioni... Încărcat, răsună prin toată nava vocea profundă a lui Worror, chiar şi peste trosnetul interfonului.

— Angajez pilotul automat, spuse Raskta. Să vedem unde ne duce. Sarro, ține degetul pregătit pe trăgaci.

Pilotul automat îi aruncă în atmosfera lui Tython şi, timp de câteva secunde, singurul lucru pe care Johun îl putu vedea prin fereastra cabinei era un perete de nori cenuşii. Când ieşiră din nori, destinația lor deveni imediat evidentă.

— Cred că ştiu unde ne îndreptăm, bombăni Sarro.

Sub ei se afla un câmp plat, gol, practic lipsit de viață. O cetate întunecată era vizibilă la orizont, fiind singura structură semnificativă la vedere.

— Înregistrez două nave mici pe pământ, le spuse Farfalla în timp ce se apropiau. Nu e nimeni afară, totuşi.

Acum erau destul de aproape, încât Johun putu distinge două turnuri topite care se ridicau de ambele părți ale fațadei cetății.

— Înregistrăm forme de viață în interiorul clădirii, remarcă Farfalla. Se pare că sunt... trei.

— Doar trei? mormăi Sarro, părând dezamăgit. S-ar putea să fie prea uşor.

— Nu conta pe asta, îl avertiză Farfalla în timp ce Raskta ateriza nava.

* * *

Zannah încercă să se concentreze, adunându-şi energiile mentale pentru bătălia care urma. Cu toate astea, era distrasă de propriile pregătiri ale Maestrului ei. Darth Bane se plimba înainte şi înapoi ca un rancor furios, cu sabia de lumină deja scoasă. Simțea partea întunecată adunându-se în el, alimentată de furie – ura sa nesfârşită față de Jedi; resentimentul față de Darovit pentru că i-a expus; mânia față de ea pentru că i-a condus pe Jedi aici, pe Tython. În orice moment, se aştepta să vadă dezlănțuită pofta de sânge a paraziților, dar Bane îşi ținea furia sub control,

păstrând-o pentru lupta care urma. Maestrul ei îi conduse înapoi în cetate într-o cameră mare, deschisă, cu uşi la ambele capete. O singură uşă ar fi fost mai uşor de apărat, dar era precaut să nu fie prins în capcană. Dacă Jedi i-ar fi încolți, s-ar fi mulțumit cu un asediu lung şi ar fi aşteptat sosirea întăririlor.

Ca ultimi supraviețuitori ai Sithului, Zannah şi Maestrul ei nu aveau la dispoziție acelaşi lux, aşa că era important să mențină deschise căi de evacuare alternative. Camera era goală, complet lipsită de orice mobilier. Pe baza acestui fapt şi a dimensiunii sale mari – patruzeci de metri pe treizeci – ghici că fusese construită ca un fel de arenă de practică sau centru de antrenament. Pe lângă ieşirile de pe ambele capete, exista o uşă mică pe unul dintre pereții laterali care ducea spre o cameră mică, fără altă ieşire. Probabil că servise ca dulap pentru depozitat arme, ținte şi alte instrumente utilizate în exerciții sau antrenamente. La instrucțiunile lui Bane, ascunse acolo datacardul luat din Arhive, iar Maestrul ei făcu acelaşi lucru cu holocronul lui Belia Darzu. La propunerea ei, Darovit se ascunse şi el, tot acolo. Era dezarmat şi nu era de ajutor niciuneia dintre părți.

— Nu ieşi până nu se termină luptele, îl avertiză ea, atrăgându-şi o privire acră şi dezaprobatoare de la Maestrul ei. Ne va sta în cale, îi explică în timp ce Darovit se închidea înăuntru.

Acum nu mai era nimic de făcut decât să aştepte sosirea inamicului. Din fericire – sau din păcate – nu trebuiră să aştepte prea mult. Uşile de la ambele capete ale camerei se deschiseră simultan, Jedi împărțindu-se în două grupe egale, pentru a coordona mai bine atacul. Primul grup – o femeie Echani care purta câte o sabie de lumină, albastră, în fiecare mână şi un Maestru Jedi cu haine țipătoare, cu o lamă aurie, îl atacară direct pe Bane. Ceilalți doi Jedi – unul slab, ce părea rapid în mişcări, înarmat cu o sabie verde şi un munte gigantic de om care învârtea o armă masivă, albastră, cu două lame – veniră spre ea. Zannah îşi aprinse sabia de lumină cu două lame şi aruncă un zid de apărare răsucit, deşi arma ei părea slabă şi nesemnificativă împotriva monstrului albastru mânuit de cel mai mare dintre cei doi adversari ai ei. Înainte să o poată angaja, se trase înapoi, către unul dintre colțuri, oprindu-se la câțiva metri de intersecția celor doi pereți. Asta îi permitea să-şi protejeze flancurile, dar îi lăsa suficient spațiu ca să se ferească, să se eschiveze sau să se sustragă armelor duşmanilor ei. Cu coada ochiului, îl văzu pe Bane adoptând o strategie complet diferită. Protejat de armura sa de orbalisk, se aruncă înainte pentru a-i întâlni pe cei doi Maeştri Jedi cu care se confrunta direct.

Şi apoi, duşmanii ei atacară. Dură doar câteva secunde pentru a-şi da seama că bărbatul cel mare era de departe cel mai periculos adversar. În timpul necesar pentru bărbatul mai mic să o lovească de două ori cu lama sa verde, respingea o jumătate de duzină de atacuri ale celuilalt. Era o diferență semnificativă în stilul şi eficacitatea loviturilor date de cei doi. Aptitudinile celui cu sabia verde erau crude şi simple. Când lovea, o făcea fie cu putere, fie cu viteză, dar niciodată cu ambele în acelaşi timp. Lama lui venea fie sus, fie jos, dar nu îşi modifica niciodată planul în timpul atacului. În schimb, bărbatul cel mare o ataca din unghiuri creative şi neaşteptate, lamele masive albastre schimbând cursul la jumătatea loviturii. Fiecare ofensivă era un model de eficiență letală – lovituri rapide şi puternice şi contraatacuri care îl făceau pe adversar să ghicească. Cu toate astea, cât timp Zannah continua să-şi învârtită lama pentru a-şi menține impulsul, reuşea să îndepărteze cu uşurință ambele atacuri, în mare parte pentru că Jediul cu sabia verde lucra, din greşeală, în scopuri opuse cu cele ale partenerului său. Încerca să-şi alterneze atacurile cu cele ale bărbatului cel mare, aşteptându-se să înainteze pe rând, apoi retragându-se, ținând-o mereu pe Zannah în apărare. Dar raza de acțiune incredibilă a armei bărbatului mai mare făcea să-i fie greu să dezlănțuie un atac susținut fără să se teamă că-l va răni sau chiar omorî pe tovarăşul său, când venea să se alăture luptei. Drept urmare, bărbatul mai mare trebuia, în mod constant, să se retragă, să se abțină sau să renunțe la atacurile sale. Era forțat să intre într-un ritm incomod de atac şi retragere, strategia sa fiind dictată atât de adversarul cât şi de aliatul său.

Zannah remarcă toate astea din spatele zidului impenetrabil al lamelor sale gemene care se roteau, fiind mulțumită să joace un rol complet pasiv în confruntare. Dacă nu ar fi fost stilul excelent de luptă al bărbatului cel mare, ar fi trecut rapid şi imediat la o secvență agresivă pentru a scăpa de cel mai mic. Dar, dacă n-ar fi fost mediocritatea bărbatului mai mic, talentele sale defensive ar fi fost împinse până la limită de către adversarul mai priceput. Aranjamentul îi convenea foarte mult lui Zannah, permițându-i să-i facă să joace unul împotriva celuilalt. Nu avea nevoie să-i omoare; avea nevoie doar să-i țină la distanță până când Bane, protejat de orbaliskul invulnerabil, i-ar fi ucis pe cei doi adversari ai săi şi i-ar fi venit în ajutor.

Aşteptă până când sosi momentul ca bărbatul mai mic să atace din nou, apoi se feri de lovitura sa dureros de previzibilă. Ştiind exact unde se va termina, după ce urmărise felul în care începuse, reuşi să-şi abată momentan atenția de la luptă pentru a vedea cum se descurca Bane. Spre surprinderea ei, ambii lui adversari erau încă în picioare; asta dovedea că erau luptători extrem de buni. Şi mai observă că intrase în cameră un al cincilea Jedi: un Ithorian care stătea separat de luptă, cu ochii închişi de parcă ar fi meditat. Şi apoi îşi îndreptă atenția spre propria ei luptă, chiar la timp pentru a evita o moarte sigură. Privirea în direcția Maestrului ei durase doar o fracțiune de secundă, dar în scurtul interval al distragerii ei, bărbatul cel mare sărise înainte, împingând vârful uneia dintre lame spre ochiul ei, ca pe o suliță. Zannah îşi dădu capul în lateral în ultima clipă posibilă, auzind un şuierat în timp ce lama îi tăia o şuviță de păr. Mişcarea bruscă o desincroniză şi o dezechilibră şi, în timp ce sabia ei de lumină se învârtea, respingând lovitura pe care o anticipase mai devreme de la bărbatul mai mic, îşi pierdu impulsul centripet şi se clătină.

În fracțiunea de secundă care îi trebui ca să-şi rotească încheieturile şi să înceapă din nou modelele complicate şi rotite ale lamelor sale, fu vulnerabilă. Omul cel mare îi aplică o lovitură de tăiere la cap, forțând-o să se lase în jos, apoi o alta la picioare, pe la spate, făcând-o să sară, înainte să se poată stabiliza cum trebuie. Îi evită glisarea, dar ateriză neîndemânatică pe picioare. Veni imediat o altă lovitură. Cu corpul nepoziționat cum trebuie, fu forțată să o blocheze, în loc să o devieze în lateral. Puterea impactului o aruncă înapoi şi căzu pe podea. Bărbatul cu sabia verde o salvă. Sări pentru a o termina, împiedicându-şi partenerul să facă acelaşi lucru. Având în vedere atacul său nepriceput, reuşi să revină pe picioare şi să reînceapă secvența de mişcări care stăteau la baza stilului ei practic impenetrabil. Observă o oportunitate pentru o clipă – dar în loc să-l omoare pe bărbatul cu sabia verde, îl lăsă în viață, ştiind că era o piedică mai mare pentru aliații săi decât pentru ea.

— Johun! Sarro! Avem nevoie de întăriri! strigă de dincolo de cameră, unul dintre ceilalți Jedi.

— Du-te, strigă omul cel mare. Mă descurc eu cu ea.

Şi, dintr-o dată, omul cu sabia verde dispăru.

Uriaşul cu piele măslinie se ridică în toată înălțimea sa; Zannah îşi dădu seama că era chiar mai înalt şi mai musculos decât Bane. Aerul scânteie în timp ce sabia sa lungă desenă o înflorire elaborată în jurul corpului, apoi o alta deasupra capului. Îi zâmbi cunoscător. Apoi sări înainte şi începu adevărata bătălie.

* * *

Trecuseră mulți ani de când Farfalla luptase fiind ajutat de meditația de luptă a lui Worror. Uitase cât de rapid şi puternic îl făcea să se simtă talentul uimitor al Ithorianului. Forța curgea prin el cu o putere mai mare, umplându-l cu energia sa. Cu toate astea, chiar şi cu abilitățile lor sporite, se întrebă dacă vor supraviețui luptei. Când năvăliră în cameră, bărbatul care nu ar fi putut fi decât Darth Bane îi atacă cu nesăbuință. În orice alt caz mişcarea ar fi însemnat un sfârşit rapid al luptei, în timp ce Raskta alerga în fața lui Farfalla pentru a-l tăia pe Sith în bucăți. Lamele albastre ale lui Raska se mişcau prea repede pentru ca ochiul să le poată vedea, neutralizând atacul inițial, sălbatic, al inamicului, apoi aplicându-i şase

lovituri letale peste piept şi abdomen. Dar, în loc să cadă, uriaşul continuă să vină, fără ca măcar să şovăie. Ar fi trecut direct peste Raskta, călcând-o sub cizmele lui grele, dacă ea nu s-ar fi răsucit în lateral, în ultimul moment posibil. Bane nu se opri deloc, elanul ducându-l direct spre Farfalla. Maestrul Jedi avu un moment de răgaz pentru a vedea armura ciudată din scoici dure şi strălucitoare pe care o purta pe sub haine. Apoi sări şi el în lateral pentru a evita să fie zdrobit, supraviețuind numai pentru că reflexele sale erau sporite de puterea lui Worror.

Raskta era deja din nou în picioare şi zbura prin aer spre adversar. Bane se răsuci şi aruncă spre ea un val de energie invizibilă a părții întunecate. Maestra de Arme nu era pricepută să se apere împotriva atacurilor prin Forță ale inamicului. Impactul valului ar fi împins-o în perete şi ar fi strivit-o, dacă Farfalla n-ar fi aruncat un scut pentru a o proteja. Chiar şi aşa, corpul ei musculos fu smuls din aer şi aruncat înapoi, deşi se răsuci şi se întoarse, astfel încât să aterizeze în picioare. Farfalla îl văzu pe Sith întorcându-se spre el, simțind intervenția care îi salvase viața lui Raskta. Bane dezlănțui un baraj de fulgere Sith, adunând şi eliberând puterea cu viteza gândului. Jediul ridică un scut de Forță pentru a se proteja, dar electricitatea trecu direct prin el şi veni trosnind spre el. Apoi, deodată, Raskta apăru acolo pentru a-i salva viața, răscumpărându-şi datoria de acum câteva secunde, aruncându-se în fața lui. Alimentată de meditația de luptă a lui Worror, ea schimbă stilul fără probleme, iar brațele şi lamele ei deveniră o ceață în timp ce desena opturi în aer pentru a prinde şi absorbi fulgerele de energie ale părții întunecate.

Inamicul năvăli din nou asupra lor, urmărind fulgerul cu o agresivitate pură. Raskta se repezi în fața lui Farfalla pentru a întâlni acest al doilea atac. Se ghemui, lovindu-l la coapse şi gambe, încercând să-l lase pe adversar să se târâie pe podea fără picioare. Lamele ei loviră prin cizme şi tăiară fâşii largi din pantaloni, doar pentru a dezvălui şi mai multe cochilii chitinoase. Bane îşi coboră sabia peste Echani, care îşi încrucişă lamele într-un X, încercând să blocheze şi să prindă arma oponentul ei în punctul de intersecție. Însă mişcarea Sithului fusese doar o farsă menită să o distragă şi, în ultima clipă, îşi trase arma înapoi şi lovi cu cotul, prinzându-i coastele descoperite. Contactul o ridică de pe picioare şi o trimise înapoi rostogolindu-se. Apoi, trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre Farfalla. Maestrul Jedi intră într-o poziție defensivă elegantă pentru a face față atacului.

— Mânerul! icni Raskta când se ridică în picioare.

Avertismentul îl determină pe Farfalla să privească mânerul în formă de cârlig al sabiei inamicului său şi prinderea neobişnuită pe care o cerea. Asta modifica natura atacurilor sale, determinându-le să vină din unghiuri ciudate şi necunoscute. În modelele şi stilurile foarte precise din lumea duelurilor cu sabia de lumină dintre Jedi şi Sith, îi transforma stilul în ceva unic şi neaşteptat. Valenthyne recunoscu, prelucră şi reacționă la aceste informații într-o fracțiune de secundă, permițându-i să-şi adapteze traiectoria armei suficient pentru a bloca o lovitură care altfel ar fi alunecat de-a lungul lamei şi i-ar fi tăiat brațul de la cot. Chiar şi aşa, forța din spatele atacului îi smulse lama aurie din strânsoare, trimițându-i sabia zăngănind pe podea. Neînarmat şi neajutorat în fața duşmanului său, fu salvat de Raskta. Ştiind că săbiile ei de lumină nu puteau pătrunde prin armura lui Bane, ea se strecură din spate şi îi forfecă picioarele. El pică pe spate, dar îşi transformă căderea într-o rostogolire pe care o încheie revenind pe picioare. Totuşi, distragerea atenției îi dădu lui Farfalla timp să caute şi să se întindă cu Forța, chemând arma înapoi în mână. Reveni în luptă pentru a vedea că Maestra Armelor ataca, trimițând rapid fulgere cu lamele albastre spre fața neprotejată a lui Bane – singurul loc de pe corpul lui care nu era protejat de cochiliile impenetrabile. În mod remarcabil, Bane ceda teren.

— Stai în spate! strigă ea către Farfalla. Altfel îmi vei sta în cale.

Farfalla făcu ceea ce i se spusese, adunând energiile părții luminoase pentru a arunca un alt scut de protecție al Forței în cazul în care Bane încerca iar să-şi dezlănțuie puterile sale întunecate împotriva ei. Maestra Echani părea să fie peste tot în acelaşi timp, în fața lui Bane, lângă el, în spatele lui, înconjurându-l pe jos, sărind

pentru a ataca de sus, deturnându-i lama cu una de-a ei, apoi împungându-l în ochi de trei ori succesiv. Capul uriaşului se aplecă, se mişcă, se răsuci şi se învârti pentru a evita loviturile ei în timp ce încerca să lanseze o contraofensivă. Măiestria luptei cu cele două lame a Rasktei era de neegalat, dar chiar şi cu talentele sale sporite de meditația de luptă a lui Worror, nu era capabilă să dea o lovitură efectivă, pe o țintă atât de mică, prin apărarea lui Bane. Totuşi, ferocitatea noii sale strategii o făcuse să treacă în avantaj... sau cel puțin aşa credea Farfalla. Bane îşi continuă retragerea, ocolind de departe lamele lui Raskta, apoi se întoarse brusc şi fugi direct către Ithorianul neînarmat care stătea chiar în uşa camerei.

Meditația în luptă necesita concentrarea completă a Maestrului Worror; nu exista nicio şansă ca el să pună la cale vreun tip de apărare. Dacă Bane îl omora, ceilalți aveau să piardă singurul avantaj care le oferea şansa de a supraviețui întâlnirii. Farfalla eliberă puterea pe care o adunase într-o singură explozie concentrată. Bane fu cuprins brusc într-un câmp de stază sclipitor al energiei părții luminoase, blocându-l acolo unde era. Însă stăpânirea sa asupra părții întunecate era prea puternică pentru a-l putea reține pentru mai mult de o fracțiune de secundă. Câmpul sclipitor explodă în fragmente în timp ce Lordul Întunecat se elibera, deşi întârzierea momentană îi permise Jediului Echani să se plaseze între Ithorian şi Sith. Lamele lui Raskta fredonară şi cântară în timp ce îl atacă din nou, hotărâtă să-l împiedice cu orice preț să ajungă la Maestrul Worror.

E prea puternic, îşi dădu seama Farfalla, în timp ce alerga s-o ajute. Atât fizic, cât şi în partea întunecată. Este ca şi cum ai încerca să lupți cu o forță a naturii.

— Johun! Sarro! Avem nevoie de întăriri!

Johun întoarse capul la auzul vocii lui Farfalla.

— Du-te, îi strigă Sarro. Mă descurc eu cu ea.

Tânărul Jedi se uită spre partea îndepărtată a camerei şi înțelese instantaneu ce se întâmpla. Maestrul Worror era în pericol; trebuia protejat sau meditația sa de luptă – şi orice speranță de victorie – avea să se piardă. Sări peste cameră, folosind Forța pentru a-l propulsa prin aer, astfel încât aterizâ la doar câțiva metri de locul în care Raskta se duela cu Darth Bane, încercând cu disperare să-l împingă înapoi şi să-l îndepărteze de locul în care stătea Maestrul Worror, la doar un metru sau doi în spatele ei. Ezită înainte de a ataca, observând că pielea Lordului Sith era acoperită cu nişte crustacee ciudate.

— Atacă la cap! strigă Farfalla, ajungând la fața locului şi aruncându-se în luptă, în timp ce Johun făcea acelaşi lucru.

Împreună, cei trei îl ținură pe Lordul Sith la distanță: Farfalla pe flancul stâng, Johun în dreapta şi Raskta în centru. Printre blocade şi parări, tăiau şi împungeau spre cap, eforturile lor combinate forțându-l în cele din urmă pe inamic să intre în defensivă. Tânărul Jedi se minună de viteza şi sălbăticia lamelor lui Raskta. Şi în timp ce propriile eforturi stângace ale lui Johun păreau, de fapt, să-l împiedice pe Sarro când luptau împreună, Raskta părea să se bucure de prezența sa. Când el ataca de sus, ea venea de jos. Dacă el venea din stânga, ea venea din dreapta. Se întâmpla asta, în mare parte, datorită tipului de arme alese de ea: fiecare dintre săbiile ei de lumină era, separat, mai precisă decât lamele duble, gigantice, ale lui Sarro. Dar era mai mult decât atât. Reacțiile ei erau atât de rapide, instinctele ei de luptă atât de pure, încât era capabilă să simtă şi să anticipeze ceea ce avea să facă el, apoi îi folosea atacurile în propriul ei avantaj. Pe partea opusă, Farfalla aplica lovituri curate şi elegante, într-un stil perfect, în timp ce ataca flancul drept al lui Bane. Totuşi, deşi puteau să-i facă față, nu îl puteau împinge înapoi sau învinge.

Erau în impas, niciunul dintre atacurile lor nu putea să atingă vreo parte vulnerabilă a anatomiei lui Bane. Apoi Johun văzu o bucată de carne albă care se ivi prin despicătura dintre mănuşile blindate ale Sithului şi cochiliile ciudate de pe antebraț. Fanta era îngustă, dar suficient de mare pentru ca să poată pătrunde o lamă bine țintită. Lovi spre noua sa țintă. Amplificată de puterea lui Worror, Forța curse prin el şi îi îndrumă lama. Contactul nu fu perfect; sabia sa alunecă pe

marginea cochiliilor, astfel încât atinse doar superficial pielea de dedesubt. În loc să-i taie mâna, făcu doar o tăietură suficient de adâncă pentru a tăia nervii şi tendoanele. Bane urlă de furie în timp ce arma îi aluneca din strânsoare, rana lăsându-i degetele moi şi neputincioase. Dar înainte ca Johun sau oricare dintre ceilalți să fi avut şansa de a-şi termina adversarul neînarmat, fură azvârliți înapoi de o explozie de energie întunecată, puterea duşmanului lor alimentată de durerea ascuțită şi bruscă a rănii sale. Întins pe pământ la zece metri distanță, Johun urmări cu groază neajutorată cum sabia Lordului Întunecat sărea de pe podea şi zbura înapoi în mâna lui. În mod uimitor, degetele lui se strânseră în jurul mânerului şi reaprinseră lama stacojie, rănile vindecându-se cumva aproape instantaneu. Nu mai era nimeni care să stea între Bane şi Ithorian; ca şi Johun, Farfalla şi Raskta fuseseră aruncați amândoi pe spate. Lordul Sith îşi ridică lama pentru a pune capăt vieții lui Worror, iar Johun împinse cu Forța. Ştia că nu era suficient de puternic pentru a pătrunde în apărarea lui Bane, dar nu el era ținta. În schimb, împingerea puternică îl lovi pe Worror, aruncându-l într-un colț, în timp ce biciuirea de sabie care l-ar fi tăiat în două, vâjâi inofensiv prin aer. Johun simți că îi scad puterea şi energia, copleşindu-l un val de epuizare şi oboseală. Efectele benefice ale meditației de luptă dispăreau din cauză că fusese ruptă concentrarea lui Worror. Dar Maestrul Jedi era încă în viață, iar Farfalla şi Raskta erau din nou în picioare. Dacă l-ar putea reține pe Bane doar câteva secunde, Ithorianul ar putea să-şi reia meditațiile şi să le restabilească avantajul.

* * *

Zannah alunecă în lateral, arma ei care se învârtea redirecționând lama inamicului departe de gât şi peste umăr. El reveni rapid din cealaltă parte, spre şold şi ea se aruncă înapoi într-o întoarcere peste cap pentru a o evita, aterizând abilă pe picioare. Îşi dădu seama, cu o furie sumbră, că până acum nu mai înțelesese, niciodată, adevăratul sens al termenului de *arte marțiale*.

Războinicul care o ataca ridicase lupta la forma sa cea mai pură şi cea mai înaltă. Se mişca cu grația fluidă a unui dansator, lama sa monstruoasă cântând cântecul mortal al luptei. Îşi executa mişcările cu o eleganță perfectă, născută din obsesie. Zannah ştia că asta îl lăsa vulnerabil la alte forme de atac, dar el o atacase atât de necruțător, încât nu avusese niciodată şansa de a-şi aduna efectiv puterea.

Dacă Jediul s-ar fi bucurat de aceleaşi avantaje pe care le oferea armura de orbalisk a lui Bane, întâlnirea lor s-ar fi încheiat cu mult timp în urmă. Bane putea să nu bage în seamă loviturile letale, renunțând la orice sentiment de siguranță personală în favoarea unui asalt imprudent, pur ofensiv, pentru a-i copleşi apărarea.

În schimb, bărbatul din fața ei, deşi era masiv, ar fi murit dacă îl loveau lamele ei. Trebuia să păzească de contraatacuri, stilul său fiind mai puțin agresiv, pentru a nu se lăsa vulnerabil. Chiar dacă tehnica lui era multă mai rafinată decât a Maestrului ei, ea reuşise să reziste atacului său... până acum. El o atacă din nou, cu lamele schimbându-şi direcțiile atât de rapid, în mijlocul loviturilor, încât păreau să se îndoaie şi să se curbeze. Zannah respinse atacul cu o mişcare defensivă, furioasă, respirând din greu. Stilul ei era menit să prelungească lupta, epuizând adversarul care încerca să pătrundă prin apărarea ei. Dar de fiecare dată când se ciocnea cu uriaşul cu piele măslinie, ea era cea nevoită să cheltuiască energie, cu disperare, frenetic. Încetul cu încetul, el o obosea. Era mai mult decât talentul şi pregătirea sa.

Zannah simțea efectele unui fel de putere mai mare: Forța curgea prin el de parcă ar fi fost canalizată de altcineva, dându-i o forță şi mai mare adversarului ei. Un alt schimb de lovituri o împinse înapoi; bărbatul îi micşoră spațiul, împingând-o tot mai mult în colț, pentru a-i limita acțiunile. Îi răpea din agilitate, ştiind că nu era pe măsura puterilor lui. Şi ea nu putea face nimic ca să i se opună. Făcând un alt pas înapoi, îşi simți călcâiul lovind peretele. Nu mai avea încotro să se ducă; sfârşitul era aproape. Pe partea îndepărtată a camerei, îl auzi pe Bane urlând de furie şi se pregăti pentru o rezistență finală, ştiind că nu poate supraviețui. Adversarul ei roti

sabia lungă cu două lame în jurul propriului său corp, adunând putere pentru următorul său atac. Şi apoi, brusc, puterea din spatele lui – Forța ce era canalizată prin el de către altul – dispăru. Zannah o simți cum dispare, stinsă ca o lumânare pusă în vânt. Uriaşul ezită, aruncând o privire rapidă către ceilalți pentru a vedea ce se întâmplase. Profitând de ocazie, degetele lui Zannah țesură modele ciudate în timp ce dezlănțuia vrăjitoria Sith asupra duşmanului. Ochii lui se măriră şi se îndepărtă de ea, sabia oscilând sălbatic în aerul din jurul lui, în timp ce era asaltat din toate părțile de demoni imaginari. Luptând cu groază pe jumătate nebună cu monştrii săi invizibili, o ignoră pe Zannah în timp ce ea fanda şi îi încheia viața cu o lovitură pe diagonală, lungă, peste pieptul său musculos. Când căzu la pământ, Zannah îşi îndreptă atenția asupra lui Bane, aflat în partea opusă a camerei. Se lupta singur cu trei Jedi, împingându-i încet spre locul în care Ithorianul zăcea mototolit într-un colț. Adunând energia întunecată din jurul ei, Zannah creă un camuflaj pentru a-şi masca puterea, aşa cum făcuse în Templul Jedi. Între timp, îl văzu pe Ithorian ridicându-se încet în picioare şi închizând ochii concentrat. Simți valul de energie luminoasă care se rostogolea prin cameră, la fel ca şi adversarii lui Bane. Fiind revigorați brusc, îl împinseră pe Maestrul ei lângă un zid, concentrându-şi atacurile asupra feței şi articulațiilor încheieturii mâinii, unde orbaliskul îi lăsase mici goluri în armură.

Zannah se repezi în ajutorul Maestrului ei, venind în tăcere din spatele Jediilor. Fiindu-i prezența ascunsă de vraja de camuflare, ei nu o simțiră venind. O lovi mai întâi pe Echani, împingând lama înainte, astfel încât să străpungă spatele femelei Jedi, străbătând-o. Aceasta țipă şi se prăbuşi înainte, căzând la picioarele lui Zannah. Bărbații aflați pe ambele părți se întoarseră pe jumătate spre ea, uitând momentan de adversarul din fața lor. Bane profită de ocazie pentru a tăia mâna celui cu sabia verde. Acesta urlă şi căzu în genunchi, strângându-şi ciotul cauterizat.

Imaginea transportă mintea lui Zannah înapoi în peştera de pe Ruusan unde spulberase mâna vărului ei. Risipi amintirea cu o mişcare a capului. Distragerea îi oferise tânărului Jedi şansa de a se îndepărta de luptă.

Zannah ezită, nesigură dacă să-l termine sau să-şi ajute Maestrul împotriva bărbatului cu care încă lupta. Întrebarea deveni inutilă o clipă mai târziu, când Bane înlătură sabia aurie a Jediului cu antebrațul stâng îmbrăcat în orbalisk, apoi separă capul duşmanului, de corpul acestuia, cu sabia sa de lumină.

În colț, Ithorianul îşi întrerupse transa meditativă, simțind că tovarăşii săi căzuseră. Dar înainte să poată acționa, Bane sări prin aer şi ateriză în fața lui, tăindu-i simultan toate cele patru gâtlejuri. Ithorianul se prăbuşi la pământ, iar Bane se întoarse pentru a-l termina pe Jediul cu o singură mână. Zannah simți cum Maestrului ei aduna puterea întunecată, dar în clipa dinaintea dezlănțuirii furtunii de fulgere purpurii, mortale, Ithorianul întinse mâna de pe podea şi-l prinse de gleznă. Un glob albastru sclipitor îi înconjură pe amândoi în timp ce Jediul rănit de moarte îşi elibera propria putere într-un ultim act înainte de moarte. În loc să se dezlănțuie prin cameră pentru a-l distruge pe Jediul cu un singur braț, fulgerul care izbucni din degetele lui Bane se reflectă în interiorul globului albastru sclipitor care-l înconjura. Arcurile electrice ricoşară sălbatic în interiorul globului, creând o furtună de energie atât de intensă încât Zannah trebui să-şi protejeze ochii şi să privească în altă parte. Auzi țipătul lui Bane ridicându-se deasupra trosnetelor ascuțite de electricitate şi, când se uită înapoi, văzu cum dispare globul şi pe Maestrul ei căzând la pământ într-un morman carbonizat şi fumegător.

Începu să alerge spre el, apoi văzu că singurul Jedi supraviețuitor se târa spre locul în care îi căzuse sabia, hotărât încă să lupte, în ciuda pierderii mâinii. Cu fața înghețată într-o mască de furie şi ură, păşi înainte şi îşi roti sabia deasupra capului.

El o privi cu ochii rugători, dar singurul ei răspuns fu acela de a-şi lăsa lama să se prăbuşească, punându-i capăt vieții.

Capitolul 22

Când Zannah ajunse inițial lângă Bane, fu sigură că Maestrul ei murise. Fulgerul îi prefăcuse hainele în cenuşă, iar mănuşile şi cizmele se topiseră. Carnea feței şi a mâinilor era carbonizată şi arsă, acoperită cu vezicule din care ieşea un puroi galben curgând în valuri. Câțiva dintre paraziții de pe piept şi stomac nu supraviețuiseră, cochiliile lor maronii devenind negre şi fragile de la sarcina electrică a fulgerului. Sub cochilii se strecurau fâşii de fum încă mocnit, aducând odată cu ele o duhoare bolnăvicioasă care făcu stomacul lui Zannah să se strângă.

Apoi văzu pieptul lui Bane ridicându-se şi coborând, respirațiile lui fiind atât de slabe încât aproape că le ratase. Probabil că alunecase în inconştiență în timp ce corpul său intra în şoc din cauza durerii insuportabile. Făcu o pauză, aşteptând pe jumătate să-i vadă pielea şi țesuturile cum încep să se regenereze, dar rănile sale depăşeau chiar şi capacitatea paraziților de a-l vindeca şi nu se întâmplă nimic.

Sunetul unei uşii deschise o făcu să întoarcă capul, ridicând privirea şi văzându-l pe Darovit ieşind din ascunzătoarea lui. El se uită în jur, la masacrul din cameră, apoi o văzu pe Zannah ghemuită peste Maestrul ei.

— Este… ? lăsă el întrebarea să plutească în aer.

— E viu, spuse ea supărată, ridicându-se în picioare.

Darovit se îndreptă încet spre ea, strângând la piept holocronul Beliei şi datacardul, cu mâna sa bună. Zannah întinse mâna şi i le smulse când se apropie. El nu păru să observe, ochiii fiindu-i încremeniți pe coaja carbonizată de la picioarele ei, care era, cumva, încă vie.

— Ia săbiile de lumină, porunci ea. Plecăm.

Darovit avu bunul simț să nu-i pună la îndoială ordinele, ci merse să adune armele Jedi căzute: trofee ale triumfului Sith pe Tython. Zannah îndesă holocronul şi datacardul în buzunarele hainelor, apoi inspiră adânc pentru a-şi concentra mintea.

Se întinse cu Forța şi ridică corpul lui Bane de pe sol, levitându-l la înălțimea taliei. Îşi purtă Maestrul în acest fel afară din cetate, Darovit venind imediat în spatele ei. Se gândi puțin ce navă ar trebui să folosească pentru a pleca de pe Tython, apoi se hotărî pe *Loranda*. Pe lângă faptul că era mai mare, avea şi cu o sală medicală complet echipată.

— Deschide cala de încărcare, ordonă ea, dând din cap în direcția navei.

Darovit alergă înainte şi făcu aşa cum fusese instruit, în timp ce Zannah îşi ridica încet Maestrul în navă. Odată ajunşi la bord, îl conectă pe Bane la o pompă bacta. Leziunile sale ar fi necesitat probabil scufundarea completă, pentru câteva zile, într-o cuvă bacta, dar nu avea acces la astfel de facilități. Pompa bacta era cel mai bun lucru pe care-l avea la dispoziție; îi injecta o doza mare de lichid direct în vene, circulând prin corp, filtrându-l, apoi repeta procesul.

— Este stabil, spuse Darovit. Dar nu va mai fi mult timp. Când un orbalisk moare, îşi otrăveşte gazda.

— Ai citit informațiile de pe disc, spuse ea. Scoate-i de pe el.

— Chiar dacă aş face asta nu ar fi de ajutor, îi spuse Darovit, repetând ceea ce învățase de pe disc. E prea târziu. Orbaliskul eliberează toxine în țesutul gazdei în momentul în care moare. Descompune celulele la nivel microscopic. Va fi mort în câteva zile.

— Eşti un nenorocit de vindecător! strigă ea. Ajută-l!

— Nu pot, Zannah, spuse el încet. Nu aici. Nu avem echipamentele sau materialele adecvate. Şi chiar dacă am avea, nu putem face nimic. Odată ce toxina de orbalisk intră în gazdă, nu mai există nicio modalitate de a-i opri progresul.

Nu poți muri încă, gândi Zannah amărâtă, muşcându-şi buza. Mai trebuie să mă înveți atât de multe!

Puterea Maestrului ei încă era mult mai mare decât a ei. Avea potențialul să-l depăşească pe Bane – îi spusese asta el însuşi – dar în momentul ăsta el încă avea o forță la care ea nu putea decât să aspire. Încă mai erau secrete pe care nu le împărtăşise cu ea, chei de a debloca puteri chiar mai mari decât poseda acum. Dacă murea, se pierdea toată acea cunoaştere. Era posibil ca într-o zi, cândva, să reuşească să le descopere singură; dar cu Bane ca Maestru, succesul era asigurat. Dar ceea ce încă trebuia să învețe depăşea cu mult capacitatea ei de a valorifica puterea părții întunecate. În ultimul deceniu ea se concentrase doar pe învățarea controlării propriei puteri. În acelaşi timp, Maestrul ei începuse să asambleze piesele care într-o bună zi îi vor permite Sithului să se ridice şi să conducă galaxia. Crease o vastă rețea de spioni şi informatori, dar Zannah nu avea nicio idee cu privire la adevărata ei dimensiune sau chiar cum să îi contacteze. Pusese în mişcare o sută de planuri pe termen lung pentru a-şi construi încet puterea, slăbind Republica în acelaşi timp. Totuşi, ea abia acum începea să înțeleagă amploarea şi complexitatea maşinațiunilor sale politice. Bane era un vizionar, capabil să vadă departe în viitor.

Înțelegea cum să exploateze punctele slabe şi vulnerabilitățile Republicii. Ştia cum să ascundă partea întunecată de ochii Jedilor, şi în acelaşi timp, să îi conducă pe primii paşi ai lungului drum care se va sfârşi prin anihilarea lor completă. Putea manipula oameni, organizații şi guverne, plantând semințe care să stea latente ani de zile – chiar decenii – înainte de a izbucni. Dacă murea acum, tot ce pusese în aplicare în ultimii zece ani ar fi murit odată cu el. Zannah va trebui să ia totul de la început. Va trebui să găsească şi să pregătească un ucenic, chiar în timp ce învăța în continuare amploarea propriilor ei abilități. S-ar poticni orbeşte, asaltată din toate părțile de duşmani. Era aproape imposibil de imaginat că nu o va face face o greşeală care va duce la moartea ei... şi la dispariția Ordinului Sith. Nu putea permite să se întâmple acest lucru. De dragul Ordinului lor, trebuia să-l țină în viață. Şi, deşi Darovit s-ar putea să nu aibă cunoştințele şi puterea de a-i vindeca Maestrul, cunoştea pe cineva care ar fi putut. Cineva care îi mai salvase viața odată.

— Asigură-te că trăieşte, îi spuse lui Darovit, pe un ton implicit amenințător.

Părăsind incinta medicală, merse în cabină şi se aşează în spatele comenzilor. Introduse un curs spre Ambria, dar nu pentru a merge în tabăra lor. Urma să întâlnească un bărbat numit Caleb. Deşi tabăra lui Caleb se afla la mai puțin de o sută de kilometri de a lor, pe Ambria, Zannah nu-l întâlnise niciodată. Îl ştia numai din poveştile Maestrului ei. Bane îi spusese că vindecătorul era puternic în Forță, dar nu o atrăgea în acelaşi mod cum o făceau cei din Sith sau Jedii. Partea luminoasă şi partea întunecată nu aveau niciun sens pentru el; partea lui era puterea naturii.

Cuvintele Maestrului ei nu avuseseră sens la vremea respectivă, dar pe măsură ce se apropiau pentru a ateriza lângă coliba mică, dărăpănată, pe care Caleb o numea acasă, începu să înțeleagă. Era o putere aici; o chema, dar într-un limbaj ciudat şi necunoscut. Îi simțea mirosul în aer când uşile calei de marfă a navei se deschiseră şi o simțea sub picioare în timp ce sărea jos din navă. La fiecare pas pe care îl făcea, pământul părea să vibreze, fredonând cu un sunet prea slab pentru a fi auzit, dar suficient de puternic încât să îl poată simți până în măsele.

Darovit venea în spatele ei, manipulând comenzile care ghidau targa medicală a *Lorandei*. Plutea lângă el, susținând corpul încă inconştient a lui Bane. Aşa cum făcuse atunci când Zannah îl scosese din cetatea Beliei, Maestrul ei era din nou transportat, neceremonios, ca o marfă, planând la un metru deasupra solului. De data asta, însă, era susținut de targa repulsoare, nu prin Forță.

— Locul ăsta este uimitor, şopti Darovit. Nu am mai simțit niciodată aşa ceva. Atât de... crud.

Zannah îşi aminti că, deşi îi lipsea puterea Jedi sau Sith, vărul ei era, de asemenea, acordat la Forță. Se întrebă, scurt, dacă era posibil să împărtăşească acelaşi tip de talent ca şi Caleb, apoi decise că nu avea nicio importanță.

Trecuseră patru zile de când părăsiseră Tython, iar Bane devenise tot mai slab. Dacă nu găseau ajutor, Maestrul ei ar muri. Judecând aşa, dintr-o privire, nu îşi făcea prea multe speranțe pentru salvarea lui. Aşa cum era normal pe Ambria, erau înconjurați din toate părțile de o pustietate aridă, care se întindea cât vedeai cu ochii. Singurele caracteristici ale peisajul, altele decât cele câteva stânci împrăştiate, erau coliba şi groapa unde ardea focul lui Caleb. Tabăra părea pustie. Coliba era mică, de doar câțiva metri pe fiecare latură. Pereții erau înclinați la patruzeci şi cinci de grade, întâlnindu-se în vârf, în centru, făcând structura să semene cu o piramidă construită grosolan. De unde sau cum dobândise lemnul Caleb era imposibil de spus, dar era evident că nu îl înlocuise de mult timp. Lemnul era decolorat şi albit de anii de expunere la soare şi, deşi nu putrezea în climatul uscat al Ambriei, se formaseră sute de crăpături verticale, lungi, pe măsură ce lemnul se uscase.

Pe peretele care dădea spre foc se afla o uşă mică care ducea în colibă. O pătură zdrențuită atârna peste ea, fluturând uşor în vântul deşertului. Groapa de foc nu era altceva decât un mic cerc de pietre rotunde, arse şi înnegrite de anii de fum şi flăcări. Un suport metalic susținea o oală mare de fier peste centrul cercului pentru gătit, deşi oala era goală şi focul era stins.

Zannah şi-a amintit din povestea lui Bane cum Caleb îşi băgase propria mână în oală, când era umplută cu supă clocotită, opărindu-se, pentru a-i demonstra lui Bane că nu se temea de durere şi nu putea fi amenințat sau intimidat.

Acum zece ani, vindecătorul refuzase inițial să-l vindece pe Maestrul ei, deşi, în cele din urmă, Bane îl obligase amenințând viața fiicei lui Caleb. Zannah se întrebă dacă, în caz că îl vor găsi, va refuza din nou să-l ajute pe Bane.

— Alo? strigă Darovit, vocea lui sunând mică în golul din jur. Alo?

Zannah se îndreptă încet spre coliba dărăpănată şi trase deoparte pătura din uşă. Singurul lucru din interior era o saltea mică, într-un colț. Se îndepărtă de uşă, uitându-se la pustiul gol din jurul taberei pentru a vedea dacă exista vreun alt loc unde s-ar fi putut duce Caleb. Darovit îi imită acțiunile, apoi oferi singura concluzie logică.

— Nu e nimeni aici.

Zannah trebui să admită că nu lipsea doar Caleb. Unde erau medicamentele pe care vindecătorul le folosea pentru a-i vindeca pe cei care îi cereau ajutorul? Unde erau proviziile de bază – hrana, apa, combustibilul pentru foc – de care avea nevoie pentru a supraviețui? Îşi aminti că vindecătorul venise pe Ambria pentru a scăpa de războiul dintre Jedi şi Sith. Din păcate pentru el, în cele din urmă, războiul îl urmase chiar şi pe această lume îndepărtată. Cu toate astea, vindecătorul îşi menținu o neutralitate fermă în timpul conflictului, refuzând să ajute adepții fie ai părții întunecate, fie ai luminii; numai Bane îl obligase cu succes să facă excepție de la regula lui. Poate că, odată cu sfârşitul războiului, renunțase la căile sale solitare şi se întorsese în lumea în care se născuse, reintegrându-se în societatea galactică. Era doar una dintre mai multe posibilități care puteau explica dispariția sa. Ar fi putut să moară. Trecuseră zece ani de când Bane îi vizitase tabăra şi, deşi Caleb nu putea fi atât de bătrân, era posibil să i se fi întâmplat ceva în deceniul scurs. Ambria putea fi o lume dură şi periculoasă; vindecătorul ar fi putut fi ucis şi devorat de hssiss, îngrozitoarele şopârle carnivore care uneori ieşeau din adâncurile lacului Natth pentru a se hrăni. Planeta mai avea şi norma sa de prădători *inteligenți*. Mâna de oameni care încă trăiau pe lume, supraviețuiau salvând rămăşițele bătăliilor care odinioară izbucniseră pe suprafața planetei şi pe cerul de deasupra, găsind obiecte deteriorate şi tehnologie veche pe care puteau să o restaureze şi să o vândă în afara lumii. Majoritatea *gunoierilor*, aşa cum erau numiți, erau oameni simpli care încercau doar să supraviețuiască. Însă câțiva dintre ei deveniseră criminali disperați, dispuşi să omoare pentru orice lucru de valoare, cum ar fi colecția de medicamente a lui Caleb sau proviziile lui. Sau poate că vindecătorul căzuse victimă unei boli sau afecțiuni, pe care nici chiar el nu o putuse vindeca. Dacă murise din cauze naturale, n-ar fi durat mult până când diferiții hoitari din deşert ar fi avut grijă de rămăşițele

sale, fără să lase în urmă nicio dovadă a ceea ce s-a întâmplat. Era clar că nu găsea niciun fel de ajutor aici, dar nu avea rost să meargă nicăieri altundeva.

Bane mai avea de trăit cel mult o zi, înainte ca toxinele orbaliskului să fi atins niveluri letale în țesuturile organismului său. Zannah stătea, pur şi simplu, acolo, incapabilă măcar să gândească ce ea ar trebui să facă în continuare. Şi apoi îşi aminti un alt detaliu din povestea lui Bane. Caleb încercase să-şi ascundă fiica de el. Maestrul ei o descoperise cu uşurință, ascunzându-se în colibă; nu era niciun alt loc de ascuns în tabăra mică. Cel puțin, nu fusese acum zece ani,

— Aşteaptă aici, îi spuse ea lui Darovit, lăsându-l să-l supravegheze pe Bane pe targa lui.

Se întoarse în colibă, dând deoparte salteaua de dormit pentru a dezvălui o mică trapă în podea. Folosi Forța pentru smuci trapa şi fu răsplătită cu imaginea unui bărbat care se uita la ea dintr-o mică pivniță. Expresia lui nu era una de frică, nici măcar de furie. Nu chiar. Arăta mai mult de parcă era obosit; de parcă ştia că descoperirea lui avea să ducă la un schimb lung şi plictisitor de replici.

— Afară, spuse Zannah, făcând un pas înapoi şi punând mâna pe mânerul sabiei de lumină.

Fără să spună un cuvânt, el urcă pe mica scară a pivniței până ajunse lângă ea, în interiorul colibei. Părea să aibă cel mult patruzeci de ani, era slab şi de înălțime medie. Avea părul drept şi negru, care îi atârna până la umeri, iar pielea brună îi era aspră de la deceniul de expunere la soarele arzător al Ambriei. Nimic în aspectul său nu sugera că este un bărbat cu putere sau important, totuşi Zannah îi putea simți puterea interioară, calmă.

— Stii cine sunt? întrebă ea.

— Ştiu încă de când tu şi Maestrul tău v-ați construit tabăra pe această lume, spuse el încet.

— Şi ştii de ce sunt aici?

— Am simțit că vii. De aceea m-am ascuns.

Ea aruncă o privire în pivniță, observând că aceasta conținea o serie de rafturi mici pline cu sticle, pachete, borcane şi pungi care conțineau medicamentele şi compuşii vindecători pe care îi folosea în munca sa. Existau, de asemenea, o serie de pachete cu rații, îngrămădite într-un colț, împreună cu o mână de containere mici, pătrate.

— Când ai construit asta? întrebă ea, curioasă.

— La scurt timp după întâlnirea mea anterioară cu Maestrul tău, răspunse el. M-am temut că se va întoarce într-o bună zi şi am vrut un loc unde să se ascundă fiica mea. Bărbatul zâmbi brusc, deşi nu era nici bucurie, nici veselie în expresie. Dar acum fiica mea a crescut, spuse el. A părăsit această lume, ca să nu se mai întoarcă niciodată. Şi nu ai nicio putere asupra mea.

— Vrei să spui că nu-mi vei ajuta Maestrul? întrebă Zannah, fără ca măcar să se obosească să-şi facă vocea amenințătoare.

— De data asta nu poți face nimic să mă obligi, răspunse el, iar ea simți o satisfacție profundă în tonul lui.

Înțelese se pregătise pentru această zi timp de zece ani.

— Războiul dintre Jedi şi Sith s-a încheiat, îi spuse Zannah. Maestrul meu nu mai este soldat. Este doar un om obişnuit care are nevoie de ajutorul tău.

Bărbatul zâmbi din nou, fulgerându-şi dinții într-un rânjet sălbatic.

— Maestrul tău nu va fi niciodată obişnuit. Deşi, va fi mort, destul de curând.

O privire aruncată spre mâna bărbatului, permanent cicatrizată de la arsurile pe care şi le făcuse când băgase mâna în supa care fierbe, o făcură pe Zannah să respingă orice idee de a folosi tortura pentru a-l face să se răzgândească. Şi mai ştia că orice încercare de a-i domina mintea cu Forța ar eşua; voința lui era prea puternică pentru ca ea să o poată influența în funcție de nevoile ei.

— Îți pot da credite. Vei fi mai bogat decât îți poți imagina.

El flutură mâinile în jurul colibei austere.

— Ce folos au creditele pentru un om ca mine?

— Dar pentru fiica ta? contracară Zannah. Gândeşte-te cât de uşoară ar putea fi viaţa ei.

— Chiar dacă aş vrea să-mi las copilului să-ţi ia banii mânjiţi cu sânge, nu aş putea găsi niciodată vreo modalitate ca ea să-i primească. Pentru propria ei protecţie, am insistat să-şi schimbe numele atunci când a părăsit planeta. Nu ştiu cum se numeşte acum; nu ştiu unde a plecat.

Zannah îşi muşcă buza, apoi încercă ceva disperat.

— Dacă nu-mi ajuţi Maestrul, îţi voi vâna fiica. O voi găsi, o voi tortura şi o voi ucide, jură ea, accentuând fiecare cuvânt. Dar mai întâi o voi face să privească cum torturez şi ucid orice altă persoană la care ţine.

Caleb zâmbi, amuzat de ameninţarea ei goală.

— Du-te, atunci. Caută-o şi lasă-mă în pace. Amândoi ştim că nu o vei găsi niciodată.

Din nou, o prinsese. Fără nume şi nici măcar o descriere fizică, ar fi fost imposibil să găsească o femeie care ar fi putut fi pe oricare dintre cele un milion de lumi ale Republicii. Zannah, încruntată, aruncă din nou o privire spre mâna lui cicatriciată. Era o dovadă mută a faptului că nu-l putea convinge prin durere fizică, oricât de brutală ar fi. Dar fără alte opţiuni rămase, decise să încerce oricum.

Se întinse cu Forţa şi îl ridică pe Caleb. Picioarele lui atârnau la numai câţiva centimetri de podea, totuşi capul atingea acoperişul jos şi înclinat al colibei. Începu să strângă, aplicând presiune direct asupra organelor sale interne, zdrobindu-le încet, provocând o durere agonizantă pe care puţine fiinţe o experimentaseră vreodată. Cu toate astea, avu grijă să-i lase plămânii în pace... permiţându-i suficient aer cât să respire şi să vorbească.

— Ştii cum să mă faci să încetez, spuse ea cu răceală. Spune că îmi vei vindeca Maestrul.

El gemu şi icni de durere, dar clătină din cap.

— Zannah! Ce faci? Darovit intrase în baracă, curios de ce dura atât de mult. Acum stătea în prag, uitându-se îngrozit la scenă. Încetează! strigă la ea. Îl ucizi! Pune-l jos!

Cu un mârâit ascuţit de frustrare, ea eliberă Forţa, lăsându-l pe Caleb să cadă pe podea. Darovit se repezi la el pentru a vedea dacă era în regulă, dar bărbatul mai în vârstă clătinp din cap şi îl dădu deoparte. Se ridică în mâini şi în genunchi, apoi se aşeză din nou pe călcâie, cu mâinile sprijinite pe coapse în timp ce respira lent şi adânc. Darovit se întoarse spre ea.

— De ce ai făcut asta? întrebă el supărat.

— A refuzat să ne ajute, spuse ea, cu o voce mai defensivă decât voia să fie.

— Nu voi mai elibera monstrul ăla în galaxie a doua oară, declară Caleb, cu dinţii încă încleştaţi de efectele persistente ale torturii lui Zannah. Nu poţi face nimic pentru a mă convinge să-l salvez.

Zannah se lăsă pe un genunchi lângă el.

— Îmi pot folosi puterile pentru a evoca cele mai rele coşmaruri şi pentru a le aduce la viaţă în faţa ochilor tăi, şopti ea. Pot să te înnebunesc de frică, să-ţi sfâşii sănătatea şi să te las nebun pentru tot restul vieţii.

Darovit doar se uită la ea, şocat de cuvintele ei. Caleb zâmbi doar zâmbetul său înfuriant.

— Dacă o faci, răspunse calm vindecătorul, Maestrul tău tot va muri.

Zannah îşi muşcă buza, uitându-se la el.

Apoi sări în picioare şi ieşi afară din colibă, lăsându-i pe Darovit şi pe Caleb în pace.

Capitolul 23

Spumegând, Zannah străbătu drumul de nisip dintre coliba lui Caleb şi marginea taberei, unde Maestrul ei stătea întins pe targa repulsoare. Verifică monitorul ataşat în partea din față, citindu-i elementele vitale. Era încă în viață, dar se stingea repede. Curând va muri, luând cu el toate cunoştințele şi secretele.

Stătea deasupra târgii, când Darovit ieşi din colibă câteva minute mai târziu. Traversă tabăra ca să stea în picioare lângă ea, privind în jos la Bane.

— Când se va duce, spus el, oferindu-i verişoarei sale cuvinte de condoleanță, cel puțin va pleca liniştit.

— *Pacea este o minciună!* mârâi Zannah. Nu contează dacă mori în somn sau pe câmpul de luptă, mortul este tot mort.

— Cel puțin nu simte nicio durere, răspunse Darovit, aruncând o altă platitudine fără sens.

— Dacă simți durere, răspunse ea, înseamnă că încă eşti în viață. Dă-mi durere în locul păcii, oricând.

— Nu m-am gândit niciodată că o să te aud spunând asta, Zannah, spuse Darovit trist, clătinând din cap, Nu vezi ce te-a făcut să devii?

M-a făcut să devin un Sith, gândi ea.

— El m-a făcut puternică. Mi-a dat forță, spuse cu voce tare.

— Asta e tot ce îți pasă acum, Zannah? Să ai putere?

— *Prin putere, câştig victoria. Prin victorie, lanțurile mele sunt rupte*.

— Puterea nu aduce întotdeauna victoria, contracară Darovit. Chiar şi cu toată puterea pe care o ai, nu l-ai putut face pe Caleb să te ajute.

Bane ar fi găsit o cale, gândi ea cu amărăciune, dar nu spuse nimic.

— Înțeleg ce ți s-a întâmplat, spuse vărul ei, punându-i o mână reconfortantă pe umăr: Ai fost doar un copil. Speriată. Singură. Bane te-a găsit şi te-a primit. Îți înțeleg loialitatea față de el. Înțeleg de ce ții la el.

Zannah îi scutură mâna de pe umăr şi se întoarse să-l privească cu o expresie de neîncredere.

— Sunt un Sith. Nu-mi pasă de nimic altcineva în afară de mine.

— Îți pasă de mine.

Zannah nu răspunse, refuzând să fie atrasă din nou în aceeaşi discuție pe care o avuseseră în drum spre Tython.

— Nu vrei să recunoşti, insistă Darovit, dar ştiu că ții la mine. Şi la Maestrul tău, de asemenea. Acțiunile tale dovedesc asta, indiferent ce spui. Dar Caleb are dreptate, să ştii. Bane este un monstru; nu-l putem lăsa liber. Dar nu trebuie neapărat să moară, adăugă el.

— Ce vrei să spui? întrebă Zannah, brusc precaută.

— Am vorbit cu Caleb. El crede că şi tu eşti un monstru. Dar nu te ştie ca mine. Nu eşti un monstru, Zannah... dar vei deveni unul dacă vei lăsa furia şi ura să-ți stăpânească viața.

— Acum vorbeşti ca un Jedi, spus ea atentă.

Darovit punea ceva la cale, în mod clar, dar nu-şi putea da seama ce anume.

— Încep să-mi dau seama că sunt mai buni decât alternativa, recunoscu el. Ştiu ce se va întâmpla, Zannah. Dacă Bane moare, îl vei ucide pe Caleb.

Ezită, apoi aprobă din cap.

— Probabil că da.

Nu avea rost să mintă.

— Eşti pe marginea prăpastiei, o avertiză vărul ei, cu vocea brusc insistentă şi intensă. Încă poți să întorci spatele vieții ăsteia, Zannah. Dar dacă Bane moare, ştiu

că dorința ta de a-l răzbuna te va determina să-l ucizi pe Caleb. Şi mă tem că moartea Maestrului tău te va împinge dincolo de margine. Te vei transforma în el. Nu vreau să te transformi în el, adăugă el încet, dând din cap spre forma nemişcată a lui Bane de pe targă. Trebuie să te salvez. A trebuit să găsesc o modalitate de a te împiedica să-l ucizi pe Caleb. Aşa că l-am convins să-l vindece pe Bane. Este singurul modalitate de a te face să te îndepărtezi de învățăturile Sith.

— Asta... asta nu are niciun sens, spuse Zannah, cu mintea vâjâindu-i în timp ce încerca să priceapă logica sa. Dacă Bane trăieşte, nu mă lăsa niciodată să-mi abandonez studiile.

Şi de ce aş face-o? adăugă ea în gând.

— Înainte să ajute Caleb, îi explică vărul ei, trebuie să trimiți una dintre dronele mesagere a *Lorandei*. Trebuie să le spui Jedilor unde suntem, astfel încât să poată veni şi să-l aresteze pe Bane.

— Ce? strigă Zannah, depărtându-se o jumătate de pas de el: E o nebunie!

— Nu, nu este! spuse el, apucând-o de braț cu mâna cea bună şi trăgând-o înapoi cu fața spre el. Te rog, Zannah, doar ascultă-mă. Dacă trimiți acel mesaj către Jedi şi îl predai pe Bane, vei dovedi că întorci spatele căilor Sith. Vei arăta că doreşti să compensezi toată durerea şi suferința pe care le-ai provocat. Şi este singurul mod în care Caleb va fi de acord să-l vindece, adăugă el o secundă mai târziu, lăsându-i brațul.

— Ai văzut ce poate face Bane, spuse ea. Ce o să-l împiedice să-i omoare pe Jedi când ajung aici?

— Toxina de orbalisk topeşte corpul lui Bane din interior. Chiar şi cu ajutorul lui Caleb vor trece săptămâni, poate chiar luni, înainte ca el să poată chiar să se ridice din pat.

— Şi ce mă poate împiedica să-l iau pe Bane de aici imediat ce se vindecă?

— Cea mai mare armă a voastră este secretul. Jedii cred că Ordinul a dispărut. Nu-şi vor pierde timpul urmărind umbre de fiecare dată când şopteşte cineva cuvântul Sith. Ăsta este singurul motiv pentru care ați reuşit să supraviețuiți până acum. Dar, odată ce trimiți drona, totul se schimbă. Vor şti că Sithul încă există. Vor avea dovada că trebuie să treacă la acțiune. Fiecare Cavaler şi Maestru Jedi dintr-un milion de lumi vă vor căuta. Sithul nu se va mai putea ascunde.

Zannah ştia că are dreptate. Acesta era motivul pentru care Bane muncise atât de mult pentru a-şi păstra existența nimic mai mult decât un zvon neîntemeiat.

— În plus, adăugă Darovit, Caleb nu va face nimic decât dacă dezactivăm nava mai întâi. Dacă încerci să fugi, va trebui să-l tragi pe Bane prin deşert, mergând. Chiar dacă ar supraviețui călătoriei, nu vei ajunge prea departe înainte de sosirea Jedilor.

— Se pare că vindecătorul nu are încredere în mine, mormăi Zannah sumbră.

— Aproape că l-ai omorât, sublinie vărul ei.

— Dacă îl predau Jedilor, întrebă ea cu voce tare, ce se întâmplă cu mine?

— Nu ştiu, recunoscu tânărul. Jedii s-ar putea să te aresteze şi pe tine. Dar sper că îți vor recunoaşte acțiunile ca fiind un punct de cotitură în viața ta. Poate că le vor vedea ca pe o încercare de reparare a greşelilor. Poate chiar te vor primi, sugeră el. I-am auzit pe Jedi crezând în puterea mântuirii. Şi, aşa cum am spus, este mai bine decât alternativa.

— Şi tu? întrebă ea. Ce vei face?

— Nu voi face parte din toată treaba asta dacă alegi să-l ucizi pe Caleb şi să-l laşi pe Bane să moară, spuse el. Dar nu cred că o vei face.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Ți-am spus, Zannah, împărtăşim o legătură. Pot să spun ce gândeşti, ce simți. Ți-e frică să fii singură... dar nu eşti singură. Nu de acum încolo. Vei face alegerea corectă. Şi când o vei face, voi fi acolo pentru tine.

Ea cântări cu atenție oferta, muşcându-şi buza atât de tare, încât începu să-i curgă sânge. Dacă refuza, Bane murea şi ar fi trebuit să continue singură Ordinul

Sith. Să-l omoare pe Caleb, să găsească un ucenic... probabil să-l ucidă şi pe Darovit. Dacă era de acord, trebuia să-şi trădeze Maestrul către Jedi, ceea ce marca sfârşitul Sithului şi primul pas în lungul ei drum de răscumpărare şi ispăşire.

— Timpul lui Bane e pe sfârşite, interveni vărul ei. Trebuie să decizi.

Cele două cărări se conturau în faţa ei: singură în întuneric sau în lumină cu Darovit lângă ea. Învârti problema, iar şi iar, în mintea ei până când, în cele din urmă, găsi răspunsul.

— Spune-i lui Caleb că sunt de acord cu cerinţele sale.

* * *

Bane deschise încet ochii; pleoapele se simţeau grele, atârnând în jos ca şi cum ar fi avut metal pe ele. Le putea simţi frecându-se de pupile, ca pietrele de şlefuit, în timp ce clipea din cauza luminii puternice care se revărsa peste el. Lumina îl făcu să se încrunte din nou în timp ce încerca să se ridice. Corpul său refuză să se mişte. Picioarele, braţele şi trunchiul ignorau impulsurile date de creierul său, de a se ridica. Nici măcar nu putea clintea capul. Avea senzaţii în extremităţi: îşi dădea seama că stătea întins pe spate şi simţea pe piele firul aspru al unui cearşaf din pânză groasă sau o cârpă ţesută grosolan. Dar era paralizat, incapabil să se mişte.

Îşi lăsă din nou ochii să clipească şi luminozitatea începu să se estompeze pe măsură ce pupilele sale se contractau treptat. Se uita în sus la un tavan jos, înclinat, de scânduri simple de lemn. O rază de soare străbătea printr-o crăpătură îngustă din lemn, strălucind direct pe faţa lui. Gemu, reuşi să întoarcă capul în lateral, astfel încât lumina să nu-i mai atingă ochii. Schimbarea unghiului îi dădu, de asemenea, o imagine mai bună a camerei în care se afla: era mică, simplă şi ciudat de familiară.

Înainte să poată potrivi decorul cu oricare dintre amintirile sale, o siluetă păşi în linia lui vizuală. Din faptul că se uita direct la o pereche de cizme uzate din piele, Bane deduse că stătea întins pe podea. Silueta rămase o clipă deasupra lui, apoi se ghemui ca să-l privească în ochi. Faţa – cu zece ani mai bătrână, dar inconfundabilă – apăru în memoria Lordului Întunecat. Zăcuse chiar aici, cu peste un deceniu în urmă, la graniţa dintre viaţă şi moarte, aşa cum zăcea şi acum.

Caleb, încercă el să spună, dar singurul sunet care îi ieşi fu un geamăt slab.

La fel ca restul corpului, buzele, limba şi maxilarul refuzau să se mişte. Bane încercă să apeleze la puterea părţii întunecate pentru a-i da tărie, dar voinţa lui era la fel de slabă şi neajutorată ca restul corpului.

— E treaz, strigă Caleb cu voce tare, fără să-şi ia ochii de la pacient.

De afară, Bane auzi sunetul paşilor care se apropiau. Încercă să vorbească din nou, adunând toate forţele într-un singur cuvânt.

— Caleb.

Vocea lui fu o şoaptă slabă, dar de data asta cuvântul era clar. Vindecătorul nu se obosi să răspundă. În schimb se ridică, lăsându-l pe Bane să se uite din nou la cizmele sale. Bane auzi zgomotul surd al paşilor care alergau pe nisipul de afară schimbându-se în sunetul ascuţit de tocuri de cizme pe podeaua de lemn a colibei.

— Lasă-mă să-l văd!

Recunoscu vocea ucenicei sale şi mintea lui începu, încet, să reasambleze bucăţi din cele întâmplate. Îşi aminti de lupta cu Jedii de pe Tython, îşi aminti că dezlănţuise o furtună de fulgere către ultimul duşman, îşi aminti de nenorocitul ăla de scut pe care Ithorianul îl aruncase în jurul lui. După aceea, îşi amintea doar de durerea de nesuportat. Cumva, scutul Jediului îl prinsese pe Bane în centrul furtunii de energie a părţii întunecate. Electricitatea îl învăluise, milioanele de volţi trecându-i prin corp, arzând carnea din interior şi aruncându-i muşchii într-o serie nesfârşită de crize violente care ameninţau să-i sfâşie trupul.

Energia trecuse şi prin paraziţii ataşaţi de pielea lui. Creaturile absorbiseră puterea, devorând-o cu înfometare până când deveniseră atât de îmbuibaţi, încât carnea moale şi flexibilă a pântecelor lor începuse să se umfle. Fiind înghesuiţi tot

mai strâns de duritatea chitinoasă a propriilor cochilii exterioare, începuseră să se înfigă tot mai adânc în Bane. Îşi aminti cum ţipa pe măsură ce miile de dinţi mici începură să taie ţesutul subcutanat, mestecând muşchii, tendoanele şi chiar oasele. Dar asta nu împiedicase creaturile să se delecteze în continuare cu electricitatea care curgea prin Bane. Continuaseră să se extindă până când începuseră să pocnească, spărgându-se ca nişte baloane umflate prea mult.

Bane rămăsese conştient prin toată tortura electricităţii care îl prăjea de viu şi prin agonia dinţilor care se îngropau în carnea lui. Dar durerea de nedescris a substanţelor chimice eliberate de paraziţii care explodau, dizolvându-i corpul la nivel celular, îl făcu, în cele din urmă, să-şi piardă cunoştinţa... doar pentru a se trezi aici.

O pereche de cizme veniră lângă Caleb: erau picioarele mai mici ale unei femei, cel mai probabil Zannah.

— Încearcă să vorbească, spuse Caleb deasupra liniei vizuale a lui Bane.

Încercă din nou să încline capul, reuşind de data asta să privească în sus către perechea care stătea deasupra lui. Zannah îl observă şi se lăsă în jos pentru a-i ridica capul şi umerii. Îi strecură sub gât o pernă improvizată, formată din pelerina ei făcută sul, pentru a-l susţine. Îi simţi degetele lungi şi subţiri pe spate în timp ce făcea asta. Contactul îl făcu pe Bane să realizeze ceva şocant – orbaliskul dispăruse!

De aceea simţise pătura grosolană pe pielea lui goală. De aceea simţea degetele lui Zannah apăsându-i carnea.

— Orbaliskul? reuşi el să şoptească.

— A trebuit să-l îndepărtăm, îl informă ucenica sa. Te omorau.

Bane simţi că lumea se întunecă din nou, corpul lui fiind epuizat de cele două cuvinte pe care le rostise. Pe măsură ce îşi pierdu cunoştinţa, simţi o durere de regret pentru ceea ce pierduse.

* * *

Pentru ochiul neinstruit al lui Zannah, Maestrul ei părea mult mai puternic când deschise din nou ochii, două zile mai târziu. De data asta fu capabil să întoarcă încet capul dintr-o parte în alta, văzând împrejurimile casei lui Caleb şi prezenţa ucenicei lui în apropiere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Cuvintele erau slabe, vocea fiindu-i încă răguşită şi cu întreruperi.

— Te-a vindecat Caleb, spuse ea, ajustând perna pe care o luase din *Loranda* şi i-o pusese sub cap şi umeri ca să-l sprijine. Ţi-a salvat viaţa.

Cu patru zile în urmă, o astfel de afirmaţie ar fi fost greu de imaginat. Caleb o privise pe Zannah programând drona mesageră şi trimiţând-o către Jedi, apoi o avertizase că existau şanse mari ca Bane să nu supravieţuiască tratamentului.

Se gândise la început că ar fi putut fi un truc, o scuză pe care Caleb i-o dădea pentru a-şi acoperi acţiunile în caz că ar decide să-l lase pe Maestrul ei să moară... sau, pur şi simplu, dacă îl ucidea. Aşa că îl urmări cu atenţie pe vindecător în timpul tratamentului lui Bane. Chiar dacă ştia că există sute de moduri în care putea pune capăt vieţii lui Bane fără ca ea să aibă niciun indiciu cu privire la ceea ce făcea, Zannah spera că prezenţa ei ar putea să-l descurajeze să încerce ceva pe ascuns. Acum îşi dădea seama cât de inutilă fusese veghea ei. Caleb era om de cuvânt; era împovărat şi legat de noţiuni nebuneşti precum onoarea. Promisese să-l ajute pe Bane atâta timp cât ea îi avertiza pe Jedi şi, cum ea se achitase de partea ei din înţelegere, făcuse toate eforturile pentru a face la fel. Zannah sugerase iniţial să-l mute pe Bane înapoi în sala medicală al *Lorandei*, pentru tratament, dar Caleb refuzase. Pretinsese că energiile puternice care circulau prin pământul din jurul taberei, dădeau putere medicamentelor sale. Darovit fusese de acord şi Zannah, după ce simţise ea însăşi puterea locului, cedă.

Vindecătorul începuse prin a-l forţa pe Bane să bea un lichid urât mirositor, pe care îl preparase în oala de gătit, pentru a contracara efectele toxinei de orbalisk.

Darovit o avertizase că otrava îl ucidea pe Bane, mâncându-i trupul. Dar abia când au început să dezlipească paraziții, începând cu cochiliile carbonizate ale celor care muriseră, înțelese Zannah pe deplin cât de mult suferise Maestrul ei. Ceea ce era dedesubt nu mai putea fi numită piele; nici măcar nu mai putea fi numită, carne. Masa moale de fluide verzi şi negre eliberate de paraziți se amestecase cu țesutul roşu însângerat şi puroiul alb emanat de corpul lui Bane. Privind daunele, era evident, chiar şi pentru cineva fără expertiză medicală ca Zannah, că singurul lucru care îl menținea pe Bane în viață era puterea lui în Forță. Rănile degajau un miros gangrenos de carne alterată şi abia se putu abține să nu vomite.

Următorul pas implică îndepărtarea paraziților încă vii. Cheia, aşa cum suspectase Zannah, era electricitatea. Caleb preparase deasupra focului un gel lipicios, extrem de conductiv, apoi îl folosi pentru a acoperi învelişul exterior al fiecărui orbalisk. Apoi luă un ac subțire ataşat la o celulă de putere recuperată din *Loranda* şi îl introduse într-o gaură mică chiar în vârful craniului placat al orbaliskului. Acul străpunse corpul moale de dedesubt, descărcând un puternic şoc electric pentru a paraliza creatura. Acest lucru determina orbaliskul să elibereze o mică explozie de substanțe chimice dizolvante care slăbeau adezivul puternic cu care creatura se prindea de gazdă. Odată ce adezivul slăbea, creatura putea fi desprinsă manual. Paraziții încă paralizați erau apoi aruncați într-un rezervor mare, umplut cu apă, conectat la una dintre celulele de putere ale *Lorandei* şi uciși cu o doza finală de electricitate. Procesul trebuia repetat cu atenție pentru fiecare individ din colonia care acoperise corpul lui Bane şi chiar cu Darovit şi Caleb lucrând împreună, procedura durase câteva ore. Carnea de sub paraziții vii era palidă şi terciuită, cu răni adânci şi supurânde acolo unde fusese mestecată în mod constant şi roasă de dinții minusculi ai paraziților. Rănile păreau minore în comparație cu mizeria înfricoşătoare de sub cei morți. Odată ce Bane fu curățat de infestare, Caleb îl frecase cu un balsam pe tot corpul şi îl înfăşurase din cap până în picioare în bandaje. Pansamentele erau schimbate la fiecare patru ore în primele două zile, balsamul fiind reaplicat de fiecare dată.

Zannah fu impresionată de priceperea lui Caleb. Când începuse vindecătorul, Bane abia fusese o masă de țesut mort şi infectat, dar când bandajele fuseseră îndepărtate pentru totdeauna, trupul devastat al lui Bane renăscuse. Pielea lui era acum de un roz luminos, neobişnuit de suplă şi extrem de sensibilă, deşi i se spusese că în săptămânile următoare va reveni încet la culoarea şi textura normale.

— Caleb m-a salvat? mormăi încet Bane. Cum l-ai convins?

Zannah ezită, nefiind sigură ce să-i spună. Darovit şi Caleb erau chiar în fața uşii; puteau intra în orice moment. Dar chiar dacă ar fi surprins-o spunându-i lui Bane despre drona mesageră, de ce i-ar păsa? Fapta se făcuse. Maestrul ei era încă prea slab pentru a sta în picioare şi, până acum, Jedii erau, probabil, la mai puțin de o zi distanță de Ambria.

— A trebuit să le spun Jedilor că eşti aici. Le-am trimis un mesaj spunându-le că un Lord Sith a ucis cinci Jedi pe Tython. Le-am spus că eşti cu Caleb pe Ambria, rănit şi neajutorat. Vin după tine.

Furia străbătu ochii lui Bane şi încercă să se ridice, dar nu reuşi decât să ridice capul cu câțiva centimetri deasupra pernei, înainte să cadă înapoi. Dându-şi seama că era neajutorat, o privi cu ochi acuzatori.

— M-ai expus, zise el. M-ai tradat.

— A trebuit să te țin în viață, îi explică ea, revenind din nou la argumentul pe care îl folosise pentru a lua decizia finală. Încă mai ai atât de multe să mă înveți.

— Cum se va putea întâmpla asta, acum? întrebă el supărat. Jedii nu o vor permite niciodată.

Zannah nu avu un răspuns pe care să i-l poată da. Bane închise ochii, deşi nu putea spune dacă o făcea pentru că era înfrânt sau pentru că se gândea la ceva. Îi putea auzi pe Darovit şi Caleb vorbind cu voce joasă, afară, lângă foc. Ochii lui Bane se deschiseră câteva secunde mai târziu, arzând cu o intensitate aprigă.

— Darth Zannah, tu eşti ucenica mea. Succesoarea moştenirii mele. Încă poți revendica destinul care-ți aparține de drept. Încă poți urca la rangul de Maestru Sith.

Acum vorbea mai tare, puterile revenindu-i încet. Zannah se întrebă dacă cei de afară îl puteau auzi.

— Ia sabia şi loveşte-mă! Revendică titlul ca fiind al tău. Ucideți-i pe ceilalți şi fugi de aici până să ajungă Jedii. Căută un nou ucenic. Păstrează Ordinul viu

Zannah clătină din cap. Caleb luase deja în calcul această posibilitate şi o eliminase efectiv.

— Nava noastră este dezactivată şi Jedii vor fi aici în câteva ore. Chiar dacă fug în deşert, mă vor găsi înainte să pot scăpa de pe această lume.

— N-am crezut niciodată că mă vei dezamăgi atât de mult, spuse Bane, întorcându-şi capul dezgustat. Nu am crezut niciodată că vei fi cea care va distruge Sithul.

Ea nu spuse nimic ca să se apere şi, câteva secunde mai târziu, Bane se întoarse din nou cu fața spre ea, aruncându-şi ochii spre sabia de la centura ei.

— Nu vreau să trăiesc ca prizonier al Jedilor, spuse el, cu voce scăzută, de parcă ar fi ştiut că putea fi auzit de alții: Poți să mă omori înainte să ajungă ei aici.

Zannah clătină din cap. Nu se străduise să salveze viața Maestrului doar ca să-l omoare acum.

— Cât timp trăieşti încă există speranță, Bane, spuse ea încet, îngrijorată ce vor crede Darovit sau Caleb dacă i-ar auzi cuvintele. Cu toate astea, trebuia să ofere un fel de asigurare pentru Maestrul ei. Sithul ar putea încă să se ridice.

Bane clătină din cap, deşi avu nevoie de un efort monumental.

— Jedii nu-mi vor permite niciodată să scap. Îmi vor simți puterea şi mă vor ține sub paza constantă a unei duzini de cavaleri Jedi până când Senatul va decide să mă execute pentru crimele mele. Omoară-mă acum şi refuză-le justiția.

Zannah petrecuse ultimele două zile alături de Bane, aşteptând să se trezească din nou. Fusese clar că va trăi, dar voia să vorbească cu Maestrul ei pentru a fi sigură că mintea lui era încă intactă. Voia să aibe dovada că toate resursele lui – inteligența, viclenia – supraviețuiseră calvarului.

Acum o avea, exprimată ironic în dorința lui de a muri.

— Un Sith nu se predă niciodată, Maestre, îi spuse ea.

— Şi doar un prost duce o bătălie care nu poate fi câştigată, răspunse el tăios. Jedii vor fi aici în curând. Acționează acum. Loveşte-mă!

Ea clătină din cap. Maestrul ei încercă să se ridice, furia lui dându-i putere numai până la jumătatea drumului. Şi apoi se prăbuşi din nou pe pernă, complet epuizat.

În timp ce Bane aluneca încă o dată în inconştiență, Zannah îşi dădu seama că are dreptate. Jedii se apropiau şi dacă nu acționa acum, va fi prea târziu. Se ridică şi îşi scoase sabia de lumină, ştiind că zumzetul lamei îi va alerta pe cei doi bărbați de afară.

Nu-i păsa. Când îşi vor da seama ce voia ea să facă, va fi prea târziu.

Capitolul 24

Lumina Adevărului, unul dintre numeroasele crucişătoare Jedi care fuseseră încorporate în flota Republicii după Reformele Ruusan ateriză cu un sunet moale pe suprafața pustie a Ambriei.

— Fiți pregătiți pentru orice, îşi avertiză Maestrul Tho'natu echipa în timp ce se pregăteau să coboare.

Înainte de a obține gradul de Maestru, Twi'lekul servise ca şi Cavaler Jedi în *Armata Luminii* de pe Ruusan. Fusese repartizat pe nava lui Farfalla, din fericire, la timp pentru a evita efectele bombei gândurilor, dar nu înainte de a fi avut ocazia să asiste pe Ruusan, pe viu, la genul de atrocități de care erau capabili cei din Sith. Nu era pe punctul de a risca aici. Fuseseră expediați ca răspuns la o dronă mesageră care sosise pe Coruscant cu câteva zile în urmă. Mesajul anonim din interior fusese criptic de scurt şi oarecum neliniştitor prin lipsa de detalii. Conținea doar un set de coordonate de aterizare şi patru linii scurte de text.

Un Lord Sith încă trăieşte.

A ucis cinci Jedi pe Tython.

Acum este pe Ambria, sub îngrijirea unui vindecător pe nume Caleb.

Este grav rănit şi neajutorat.

Cu mai puțin de două săptămâni în urmă Maestrul Farfalla şi patru tovarăşi plecaseră în grabă de pe Coruscant, lăsând în urmă vorbă că se îndreptau către Tython în căutarea unui Lord Întunecat Sith. De atunci nu se mai auzise de ei.

Drona mesageră oferea o explicație sumbră despre soarta lor şi iscă un răspuns imediat din partea Consiliului Jedi. Adunaseră rapid o echipă formată din paisprezece Jedi – şase Maeştri şi opt cavaleri Jedi – şi îi trimiseseră pe Ambria sub conducerea lui Tho'natu pentru a-l prinde pe cel responsabil pentru masacrarea Maestrului Farfalla şi a tovarăşilor săi.

Calatoria fusese făcută cu toată grabă posibilă, dar acum, când erau aici, intenționau să procedeze cu prudență, fiind precauți să nu intre într-o capcană.

Coordonatele de aterizare îi aşezară la câteva sute de metri de o colibă mică din lemn şi un mic foc de tabără. Un crucişător cu numele *Loranda* inscripționat pe lateral era parcat în apropiere.

Uşile calei se deschiseră, iar Tho'natu şi ceilalți săriră la pământ, gata să-şi tragă săbiile de lumină la primul semn de necazuri. Aerul din jurul lor tremura de o senzație ciudată şi neobişnuită de putere, deşi dedesubt era pata inconfundabilă a părții întunecate.

— Prima şi a doua unitate, mergeți şi verificați nava aceea, spuse el. A treia unitate va explora tabăra cu mine.

Nouă dintre Jedi se repeziră spre *Loranda*, în timp ce Tho'natu şi ceilalți se apropiară de tabără. Ceea ce au văzut acolo când ajunseră mai aproape îi umplu cu repulsie: cineva fusese tăiat în bucăți, literalmente.

Bucățile de anatomie umană eviscerate erau împrăştiate pe pământul din jurul focului de tabără. Brațele fuseseră tăiate de la umăr, apoi tăiate din nou la coate şi la încheietura mâinii. La fel se procedase şi cu membrele inferioare, care fuseseră dezmembrate în laba piciorului, gambe şi coapse. Chiar şi trunchiul fusese ciopârțit în patru. Tăieturile curate şi cauterizate nu lăsau nicio îndoială că arma aleasă de măcelar fusese o sabie de lumină. Numai capul rămăsese întreg, aşezat ca un trofeu deasupra unei oale de gătit, aşezată invers pe pământ. Era un bărbat uman cu părul lung şi negru, ce părea să fi avut patruzeci sau cincizeci de ani. Trăsăturile sale erau răsucite într-o mască groaznică de durere şi teroare. Tho'natu se întrebă câte dintre răni îi fuseseră cauzate în timp ce era încă în viață.

— Ce fel de nebunie ar putea împinge pe cineva să facă asta? întrebă unul dintre ceilalți, dar Maestrul Tho'natu nu avu niciun răspuns de dat.

La un semn din cap al comandantului lor, Jedi îşi aprinseră armele. Se strecurară spre coliba mică, cu comandantul lor în frunte. Ca o singură entitate, se opriră când din interiorul colibei se auzi un sunet slab: respirații puternice, întrerupte de suspine tremurânde şi scâncete de teamă. O pătură zdrențuită atârna în uşa deschisă a clădirii, obturându-le vederea. Twi'lekul se întinse cu Forța în încercarea de a simți cine se ascundea înăuntru, dar ceva – probabil puterea ciudată, naturală, a taberei în sine – îi estompa conştiința.

— Sunt Maestrul Jedi Tho'natu, strigă el, stingând lama sabiei de lumină. Suntem aici pentru a te ajuta.

Din colibă izbucni un țipăt de furie incoerentă. Un tânăr năvăli din prag, mânuind deasupra capului, cu mâna stângă, o sabie de lumină aurie. Mâna dreaptă nu era altceva decât un ciot şi în ochi avea o sclipire nebună.

— Nu! Țipă el în timp ce îi ataca, învârtind sălbatic arma. Nu mă vei lua niciodată! Nu! Nu! Nu!

Maestrul Tho'natu îşi aprinse lama în timp ce omul veni peste el într-o furie nebună, strigătele sale transformându-se în urlete animalice, fără minte. Restul echipei sale reacționă din instinct, sărind în apărarea comandantului. Bătălia dură mai puțin de trei secunde, tânăr fiind lovit de un roi de săbii de lumină Jedi. Când se termină totul, Jedii luară poziții defensive în fața colibei, cu armele pregătite, în timp ce se pregăteau pentru un alt atac potențial. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic şi nu se mai auziră sunete de viață din interior. Făcând semn către ceilalții să rămână pe loc, Tho'natu se strecură înainte şi trase deoparte pătura care acoperea uşa. Camera de dincolo era goală, cu excepția a cinci mânere de sabie de lumină, situate lângă uşă. Maestrul Jedi păşi în interiorul micii clădiri, mintea sa ageră înțelegând repede ceea ce trebuie să se fi întâmplat.

Îşi aminti că Farfalla folosea o lamă de aur, la fel ca cea cu care îi atacase bărbatul. Săbiile de lumină de aici erau trofee, luate de către ucigaş de la cei care muriseră pe Tython. Bărbatul de afară era tânăr, dar Jedi fuseseră învățați că partea întunecată ducea rapid şi uşor către o putere suficient de mare pentru a-l ucide pe Farfalla şi pe ceilalți, mai ales dacă ar fi intrat într-un soi de capcană.

Sithul îi ucisese pe Jedi şi le revendicase armele, deşi trebuie să fi suferit răni grave în luptă, inclusiv pierderea mâinii. Probabil că încercase să apeleze la puterea părții întunecate pentru a se vindeca. Dar Maestrul Jedi ştia că partea întunecată nu putea vindeca; provoca doar rău. Probabil că încercarea greşită îi afectase mintea. Rănit şi pe jumătate nebun, venise pe Ambria să caute ajutor de la vindecător. Până să ajungă aici, fusese probabil aproape de moarte şi complet neajutorat.

Atunci Caleb trebuie să fi trimis drona mesageră pentru a-i avertiza pe Jedi.

Un Lord Sith încă trăieşte.

A ucis cinci Jedi pe Tython.

Acum este pe Ambria, sub îngrijirea unui vindecător pe nume Caleb.

Este grav rănit şi neajutorat.

Probabil că simțise cine şi ce era tânărul, în timp ce îi vindeca rănile îngrozitoare. Dar Caleb subestimase puterea Lordului Sith – şi starea degenerantă a nebuniei sale. Înainte să poată ajunge Jedii, Sithul îşi revenise suficient pentru a-l tortura şi ucide pe Caleb pentru că l-a expus. Moartea prelungită şi viscerală a vindecătorului trebuie să fi alimentat şi mai mult psihoza tânărului, transformându-l în creatura răvăşită care se aruncase asupra lor din colibă.

Toate piesele se potriveau. Totul avea sens.

— Maestre, spuse unul dintre ceilalți Jedi, aruncând o privire prin uşă. Restul taberei este pustie.

— Dar nava? *Loranda*?

— Nu e nimeni la bord, raportă el. Se pare că cineva a sabotat-o înainte să ajungem noi aici.

Probabil Caleb, îşi dădu seama Tho'natu. Voia să se asigure că Sithul nu putea scăpa. Dacă tânărul aflase, asta ar putea explica brutalitatea morții lui Caleb.

— Probabil va dura doar două-trei zile pentru a face reparațiile, îl informă celălalt Jedi.

— Lasă-o pentru recuperatori, spuse Twi'lekul cu o mişcare din cap.

Erau doar două lucruri pe care voia să le ia înapoi din locul ăsta blestemat.

— Adună rămăşițele vindecătorului. Îi vom face o înmormântare adecvată pe Coruscant.

Bărbatul aprobă din cap şi se îndepărtă repede pentru a transmite ordinele.

Maestrul Tho'natu se aplecă şi adună săbiile de lumină ale tovarăşilor săi căzuți pe Tython, astfel încât să li se poată da un loc de onoare în Templu. Pierderea lui Farfalla şi a însoțitorilor săi era o tragedie teribilă, la fel cum se întâmplase şi aici.

Dar, cel puțin se va putea întoarce la Consiliul Jedi să le spună cu certitudine absolută că ultimul dintre Lorzii Sith a murit pe Ambria.

Ieşi din coliba mică şi se îndreptă înapoi către nava sa, ştiind că amintirile masacrului cumplit de pe Ambria îl vor bântui pentru tot restul vieții.

Nu se gândi deloc să examineze mica saltea de dormit din colțul colibei.

Nu observă nici trapa construită în podeaua de sub ea.

Şi nu îi simți nici pe ucenică sau pe Maestrul inconştient al acesteia, mascați de vrăjitoria Sith, ascunzându-se în linişte în beci, chiar sub picioarele lui.

EPILOG

Lui Zannah îi trebuiră trei zile pentru a repara nava. Îl dusese pe Bane în navă şi îl conectase la pompa bacta, astfel încât să poată continua să se recupereze în timp ce ea lucra, sedându-l pentru a accelera procesul de vindecare. Acum, că nava era gata să părăsească Ambria, intră să-şi verifice Maestrul pentru ultima oară.

Era încă inconştient, întins pe spate, pe targă, aşa cum îl lăsase. Făcu un pas înainte pentru a-i verifica semnele vitale şi ochii lui se deschiseră brusc, arzând de furie. Mâna lui se repezi şi o apucă de încheietură, strângând-o cu puterea unei gheare de fier.

— Unde sunt Jedii? întrebă el într-o şoaptă aprigă, învăluind-o cu o privire de ură pură în timp ce se ridica într-un cot.

Strânsoarea lui pe încheietura mâinii se accentuă, făcându-o să tresară.

— Au plecat, spuse ea, încercând să rămână calmă. S-au întors pe Coruscant.

Putea simți puterea lui Bane, întreagă, din nou, curgându-i prin vene. Putea simți căldura furiei lui şi ştia că dacă spunea un cuvânt greşit, i-ar rupe gâtul în două, cu Forța.

— De ce? mârâi el.

— Cred că l-au ucis pe Lordul Întunecat de pe Ambria, răspunse ea. Ei cred că Sithul a dispărut.

Bane îşi înclină capul în lateral, curios.

— Caleb?

— L-am omorât.

— Vărul tău?

— Mort. Omorât de Jedi.

O imagine nedorită a creaturii jalnice în care îl transformase pe Darovit îi străbătu mintea. Îşi aminti de el cum stătea înghesuit într-un colț, tremurând de groază. Strângea la piept mânerul sabiei de lumină, singura sa apărare împotriva ororilor şi coşmarurilor pe care le vedea târându-se spre el din fiecare colț al colibei.

Înlătură amintirea cu o scuturare rapidă a capului.

Bane îi eliberă mâna şi se întinse pe pat, mânia dispărându-i.

— Te-ai descurcat bine, Zannah, spuse el, mintea lui mereu vicleană umplând spațiile libere suficient pentru ca să poată presupune ceea ce făcuse ea.

Ea zâmbi la complimentul lui.

— Te-am subestimat, continuă el. Dacă ți-aş fi ştiut planurile, nu ți-aş fi cerut niciodată să mă omori.

— Mai ai multe să mă înveți, îi aminti Zannah. Voi continua să studiez sub tine, Stăpâne. Voi învăța din înțelepciunea ta. Îți voi descoperi secretele, deblocându-le pe rând, până când voi şti tot ceea ce ştii – toate cunoştințele tale şi toată puterea. Şi odată ce nu îmi vei mai fi de folos, te voi distruge.

Bane ridică o sprânceană la cuvintele ei şi ea îşi dădu seama că el o aproba. Ambiția ei era bună; îi va da putere. Talentele şi abilitățile ei vor continua să crească.

În timp, îşi va provoca Maestrul pentru dreptul de a conduce şi va supraviețui doar cel mai puternic. Era inevitabil. Era calea Sith.

— Într-o zi te voi depăşi, îl avertiză Zannah. Şi în ziua aceea te voi ucide, Lord Bane. Dar acea zi nu este astăzi.

SFÂRŞIT

UNIVERSUL STAR WARS
ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetățenii bine şi cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii şi îşi trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniştiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență şi mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns

la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă

la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre."

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.